

Viděli jste mou tvář? Pohlédli jste mi do očí? Jistěže ano. Vícekrát, než vůbec tušíte. Jen chvíli poté, co jsem skoncoval se svým mizerným, nepodařeným životem, jsem zjistil, že smrt je na mě krátká. Pobýval jsem v tělech mnoha lidí, zkoušel jsem umřít zase a znova, prosil jsem Boha všemohoucího o slitování, zbavil svět jednoho odporného zrádce. A začal si vybavovat fragmenty své skutečné paměti. Víte, já nejsem člověk. Jsem démon. Ukrývám se na tomto krásném světě. Tedy... Ukrýval jsem se. Můj brilantní plán na útěk z hlubin Pekelných jaksi selhal, má podstata se promísila s lidskou, má paměť utrpěla závažné šrámy. A jako by toho nebylo málo, zatoužil po mně jakýsi šílenec, zamilovala se do mě pubertální satanistka a stokrát prokleté Mocnosti konečně připadly na mou stopu.

Ale nepleťte se. Já se do Deváté sféry nevrátím.

To dřív obrátím váš svět v popel.

9 788085 951547

Doporučená cena:
249,- Kč (vč. 9% DPH)

LEONARDO

DEVÁTÁ SFÉRA

Část druhá

MARTIN
MOUDRÝ

LEONARDO

FANTASY

22

MARTIN MOUDRÝ DEVÁTÁ SFÉRA

Část druhá

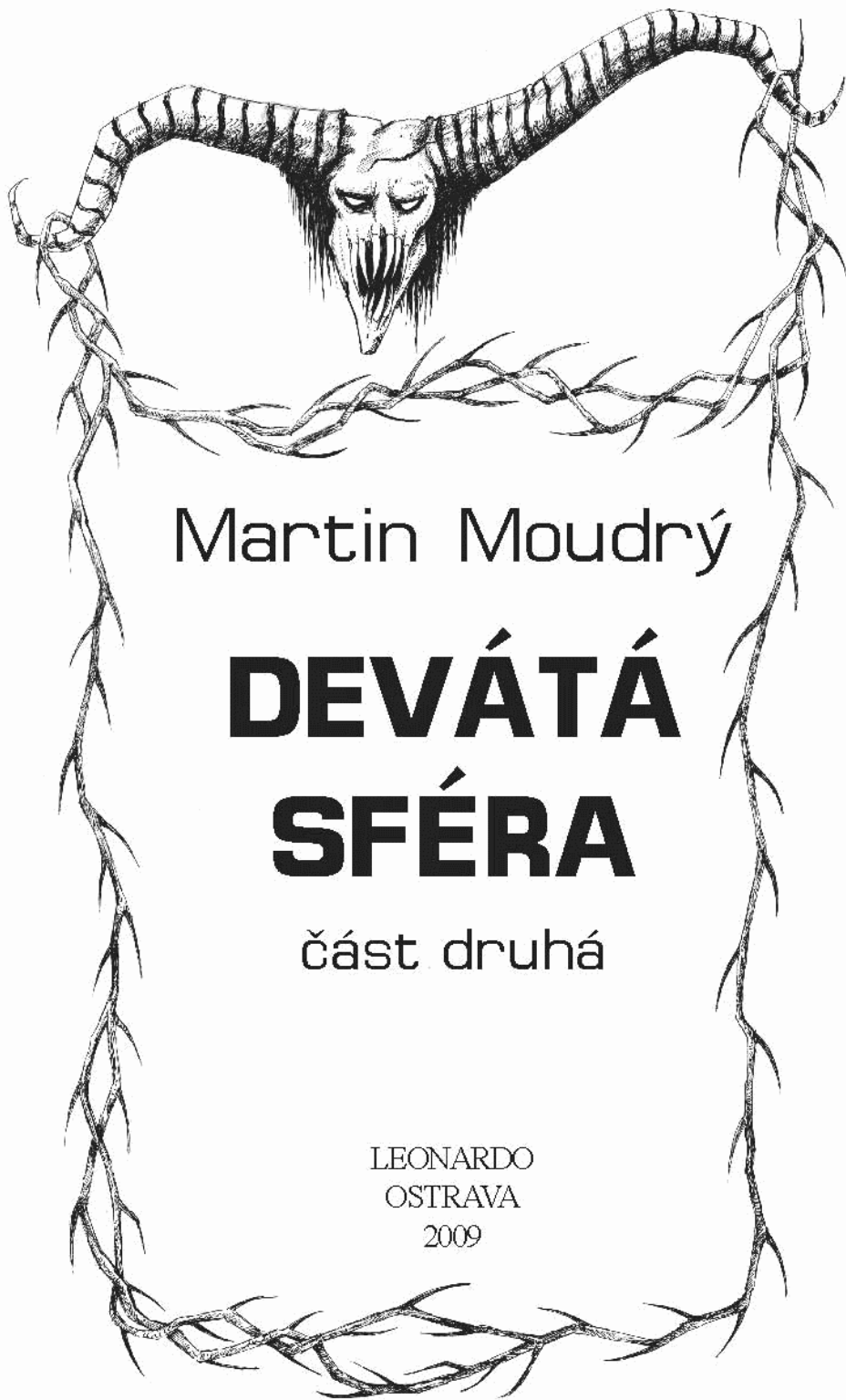

LEONARDO
OSTRAVA

Knihy Martina Moudrého
v nakladatelství Leonardo

Temné záblesky
Konec křížů
Devátá sféra 1
Devátá sféra 2
*Iustus**

** připravujeme*

Martin Moudrý

DEVÁTÁ SFÉRA

část druhá

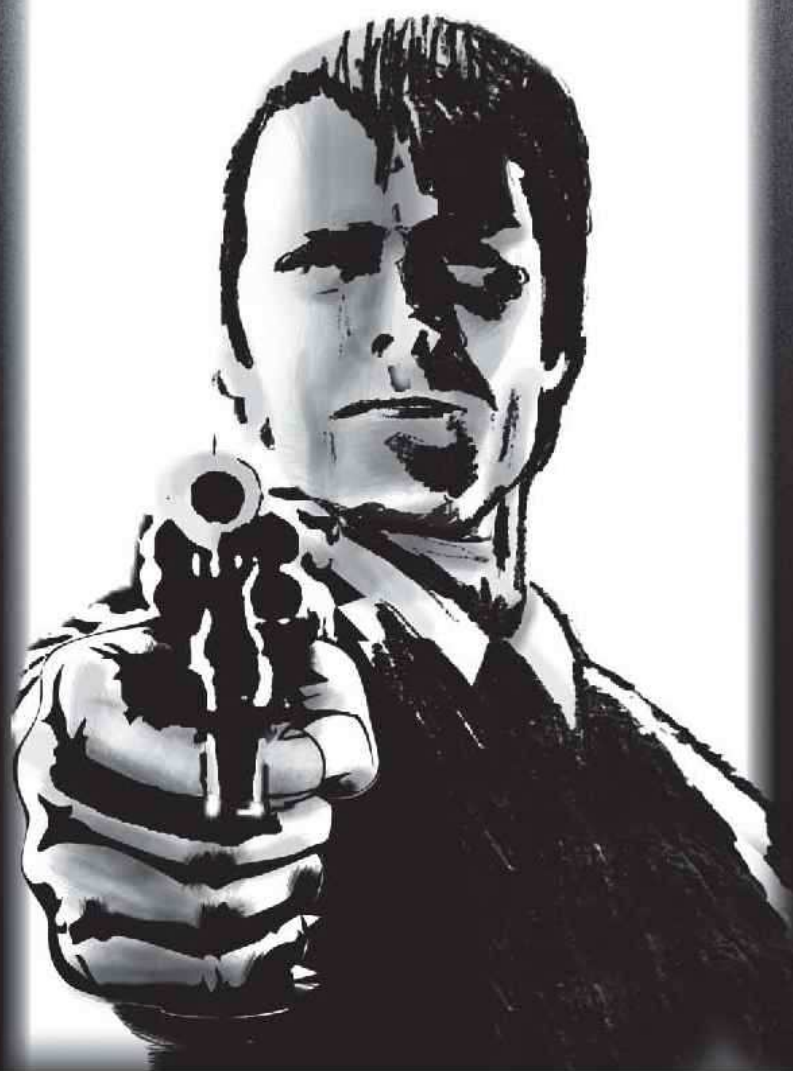
LEONARDO
OSTRAVA
2009

Martin Moudrý
DEVÁTÁ SFÉRA 2

Copyright © 2009 by Martin Moudrý
Cover & Illustrations © 2009 by Martin Izák & Jana Komárková
For Czech Edition © 2009 by Lenka Pilchová – Leonardo
ISBN 978-80-85951-54-7

*Eudoxovi, Saille a vůbec všem věrným čtenářům.
A hlavně a především Ondřeji Čadovi
za jeho nedocenitelnou pomoc
při práci na této knize.*

Podle skutečné události

PENZION U LEVA

Nevím, jak jsem na něco takového mohl zapomenout. Přece jsem si jasně vzpomínal, jak v těle satanistického vandraka uvažuji nad tím, kolik mám času, než mě začnou lovit. Jak jsem se nezdřoval podružnostmi a ihned vyrazil najít svůj lidský úkryt. Jak jsem měl i přes pocit blaha z povedeného útěku docela nehezký strach. Jak jsem věděl, že jediný způsob, jak se vyhnout návratu do Pekla, je pozbyt vědomí vlastního já.

A teď si tady kouzlím, přivolávám bouře, likviduju ruské letecké síly.

Kurva na devátou!

Měl jsem chuť si nafackovat, ale to by mohlo přilákat pozornost pomalu se vzdalujícího muže.

A to bych vážně nerad.

Nevím, kdo to přesně je. Nevím, jak se jmenuje. Nevím, co chtěl dokázat tím, že mě donutil opustit tělo mladého vojáka. Ale mám silný pocit, že efekt mého zabití měl být jiný, než pouhé další převtělení. A že by tedy bylo navýsost nemoudré dát mu nějak najevo, že jsem jeho zásah přežil.

Otočil jsem se na podpatku a pomalým, šouravým krokem vyrazil pryč od ohně, pryč od muže v saku, pryč od auta zapasovaného do příkopu.

*

Šoural jsem se asi pět minut. Pak jsem obezřetně zastavil, ohlédl se přes rameno. Muž zmizel, auta si zatím nikdo nevšímal. Pochopitelně. Hořící domy, rozmlácené letadlo a vůbec všeobecná spoušť po našem přistání přitahovala veškerou pozornost jak seběhnutého davu, tak složek státní moci.

Otočil jsem se, připraven zase se rozpajdat pryč. Na město se snášel večer, začalo se šerit. Přesto bylo pořád celkem slunečno, nikde žádná mlha. Jen černý hustý kouř, ale ten vanul na opačnou stranu.

Zkrátka a dobře, kdyby tu chlapík pořád ještě byl, nemohl bych ho přehlédnout.

Tiše jsem poděkoval všem silám pekelným, sevřel staré ruce na madlech berlí a zařadil zpátečku. Bílá škodovka stála pořád nehnutě. Doufám, že ten chlap neprostřelil jednou ranou hlavu i Simoně.

*

„Seš v pořádku?“ zlehka jsem zatůkal na krví zacákané okénko. Většina mého mozku stačila hezky stéct, takže bylo i vidět dovnitř. Simona spočívala hlavou na volantu, tělo bezvládné. Na moje tůkání nereagovala.

„Sakra, holka, prober se!“ zatůkal jsem o dost rázněji. Namrzlé klouby mě prudce zabořily, ale to byl jediný efekt, jakého jsem dosáhl. Děvče stále nevědělo o světě.

Rozhlédl jsem se po okolí, nezaregistroval nikoho, kdo by si mě všímal. Otevřel jsem dveře spolujezdce, pomohl svému bývalému tělu uvolnit mi místo, seškrábl ze sedadla většinu mozkové hmoty. Pak jsem se usadil, zabouchl dveře a rázně dívku propleskl.

„Nechte mě, budu křičet!“ vzpamatovala se Simona nečekaně rychle. Na čele měla hluboký otlak od volantu, ale jinak vypadala v pořádku.

„Klídek, holka, to jsem já,“ narovnal jsem si zpětné zrcátko tak, abych aspoň viděl, jak vypadám.

„Kdo já?“ vykulila oči Simona.

„Tvůj Mistr, kdo jiný,“ zakroutil jsem nad tou nechápavostí hlavu. Ze zrcátka na mě zatím vykoukla vrásčitá tvář s prasečíma očkami, solidní sbírkou vrásek a sněhobílými vlasy. Znechuceně jsem si je prohrábl. Mastné lupy se začaly sypat.

„To je hnus,“ ucedil jsem, zatímco na mě Simona pořád zírala. Nevím, jak to udělám, ale budu si muset opatřit jiné tělo. V tomhle bych při něčem akčnějším nevydržel ani dvě minuty. A kromě toho smrdím.

„No tak, nekoukej na mě a jed'. Tomu autu se nemohlo nic stát,“ zavrčel jsem nerudně. Kruhovou dírkou po průstřelu dovnitř foukalo a mně začínala být vážně docela zima. Sice je to velice motivující pocit, ale já teď na nějaké užívání si lidství nemám náladu. Ten zásah Mocností mě rozhodil víc, než jsem si byl ještě před chvílí ochoten připustit. A kromě toho jsou pocity v tomhle těle takové... nedomrlé.

Simona nastartovala, zařadila, šlápla na plyn. Kola zabrala, namrzlé bláto vystříklo. Skoro jsem až použil telekinezi, ale včas jsem se zarazil. Od téhle chvíle se bude magie používat jen v těch nejkrajnějších případech.

Motor zaječel v maximálních otáčkách, Simona prošlápla plyn, kola konečně pořádně zabrala. Auto vyletělo z příkopu jako vystřelené. Být příkop o pár centimetrů hlubší, nikdy bychom se z něj nedostali.

„Kam pojedeme, Mistře?“

„Po téhle silnici, pak ti řeknu.“ Původně jsem měl naplánováno projet na jeden zátaž celé Slovensko. Teď, s dírou v předním skle a krví z mé bývalé hlavy po celém interiéru se to už nejevilo jako ten nejlepší nápad. Minimálně na hranicích by z toho mohl někdo dostat i šok.

„A jed' povolenou rychlostí, sakra,“ dodal jsem ještě a začal se prohrabávat přihrádkou. Někde by tu měla být automapa nebo něco takového.

Automapa tam skutečně byla. Roztáhl jsem ji třesoucíma se rukama, chvíli do ní tupě zíral, ale nakonec jsem se zorientovat dokázal. Na kraj se zatím sneslo šero, Simona rozsvítila světla. Ve voze začala být taková zima, že jsem ani necítil papír v prstech.

Topení pochopitelně nefungovalo.

Zamumlal jsem cosi o zasrané smůle a znovu se ponořil do mapy. Jestli tomu rozumím dobře, měl by tady poblíž být takový menší penzion. Reklama na něj se skvěla v pravém horním rohu mapy, nechyběla adresa a minimapka. Když jsem to srovnal s tou velkou mapou, dokázal jsem po několika perných chvílích Simoně říct, kudy jet a kam.

Ta zima mě snad zabije.

*

„Zastav,“ rozkázal jsem, když se penzion „U leva“ ocitl asi dvě stě metrů před námi. Simona je skutečně dokonalé stvoření – byla by snad schopná vjet s prostřeleným, zakrváceným autem přímo na parkoviště penzionu.

Zaparkovali jsme auto mezi dva paneláky, rozhlédli se na všechny strany a vystoupili. Šero se zatím stačilo změnit v tmou, za což jsem rozhodně nebyl nevděčný. Sedlá, páchnoucí krev tak není zvenčí skoro vůbec vidět.

„Máš nějaké peníze?“ otázal jsem se dívky. Vzápětí jsem ji umlčel pohybem ruky. V poskládané, nažehlené uniformě jsou zapomenuté bankovky věci dost nepravděpodobnou. To já bych na tom mohl být o něco líp.

Nevím, jak jsou na tom slovenští důchodci, ale podle obsahu mé potrhané, mastné peněženky to není vůbec slavné. Jedna pětistovka, dvě stokoruny. Kromě toho jsem zjistil, že Slováci mají nehezké, výtvarně nezajímavé peníze. Začínám to tady mít vysloveně nerad.

„Z toho hotel pro dva nezaplatíme,“ informoval jsem Simonu o našem finančním stavu.

„Co budeme dělat, Mistře?“

Zavrčel jsem cosi nesrozumitelného a rozhlédl se po okolí. Tma ještě zhoustla, okolí začalo být celkem liduprázdné. Jen v dálce jsem zahlédl jakéhosi kluka, pomalu se loudajícího k nám.

„Myslíš, že bys tamtoho mládence dokázala přesvědčit k rychlovce v trávě?“ zadíval jsem se dívce zkoumavě do očí. Kdyby

se jí něco takového podařilo, mohl bych se já nenápadně přiblížit, klepnout ho berlí po hlavě a zabavit mu peníze na svačinu. Jednoduché, účinné, magie prosté.

„V trávě? Dyt' je kosa!“ zaprotestovala Simona.

Pomyslel jsem si cosi o zhýčkanosti dnešní mládeže a bezradně pokrčil rameny. V tom minulém těle bych prostě došel ke klukovi, strčil mu nůž pod krk a peníze by byly hned. Takhle jsem neměl nůž, sotva jsem ohýbal prsty a kluk by mi dokázal utéct i v situaci, že by měl obě nohy svázané.

No co, bude se muset improvizovat.

„Kdyby chtěl utíkat, skoč po něm,“ instruoval jsem Simonu. Sám jsem se pomaličku rozpádal směrem k blížícímu se klukovi.

Ty berle už mě začínají taky pěkně srát.

*

„Mládenče, mohl bys prosím tě na slovíčko?“ pravil jsem traslavým hlasem, když studentík dorazil na komunikační vzdálenost. V očích mu zablesklo podezřením, ale hned vzápětí následovala myšlenka na to, že takové trosky se jistě není třeba bát. To si mimochodem domýšlím. Nějak nemám nervy ani na to, abych použil prostou telepatii.

„Jasně, čo potřebujete?“

„Tady s vnučkou nás okradli,“ ukázal jsem pohledem na zkroušeně se tvářící Simonu. „Nemáme peníze na vlak a jsme z Čech, jak jsi asi poznal. Nemohl bys nám půjčit aspoň pětistovku? Pánbůh... au, kurva! Chci říct, udělal bys dobrý skutek.“

Kluk si mě po mém bolestivém vyjeknutí změřil ještě o řád podezíravěji, na Simonu se ani nepousmál a na očích jsem mu viděl, že kvapný úprk není daleko.

Vykouzlil jsem na svrasklé tváři přátelský úsměv, Simona postoupila o krok dopředu a důvěrně ho chytila za ruku.

„Prosím. Moc bys nám pomohl,“ svůdně na něj zamávala dlouhými řasami.

Myslím, že za normálních okolností by to bývalo stačilo. Dokonce i takhle pozdě navečer, dokonce i za doprovodu páchnoucího důchodce. Kluk by se nechal normálně zblbnout.

Jenže to by Simona nesměla mít na obličejí přilepený kousek mého bývalého mozku. Hezky i s rudou čmouhou.

Já i kluk jsme si toho všimli ve stejný okamžik. On vytřeštil oči, já duchapřítomně pustil berli a popadl ho za loket.

Mladík zaječel, vyškubl se Simoně. Já upustil druhou berli a chytil ho pod krkem. Mocnosti nebo ne, bez magie to zkrátka nepůjde.

Kluk mě nabral kolenem mezi nohy, má telepatická sonda se zabodla do jeho mysli. Jeho hnědé vytřeštěné oči pohlédly do mých, celý svět se zhoupł.

Telepatie odumřela.

Zalpal jsem po dechu.

Svět se roztočil, já najednou nemohl dýchat, ozvalo se příšerné ječení. Všechno kolem nás ztratilo barvy, celý svět pohltila temnota.

*

Ta probuzení začínají být vážně otravná. Do nosu mě udeřil povědomý zápach, na uši zaútočila série plesknutí. Otevřel jsem oči, vzepjal se na lokti. V očích mě zabořelo světlo sodíkové výbojky.

„Jestli na mě sáhneš, tak ti ukopnu hlavu!“ odskočila ode mě Simona. Hlava nehezkého staříka, kterou před chvílí jemně podpírala levačkou, dutě křápla o beton.

„Klidně mu tu hlavu o ten chodník rozmlať, mně je to jedno,“ odvětil jsem a začal se škrábat na nohy.

„Tobě ukopnu hlavu, zůstaň ležet!“ zaječelo děvče.

„Jestli chceš, tak klidně ležet zůstanu, ale to by ses musela přitulit ke mně. No a na to je podle tebe moc zima,“ ušklíbl jsem se ironicky.

„M... Mistře?“

„Jasně,“ vyšvihl jsem se na nohy. „Vem mu peněženku a mizíme, než se zase někdo objeví. Důchodce zabít dvěma nezletilými, už se vidím ve zprávách.“

Simona s mírně vytřeštěným pohledem vylovila staříkovu hotovost, peněženku štitivě zahodila a pak už nás pohltila tma panující mezi paneláky.

*

„Tak jak jsme na tom?“ usadil jsem se na napůl zdevastované lavičce, mladíkův batoh mezi koleny. Při zběžné prohlídce jsem objevil pár stovek, jednu kreditku a poměrně nový mobil. Taky občanku téměř vonící novotou. Mé současné tělo se jmenuje Marian Dulák, je mu šestnáct a nejspíš fetuje. To poslední jsem nezjistil z občanky, ale z malého nenápadného pytlíku ukrytého na dně batohu. Já se v drogách nevyznám, ale Simona k sušené drti znalecky přičichla a prohlásila ji za marihuanu.

Spokojeně jsem se usmál – to se bude ještě hodit.

„Neznáš nějaký fígl, jak z tohohle vyrazit prachy bez znalosti PINu?“ otočil jsem zlatavou kartu v prstech.

„Ne. Ale zkuste se podívat do mobilu, třeba tam má ten PIN napsaný.“

Pochybovačně jsem vzal titěrný přístroj do ruky a zkusmo polaskal pár tlačítek. Málem se mi podařilo zavolat Marianově matce, dvakrát jsem telefon vypnul, ale nakonec jsem se do toho telefonního seznamu dostal. Nechápu, kdo tahle zmatená ovládání navrhuje.

„Paťa, Pedros, PIN!“ zvolal jsem překvapeně. „Chytrá holka!“

Simona se potěšeně zapýřila, já naházel skromný majetek včetně vypnutého telefonu zpátky do batohu.

Jde se vybírat.

*

Vedle penzionu se nachází jakýsi hypermarket. V českých obchodících bankomaty bývají.

Na Slovensku je tomu jinak.

Zastrčil jsem plastický obdélníček do příslušného otvoru a se zatajeným dechem vyřukal čtveřici čísel. Bankomat zachrčel, na obrazovce se objevilo menu.

Zkusmo jsem zadal požadavek výběru pěti tisíc, i když jsem v úspěch moc nevěřil. Drogově závislí mívají na účtech spíš dluhy, než co jiného.

Ale překvapení číhají na každém kroku.

Automat mě vyzval k odebrání karty, já tak učinil a ze škvíry vyjelo pět modrých papírků.

Jde se bydlet.

*

Penzion „U leva“ disponuje moc hezkou a milou recepční. Tady taky mají stylovou restauraci hned u vchodu, krb s plápolajícím ohněm a velkou, dřevěnou kasičku ve tvaru titulního lva. Pojmenovat penzion po takové nicotnosti mi sice přišlo poněkud podivné, ale rozhodl jsem se nad tím nehlobat. Zírat do výstřihu recepční vyplňující naše účtenky bylo daleko příjemnější.

„Dvetisíc dvestopětdesiat,“ zašveholila dívčina libozvučnou slovenštinou a předložila mi účtenku k podpisu spolu s vrácenou občankou. To mi mimochodem dost pomohlo – nějak jsem si nebyl schopen vzpomenout, jak se tentokrát jmenuju a kdybych si to teď nepřečetl z průkazu ležícího na pultě, asi bych byl tak trochu v loji. Ale štěstí občas přeje i démonům.

Neuměle jsem se podepsal, odpočítal požadovanou částku a nechal si vrátit drobné. Simona vyrazila do schodů s klíčem a ovladačem televize v rukou, já se naposledy usmál na recepční. Odhadem jí může být tak maximálně osmnáct a je docela možné, že se tady po večerech nudí. Tuhle noc se tedy nudit nebude.

Ale nejdřív práce, pak zábava.

Ubytovali jsme se se Simonou v hezkém podkrovním pokojíku, dívka se šla osprchovat a já se zatím zálibně podíval na svůj nový kukuč do zrcadla visícího vedle dveří. Nevypadám vůbec špatně. Dá se říct, že zatím vypadám nejlíp za posledních x let. Výrazné lící

kosti, husté hnědé vlasy, štíhlá postavička. A k tomu mládí... Úžasné, nádherné mládí.

Přetáhl jsem si mikinu přes hlavu, zbavil se trika. Tenhle kluk vážně nevypadá vůbec špatně. Žádné přehnané svaly z posilovny, spíš přirozená ladnost. Hladká, hebká kůže, skoro žádné chlupy. Spokojeně jsem se na své nové tělo usmál. Jestli slečna dole v recepci odolá něčemu takového, tak nejsem démon. Sakra, vždyť i já sám bych si dal říct.

Simona se vynořila ze sprchy zabalená v dlouhém bílém ručníku. Uznale si změřila moje nové tělo a v očích jí zasvítilo podobně jako mně. Ten kluk se nám evidentně líbí oběma.

Se spokojeným úsměvem jsem ze sebe shodil zbytek oblečení, zaregistroval Simoniny zářící oči a šel se taky osprchovat. I zbytek mého těla je moc hezký na pohled a vybavený jsem taky zrovna tak akorát.

Začal jsem si pod proudy horké vody pískat.

*

Při vycházení ze sprchy na mě byl podniknut zákeřný útok.

Jako první jsem zaregistroval velký odhozený ručník na podlaze. Hned vzápětí se mi kolem krku vrhla nahá dívka, přitiskla se mi na rty, stiskla můj pevný zadeček.

Oplatil jsem jí stejnou mincí, můj jazyk se potkal s jejím, naše mladá těla se k sobě přitiskla.

Postel zavržala, pokojem se začaly rozléhat tlumené vzdechy. Oheň kdesi uvnitř mne divoce vzplál, mé vybičované smysly zažily první vlnu extáze. Marianovo tělo je nádherně citlivé, nevyzkoušené, neopotřebované. To Simonino je taky fajn.

Hladil jsem její jizvy, prozkoumával chlapeckými prsty každou oblínku jejího těla, vypínal se do oblouku pod jejími doteky. Naše těla splynula v jedno, celý svět se smrškl do vlnobití pocitů. Další a další přívaly rozkoše útočily na mou mysl, propletenec našich těl sálal živočišným teplem, postel se rozvržala v rytmu kulometné palby.

Ochutnával jsem dívku, přijímal její laskání, polykal její steny. Křičela mi do ucha rozkoší, její zpoceně tělo se lesklo v záři umělého osvětlení.

Při prvním vyvrcholení mi málem prokousla lalůček levého ucha. Při tom šestém jsem jí to oplatil.

*

Leželi jsme propletení jako hadí rodina i s celým příbuzenstvem, oddechovali si v náručí a snažili se popadnout dech. Simona mi cosi vrněla do ucha, já ji hladil po poškrábaných zádech a bylo mi fajn. Tak fajn, jako už hrozně dlouho ne. Smilstvo je nádherná věc.

„Půjdeme se navečeřet?“ zeptal jsem se, když se můj hrudník přestal zvedat jako po absolvování maratónu.

„Hmmm,“ udělala Simona. Vzal jsem to jako ano.

*

Penzion „U leva“ má kromě fešné recepční i hrozně atraktivní servírku. Objednal jsem pro oba pořádný steak a zatímco jsme jedli, vrhal jsem na míhající se dívku postranní pohledy. Odhadem o něco vyšší než já, asi tak dvaadvacet let, vlasy v barvě tepané mědi, atletická postava, dlouhé nohy, hezký úsměv. Kdybych si měl vybrat mezi půvabnou tmavovláskou z recepce a touhle kočkou, asi bych dlouho váhal. Nemluvě o tom, že i Simona už prokázala svoje schopnosti.

Spokojeně jsem se usmál do talíře.

Já si vybírat nemusím.

*

Nechal jsem servírce velkorysě spropitné, poslal Simonu do pokoje a přitočil se k recepci. Dívčina tam seděla rozvalená na židli, v ruku nějaký časopis o módě, půvabný obličejík soustředěný na čtení.

Odkašlal jsem si, recepční vzhlédla.

„Ahoj,“ řekl jsem s hezkým klukovským úsměvem na tváři.
„Nechtěla bys zajít ke mně na pokoj a užít si to ve třech?“

Dívce přelétl po čele mrak, oči po mně metly dvojicí blesků.

Naše pohledy se střetly.

Přeskočila jiskra.

„Jasnačka!“ usmála se recepční, v zelených očích čirý chtíč.

*

Servírku jsem dostal docela obdobným způsobem. Nejsem si jistý, jestli to takhle vycházelo i Marianovi, ale kdyby ano, asi bychom ho se Simonou nepřekvapili takhle zvečera úplně samotného. Nechci se chlubit, ale mám dojem, že za dvojitým úspěchem můj chlapecký šarm nestojí.

Na nefalšovanou démonickou přitažlivost bych vsadil spíš.

*

Simonu pohled na dvě slečny po mém boku docela překvapil.

„Simona, Darina, Andrea,“ představil jsem všechny přítomné a lehkým kopnutím za námi zavřel dveře. Děvčata po mém boku na sebe spiklenecky mrkla, Andrea mě lehkým drcnutím povalila na postel, Darina se na mě vyšvihla jako na koně. V Simoniných očích zablesklo žárlivostí. Zvědavě jsem si svou společnici změřil, zatímco mi Darina začala pomalu rozepínat zip u kalhot.

Andrea si přetáhla blůzku přes hlavu, vyhoupla se k nám na postel a chytila mi ruce nad hlavou. Její hebká stehna se mi otírala o uši, nade mnou se vznášela perfektní řadra jako dvojice hedvábných horkovzdušných balónů navlečených v černých krajkách.

Darina dokončila rozepínání mých kalhot a teď mi je začala pomalu stahovat. Pokusil jsem se jí pomoci, ale Andrea mi držela ruce pevně za hlavou.

„Chlapec sa bráni,“ zazněl pokojem Darinin smích jako stříbrné zvonečky.

„To mu moc nepomôže. Sme naňho dve. Alebo tri??“ otočila se Andrea tázavě na Simonu. Ta se ušklíbla, shodila ze sebe košili od uniformy a přitulila se ke mně na postel. Její ruce zašátraly po mém těle a začaly mi zlehka vyhrnovat triko.

Andreina ústa se zkusmo dotkla Simoniných rtů, Darina mě zbavila veškerého spodního prádla. Zamlel jsem se v dívčím zajetí a byl odměněn dlouhou, sladkou pusou.

Na zem začaly dopadat kousky dívčího i mého ošacení, těla se propletla, zazněly první vzdechy.

V následujících hodinách jsme vystřídali všechny známé sexuální polohy, já přihodil pár nápadů původem snad ze samotné Deváté sféry (samozřejmě jen těch nejnevinnějších), postel skřípěla jako zarezlá pekelná brána. Miloval jsem se na posteli, miloval jsem se na gauči. Bral jsem si dívky přehnuté přes noční stolek, souložil jsem ve sprše, ve skříni i na podlaze. Jako sexuální pomůcku jsme postupně zneužili každý kousek vybavení, oblečení i hygienických potřeb, který se zneužít dal a pár takových, u kterých to snad ani nebylo možné. Ve vzduchu se vznášela vůně zpocených těl, noční ticho naplnil extatický křik. Myslím, že na nás asi v jedenáct večer někdo zuřivě bušil, ale nikdo to nebral na vědomí. Dívky se předháněly ve vymyšlení rafinovaných perverzností, já chvílemi fungoval jako sexuální hračka, chvílemi jako sexuální bůh. Prostěradlo na posteli smršť animální zuřivosti nepřežilo, noční stolek přišel o jednu vyřezávanou nožku, dveře u skříně visely nakřivo. Vypotřebovali jsme všechno mýdlo, koupelnu naplnila oblaka páry, podlahu pokrývaly mokré stopy bosých nohou. Andrein zadeček odřel na jednom místě omítku až na cihly, Simoniny nehty zanechaly na Darininých zádech hluboké škrábance, já prožil orgasmus snad dvacetkrát.

Někdy dávno po půlnoci jsme všichni čtyři padli do zvalené postele, naše unavená těla se k sobě přitiskla a my se propadli do hlubokého spánku.

Usnul jsem jako poslední, v levé dlani Andreino ňadro, Simoniny hebké vlasy rozprostřené po břiše, pravou dlaň na Darinině ohanbí. Na obličejí se mi roztahoval široký úsměv.

Probudily mě paprsky slunečního světla. Ležel jsem na zádech nahý jako nemluvně, Simona se mi tulila k plochému břichu. Pokoj vypadal jako po řádění tornáda, všude se válely naše svršky. Darinu ani Andreu nebylo nikde vidět.

„Vstávej,“ lehce jsem zatřepal Simoniným ramenem. Po prošťoustané noci mi bylo pořád nádherně, ale současně jsem se na sebe trochu zlobil. Na včerejší půlnoc jsem měl připravený trochu jiný program. Důležitější než sexuální orgie.

Simona zamručela, protáhla se, přelétla ospalýma očima celý pokoj. Nepřítomně jsem ji pohladil po vlasech a zapřemýšlel, jak moc velký vliv může mít denní doba na mé schopnosti. Ne, teď jsem neměl na mysli sexuální výkonnost, teď mi šlo o temné umění magické. Zkušenost s Mocnostmi ze včerejšího podvečera mi z hlavy sice pořád ještě nevyvanula, ale zároveň mi bylo jasné, že bez magie se neobejdu. Že prostě musím najít pár lidí a to se mi obyčejnými lidskými prostředky nemůže podařit.

„Co budeme dělat dál, Mistře?“ otázala se Simona hledící mi zblízka do obličeje. Jak jsem se tak díval na její spánkem pomačkanou tvář, zase mi to mezi nohama zacukalo. Tentokrát jsem ovšem své nezvedené tělo okřikl. Tentokrát má přednost práce.

„Musím vyzkoušet takové malé kouzlo. Jdi se zatím osprchovat, nebo něco.“

Simona se znovu protáhla, zavrňela jako kočka a pomalu se vysoukala z postele. Pohled na její kulatý zadeček ve mně málem zase probudil zvíře, ale znovu jsem se ovládl. Když tak bude čas potom.

Nějakým oblékáním jsem se nezdržoval. Jen jsem vyklidil prostor asi dvou metrů čtverečních, odsunul propocení kobereček a zalovil v klukově batohu. Nejspíš studuje nějakou průmyslovku, nebo co – mezi učením se nacházelo i docela pěkné kroužítka. S ostrým, lesklým hrotem.

Lehce jsem se škrábl do předloktí, nabral vytrysklé kapky krve na ukazovák a na zrcadlo namaloval Bafometův symbol. Snažil jsem se

kreslit tak přesně, jak to jen šlo. Čím čistší provedení, tím menší výdej sil. To je jeden ze základních principů.

Obtáhl jsem nakreslený symbol ještě jedním kruhem a doplnil pár podivně vyhlížejících písmen. Simona se vynořila z koupelny dočista nahá, usadila se kousek vedle mě na ten odsunutý kobereček a teď zvědavě pozorovala mé počínání.

„Ubal mi jointa,“ vyzval jsem ji.

Zatímco dívka motala cigaretu, začal jsem tichým hlasem propěvovat jednoduchý popěvek v jazyce, jakým se mluvilo před dvěma tisíci lety na Fidži. Ani si nevzpomínám, kde jsem přišel k téhle vědomosti, ale to není důležité.

Zrcadlo se začalo zlehka vlnit jako vodní hladina.

Simona hladce polkla a já trochu přidal na hlasitosti. Ne moc, jen natolik, aby se můj hlas vznesl ke stropu, zčeřil hladinu zrcadla a usadil se v rozích pokoje. Simona už bez ptaní zapálila špičku cigarety a zasunula mi ji mezi rty.

Zhluboka jsem potáhl, dvakrát se nadechl kouře a takřka neslyšným hlasem přidal dvojverší. S cigaretou mezi prsty jsem se dvakrát dotkl zrcadla, přidal třetí dotek druhou rukou. Můj obraz zmatněl, ač povrch zrcadla zůstával stále křišťálově čistý.

Potáhl jsem podruhé a pocítil, jak se mi droga rozlévá krevním řečištěm.

Potáhl jsem potřetí.

Pokoj v zrcadle zmizel jako mávnutím kouzelného proutku, Simona si přitiskla ruce na pus. Ale to jsem už skoro nevnímal. Oči mi začaly horečnatě žhnout, v zrcadle se pomalu vynořoval pohled na neznámou krajinu. Zním ten pocit. Od svého příchodu na Zemi jsem jej cítil pouze jednou, ale to stačilo k tomu, aby se mi nesmazatelně otiskl do mozku. Vdechl jsem dalšího šluka drogy, oprostil se od reality pokoje a nechal svou mysl vznášet se na vlnách nereálna.

Známý pocit nabyl na intenzitě, krajina se začala vynořovat z mraků. Teď už vypadala docela skutečně, jako pohled z letadla. Jen zářící zelený bod uprostřed scénérie jí dodával nádechu nereálna.

Zním ten bod. Víím, co je zač. Jeho spatření nemá nic společného s mou démonickou podstatou. Je to odkaz bytosti obdařené

nevídaným darem. Darem vidět vzdálená místa, darem slyšet cikády. Darem lokalizovat síly pekelné.

Ponořil jsem se do vize ještě víc, připomněl si pocity, jaké jsem zažíval ve Fatimině těle. Slabost, hlas cikád, drogové opojení. Má paměť ožila, mysl se nechala vést, představy nabraly na průzračnosti.

Pohled na Ostravu z ptačí perspektivy naplnil celé zrcadlo.

*

Díval jsem se na známé město, dával si do souvislostí ulice, orientoval se podle kolejí, obtiskoval si pohled do paměti. Město se stávalo zřetelnějším a zřetelnějším, zářící bod se přibližoval. Okrajové části města zmizely za rámem zrcadla. Už jsem byl schopen rozeznat lidi, už jsem viděl neónově blikající nápisy. Zelený bod jedovatě zářil a já se usmíval sám pro sebe.

Na té Stodolní se dá opravdu najít snad všechno.

*

Cigareta dopadla na zem a já zavřel oči. Mysl vznášející se na vlnách opojné drogy začala zpočátku neochotně, ale pak čím dál tím rychleji padat do obvyklých výšin uvažování. Nevím, jak daleko je na tom Marian s návykem, ale mám dojem, že si dá práška jen občas. Rekreačně. Jinak bych se tak snadno a tak kvalitně nezkouřil.

Pohled na zdrogovaného démona není nic hezkého. Ani to není k smíchu. Na to, abych tuto pravdu Simoně přdestřel, jsem najednou neměl dostatek sebeovládání. Jazyk se mi tak nějak motal, pokoj mi plaval před očima a smějící se dívka se mnou měla docela dost práce, než mě dostrkala do sprchy a pustila mi na hlavu ledovou vodu.

Trochu mě to vzpamatovalo, na seznam nádherných pocitů jsem si přidal i ledovou vodu na nahých zádech a pak už mě Simona utírala tím velkým bílým ručníkem. Nechovala se přitom ke mně jako k velkému Mistrovi. Spíš si se mnou chvílemi hrála, užívala si mého mladého těla a vůbec se mnou jednala spíš jako s obyčejným klukem, než s mocnou bytostí pekelnou.

Nebránil jsem jí. Být uctíván jako božstvo není špatné, ale bez toho vyděšeného pohledu v dívčích očích se docela rád obejdu. Možná je to ještě pozůstatek mého lidství, ale v ženských kukadlech mám daleko radši touhu, chtíč, nebo dokonce lásku.

Přesně takovou, jakou jsem teď spatřil v Simoniných očích.

Postel opět zasténala.

*

Milování je nejen krásná věc sama o sobě, ale rozprouděná krev taky hezky napomáhá odplavování drog z krevního řečiště. Když mé přiodřené mužství ochablo a Simona se mi svezla do náruče, zjistil jsem, že už mi to zase uvažuje celkem normálně.

Takže jsem zauvažoval, co dál. Hrozně moc se mi chtělo strávit v tomhle sympatickém penzionu ještě pár dní. Užívat si nevázaného sexu, dobře si jíst a vůbec si vychutnávat život v lidském těle. Pořád ještě si nepamatuju na všechny důvody, ale mám silný dojem, že právě proto jsem uprchl z Deváté sféry. Abych si něco užil.

Ale na druhou stranu...

Na druhou stranu je tady Eudoxus. Člověk, který se odvážil mě omezovat, který si dovolil sáhnout na mou Simonu, člověk, který měl tu nebetyčnou drzost násilím mě nutit k tomu, abych mu sloužil. Od chvíle, kdy jsem sklouzl z kříže do Fatimina těla, v sobě musím potlačovat nepředstavitelně silnou touhu jít a zakroutit mu krkem. Uškvařit ho zaživa, zadupat do země, předvést mu, co to je nasraný démon. Je to nepředstavitelný pocit, bojovat s vlastní přirozeností. Jenže já s ní bojovat musím. Protože kdybych se jí poddal, mohlo by to mít nedozírné následky. Nepřežil jsem celé ty eóny v Deváté sféře proto, že bych se podvoloval svým pudům. Nad pudy musí vítězit rozum. Vždy a za všech okolností. A rozum velí na chvíli ustoupit, skrýt se a počkat, až se má na kousíčky rozmlácená paměť zase dá dohromady. Ve chvíli, kdy si budu jistý, že mám zpátky veškerou svou moc, nebude existovat místo, kde by se přede mnou mohl Eudoxus schovat. Vráťím se do jeho sídla a provedu mu věci, které si zatím nedokáže ani představit. Ale ne dřív. Ne dřív, než si budu

stoprocentně jistý, že nad ním zvítězím. Ne dřív, než bude moje moc v porovnání s tou jeho jako velehora vedle vodou ohlazeného oblázku.

Což zatím tak docela není. Mám-li být upřímný, tak zatím jsou naše schopnosti asi tak vyrovnané. A to si ještě spíš fandím.

A to samozřejmě není všechno. Dalším akutním problémem je muž v šedém obleku. Pokud bych si mohl vybrat, tak bych byl docela rád, kdybychom se už nikdy nesetkali. Jistě, až do této chvíle nepředvedl nic zvláštního. Trik s bleskem a jeden vystřelený mozek. Ale stejně z něj mám skoro husí kůži. Jako by v tom nenápadném chlapíkovi dřímala moc větší, než jsem kdy míval já. Mé staré vzpomínky z prvních chvil na Zemi mé obavy jen potvrzovaly. Mocnosti... už jen z toho slova samotného se do mě dává třesavka.

A samozřejmě je tady ještě záhadná pomoc čekající v Ostravě, moje děravá paměť, podivné převtělování a určitě ještě pár dalších věcí. Když se to vezme kolem a kolem, je těch pádných důvodů, proč milého „leva“ opustit, víc než dost.

„Jdeme se najíst,“ načechrál jsem Simoniny vlasy, vymotal se z postele a jal se shánět vlastní svršky. Slušivé trenýrky si nejspíš jako suvenýr odnesla jedna z dívek, ponožky jsem musel stahovat z lustru, ale do kapsy riflí mi někdo na oplátku nacpal černé, krajkové kalhotky. Andrea dneska nejspíš chodí naostro.

Naházel jsem na sebe oblečení (kalhotky zůstaly v kapse), popohnal loudající se Simonu, přepočítal hotovost. Dáme si snídani, půjdeme najít nějakou půjčovnu aut a pak hurá do Ostravy. Jestli půjde vše hladce, tak jsme do večera tam. Jestli budu mít opravdu štěstí, tak už dnes večer budu mezi svými. Mezi pekelnými silami, které mi poradí, jak osvěžit své vzpomínky, jak získat moc, která mi náleží, jak se vrátit a roztrhat Eudoxe na kousíčky, jak se skrýt před Mocnostmi.

Jestli budu mít štěstí.

Za oknem udeřil blesk.

*

„A do prdele!“ prohlásil jsem zdánlivě klidným hlasem. Simona zaječela, já hmátl po botách.

Práskl výstřel, okno zadrnčelo, od radiátoru se cosi odrazilo s šíleným zabzučením, ze stropu se snesla sprška omítky a mě přímo do kříže nabral rozjetý vlak.

Práskl jsem sebou na zem, dolní polovinu těla náhle necitlivou, neovladatelnou.

„Zdrhej a ječ!“ zařval jsem na Simonu, jak jen mi krev v puse dovolovala. „Sejdeme se na letišti!“

Simona díky Peklu nezůstala stát a zírat. Rozrazila dveře pokoje a s ječením trhajícím ušní bubínky seběhla schodiště. Slyšel jsem, jak se dveře okolních pokojů otevírají, jak vybíhají poděšení hosté. A taky jsem slyšel kroky.

Klap, klap, klap.

Pomalé, vyrovnané kroky člověka, který nemá kam spěchat. Kterému práce nemůže utéct.

Z chodby zaznělo další ječení, ozval se zvuk těla řítícího se ze schodů. Mně se zatím podařilo otočit k oknu a teď jsem se pokoušel vyplazit po radiátoru nahoru.

Kroky zaklapaly na prahu mého pokoje.

Pustil jsem radiátor a svezl se zpátky na parkety. Do zad mě ten parchant podruhé nestřelí.

„Nevím, jak jsi to udělal, démone,“ ozval se muž v šedém obleku tichým, příjemným barytonem. „Ale musím ti poděkovat za to malé vytržení z bezbřehé nudy.“

Otočil jsem se, abych taky něco řekl a můj zrak padl na mužovu zbraň. Mířil mi přímo mezi oči, mladou tvář jako obvykle mrtvou a nevýraznou.

Otevřel jsem ústa.

Můj mozek se rozstříkl po celém okně.

*

Tác zarachotil na podlaze, nějaký tloušťík mě málem převrátil. Snídající hosté kvapně opouštěli jídelnu, já uhnul ke stěně, aby mě neušlapali. Na těch vysokých podpatcích jsem to málem nestihl.

Nebýt událostí včerejšího večera, potřeboval bych zrcadlo. Takhle mi stačilo kouknout do vlastního výstřihu, podívat se na štíhlé ruce s dlouhými prsty a bylo mi hned jasné, že pro tento okamžik se jmenuju Andrea. Andrea pracující jako servírka, Andrea s moc hezkým zadečkem.

Mezi dusotem prchajících zákazníků jsem zaslechl i pomalé, vyrovnané kroky.

Klap, klap, klap.

V podobných situacích je nejdůležitější zachovat chladnou hlavu. Sehnul jsem se, sebral ze země tác, posbíral pár střepů. Zrak jsem přes rudou záplavu vlasů upíral na schodiště. Pomalé, vyrovnané kroky se blížily.

Přemístil jsem na tác poslední kousek roztříštěného talířku, pomalu se narovnal.

Muž v šedém obleku sestoupil ze schodů, nevšímavě prošel kolem recepcy s vytřeštěnou Darinou jako by byl v hotelu jediným člověkem. Nevím, jak to udělal, ale návalem u dveří doslova proplul. Jako by tam ti tlačící se lidé vůbec nebyli.

Pak mi zmizel z očí.

Položil jsem tác na nejbližší stůl, zklidnil dech a pomalu napočítal do sta. Poté jsem přistoupil k oknu a co možná nejnenápadněji rozhrnul záclonu. Na vlastní oči jsem viděl, jak muž z hotelu vychází. Přesto teď nikde nebyl. Jako by se vypařil.

Sesul jsem se na židli a pomaličku napočítal do tisíce. Nikdo si mě nevšímal, všechen personál běžel zjistit, co se stalo. Jen Darina se opírala o pult a zírala na mě, jako by se nehlasně ptala, jestli se v tom jejich milém penzionu opravdu střílelo.

Mužský výkřik seshora jí odpověděl jasněji, než tisíc slov.

Kvapně jsem vstal a chytil ji něžně na loket.

„Miláček, mohla by si ma odvézt na letisko?“ zeptal jsem se zkomolenou slovenštinou. „Bez otázek, moc ťa prosím.“

Darina mi pohlédla do očí, v hlavě se jí roztočila kolečka. Mohl jsem z té milé holky udělat jediným hnutím myslí poslušnou loutku,

ale na světě neexistovala věc, do které by se mi chtělo míň. Ten vypařený zabiják by tady ještě někde mohl být. V nějaké netušené rovině existence, v nějakém stavu mezi bytím a nebytím.

„No jasné, obleč sa,“ rozhodla se konečně recepční. Popadl jsem ji, vlepil sesterskou pusku na tvář a rozběhl se na parkoviště. Tak trochu jsem doufal, že bych mohl zahlédnout i Simonu, ale zřejmě se ztratila v autě nějakého prchajícího hosta. Taky dobře.

*

Darina je nejspíš moje hodně dobrá kamarádka. Celou cestu na letiště zírala před sebe a na nic se mě neptala. Takové přátelství je vzácná věc. Škoda, že Darina už Andreu nikdy neuvidí živou.

*

Rozloučil jsem se se svou přítelkyní, slíbil jí, že se určitě ozvu a pak už moje opodpatkované kroky zazněly v letištní hale. Lidé se míhali sem a tam, Simonu nebylo nikde vidět. Napadlo mě, že jsem se sem možná dostal rychleji než ona, napadlo mě také, že se Simona rozhodla na mě vykašlat. Neměl bych jí to za zlé, na jejím místě bych udělal to samé.

Vlastně ani nevím, proč se mnou ta holka zůstává. Jestli opravdu věří, že z ní udělám mocnou kouzelnici, nebo mě snad dokonce miluje... nevím a ani mě to moc nezajímá. Lidské city jsou mi tak trochu volné. Lidské způsoby rozmnožování jsou na druhou stranu moc fajn.

Znovu jsem se rozhlédl po přečpané hale. Znovu zbytečně.

Pokrčil jsem rameny a šel se usadit před tabuli odletů. Jestli tu Simona někde je, tak mě dřív nebo později najde. Minimálně proto, že ji taky začnou bolet nohy. Jestli tu není, tak ji odsud docela pohodlně uvidím.

Rozhodl jsem se, že počkám přesně tři hodiny.

Do pravého poledne.

KOŠICKÉ LETIŠTĚ

Tři hodiny jsem čekat nemusel. Přesně v deset nula pět se z reproduktoru ozvalo jasným kultivovaným hlasem: „Zdravím, Astarothe. Překvapen? Neměl bys být. Ta tvá sladká obdivovatelka mi prozradila, že se máte sejít na tomto letišti. Jsem si poměrně jist, že mě znovu vidět nechceš, že utíkáš, jako by ti za patami hořelo. Ale to nevadí. Já mám času, prostředků a vytrvalosti víc, než si dokážeš představit. Takže kdyby sis to náhodou chtěl rozmyslet a vrátit se, abychom dokončili náš malý obchod, tak víš, kde mě hledat. A abys byl trochu víc motivován, abych ti nesešel z očí, nesešel z mysli, tak věz, že tvá malá Simonka bude tvůj návrat očekávat rovněž. Jak jinak, na své oblíbené dřevěné sedačce. Tak se zatím měj, příteli.“

Letištní rozhlas se odmlčel. Já zíral přímo před sebe, neodvažuje se ani pohnout. Jsem si poměrně jistý, že tohle by na letišti Eudoxovi dobrovolně neodvysílali. Kdybych si měl tipnout, tak bych řekl, že se Eudoxovi lidé nabourali do místních počítačů, nahráli do nich právě vyslechnuté oznámení a pak po sobě zase uklidili. A nejspíš to tak udělali na více místech Slovenské republiky. Jen tak pro všechny případy, kdyby jim třeba Simona lhala.

Jenže pak tady taky byla druhá možnost. Představil jsem si maskované komando, svázanou obsluhu rozhlasu na podlaze, drsné

muže s necitelnými pohledy. Drsné muže upřeně zírající do davu v hale na sebemenší známku leknutí.

Na hladké letištní dlažbě zacvakaly okované boty mužů v uniformách.

Představy se staly skutečností.

*

Vstal jsem tak nenuceně, nenápadně a přirozeně, jak jen jsem to dokázal. Spolu se zbytkem davu jsem sledoval, jak se vchodem hrne četa vojáků, jak se rozestavují na strategická místa, jak přejíždějí přimhouřenýma očima davy pasažérů.

Z amplionu to zachraplalo, ozvalo se oznámení pro cestující. Poslouchal jsem hezky sestavené lži o hrozbě terorismu, poslouchal jsem uklidňující slova, poslouchal jsem nabádání ke spolupráci. Poslouchal jsem a nenápadně, krok-sun-krok se přemisťoval k dámským toaletám. V davu lidí to šumělo, nervozita a napětí se dala skoro krájet. Zauvažoval jsem, že zařvu cosi ve smyslu, že mám bombu, ale pak jsem nápad zavrhl. Těch lidí okolo nebylo zase tak moc a věřil jsem, že vycvičená vojenská jednotka by nával paniky dokázala zvládnout. K první jednotce zatím navíc přibyla druhá, stejně početná. Tihle chlapi se vynořili z druhé strany, odtamtud, co se nastupuje do letadel. V mžiku obsadili všechny východy a začali se rozmisťovat po hale. Díval jsem se, jak zaujímají strategická místa u pokladen, výdejů lístků a informačních terminálů. Díval jsem se a moje ruka sevřela kliku dámských toalet. Než za mnou zaklaply dveře, objevili se další vojáci i ve druhém patře letiště.

*

„Kurvaprácedoprdelex!“ udeřil jsem drobnou pěstí do zdi, až mi z kloubů vystřelil šíp bolesti. Ten zatracený, mizerný, pošťavný lidský červ má nejenom tu drzost, že si dovolí podruhé vztáhnout ruku na Simonu, ale ještě na mě pořádá docela normální hon. Měl by padnout na kolena a děkovat bohu za to, že mu můj strategický ústup

poskytl dalších pár hodin života. Měl by si naposledy zasouložit, měl by se nacpat k prasknutí, měl by si užívat života, dokud může. Dokud se nevrátím, abych na něm vykonal svou spravedlivou pomstu. Měl by se trást v koutku.

A on si místo toho dovolí mě ještě provokovat. Říct, že utíkám!

„Zabiju ho, upeču, pochčiju ho, zadupu ho do země! A pak ho sežeru!“ udeřil jsem tentokrát do zrcadla. Tučné kapky krve stékající po pavučinovitých prasklinách jsem ani nevnímal. Celou mou bytostí otřásal nelidský, nepředstavitelný vztek. Cenil jsem zuby, z mých očí odkapávala hořící síra. Žádný démon v historii universa ještě nikdy neutíkal. My neutíkáme. My neustupujeme. Nemáme to v povaze. Jen pomyslet na něco takového je známka čirého šílenství. Říct něco takového o démonovi je sebevražda. Říct něco takového *přímo démonovi* je... je... ne. Na to prostě nejsou slova. To se prostě *nedělá!*

Stál jsem u zrcadla, svíral okraje umyvadla a drtil slova, která tento svět ještě neslyšel. Na zrcadle se rozzářily dva rudé body, sklo začalo zlehka bublat. Můj hrudník se začal rytmicky zvedat, jak jsem se nepředstavitelnou silou vůle donutil uklidnit. Tlumit démonovy emoce je příšerná práce. Rudý vztek pořád někde vyšlehával, plameny zuřivosti olizovaly vnitřek lebky. Mocné nelidské emoce navíc působily jako spouštěč vzpomínek. Nejen těch *obyčejných*. Na kouzla, Devátou sféru a tak. Ne, z temnot zapomnění se vynořily další vědomosti. Z mých rudě nalakovaných nehtů se během několika okamžiků staly antracitově černé zahnuté spáry krájící porcelán jako máslo. To bublající zrcadlo taky nebyl jen slovní obrat. Tam, kam se upíraly mé zraky, už byly jen hluboké díry. Sklo pomaličku stékalo v hustých žhavých kapkách, vytvářejíc tak ze zrcadla umělecké dílo. Zavřel jsem oči a několikrát se zhluboka nadechl. Přesunul jsem se k vedlejšímu zrcadlu a pohlédl do něj tak klidně, jak jen jsem dokázal.

Oči už jsem neměl.

Tedy ne to, co se pod pojmem oči obyčejně představuje.

Místo bulv se do zrcadla dívalo něco jako miniaturní černé díry naplněné až po okraj koncentrovanou energií. Ve sličném dívčím obličejí to působilo nepatřičněji než střelná rána uprostřed dětského

čela. Z povrchu zrcadla se začalo kouřit, temné pramínky stoupaly ke stropu. Prováděl jsem dechová cvičení, moje nitro se zvolna uklidňovalo. Drápy se pomaličku zatahovaly, konce prstů už zase zdobily jen obyčejné lidské nehty. Lak z nich zmizel, jako by nikdy neexistoval.

Plocha, kam se upíraly moje zraky, se už zase stala nepoužitelnou, tak jsem uhnul hlavou na stranu. Moje oči se začaly pomalu, pomaličku uzavírat. Vypadalo to, jako by se ty černé díly halily do obalu sklivce. Vypadalo to přesně tak, jak to zní. Odporně. Ovšem zvláště fascinujícím způsobem.

Neuběhly ani dvě minuty a místo zřídely nezkrotné energie jsem už zase měl dvě krásná kukadla. Zamrkal jsem, usmál se namalovanými rty, pravý obraz dívčí nevinnosti.

V té chvíli vzal někdo za kliku.

*

Otočil jsem se tak rychle, jako ještě nikdy.

Ve dveřích stál mladý voják, samopal namířený na mou hrud', na tváři dílem profesionální, dílem chlapecký výraz. Jako by mu bylo blbě lézt na dámské toalety.

„Co si přejete?“ otázal jsem se hlasem vyplašeného děvčete.

„Potřebuji vidět vaše doklady. Mohla byste mi je prosím ukázat?“ otázal se voják.

Zakurvoval jsem. V duchu, neslyšně, ale přece jen. Andrea si občanku na plac nenosila a já si ji v tom spěchu zapomněl vyzvednout. Chtěl jsem být z penzionu a dosahu muže v saku tak rychle, že mě prostě nenapadlo, že přes hranice se bez dokladů nedostanu. My démoni jsme extrémně samolibí, málokdy si připustíme chybu. Já, kdybych mohl, bych si teď bez ohledů na dobrou pověst nafackoval. Mám neuvěřitelnou schopnost měnit lidská těla stejně snadno, jako si lidé mění ponožky. Můžu být kýmkoli mě napadne. Neexistuje způsob, jak mě v davu poznat. Můžu být každý nebo nikdo. A já udělám takovou pitomou botu,

jako že si na letiště nevezmu doklady. Zabte mě, u devíti bolgií pekelných, zabte mě. Protože já si nic lepšího nezasloužím.

„Ehm, nevzala jsem si je s sebou, mám je v zavazadle,“ vypustil jsem z huby další hovadinu. Jako bych nějaká zavazadla měl.

Chlapec z vojákových očí zmizel, ten profesionál ho zcela nahradil. Ve zlomku sekundy jsem si představil, jak velitel jednotky kladl všem mužům na srdce, že stačí sebemenší podezření a nemají se zastavit před ničím.

Vojákova ruka sklouzla k opasku s krásnými stříbrnými pouty.

Být někde o samotě, v hotelovém pokoji, možná bych si dal říct.

Takhle jsem nečekaně švihl rukou přímo proti hlavni zbraně.

Voják zareagoval rychleji, než jsem čekal.

Moje pětcentimetrové drápy minuly hlaveň zbraně o pár milimetrů, vojákova noha v těžké botě zasvištěla.

Démon, nebo ne, na bojová umění mě neužije.

Podrážka mě zasáhla přímo do břicha, hrana umyvadla mi narazila do zad, nohy jsem měl najednou jako z gumy. Práskl jsem sebou na podlahu, temenem krápl o dlaždičky.

Krátký automat mi mířil přímo na hlavu.

Mávl jsem rukou, otevřel ústa.

Z hlavně vylétl proud střel. Místo rachotu střelby se ozvalo jen několikéré zasyčení.

Střely mě prudce zaštipaly na hrudi, rukou a krku.

Poslední, co jsem spatřil, byly malé, krvavě rudé štetinky na vrcholu každé z těch uspávacích střel.

Vrhl jsem kalici se pohled do vojákových ostražitých očí.

Éter zavřeštěl hrůzou.

*

Ty moje pomalu se vracející vzpomínky evidentně nejsou jen na rozumové, vědomé úrovni.

Jak jsem se dokázal převtělít bez doteku a na dálku, jen očním kontaktem, totiž opravdu netuším.

Stál jsem nad uspalou Andreou, její vnady pořád zarámované hledím samopalu. Kouř z listů pomalu mizel stropní ventilací.

Usmál jsem se do jednoho z nepropálených zrcadel, zkontroloval výzbroj. Starosti s doklady se jediným okamžikem staly nepodstatnými, od této chvíle nebudu doklady potřebovat. Teď už nemusím umírat, teď už se nemusím spoléhat na podivnou náhodu. Teď se můžu klidně dostat na dohled letadla, podívat se nějakému cestujícimu do očí a rázem budu na palubě.

Usmál jsem se ještě šířeji.

Dveře za mnou se prudce rozlétly.

*

Otočil jsem se na patě, namířil na svého kolegu. Podezřívavě si měřil jak mně, tak Andreu na zemi.

Dveře s tlumeným bouchnutím zapadly, kolega se uznale usmál. Já úsměv opětoval, naše zbraně se sklonily k zemi.

Tichem dámských toalet zazněla čirá ruština.

Kurva!

Zmáčkl jsem spoušť zbraně a vypálil jen tak od boku. Uspávací střely minuly vojákovu stehna o necelé dva mikrometry, v jeho očích vykvetl šok. Jeho automat zarachotil na podlaze, pravá ruka sjela k pasu. Přibližně do míst, kde mám i já docela obyčejnou automatickou pistoli.

Švihl jsem pažbou automatu proti jeho ohryzku, muž kontroval levým předloktím. Čirým zázrakem jsem uhnul jeho kopanci a srazil hlaveň vytasené pistole přesně v okamžiku, kdy vyšel výstřel.

A celou, celičkou dobu jsem se neustále proklínal. Stačilo se jednoduše zahledět vojákovi do očí a normálně se zeptat, co že to říkal. Vždyť já přece nepotřebuju umět rusky. Já jsem sakra démon!

Jenže leknutí a napjaté nervy udělaly své.

Kulka se odrazila od kachlíkové stěny, zabzučela mi kolem ucha a skončila svou pout' ve dveřích toalety.

Muž mě nakopl mezi nohy, jeho pěst mě zasáhla do brady, až se mi před očima roztančil milion hvězdiček. Noha mi podklouzla, bolestivě jsem dopadl na jedno koleno.

Voják cosi zahalekal, já zdvihl hlavu. Tmavá plastová pistole mi mířila přímo mezi oči, za jejími mířidly se modraly vojákovy oči.

Na nějaký další přenos duše nezbýval čas.

Kotoulem v bok jsem uhnul jen o milisekundu dřív, než kulka prosvištěla vzduchem a moje rameno rozrazilo dveře toalety. Zastavil jsem se prudkým úderem hlavou o mísu, držák na toaletní papír mi na vyholené hlavě vyrobil dlouhý škrábanec.

Ale pořád jsem žil.

Moje ruce nakreslily nelidskou rychlostí složitý obrazec, ústa přidala pár slov. Jedno mrknutí, jedno lusknutí prstů a prostorem by se prohnala ohnivá smršť.

Kdybych se včas nezarazil.

Přivolat mezi tři čtyry vojáků ještě muže v šedém se mi doopravdy nechťelo.

Instinktivně jsem sebou práskl na záda a sáhl po pistoli. Další kulka odštípla podstatný kus porcelánu z mísy v místech, kde jsem měl ještě před okamžikem hlavu. Popadl jsem vlastní pistoli a spustil palbu. Málem jsem si přitom ustřelil kus stehna, ale to nevadí. Vojáka to donutilo začít se krýt a já víc nepotřeboval.

Prudkým kotoulem vbok jsem se dostal z kabinky, zastavil se o zed', spustil další palbu.

Střepey z kachlíček zavířily vzduchem, kulky rozsekaly jedno umyvadlo a na podlahu dopadl malý šplíchanec krve. Vojáková zraněná paže zmizela ve výklenku, mně došla munice.

S vzýváním všech sil pekelných jsem zašmátral na opasku po dalším zásobníku, doufaje v to, že se voják neodváží vystrčit hubu z úkrytu.

Odvážil.

Z výklenku doslova vytančil ve smrtící piruetě, pistole zasvištěla vzduchem, mířidla zarámovala moji hlavu.

To už jsem měl zásobník na místě asi dvě vteřiny.

Proud střel nabral mého soka do hrudi, vyrazil s ním dveře a zanechal po sobě jemný aerosol krve, rozstřílené uniformy a pachy horkého kovu.

A mě v průseru.

*

Těmi rozraženými dveřmi jsem viděl, jak se ke mně otáčí spousta obličejů. K mé smůle jich většina patřila vojákům.

Než se dveře stačily automaticky zavřít, zaměřil jsem svůj nelidský pohled skrz prostor, který mě dělil od nejbližšího soldáta. Naše pohledy se střetly, já podnítil přenos.

Éter tentokrát nezaječel.

Protože se nic nestalo.

„Kurva!“

Příval známého měkčeného subsonického střeliva narušil dveřím sněhobílý lak a já zahučel po hlavě do nejbližší kabinky. Do stehů mě zasáhlo snad pět projektilů za sebou. Trochu mi to upravilo dráhu letu, takže jsem málem skončil hlavou v míse. Málem. Ve skutečnosti jsem si o ni jenom rozlámal nos a ruka mi pod tělem nehezky zakřupala. Mé tělo bylo najednou zase zřídlem bolesti. Bolesti, se kterou se tak strašně špatně bojuje.

Zatímal jsem pěst zdravé ruky, lapal po dechu, bojoval s rozkoší. Přes příval libých pocitů jsem slyšel, jak před toaletami dupou těžké kroky, jak se vojáci rozestavují. Pistole mě bolestivě tlačila do boku, bezpečně zakrytá mým tělem. Než se mi podařilo se z objetí stěny a toalety dostat natolik, abych pistoli vyprostil, zadupaly těžké kroky jen dva metry ode mě.

No co. S tímhle tělem už bych to stejně nevyhrál.

Mé rty smyslně obemkly hlaveň pistole.

Kulka s tupou špičkou mi vyrazila mozek temenem, příval krve ozdobil zdi kabinky dynamickou modernou, kusy lebeční kosti zarotovaly vzduchem a jako májový dešťíček napršely do záchodové mísy.

Ale to už jsem tam dávno nebyl.

*

Věřte, nevěřte, i převtělení mohou začít být nudná.

Když se převtělujete uprostřed bitevní vřavy, tak to ani tak moc neplatí.

Všude kolem mě ječeli cestující, mí spolubojovníci vykřikovali rozkazy, moje puška zarachotila na podlaze. Udržet nad sebou kontrolu v okamžiku převtělení je zřejmě nadlidský úkol.

Nejbližší voják se na mě podezřívavě podíval, oči dalšího muže opodál nehezky blýskly. Jeho puška opsala oblouk, já na nic nečekal.

Svalnatou rukou jsem popadl nejbližšího muže a použil ho jako živý štít. Pistole mi vklouzla do ruky, muž s puškou spustil palbu. V tom kratičkém okamžiku, než se mi podařilo pistoli namířit, mi hlavou probleskl údiv nad tím, že se voják nezdráhal vypálit přímo po kolegovi.

Vzápětí mě kulka zasáhla přímo mezi oči.

*

Zavrával jsem, tělo dopadlo na podlahu. Krev z jeho hlavy mi cákla přímo do obličeje. V očích příjemně hrála, v ústech vyvolávala chuť k jídlu.

Muž s namířenou puškou přeskakoval pohledem z jednoho člověka na druhého, svaly v obličeji se mu vlnily, hlaveň zbraně klouzala sem a tam. Jeho oči se na kratičký okamžik zastavily i na mně, hlaveň pušky mě bez zájmu minula. S tou krví v ksichtě jsem měl asi na obvyklé zavrávání plné právo.

Skrytě jsem se pro sebe usmál a popadl pušku pevněji. Když si teď dám pozor, nikdo nemá šanci mě objevit.

Přesně v okamžiku, kdy mi tahle myšlenka došla, mi přímo do ucha zachraptěla další ruština.

Toho sluchátka v uchu jsem si prve nevšiml, takže jsem se teď docela lekl. Což by ani tak nevadilo – leknutí ještě nikoho nezabilo.

Daleko horší bylo bohužel to, že celá jednotka vyrazila jako jeden muž, aby splnila právě vydaný rozkaz. Celá jednotka až na mě, pochopitelně.

A do toho se ještě znovu ozval amplion.

„Vzdej to, Astarothe, stejně nemáš šanci. Nemůžeš utéct, nemůžeš se schovat. Najdeme tě, kdyby ses zavrtal deset metrů pod zem. Tak buď hodný chlapec, příteli, a přijmi nevyhnutelné. Vždyť útěk tě přece není hoden.“

To byla poslední kapka.

*

„Já kurva neutíkám!!!“ zaječel jsem takovým hlasem, až se letištní hala zatřásla. Můj pečlivě kontrolovaný vztek, moje emoce, moje přirozenost odhodila okovy, zabušila na vlastní hrud' a rozhlédla se po první oběti.

Hlava muže, který mě před chvílí zabil, se rozlétla ve smršti olova. Mozek olepil cestující, krev vyšpláchla, jedna žena šla k zemi, jak ji zasáhla zbloudilá střela.

Zaburácel jsem slova moci, vojáci v mém zorném poli zařvali jako jeden muž. Ke stropu vyšlehly plameny, mastný kouř zahalil scénérii. Samovznícení je nádherná věc.

Proud střel mě zasáhl přímo do kříže, má zbraň zarachotila po podlaze. Jak jsem letěl, padl můj pohled na obličej hrůzou ječící malé holky s culíky a dvojicí krvavě červených mašlí.

Éter zaječel taky.

*

Mé drobné prstíky provedly pár komplikovaných gest, vysoký hlásek vezval síly pekelné. Mezi růžovými dlaněmi se zrodilo miniaturní peklo.

Mrskl jsem ohnivou koulí přímo proti zemi, až se celý svět otrásl. Tlaková vlna mě popadla a odhodila na jakéhosi muže v baloňáku. Skulil jsem se mu ze slabin, otočil se na patě a vrhl se za nejbližší

mramorový sloup. Muž za mnou zaječel jako kastrát, jak ho do rozkroku zasáhlo hejno uspávacích šípek, které mi původně měly *opíchat* hlavu.

Halou proběhl další otřes, vysoko nad hlavou prasklo první stropní okno. Padající střepy rozsekly jednu mladou blondýnku vedví a do davu vnesly přesně tu potřebnou dávku paniky, aby se situace vymkla vojákům z ruky.

Lidé ječeli, prchali do bezpečí, země se třásla, já se zády tiskl k chladnému kameni sloupu.

Další sklo popraskalo, otřesy země nabraly na síle. Mramor po mé levé ruce se roztránil, jak jej zasáhla další dávka střel. Do zorného pole mi vběhla pětice vojáků, zbraně namířené, oči přimhouřené. Vyslal jsem jim naproti sladký dívčí úsměv, ale neskočili na to. Natáhl jsem ruce před sebe, rozprostřel prsty. Kulky se ve vzduchu zastavily, otočily a vrátily se ke svým majitelům. Zeď ohodila záplava krve, svěrače povolovaly, muži se hroutili na zem. Přímo u paty sloupu se se slabým cinknutím zastavil rotující granát.

Nestihl jsem ani zaječet.

Mocná tlaková vlna mě popadla jako hadrovou panenku, můj levý kotník mi profrčel před obličejem, pravá ruka odrotovala kamsi do dálky. Dopadl jsem s nechutným mlasknutím přímo na jakousi důchodkyni, hrana berle mi vyrazila zuby a já najednou nemohl dýchat, zrak se mi kalil, ječící dav najednou zněl jako z dálky.

Upřel jsem pohled do očí maminky s dítětem v náručí.

*

Éter už si na přemísťujícího se démona začíná pomalu zvykat. Aspoň pokud se dá z ječení usuzovat.

Upustil jsem dítě na zem a několika jednoduchými slovy rozprášil zmateně se tvářící jednotku. Kašlal jsem na nenápadnost, Mocnosti mi byly u prdele. Zuřil jsem jako ještě nikdy a nic jiného mě teď nezajímalo.

Nejbližší voják obrácený ke mně zády se propadl do země, jak se mu přímo pod nohama otevřela široká prasklina. Díval jsem se, jak

se klikatící trhlinka řítí přímo na mě a usmíval se vážně nehezky. Prasklina úslužně uhnula stranou, já zahlédl další skupinku vojáků kryjících se za terminálem. Zbraně už měli namířené, ale přes půl haly mě neměli šanci trefit.

Skopl jsem z nohou nestabilní lodičky a myslí se dotkl vulkánu, který jsem coby malá holka zasadil do země.

Ozvalo se zaburácení, zbytek skleněného stropu doslova explodoval, z nebe najednou přšlo sklo. Terminály zmizely pod přívalem ohně a mastného dýmu, který vyšlehl ze země. Překročil jsem vřískající mimino a obrátil obličej k nebesům.

„Oui ja Shungoo, kvanila mei Jangoo!“

Spustil se vítr, hala byla najednou plná hustě se sypajícího sněhu. To zaklínadlo jsem tentokrát nemusel ani vyslovit celé.

Rozhlédl jsem se halou. Lidé prchali, padali do šířících se prasklin, byli sráženi burácejícím větrem. Sníh je oslepoval, vráželi do sebe, křičeli smrtelnou hrůzou. Vojáci se pokoušeli zorganizovat, přeskupit, zaujmout pozice. Vichřice jim brala slova od úst, kvůli vánici neviděli na dva kroky, lidé do nich vráželi. Zmatek nad zmatek, peklo, příšerný chaos.

Další otřes a praskliny se rozběhly po zdech haly. Z blízkého sloupu se s rachotem odlomil plát mramoru, dopadl na zem a roztržil se. Elektrická světla zablikala a zhasla natrvalo. Mračna nad námi bouřila, vítr dosáhl intenzity orkánu, zmrzlý sníh bodal lidi do očí.

Zaječel jsem další zaklínadlo a zmateně se kryjící voják explodoval, jako bych mu do žaludku vrazil granát. Než se krev, kousky masa a rozdrcené kosti dotkly podlahy, vyhodil jsem do vzduchu dalšího. A ještě jednoho.

Sníh zrudl hustou krví, hroutící se podlaha byla najednou smrtelně kluzká. Přímo přede mnou podjely nějakému mladíkovi v saku nohy, pleskl sebou do krvavé louže a nejbližší prasklina široká dobře dva metry ho pohltila. Světelná tabule vybuchla v záplavě jisker, jak ji poryv větru urval ze závěsů a mrštil jí přímo proti zdi. Uprostřed haly vytryskl mohutný proud ohně, připálil nosníky na střeše haly a zahalil celou scénérii do hřejivých barev.

Natáhl jsem svou mysl do stran, dotkl se všech lidí v dosahu. Někde tady musí být i Eudoxus, před malou chvílí ke mně promlouval přes letištní rozhlas. Nevěřím, že by k tomu používal vysílačku, nevěřím, že by si seděl doma v bezpečí, zatímco mě loví obyčejní lidé. To se mu nepodobá.

Moje nelidské myšlenky se dotýkaly ubohých, vystrašených myslí, vojákům zasazovaly do hlav příšerné vize a nepřestávaly pátrat po tom jednom, jediném člověku, na kterém mi záleželo. Kašlal jsem na to, že pořád ještě nemám své vzpomínky. Byl jsem uražen, krev se mi vařila. Chtěl jsem popadnout Eudoxe pod krkem a chtěl jsem to udělat *hned*!

„Tak se ukaž, ty zbabělý parchante! Tady jsem, pojď si pro mě, jestli máš odvalu!“ zaječel jsem na celou halu. A nejen já. Taky každý člověk, každý voják, který byl ještě křiku schopen. K bouřícímu nebi se vznesl chorál hlasů, zdi se tím řevem otřásly.

Přímo za mnou sjel do země blesk.

*

Otočil jsem se na patě dřív, než mocné zahřmění doznělo.

„Nevím, co jsi zač, ale radím ti, abys mi teď nelezl do cesty!“ zavrčel jsem do obličeje šedovlasému muži. Stál v bublajícím mramoru, jako by se nechumelilo a mětil si mě s výrazem, jaký jsem u něj ještě neviděl.

„Nevím, jak jsi to udělal démone, ale děkuji ti. Takto zajímavého klienta jsem nepotkal už dobrých šest tisíc let.“

Otevřel jsem ústa, abych ho poslal do pekel, ale najednou jsem zíral přímo do hlavně toho jeho obrovského koltu. Nevím, jak to udělal, neviděl jsem, že by zvedal ruku, neviděl jsem, že by odněkud vytahoval zbraň. Prostě tam normálně stál a najednou mi mířil do obličeje.

Letištní halou práskl výstřel.

*

Tentokrát ve mně další smrt nevyvolala bázeň před Mocnostmi. Tentokrát to jen posílilo mou nasranost.

„Hej, parchante, tady jsem!“ zaječel jsem přes půl haly, uhnul zášlehu plamenů a poslal vstříc otáčejícímu se chlapíkovi docela malou kouli plasmy. Jestli na povrchu dosahovala jen pár tisíc stupňů, tak ji dost podceňuji.

Chlap se otočil na patě, tu pistoli už zase namířenou mezi moje oči.

Spoušť už zmáčknout nestačil.

Moje plasmová koule vypařila jednoho zmateného vojáka, urvala hlavu jakési shrbené stařence, na atomy rozptýlila šestiletého kluka držícího za ruku malou sestřičku a volajícího maminku.

Pak dospěla k muži v šedém.

Zablesklo se, zasmrděla připálenina.

Chlapík tam stál, pistoli namířenou, na tváři tázavý výraz.

„Jsi snad blázen?“ dolehl ke mně jeho hlas přes kakofonii panujících v hale.

Odpovědět jsem jako vždy nestačil.

*

Upustil jsem malou klukovskou ruku a rozhlédl se přes záplavu dýmu po svém nepříteli. Stál přímo proti mně a pořád ještě mířil na mé bývalé tělo.

Hnul jsem myslí, vulkán zuřící pode mnou odpověděl.

Pod mužovými nohama se rozevřela propast, roztavené kamení vyšpláchno do výšky sedmi metrů. Současně jsem jediným mávnutím ruky pozavíral všechny bezpečnostní rolety na východech z letiště. Dobrá polovina cestujících stačila uprchnout, ale ten zbytek možná budu ještě potřebovat. Snad se mi tam neumačkají.

Letmo jsem se dotkl lidských myslí, zbavil je strachu, vlastní vůle a vůbec povědomí o světě. Letištní halou se najednou rozléhalo jen burácení živlů. Lidé s tvářemi náhle otupělými utichli, jako by někdo najednou ztlumil zvuk.

Otočil jsem se zpátky k tryskající lávě.

Zářící taveninou proklouzla ruka v šedém rukávu, lakovaná polobotka došlápla do rozlévajícího se kamene.

Muž vyšel jako ze sprchy, na tváři vážný výraz.

„Nech toho. Radím ti dobře. Nech toho,“ řekl, jako bych mu právě nedopřál koupel v horninách o teplotě pár tisíc stupňů.

„Strč si rady do prdele a táhni mi z cesty, dokud můžeš!“ zařval jsem na něj tenkým holčičím hláskem.

Hlava se mi rozprskla až pak.

*

Z letuščiny tváře zmizel otupělý výraz, její štíhlé ruce se obrátily k nebesům, z namalovaných rtů splynula mocná slova.

Do obličeje mě udeřil závan žhavého vzduchu, před očima mi náhle tančily černé kruhy, z uší tekla krev. To, jak se místo, kde muž v šedém stál, změnilo v centrum ničivých energií. Láva ho znovu pohltila, blesky šlehaly jako chapadla přerostlé medúzy. Zakryl jsem si rukou oči a skrz škvíry mezi prsty se díval, jak se celý ten chumel stříkajícího kamene, prošlehávajících plamenů a vyjící smršti pomalu propadá do země.

Přímo za zády mi udeřil blesk.

O spánek se mi opřela ledově studená hlaveň, do ucha mi zašeptal kultivovaný hlas.

„Nevím, jak to děláš. Nevím, proč to děláš. Ale radím ti dobře, nechtěj mne naštvat. Naštvaný se ti nebudu líbit.“

„A co kouzelné slůvko?“

Výstřel z blízka do hlavy mi byl odpovědí.

*

„Hej, tady jsem!“ zařvali všichni zbývající lidé v hale.

Muž se otočil, jeho pistole zapátrala po dalším cíli.

„No tak stílej, na co čekáš?“ otevřela se zase všechna ústa ve stejný okamžik.

Muž zaváhal.

„Nevíš, kde jsem? Není to jedno? Zab jednoho, objevím se jinde. Můžeš zabít všechny, co tu vidíš a stejně mě nezastavíš. Nevím, co jsi zač, ale na mě prostě nemáš!“ zaječel jsem triumfálně.

Muž přelétl zástup lidí přimhouřenýma očima, sklonil hlavě revolveru a pak se docela obyčejně vypařil. V jednom okamžiku tam prostě byl, v tom druhém už ne. Sněhové vločky zavířily, jak se vzduch nahnul do místa, kde ještě před malým okamžikem stála lidská postava.

Usmál jsem se mnoha ústy, stáhl se z myslí lidí. Řádění živlů ustalo, v hale na chvíli zavládlo téměř hrobové ticho. Pak se lidé rozječeli, na popraskané dlažbě zaznělo staccato prchajících kroků.

Vrazil jsem si ruce do kapes slušivého baloňáku a vykročil přímo k odletům. Nad hlavou mi zazářilo slunce, poslední vločka zastudila na nose. Pod nohama vrzal prach, šterkaly kamínky, klouzala krev. Ničeho z toho jsem si nevšímal. Vztek, zloba a zuřivost se vypařily, zůstal jen nádherný pocit. Právě jsem zahnal na ústup samotné Mocnosti a to ještě nejsem plně ve formě.

Eudoxus by se měl začít trást hrůzou.

*

Vyšel jsem roztržštěnými dveřmi do široké chodby, došel až ke schůdkům jakéhosi letadla. Ve vchodu se tam dvě letušky tiskly ke statnému pilotovi, oči vytřeštěné na zdemolované halu.

„Proboha, co se stalo?“ zavolal na mě pilot ryzí češtinou, v očích něco jako posvátnou hrůzu.

Otrásl jsem se, jak mi po páteři šlehl blesk, zahákoval mysl personálu letadla.

Letušky mě uvedly na místo v první třídě, připoutaly mě pásem, nalily kvalitní whisky. Pilot nažhavil motory, letadlo se vzneslo.

Košice zmizely v mracích pod námi.

*

Upíjel jsem lahodný nápoj, laskal střídavě obě letušky usazené mi na klíně. Pilot zavedl stroj nad bouřící mraky. Jak jsme letěli, rodila se kolem nás bouře, která by srazila k zemi jakéhokoli případného pronásledovatele. Sice mi to bralo síly, ale nechťel jsem riskovat další honičku se stíhačkami. Mohutný airbus by neměl šanci ani s podporou větru.

*

Hranice s Českem přišly dřív, než jsem čekal. Otevřenými dveřmi do kokpitu jsem zaslechl, jak se z rádia linou rozkazy k přistání. Samozřejmě, letadlo nemělo schválený kurs, košické letiště jsem zanechal v takovém stavu, že mi nějaké povolení neměl kdo dát. Teď, při přeletu hranic, tudíž vyvstaly nevyhnutelné potíže.

Instruoval jsem pilota, aby neodpovídal a místo toho přidal plyn. Praskavý hlas v rádiu odumřel, jak jsem bouři panující pod námi ještě posílil. Statická elektřina zaplnila éter, varování a výhrůžky sestřelením se v ní postupně utopily.

Usrkl jsem další doušek lahodné tekutiny, jazykem přešel přes bradavku letušky sedící mi na pravém koleni. Netuším, jak jsou na tom hranice se Slovenskem. Nevím, jestli tam mají prostředky, kterými by nás mohli sundat z oblohy. Jestli ano, tak můžu každým okamžikem očekávat potíže. Jestli ne, tak potíže nastanou až při pokusu o přistání.

Letuška na pravém koleni se mi přísála na ústa, ve sklenici zacinkaly kostky ledu. Když si pospíším, možná stihnu ještě jedno číslo. Dřív, než umřu.

Dřív, než umřeme všichni.

*

Nechal jsem si sklopit sedadlo do vodorovné polohy a pohodlně se natáhl. Za okny byly vidět mraky prokvétané modrobílými nitěmi blesků, letušky ze sebe smyslně shazovaly oblečení, knoflíky na mé

košili ulétávaly jeden po druhém, jak jsem na ně postupně ukazoval prstem.

První letuška se mi usadila na klíně, druhá zaujala strategické místo po mém boku. Laskal jsem její krásné tělo, vnímal hbité tlapky té druhé na slabinách a díval se, jak se z pravé strany přibližuje první stíhačka. Musela to vzít skutečně velkým obloukem, aby se dostala nad mraky v místech, kde moje bouře nezuřila. Rádio zase zapraskalo, ozval se profesionálně necitelný hlas.

Hnutím ruky jsem rádio roztavil – koho zajímají nějaké lidské výhrůžky? Já mám na starosti příjemnější věci.

Blondatá letuška začala prudce oddychovat, jak se moje prsty zlehka ponořily do jejích nejintimnějších míst. Ta druhá zatím odhodila mé spodní prádlo skoro až do kokpitu a teď si právě vlhčila jazykem rty. Normální holky se při něčem takovém vždycky tváří eroticky, napjatě, případně jinak. Tahle dívka měla v očích mrtvo, jak jí tělo ovládala moje vůle. Ne, že by mi taková drobnost mohla vzít chuť na předejdu.

Za řadou okýnek na druhé straně se zablesklo, naše letadlo se otřásl. Letuška mezi mýma nohama se začala dusit, jak ji nečekaný náraz zbavil rovnováhy a zarazil mou chloubu hluboko do jejího krku.

„Dobře to děláš,“ pohladil jsem ji něžně po vlasech, zatímco druhá stíhačka spustila palbu. Letadlo se roztřásl, příjemné tiché teplo bylo náhle nahrazeno vyjící vichřicí, jak vzduch začal unikat průstřely po rotačním kulometu. Dívka mezi mýma nohama začala lapat po dechu, což mi přivodilo akutní stav extáze. Ta druhá mi zatím sklouzla z prstů a po hlavě zapadla mezi sedadla, jak se letadlo prudce naklonilo.

Ze zadu se ozvala exploze, celým letadlem zavál žhavý vzduch. Ječení větru trhalo ušní bubínky, letadlo se naklonilo, mraky pod námi se začaly rychle blížit.

Další raketa setřásla i dusící se letušku, shodila mě ze sedadla a naklonila letadlo na opačnou stranu.

Z levého motoru vyšlehly plameny, pilot začal ječet, jak jsem se mu stáhl z hlavy. Teď už ho ovládat nepotřebuju, jen bych na něm zbytečně plýtvat silami. Nahá děvčata se přidala k ječícímu kolegovi,

já se vyškrábal zpátky do sedadla. Elektrické osvětlení letadla pohaslo, stíhačka za pravým oknem opět spustila palbu.

Druhý motor explodoval.

Popadl jsem plamenný jazyk, polaskal zásobu paliva v křídle. Pilot stíhačky nestihl ani zaječet, jak sto metrů dlouhý zášleh roztavil sklo jeho kabiny, vnikl do motorů, setkal se s jeho vlastním palivem.

Výbuch letadla ozářil mraky jako miniaturní výbuch slunce.

Nesnáším, když mě někdo ruší při intimních požitcích.

*

Druhý pilot prudce zaakceleroval, provedl jakousi otáčku kolem vodorovné osy a zmizel někde vysoko nad námi. Mraky naplněné šlehající elektřinou pohltily čumák našeho letadla, v celém stroji najednou panovala tma přerušovaná prudkými zášlehy modrobílého světla.

Další zásah do zadní části letadla nás srazil stranou, letadlo najednou neletělo čumákem dolů, ale začalo pomalu, majestátně rotovat. Plameny zuřící na křídle se začaly rozlézat, oheň pohlcoval celé letadlo. Mohl jsem jej uhasit jediným příkazem, ale neviděl jsem důvod. Tenhle let stejně přežít nehodlám.

Stáhl jsem svou vůli i z bouře, která začala okamžitě slábnout a rozpadat se. Zbývající stíhač prolétl trhajícími se mraky, zpod křídel jeho stroje vyšlehly dvě ohnivé čáry. Náš kokpit zmizel jako smetený pěstí ohnivého obra. Exploze vyrvala dveře do kokpitu z pantů, oheň nám vyrazil vstříc jako převalující se kytice žhavých růží. Letušky ječely, až to rvalo uši, vítr burácel ještě o řád silněji. Mohl jsem ten oheň nechat, aby nás v momentě uškvařil, ale na to ještě nepřišel čas.

Ještě zbývá jeden člověk, který mě vyrušil z příjemných chvil s děvčaty.

Natáhl jsem ruku a zahnal plameny na ústup. Dívky vytřeštily oči, ukázka mé moci jim na chvíli vzala dech.

Usmál jsem se postupně na jednu i na druhou a zavřel oči.

Děvčata se mi vrhla kolem krku, jako by ve mně viděly jedinou spásu. Jako bych byl azbestový záchranný kruh plovoucí v ohnivém moři. Na těch pár zbývajících okamžiků jsem jim nechtěl brát iluze.

Má mysl dosáhla k druhému pilotovi, stiskla jeho myšlenky, poručila jeho rukám. Ten chudák vytřeštil oči, jak jeho ruce poslechly neslyšný příkaz, jak vytočily rychlostní páku nadoraz, jak stíhačka vystřelila jako stříbrný šíp.

Nohama jsem se opíral o sedačku přede mnou a jednou rukou se přidržoval vlastního opěradla. Letadlo teď padalo téměř kolmo dolů, ulička mezi sedadly se změnila ve svislou šachtu. Bosé nohy blondřaté letušky vlály ve vzduchu, její stisk mi drtil boky. Ta druhá se zapřela podobně jako já, ale její objetí nebylo o nic slabší. Emanace jejich smrtelné hrůzy mi svými sametovými výhonky laskaly smysly.

Stíhačka provedla prudkou otáčku, pilot přidal plyn a obrátil nos letounu přímo k nebesům.

Kurs stíhacího stroje se ztotožnil s naším.

*

Skrz urvaný čumák airbusu jsem viděl, jak ve tváři pilota narůstá šok. Cítil jsem, jak se snaží poručit svému tělu, jak upírá celou svou vůli k tomu, aby pohnul pákou. Aby zabránil nevyhnutelné srážce.

Díval jsem se do těch pološílených očí, vnímal jeho hrůzu.

„Jak je, ty kazišku?“ vyslal jsem přes rychle se krátící vzdálenost.

Ty oči dokázal vytřeštit ještě o kousek víc.

Což bylo to poslední, co kdy stihl.

Stíhačka se doslova vnořila do urvaného předku našeho stroje, setrvačná síla pilotovi rozlámala páteř, mozek mu vystříkl nosem, oči vylétly z důlků. Vnímal jsem to jako ve zpomaleném filmu. Stejně jako bortící se kov, cákající palivo, přeskakující jiskry. Stejně jako rodící se oheň.

Mocný náraz se konstrukcí přenesl až k nám, letušky naposledy zaječely.

Ohnivá koule pohltila vnitřek letadla, palivo v našich křídlech explodovalo, celý náš svět se zredukoval na expandující změť ohně, přehřátých plynů, žhavých trosek a čtyř k nepoznání zdevastovaných lidských těl.

Z nebe se spustil žhavý déšť.

U SATANOVA VOCASU

„Do prdele!“ zaječel jsem, tělo ztuhlé šokem.

Krátký okamžik nevědomí stačil k tomu, aby auto dostalo smyk, zadek ustřelil a čumák si to namířil přímo do škarpy.

Nevím, kde se ve mně ta duchapřítomnost vzala, ale zatočil jsem volantem, sešlápl brzdu, polaskal plyn. Motor zaječel, vůz poskočil, za mnou se ozvalo několikahlasé troubení.

Auto vyrazilo jako splašený mustang a s gustem se ponořilo přímo do zmíněného příkopu.

Co byste taky chtěli od démona bez řidičáku.

Tělem mi prošlehla vlna bolesti, jak mi setrvačnost škubla hlavou a jak se mi bezpečnostní pásy zaryly hluboko do masa.

Troubení za mnou zesílilo, ozvaly se skřípějící brzdy. Skoro jsem očekával, až někdo další nezvládne namrzlou vozovku a do té škarpy mě zarazí ještě o něco hlouběji.

Nestalo se tak.

Ve zpětném zrcátku jsem spatřil, jak modrá škodovka vyrovnává smyk a zastavuje jen kousek od krajnice. Dveře se otevřely, vyskočila hnědovláska v riflích, kožené bundě a s moc pěknými lícními kostmi. Dneska mám na půvabnou společnost nějaké štěstí.

Vzepřel jsem se v sedadle, odepnul sponu bezpečnostního pásu, zašmátral po klice dveří. Dovnitř zavanul studený vzduch, já se

vyhoupl přímo do svinstva v příkopě. Kolem nás zatím prosvištěla tři další auta. Nikdo ani nepřibrzdil.

„Není vám nic?“ ozvala se hnědovláška.

Letmým pohledem jsem zkontroloval, jaký mluvnický rod použít a teprve pak jsem odpověděl: „Ne, díky, nic mi není. Akorát to auto bude potřebovat odtahovku.“

„Jo, to asi jo. Mám vám je zavolat, nebo to zvládnete sám?“

Ne snad, že bych měl něco proti konverzaci s pěknou kostí, ale teď jsem na to nějak neměl čas ani náladu. Moje myšlenky se dotkly dívčiny mysli, pozorný výraz zmalátněl.

Nechal jsem dívčinu usednout za volant a sám se připoutal na sedadlo spolujezdce. Nevím, kde jsme to s letadlem explodovali, ale teď se nacházím kousek od Třince. Čili do Ostravy, k mému cíli, je to pár kilometrů.

Dívčina dupla na plyn.

*

Ve zpětném zrcátku jsem odhalil, že tentokrát je ze mě jakýsi blond vlasatý mládenec. Odhadem tak dvacet roků, podle ošuntělého oblečení nejspíš nějaký studentík. Ne, že by to bylo nějak důležité. Jména, těla... co na tom záleží.

Dívčina zírala tupě na cestu, já se opřel do sedadla s rukama za hlavou. To vzkypění žluči na letišti mi po psychické stránce docela pomohlo. V duši se mi rozléval pocit, jaký mívá člověk, jenž práskne pěstí do stolu. Do uspokojení se mi ovšem začaly pomalu, ale jistě mísit i obavy. Obavy a zmatek.

Toho chlapíka v šedém jsem automaticky považoval za agenta Mocností. Teď mě napadlo, že se třeba pletu. Stále ještě nemám svou obvyklou moc, pořád si ještě nevzpomínám na úžasná kvanta věcí. Přesto jsem toho muže zahnal na ústup, přesto jsem ho dohnal do stavu, kdy prostě nevěděl, jak mě zastavit. Proč bych se měl něčeho takového bát, proč bych kvůli takovému amatérovi měl zahazovat všechny své vzpomínky, celou svou podstatu a schovávat se v těle ušlápnutého klučiny? Vždyť kdybych zůstal sám sebou, mohl jsem si

na tomhle světě užívat tak, jak se o tom Martinu Šolarovi ani nesnilo. Celý svět mi mohl ležet u nohou, sakra. Mohl jsem mít kteroukoli holku, kluka, dítě nebo zvíře na které jsem se podíval, mohl jsem páchat veškerá zvěrstva, mohl jsem si žít jako král. Místo toho jsem prožil pár let jako docela obyčejný člověk. Jasně, ve srovnání se zapomenutou Devátou sférou to bylo tak nádherné, že se to ani nedá popsat, ale říkám, že to mohlo být ještě tisíckrát lepší.

Tak co sakra mohlo vést moje dřívější, světa znalejší já k tomu, aby se ukrylo tak, že po mně čtrnáct let nikdo ani nevzdechl?

Poškrábal jsem se v mastných vlasech, promnul si rašící strniště. Pochopení mi stále unikalo mezi prsty, neznámé skutečnosti se mísily s těmi poznanými a zanechávaly za sebou jen zmatek.

Za okny se zešeřilo, z nebe se začal pomalu snášet sních. Já jen zadoufal, že získáním všech vzpomínek se klubko záhad rozmotá, že fakta zapadnou na své místo a já se konečně dozvím, co se to kolem mě doopravdy děje.

Ta nejistota mě totiž začíná nehezky deptat.

*

Než jsme se dostali do Ostravy, byla kolem tma jako v pytli. Nechal jsem se dovézt až k cíli a krátce zauvažoval, co si vzít na sebe. Vlasatého studenta nebo hezkou holku? S ženskou se většinou jedná slušněji, lidé jsou k ní vstřícnější. Na druhou stranu, mládence se hned tak někdo nepokusí třeba znásilnit.

Čili dva nula. Beru si holku.

Otočil jsem její hlavou tak, že se mi dívala do očí, položil jí ruku na čelo obvyklým způsobem a inicioval přenos. Teď už sice vím, že staré postupy nepotřebuju, že se dokážu převtělit i na dálku, ale jistota je jistota.

Éter zase zaječel.

*

Odepjal jsem si pás a upravil vlasy padající mi do očí. Tahle holka se na zimu naštěstí vybavila kvalitními botami bez vysokého podpatku, takže jsem nezakusil obvyklé problémy s rovnováhou. Další plus.

Zabouchl jsem dveře auta a vyhnul se partě slavicí mládeže. Nejsem si vůbec jistý, jaké je datum, ale skoro to vypadá na Silvestra. Je vůbec možné, že bych se byl poprvé zabil teprve před týdnem? Od té doby se stalo tolik věcí, že mi to připadá nejmíň jako měsíc. Umírání, únos, útěk... chci říct strategický ústup. Dočasný strategický ústup.

Rozhlédl jsem se po názvech hospod, přelétl očima rozjařené lidi. Alkohol tekł proudem, odevšad sálala slavnostní atmosféra. Mě nic z toho nezajímalo. Oči jsem měl jen pro jeden jediný nápis.

„U Satanova vocasu“.

Neon rudě poblikával, sníh před dveřmi byl netknutý. Jako by dovnitř nikdo nevešel od chvíle, kdy začala zima.

Nu což. Budu tedy první.

Závěj mi pod podrážkami zakřúpala, má ruka se natáhla po klice.

Žádná tam nebyla.

V obyčejných dřevěných dveřích s popraskaným lakem byl místo kliky zaražen rezavý zohýbaný plech, kterému někdo naostřil hranu do nebezpečně vyhlížejícího ostří. I to už začínala pokrývat rez.

Sklonil jsem se, abych podivnost prozkoumal a na zadku mi přistála nějaká ruka.

„Šťastnej novej rok!“ zahalekal mi do obličeje rudolící mládenec ve řvavé péřové bundě. V očích mu panáčkovala řada pivních lahví, dech by porazil vola. A ještě ke všemu to byl podle hlasu Pražák.

Rutinním způsobem jsem se mu ponořil do mysli a vyvolal pár nevinných vizí. Kluk na mě vytrěstil oči, něco zablekotal a urychleně se vzdálil. Se sexuální orientací obrácenou naruby ho teď budou zajímat trochu jiné zadky.

Otočil jsem se zpátky k podivnému zařízení na dveřích. Pod rezivým plechem byla zasazena nenápadná kovová tabulka s několika vyrytými znaky. Usmál jsem se sám pro sebe – znám to písmo, jak by ne. A taky už vím, k čemu ten rezavý plech slouží.

Přiložil jsem břicho palce na rezivé ostří a prudce trhl směrem dolů. Ostrý kov prořízl kůži i maso, vyvalila se krev. Vložil jsem si prst do úst a sledoval, jak kapky krve nerozhodně balancují na rezivém výstupku. Nejdříve se jim jakoby nechtělo. Pak už ano. Začaly se pohybovat směrem ke dveřím, sklouzly na tabulku s písmem a vyplnily postupně všechny znaky. Krátce se zablesklo, ve vzduchu začpěla spálená krev. Písmena byla stejně čistá jako před chvílí.

Dveře se s neslyšným klapnutím otevřely.

*

Za dveřmi se nacházela dlouhá temná chodba vykládaná bílými dlaždičkami. Nebylo tady jedno jediné světlo, ale kdesi v dálce se dal tušit vchod do rudě nasvícené místnosti. Vydal jsem se chodbou, dveře za mnou tiše zapadly.

Ta chodba musela mít na délku dobře sto metrů. Páchlo to v ní něčím povědomým, něčím známým. Tak trochu jako na košickém letišti poté, co jsem tam vyvolal běsnění živlů. Krev, spálenina, výkaly. Na rozdíl od letiště to tady bylo jen slabé, takřka tušené. Ale stejně mi to do žil vlilo jistotu, že jsem na správném místě.

Na konci té dlouhé chodby se nacházela umně kovaná mříž osázená dlouhými, chromovanými bodci. Dotkl jsem se špičky jednoho z nich a prudce ucukl rukou – byl ostřejší než jehla. Na jeho vrcholku se zatřpytila kapička mé krve. To mi taky něco připomnělo.

Postupně jsem se píchl o každý jeden bodec. Když mi došly prsty na rukou, vykasal jsem si svetrík a sundal spodní prádlo. Bodnutí do citlivé tkáně ve mně vyvolalo téměř orgasmus, ale nedalo se jinak. Symbolika brány mi byla známa stejně, jako zamykací mechanismus na vstupních dveřích.

Když se na všech bodcích temně třpytila má krev, dotkl jsem se kovaného symbolu uprostřed mříže. Takhle ve tmě připomínal rozpolcenou lebku kříženou s rozdupanou chobotnicí. K tomu si představte čtveřici rohů, zuby jako u piraně a máte hrubý obrázek.

Má jistota jen posílila – kde jinde, než v doupěti pekelných sil by se dalo najít tak věrné vypodobnění theogratha?

Ve chvíli, kdy se můj ukazovák letmo dotkl jehlovitých zubů, znak ožil. Ozvalo se jemné mechanické cvaknutí, kovové čelisti se sevřely. Z prstu mi vyšlehla bolest, vystříkla krev, drcená kost zaskřípěla.

Ať už jsou místní obyvatelé kdokoli, tak to s bezpečnostní nehezky přehánějí – tohle kouzlo je na rozdíl od toho u vchodu starobylé, mocné, takřka prapůvodní. Do obvyčejné hospody se hodí asi tak stejně, jako chránit vstup na záchod trezorovými dveřmi.

Čili tohle nejspíš nebude obvyčejná hospoda.

Vložil jsem si do pusy pahýl ukazováku, poválel na patře lahodnou dívčí krev. Vyobrazení theogratha mělo v očích důlcích zasazené velké tmavé rubíny. Ty teď zažhnuly jako v laciném hororu, brána zaskřípěla, kdesi zarachotily řetězy.

Vzápětí jsem měl cestu volnou.

*

Nepatrným vypětím vůle jsem si nechal dorůst chybějící článek prstu a vstoupil do kruhové místnosti ozářené jednou rudou žárovkou visící u stropu. Celá místnost byla vykachličkovaná stejně jako chodba, jen tady byl navíc odtok jako ve vaně. Napadlo mě, co se asi stane lidem, kteří nedodrží postup otevírání brány. Hluboký odtokový kanálek vedoucí od mříže k temnému otvoru v zemi mi byl dostatečnou odpovědí.

Rozhlédl jsem se po místnosti a spatřil znuděně se tvářícího chlapíka za další mříží. Odhadem sto dvacet kilo, navlečený do kombinace kůže, řetězů a zavíracích špendlíků. Hlava vyholená, nad levým obočím obrácený pentagram vytetovaný rudým inkoustem. V uších obrácené kříže s lebkami, na hrudi pár čerstvých řezných ran.

Spustil jsem zrak z toho přírodního úkazu a zaznamenal další dveře. Docela stejné jako ty vchodové, jen plech a symboly tentokrát chyběly. Jejich otevírání má tedy evidentně na starosti ten chlapík.

Pomalým, vycházkovým krokem jsem došel až k němu a zlehka se opřel o mříž.

Muž ani nezvedl hlavu.

Zatřkal jsem na mříže.

„Vypadni, dokud můžeš, čubko,“ zavrčel chlap a znuděně otočil stránku nějakého pornomagazínu. Takhle z dálky a vzhůru nohama to vypadalo na poměrně ostré sado-maso. Hřebíky, žiletky, pouta, malé děti, vzteklí psi.

Luskl jsem prsty, časopis vzplál jasným plamenem. Takovýhle kousek od cíle mě žádný člověk zdržovat nebude.

„Co jsi zač?“ zavrčel chlap foukající si na popálené prsty.

„Návštěva. Pustíš mě dál, nebo tě mám napřed propasírovat skrz tu mříž?“

Chlap na mě upřeně zazíral, někde uvnitř hlavy se mi něco pohnulo. Až jsem se musel usmát – ten hlupák se pokouší číst myšlenky mně?

Vklouzl jsem mu těma přimhouřenýma očima do hlavy a lehce zmáčkl každý jeden mozkový závit. Chlap zakvičel jako zaživa porcovaná veverka, padl na kolena, pozvracel si pořezanou hrud'. Pěsti zatínal tak, až mu nehty prořízly kůži, z nohavic kožených kalhot mu vyrazila moč. Vsákla do koberce, zasyčela na zbytcích doutnajícího časopisu.

Zatvářil jsem se tázavě.

„Vítejte k nám, Vaše Blahorodí, jak vám můžu posloužit?“ vyrazil ze sebe trhaně muž, když mé sevření pominulo.

„No pro začátek bys mi mohl říct, kdo to tady vede. A rovnou mě k němu zaved’.“

„To... to nemohu, Vaše Blahorodí. Tedy, můžu vám říct, kdo je našim velitelem, ale zavést vás k němu bez ohlášení... to ne, to po mně, prosím, nechtějte!“

V následujících pěti minutách plnila zamřížovanou kukaň směsice řevu, kvílení, bušení hlavou o zeď a dalších zvuků, které obvykle doprovázejí příval agonie. Já se opíral o mříž, leštil si nehty o klopou kabátu a chvílemi zíval. Je to docela nuda, přivádět lidi k rozumu.

„Už?“ optal jsem se po těch pěti minutách. Chlap vypadal hubenější asi tak o pět kilo, jeho vlastní pot mu čvachtal pod nohama a ty hluboko zapadlé oči teď vypadaly, jako by je někdo povysadil z očních důlků. Bolest je nádherná věc. Má dar přesvědčovat.

„Naším vůdcem je ctihodný Otec Půlnoc. Ihned vás k němu zavedu, Vaše Blahorodí.“

Obrátil jsem oči ke stropu nad tím pitomým jménem. Muž zatím otevřel dveře, vypotácel se z kukaně a napůl v předklonu mi ukázal, abych ho následoval. Vykročil jsem po krvavě rudém koberci a zauvažoval, jaký druh bytostí se tady asi může scházet. Jací lidé sem mají přístup, když mně, démonovi, zabralo takovou dobu, než jsem vrátného přiměl k poslušnosti?

Na to se budu muset taky zeptat.

*

Chodba s rudým kobercem byla poměrně krátká. Vrátný stále v předklonu odemkl těžké, polstrované dveře a mě do uší bodla disharmonická hudba. Znělo to jako když stahujete kočku zaživa z kůže, jako když zneužíváte malé děvče na doruda rozpálených kamnech, znělo to jako hlasy pekelné.

Nářez.

Následoval jsem vrátného do obrovské, rovněž kruhové místnosti koupající se v přívalu rudého světla. U stropu se vznášely stovky výkonných reflektorů se skly zapařanými červenou barvou, pod nohama mi šustil tmavě rudý koberec s dlouhým vlasem, na bílých zdech se nacházela podivná výzdoba. Kříže obrácené vzhůru nohama, řetězy, symboly, nápisy v jazyce Deváté sféry. Tmavé skvrny jakoby od krve, hluboké rýhy, sem tam za oči pověšená lidská lebka.

A oheň. Spousta ohně. Místnosti dominovala obrovská mísa z černého kamene, v níž plápolaly hučící plameny. Na zdech visely pochodně všech tvarů a velikostí, těsně pod stropem byly umístěny plynové hořáky. Syčení tryskajícího ohně nebylo v tom rámusu vůbec slyšet.

A pak tu byli ještě lidé.

Tančili po celé místnosti, zmítali se do rytmu pekelného rámusu, ochutnávali se, milovali se, hřešili. Přímo mně pod nohama se váleli dva polonazi mladíci propletení tak, že na jejich rozdělení bych potřeboval kompletní chirurgický tým. O kus dál po sobě lezlo pět mladých dívek oblečených jen do rudé barvy. Nasál jsem aroma místnosti. Krev, kouř, tělesné šťávy.

„Máte to tu pěkné!“ usmál jsem se na úslužně předkloněného vrátného. Jen zaslintal s výrazem v očích, jaký se dá zahlédnout jen u hodně malých štěňat.

Díval jsem se dál. Na jakémisi podivně tvarovaném odpočívadle si sotva dvanáctiletá dívka pohrávala s řadou žiletek. Seděla přitom na klíně vlasatému mládenci hekajícímu rozkoši. Nebyl jsem si jistý, jestli z toho, jak mu dívka hladí intimní partie, nebo z toho, jak mu občas na hrudi vytvořila dlouhou, hlubokou řeznou ránu.

Jen o kousek dál si sotva šestiletý chlapec hrál s obrovským černým psem. V přívalu perverzností by to působilo jako balzám na duši, kdyby ten kluk nebyl popatlaný od hlavy až k patě výkaly. Skoro jsem až doufal, že jsou jeho vlastní.

„No tak jo, veď mě,“ ušklíbl jsem se nad dalšími a dalšími živými obrazy. Ne snad, že by mě cokoli z viděného pobuřovalo, ale měl jsem z toho pocit jakési upachtěnosti. Ne, nechci říct, že by si to ti lidé neužívali – nahlédl jsem do mysli dohledka vyholené pubertáčky s výrazem nábožného vytržení ve tváři, která byla hlavou dolů připoutána k jednomu z křížů na zdi. Právě se blížila k páté hodině nepřetržitého orgasmu. Něco takového jsem na tomto světě zatím nezažil ani já. A to je přesně ono. Na tomto světě. Scénérie v místnosti se ze všech sil snažila připomínat atmosféru Deváté sféry, ale chování, způsoby, neřesti, to vše bylo ryze lidské. Devátou sféru to mohlo připomínat leda někomu, kdo o ní slyšel pouze vyprávět.

Můj průvodce se hluboce uklonil, překročil odhadem patnáctiletého klučinu příkolíkovaného k podlaze a zamířil k vzdálené stěně místnosti. Jak jsem ho následoval, cítil jsem na svém těle žádostivé doteky, párkrát mě někdo štípl do zadku, jednou jsem dostal dokonce docela podařeného francouzáka. Od hubeného, střapatého mladíka, který snad musel normálně chodit ještě do školy.

Bylo to tak příjemné a osvěžující, v té záplavě výstředností, že jsem ho nechal pusou dokončit a teprve pak jsem pokračoval v cestě.

„Prosím, Vaše Blahorodí, tudy,“ odemkl vrátný další dveře. Tyhle byly polstrované rudou kůží, klika byla z ryzího zlata a na zdi nad nimi se skvěl další Bafometův symbol.

„Jděte po schodech dolů, já nemám dovoleno se k Otci přiblížit,“ uklonil se vrátný až k podlaze. Mohl jsem ho jediným stisknutím mysli donutit, aby mě doprovodil až k mému cíli, ale proč bych to dělal. Pochybuju, že by mi tady mohl někdo – kdokoli ublížit. Na to nestačily ani samotné Mocnosti.

*

Za těmihle dveřmi se nacházelo dlouhé, točité schodiště přimknuté k tlustému centrálnímu sloupu. U takovýchhle schodů nemáte nejmenší šanci zjistit, jak hluboko vedou. Můžou skončit dvě patra pod vámi, nebo se táhnout stovky metrů hluboko. Odevzdaně jsem pokrčil rameny a vykročil.

Dveře za mnou zaklaply, mé oči se přizpůsobily panujícimu šeru. Sem tam byl v kamenné zdi zasazen docela obyčejný svícen. Plameny voskovic nehybně zářily a celá scénérie okolo mně najednou připomínala dávný středověk. Jako by za těmi rudě polstrovanými dveřmi končila současnost. Jako by pod Ostravou někdo dokázal uchovat kapsu zamrzlého času.

Sestupoval jsem po točitých schodech, ušklíbal se nad nesmysly, které mě najednou houfně napadaly a okrajově uvažoval o tom, jestli tady vůbec najdu pomoc. Zatím jsem narazil jen na hromadu výstředníků. Dohromady neměli ani tolik magické moci, aby dokázali srazit mléko za parného dne. Což je mimochodem věta opsaná bůhvídkud.

Klapal jsem po schodech dobrých pět minut. Pak schodiště náhle skončilo krátkou chodbou zakončenou dalšími polstrovanými dveřmi. Tyhle měly Bafometův symbol vypálen přímo do jemné kůže a kliku ve tvaru lidské lebky s dlouhými zuby, ale jinak mi výzdoba začala připadat poněkud monotematická.

Sevřel jsem ruku na podivné klíce a otočil proti směru hodinových ručiček. Bafometův symbol nečekaně zazářil, klika mi v ruce rudě zažhnula.

Dveře se otevřely.

*

„Pojď dál, děvenko, pojď dál a zavři za sebou dveře,“ ozval se ze tmy panující za dveřmi hluboký mužský hlas. Zaklapl jsem za sebou dveře a v tom okamžiku se mi vysoko nad hlavou rozzářilo ostré elektrické světlo.

Zamžoural jsem, hlavou mi blesklo, že kdyby mě chtěl někdo zabít nebo zajmout, nenašel by lepší příležitost. Ale tentokrát byly moje obavy zbytečné.

Oči se prudkému světlu přizpůsobily a já spatřil mohutného muže sedícího ve vysokém koženém křesle. Hluboko pod Ostravou jsem tedy čekal cokoli, ale že tady najdu toho nejtlustšího cikána, jakého jsem si dokázal představit, to tedy ne. Navíc napresovaného do střízlivého obleku s decentními proužky, v zrcadlově lesklých polobotkách a s ještě o řád zrcadlovitější pleší.

„Á, čubička,“ promluvil cikán hlubokým hrdelním hlasem. „Kdopak z mých vážených hostů mi tě poslal? Komupak vděčím za něco tak krásného, nevinného a vyplašeného k smrti? Komu dnes večer umožním, aby se mnou povečeřel, zatímco ty budeš čekat svázaná do kozelce na horkých ocelových plátech?“

Muž vstal, dvorně mi políbil ruku a zahleděl se mi do očí. Skoro jsem vyjekl – takhle divné oči se jen tak nevidí. U lidí myslím.

U impů jsou naopak velice běžné.

„No tak, holčičko, vyřízli ti jazyk už předem? Ukaž, já se podívám,“ sevřely mi tučné prsty bradu.

Už jsem říkal, že chovat se neuctivě k démonovi je jedna z nejnebezpečnějších věcí na světě?

Popadl jsem impa pod krkem, přitáhl si ho prudce k sobě a zavrčel mu do obličeje: „Jak se opovažuješ na mě vůbec promluvit,

ty podřadná raso? Jak se opovažuješ na mě sáhnout? Víš, kdo já jsem?“

Impovi přeběhl po obličeji výraz nevole, stisk na mé bradě zesílil.

„Jsi můj majetek, čubičko, to jsi. Nechápu, že tě nikdo nepoučil, jak se máš k Otci Půlnoci chovat, ale věz, že ten tvůj drzý jazýček dostaneš zítra k snídani. Lehce osmažený na tvém vlastním sádlíčku, jemně opepřený a poprášený sladkou paprikou. Věřím, že tě to na nějaký čas naučí slušnému chování.“

A s těmi slovy mi přelomil zápěstí jako suchou větev a prudce mě šťouchl do hrudi. Narazil jsem zády do zdi, temeno mi křápl o freskami ozdobenou omítku.

Usmál jsem se.

Imp se najednou vznášel půl metru nad zemí, ruce a nohy měl našponované, prsty se mu začaly otáčet. Tichem pokoje rušeným jen jeho vyděšeným chroptěním se začalo ozývat lupání, jak mu klouby vyskakovaly z jamek. Telekineze je nádherná věc a Kulhánkovy knihy jsou studnicí inspirace.

„Nastraž uši a pozorně poslouchej,“ řekl jsem mírným, konverzačním tónem. „Tam u nás, v Deváté sféře, by neexistovalo nic, co by tě zachránilo od mučivého umírání dlouhého stovky let, kdyby ses odvážil na mě být jen promluvit. Teď jsi na mě nejenže promluvil, teď sis dokonce dovolil na mě vztáhnout ruku. Víš, co to znamená?“

„Prosím, ušetřete mě, Pane, nevěděl jsem, kdo jste!“ zaúpěl imp. Ty prsty se mu zatím otočily asi tak o tři čtvrtě otáčky. Hnědá kůže byla napjatá k prasknutí, na několika místech vyrašily kapičky rudé krve.

Rudé krve?

„Co jsi zač?“ zaburácel jsem, až se honosné zrcadlo ve zdobeném rámu rozprsklo na tisíc kousků. Většina žárovek jej následovala do pekel a pokoj se tak ponořil do celkem intimního šera. Jak jsem si byl před malou chvílí jistý, že vím, s kým mám tu čest, tak teď už zase ne. Impové mají odjakživa krev hnědou.

„Jsem Otec Půlnoc, Pane, prostý služebníček sil pekelných!“ zaúpěl tvor, jak se mu začaly otáčet i ruce v zápěstích. Nohy už měl zkroucené tak, že by se mohl s úspěchem kopnout palcem do zadku.

„Na to jsem se neptal! Jsi člověk nebo bytost pekelná?“

„Áááá, jsem kříženec, Pane! Můj otec byl incubus, má matka obyčejná žena!“

Místnost naplnilo bolestivé vytí, já se poškrábal na hladké bradě. Když jsem v Košicích lokalizoval tohle místo, čekal jsem trochu víc, než jednoho podřadného křížence. Jak by mi někdo takový mohl pomoci najít ztracenou paměť? Co může něco takového vědět o démonech, Deváté sféry a ostatních věcech? Na druhou stranu mi říká Pane, i když obývám tělo mladé sličné holky. Zadíval jsem se přemýšlivě do potem zbroceného obličeje a vyřkl zásadní otázku: „Kdyby ses chtěl dostat z Deváté sféry na Zemi, z čeho bys měl největší strach?“

„Ze Strážců, Pane. Ze strážců a pak z Mocností!“

„Dneska je tvůj šťastný den,“ usmál jsem se svůdně a upustil ho na zem.

Takovéhle vědomosti od mizerného incuba získat nemohl.

*

„No tak spust’“, usadil jsem se do hlubokého ušáku, vyložil si nohy na stůl a nechal chudáka impa zhroutit se do svého vlastního křesla. „Chci vědět, co byla zač tvá matka, co je tohle za místo a taky mě enormně zajímá, odkud máš informace o Deváté sféře. Spust’.“

Otec Půlnoc připomínající zmoklou slepici se se slzami v očích zadíval na své zdeformované ruce, dvakrát polkl a pak spustil.

„Moje matka se narodila před více než čtyřmi sty lety, Pane. Byla to oddaná služebnice sil pekelných a měla obrovský talent. Mého otce poznala jedné bouřlivé noci, právě v den, kdy nastaly její osmnácté narozeniny. Měsíc byl v úplňku, ve vsi se právě oběsil kněz a v blízkých blatech utonuly dvě nevinné děti. Jak jistě víš, Pane, takové události velice prospívají éteru, který je pak svolnější, mírnější a více nakloněný poslouchat magické příkazy. Má matka ve stavu duševní euforie vyšplhala na vrcholek hory vypínající se u těch blat, rozházela svůj oděv do kraje a pak pod jasně zářícími hvězdami přednesla rituál, kterým na kratičký okamžik otevřela bránu mezi

Devátou sférou a tímto světem. Jelikož byla má ctihodná matka pod vlivem jistých posilujících bylin, byla i její mysl během vyvolávání naplněna specifickými představami. Jistě ti nemusím vysvětlovat, Pane, že touha vyvolávajícího je silný magnet pro stvoření obývajících Devátou sféru. Zkrátka a dobře, na její volání odpověděl můj otec, takto docela obyčejný incubus. Ve chvíli, kdy jej brána mezi světy vyplivla na malý palouček, byl můj osud předurčen. Můj otec s matkou obcoval až do prvního kohoutího zakokrhání. Pak jej nepřekročitelné zákony vtáhly zpět do jeho domoviny a matka už jej nikdy neviděla.

Když po několika hodinách nabyla dostatku sil, sešplhala zpět do svého domu, kde mě po šesti měsících, šesti týdnech a šesti dnech povila.

Vyrůstal jsem jako milované dítě. Měl jsem to štěstí, že jsem se narodil v kraji, kde je tmavá barva kůže zcela běžnou. Má matka dokázala skrýt vzhled mých očí a tak jsem navštěvoval školy, abych pak byl ještě doma vzděláván ve skrytých tajemstvích. O magických rituálech, neznámých skutečnostech, tajemstvích světa a podobných věcech jsem brzy věděl víc než kterýkoli člověk. Jak jsem dospíval, začal jsem navíc mívát zvláštní vize. Byl v nich hořící svět, lidé prožívající příšerné utrpení, podivní tvorové prohánějící se plameny. Když jsem to poprvé sdělil matce, byla přímo u vytržení. Z mého vyprávění dokázala pochopit, že mi byl dán dar vidět mimo tento svět. Pohlédnout přímo do Deváté sféry, kterou ona tolik milovala.

Od té chvíle nebylo nic, co bych nesměl mít. Má matka mě rozmazlovala, dávala mi vše, co podle jejího názoru mohlo podnítit mé schopnosti. S využitím jejích a mých sil jsme si brzy žili jako prasata v žitě, měli jsme honosný dům ve městě, truhlu plnou zlatáků, vlastnili jsme rozsáhlé pozemky. Já pronikal hlouběji a hlouběji do tajemství Deváté sféry a brzy jsem znal věci, na které jsi možná už zapomněl i ty, můj Pane. Náš dům se mezi jistými kruhy stal vyhlášeným místem. Scházeli se v něm čarodějové, mágové, okultisté. Také lidé posedlí všemi formami šílenství, co jich lidská rasa zná. Já jsem už ze své podstaty tvor náruživý a má matka mi v tom zdárně sekundovala. Kdybys v těch dobách chtěl nalézt větší semeniště hříchu, hledal bys marně.“

Imp se odmlčel, vložil si dva prsty do úst a s bolestivým zasyknutím prudce potáhl. Klouby zapadly do jamek, Otec Půlnoc se dovolil a nalil sobě i mně po sklenici vína. Pak se usadil zpátky do křesla a pokračoval v přerušném vyprávění.

„Řekl bys možná, Pane, že nic na tomto světě nemá dlouhého trvání. Že lidská závist, nepřejícnost a také podstata toho světa nám brzy vzala vše, čím jsme disponovali. A měl bys samozřejmě pravdu, Pane, jak jinak. Co se mne osobně týkalo, vždycky jsem si myslel, že naší zkázou bude církev svatá. Pravda, v kraji, kde jsme žili, bylo vše zpožděné, novinky z okolního světa k nám přicházely s mnohaletým odkladem. Také církev u nás neměla takovou moc, jako jinde ve světě v těch dobách. Ale já, jakožto stvoření napůl pekelné, jsem měl k této instituci odjakživa silnou nedůvěru. Bohužel, Pane, osud tomu chtěl, aby smrtelný úder přišel ze zcela jiného směru.

Mezi našimi stálými hosty se nacházel i manželský pár. Byli světaznalí, uměli mluvit, vyznali se v okultních vědách, černé magii, a ve znalostech Deváté sféry jsem je překonal jen já sám. Tito manželé se stali našimi nejdražšími hosty. Má matka a já jsme s nimi často lehávali v loži, smilnili až do ranního kuropění a poté živě diskutovali o podstatě moci. Jakkoli jsme s mou matkou byli opatrní, těmto dvěma jsme brzy uvěřili. Byli tak stejní jako my! Kultivovaní a přesto zvrácení, znalí umění bolesti, vyžívající se v magii a utrpení, zcela oddaní silám pekel. Já osobně si nedovedl představit, že by nás mohli tito lidé zradit. Vždyť proč by to dělali? Neměli by z toho žádný užitek – byli bohatí, mocní a obývali druhý konec světa. Neexistovala věc, kterou by nám mohli závidět, nebylo nic, čím bychom přitahovali jejich zášť.

A přesto!

Jednoho dne jsme se odebrali na lože dříve než obvykle.

Lady Estrella i pán Astariel projevovali tolik pohlavního vzrušení, že se má matka, v těch dobách již zralá padesátnice, nemohla dočkat, až z nás spadají šaty. Já, na hřích vždy připraven, jsem popadl lady, násilím se jí zmocnil na jídelním stole, zatímco její manžel przní na schodech mou matku. Pronikl jsem do ladyina lůna a na její žádost vyvolal magické šálení smyslů. Strhly se orgie, jaké

náš dům nezažil. Zdi se otřásaly, ženské vzdechy se mísily s mužskými, schody skřípěly, stůl se rozpadl.

Nepamatuji se již, jak dlouho jsme obcovali, kolikrát jsme prostřídali partnery a kolik nových sexuálních poloh se té noci zrodilo. Upadl jsem do euforie, mé tělesné šťávy stříkaly proudem, matka bez ustání křičela. Nevím, jak dlouho to mohlo trvat, ale dokonce i já jsem posléze upadl do slastné dřímoty.“

Imp se odmlčel, já upil lahodného vína. Po zkušenostech z uplynulých dní jsem je pro jistotu změnil z celkem ucházejícího merlotu na docela průměrné chianti. Kromě vylepšení chuti jsem tak stoprocentně zlikvidoval případná uspávací. Člověk nikdy neví. A o démonech trpících ztrátou paměti to platí dvojnásob.

„Probudilo mě nelidské zaječení,“ pokračoval imp ve vyprávění. „Nabyl jsem vědomí přesně ve chvíli, kdy pán Astariel probodl stříbrným nožem pravé ňadro mé matky, zamumlal několik magických slov, které jsem neznal ani já, a oba zmizeli jako pára nad hrncem. Vytřeštil jsem na tu ukázkou neočekávané moci oči, na chvíli nevěda, co dělat. V té chvíli se po mně vrhla lady Estrella. Silou větší, než bych očekával u prosté ženy, mě povalila na postel a ze záhybů svého sporého ošacení vytáhla dlouhý stříbrný řetízek provlečený malým křížkem. Ty, Pane, bys něco takového jistě přežil. Pro tvora mého původu by jediný dotek posvěcené věci znamenal okamžité znehybnění. Upadl bych do kómatu, jak se dnes říká.

Lady Estrella se na mě vrhla, přitiskla mě svým tělem k posteli a ten zpropadený symbol zatracené víry se ocitl jen pár milimetrů od mých očí. V té chvíli na mé straně muselo stát samo Peklo. Sebral jsem veškeré síly, odhodil lady Estrellu jako hadrovou panenku a střemhlav se vrhl oknem na ulici. Než jsem dopadl na chodník, stála lady přede mnou. Napůl nahá, s nelidským úsměvem ve tváři, s křížkem v rukou. V té době jsem znal tolik magických zaříkávadel, že bych obyčejného člověka dokázal na místě uškvařit dřív, než bys okem mrkl. Poté, co jsem viděl, jak moje matka zmizela, jsem se najednou nemohl odhodlat k tomu, abych na proraďnou lady zaútočil. Rozhodně ne uprostřed rušné ulice, na které se začali scházet bohabojní občané.

Prchl jsem.

Tedy... pokusil se o to.

Lady se rozletěla jako vítr a zastoupila mi cestu rychleji, než by to dokázal jakýkoli člověk. Ve stavu nejvyššího zoufalství jsem po ní mrštil ohnivou kouli. Občané kolem nás se rozkřičeli jako kuřata, když mezi ně vpadne liška. Lady mému útoku docela prostě uhnula, jako by nebylo nic jednoduššího, než se vyhnout kouzlu seslanému poloviční bytostí pekelnou. A co víc – magický útok daleko větší síly byl její odpovědí.

Dodnes nevím, Pane, jak se mi podařilo odrazit to mocné kouzlo, ale dokázal jsem to. Exploze vzniklá střetem našich sil mě prohodila blížkým chlévem, kdežto lady Estrellu zapasovala do vrat mého vlastního domu. V té chvíli na mé straně musela stát celá Devátá sféra – mrštil jsem proti zdi domu tím nejmocnějším destruktivním kouzlem, jakého jsem byl schopen. Má životní síla rázem poklesla až na samou hranici smrti, najednou jsem nemohl dýchat, zrak se mi kalil, klouby bolely. Ale to nebylo nic proti tomu, co nápor mé moci provedl s domem.

Jen napůl při vědomí jsem sledoval, jak se kameny rozzářily nepozemským světlem, jak klády, sklo a kov vzplanuly jasným plamenem. Dům se na kratičký okamžik nafoukl, země se zachvěla, až se prchající lidé nedokázali udržet na vlastních nohou. Vlna šířící se dlažebními kostkami mě srazila hlouběji mezi hospodářská zvířata, což bylo zřejmě mé jediné štěstí. V té chvíli totiž dům zazářil jasněji než slunce, městem se rozlehlo uši drásající zakvílení. Pak, v jedné jediné vteřině se celá stavba smrštila do rozměru většího bramboru.

Exploze, která následovala, srovnala chlév se zemí stejně jako dobrou polovinu našeho města. Já, zřejmě stále podporován silami Pekla, jsem přežil takřka nezraněn. Co zbylo z lady Estrelly, jsem nevěděl a v té chvíli ani vědět nechtěl. Prchl jsem do lesů, skrýval se jako divoké zvíře. Ve dne jsem spal pod spadáným listím, v noci prchal na sever.“

Imp se odmlčel, otáčeje v pochroumaných prstech sklenici vína. V těch žlutých, kočičích očích se mu zračilo něco, co vypadalo jako docela obyčejný smutek. Nostalgie. Snad dokonce i bolest.

„A dál?“ pobídl jsem ho netrpělivě.

„Dál, Pane? Dál už toho není příliš. Prchl jsem daleko, předaleko. Do krajin vzdálených mé zemi. Tam jsem pomalu nabyl ztracených sil, tam jsem znovu začal praktikovat černá umění. Tentokrát však potajmu, skrytě. Nikdo nevěděl, že mlčenlivý sluha tamního vládce je ve skutečnosti pekelná bytost. Nerad to přiznávám pane, můj otec by se za mě jistě styděl, kdyby mě slyšel takto mluvit, ale já měl z pána Astariela a lady Estrelly strach. Docela obyčejný strach, který přísluší spíše lidem než bytostem pekelným. Ale věz, Pane, že jsem k tomu měl důvod. Usilovněji než kdy dřív jsem se pustil do zkoumání tajů Deváté sféry. Snažil jsem se odhalit skutečný původ našich nejdražších hostů. Protože mi bylo jasné, že obyčejní lidé to být nemohou. Obyčejná žena by nedokázala srazit někoho mé fyzické síly na postel, obyčejný muž by nesvedl přemístit mou matku neznámo kam, kdyby si to nepřála. Nemysli, Pane, i ve stavu totálního bezvědomí po orgiích byla má matka stále mocnou kouzelnicí. Snad ani já sám bych jí nedokázal ublížit, ani já sám bych nevěděl, jak proniknout jejím štítem. Jak to pak mohl svést docela obyčejný člověk? Jak? Ptal jsem se na to po celá ta léta, až dodnes. A stále neznám odpověď.“

„Chceš říct, žeš svoji matku nikdy nenašel?“

„Ne, Pane. Postupem času jsem otupěl, vzdal se pátrání. Bylo mi jasné, že únosci mé matky nepoleví v ostražitosti, že se mi je nepodaří odhalit. Jistě, mohl jsem dát světu vědět, kde jsem a kdo jsem. Nepochybuji, že by to tajemné mágy přilákalo. Ale já, Pane, měl pořád strach. Nevěděl jsem, kde je má matka, ale stejně jsem nechtěl skončit jako ona. Protože ať už je kdekoli, jistě tam nevýslovně trpí. Cítím to, Pane, cítím to přímo v duši.“

„Impové nemají duši,“ řekl jsem na to automaticky.

„Máte pravdu, Pane, jak jinak,“ lehce mi pokynul hlavou Otec Půlnoc. „Snad jde tedy o mou lidskou část. Nevím a není to podstatné. Chtěl jste vědět, kdo byla má matka a co je toto místo. To první už víte. Co se tohoto pajzlu týká, jde o můj dům, můj hrad. Mou výstřednost. Scházejí se zde lidé přitahovaní temným uměním, lidé věřící v Satana d'ábla. Někteří z nich jsou pouze šílení, jiní mají moc, která se téměř vyrovná té mé. Většina z nich pouze trpí neuhasitelnou pohlavní žízní, ale někteří jsou pravými požitkáři. Já

sám se během let stáhl do ústraní, ale občas zde s přáteli pořádám menší magickou seanci. Občas ještě nahlédnu do Deváté sféry, pokochám se pohledem na domov, ve kterém jsem nikdy nebyl a do kterého se doufám nikdy nepodívám. Čas od času je to příjemné, čas od času mě to nabádá k opatrnosti.“

„Vím, jak to myslíš,“ ušklíbl jsem se kysele půvabnými rtíky.

*

Impovo vyprávění skončilo, chvíli jsme mlčky seděli a vychutnávali víno. Otec Půlnoc si ticho zpestřoval spravováním vlastních prstů. Do ticha pokoje to příjemně lupalo.

„Jestli mohu být tak smělý, Pane, mohl bych vědět, co vás přivádí do mého domu?“

„Ano, asi ti to budu muset prozradit,“ sepjal jsem prsty v přemýšlivém gestu. „Ale nejdříve řekni ty mně, co víš o Mocnostech. Před chvílí ses o nich zmínil a mně by strašně zajímalo, jak to, že Mocnosti nechávají na pokoji takovéhle hnízdo sil pekelných.“

Z mého pohledu by se v tom okamžiku zpotil i kámen.

Otec Půlnoc si lehce povolil kravatu, několikrát hlasitě polkl, lítostivě si přeměřil od krve zamazané prsty. Pak spustil opatrným, uctivým hlasem.

„Nerad bych vás urazil, Pane. Cítím z vás obrovskou moc, je mi jasné, že jste bytost, s jakou jsem se ještě nesetkal. Bytost patřící k elitě Deváté sféry. Není mi proto jasné, proč se mě ptáte na tak elementární věc. Chcete mě zkoušet, Pane? Jistě, rád vám posloužím, je-li to vaším přáním. Mocnosti jako takové se nezajímají o síly pekelné. Mocnosti, jinak také Síly, se soustřeďují na udržování rovnováhy.“

„Rovnováhy? Jaké rovnováhy?“

„Nu, rovnováhy. Mezi námi a jimi. Mezi silami Deváté sféry a silami... Nebes,“ vypravil ze sebe imp to poslední slovo s nelíčeným odporem.

„Nechápu,“ přiznal jsem se.

„Nu, Pane, je to velmi jednoduché. Jako mají oni na Zemi své kněze, papeže a jiné zástupce víry, tak i my máme povoleno uctívání svých božstev. Černá a bílá, dobro a zlo, tak tomu říkají. Alespoň se v to všeobecně věří.“

Chvilí jsem byl zticha, kolečka v hlavě mi šrotovala. Dokázal jsem si představit, co má imp na mysli. Před očima mi vyvstal obraz kostelů, katedrál, myslí mi defilovaly davy v náboženském vytržení. Krvavé války, symboly kříže, malé děti pochodující do bitvy. Umírání ve jménu Boha jediného. Svatá inkvizice, středověk úpící pod tvrdou rukou církve. Vzpomněl jsem si, jak jsem si jako člověk občas říkával, proč tohle Satan dopustí. Je snad tak slabý, že musí snášet všechno to příkoří, všechno to osočování, které se mu ze strany církve svaté dostává? Proč on nemá na světě svou církev, své oddané služebníky, své věřící, kteří by šli pod jeho praporem do bitvy? A naopak, jestli je tak slabý, jak z toho vyplývá, proč se na světě vůbec ještě ví o nějakém Satanovi? Proč jej Bůh nezlikvidoval už dávno, před tisíci lety? Proč se dobří křesťané musí stále bát jeho svodů, proč se mladé svěží panny musí bát obětování v jeho jménu?

Ted', po rozhovoru s Otcem Půlnocí mi to bylo o něco jasnější. Proklamovaná rovnováha opravdu zněla jako docela dobré vysvětlení. Jestliže na světě musí být cosi jako status quo, je jasné, že ani jedna strana nemohla být tou druhou ze světa vymýcena. Proto se může poloviční imp s vybraným vyjadřováním usídlit v ostravském podzemí a provozovat sado-maso doupe říznuté s černou svatyní. Jasně, prosté.

Jen jedna věc mi do celkového obrazu nezapadala.

„Tak proč jdou kurva po mně?“ práskl jsem pěstí do stolu, až z impovy číše vyšpláchlo víno. Vrátil jsem jej zpět jediným mávnutím ruky.

„Kdo a jak po vás jde, Pane?“

„Hm... nevím, jak se jmenuje, ale vypadá jako docela obyčejný mlad'och v šedém obleku a s šedými vlasy. Nosí ten největší revolver, jaký jsem kdy viděl a nejspíš nikdy nemine. Aspoň teda když střílí do mojí hlavy. Taky dokázal přežít koupel v žhavé lávě. A zjevuje se s úderem blesku. To je tak všechno, co o něm vím.“

Pokojem se rozhostilo napjaté ticho, šerem zářily vyvalené impí oči.

„Co na mě tak zíráš?“

„Anděl smrti...“ zašeptal Otec Půlnoc doslova nábožně.

*

Z toho napjatého, bázní naplněného hlasu přešel mráz po zádech i mně. Otec Půlnoc pomalu vstal, dokulhal až k mému křeslu a pak padl na kolena, jako by ho podřali tesařskou širočinou. Udeřil čelem o podlahu, z jeho úst se vylinula záplava nesrozumitelného mumlání.

„Přestaň blbnout, vůbec ti není rozumět!“ obořil jsem se na něj.

Tmavý obličej se zářícíma očima se na mě upřel, jako bych byl přinejmenším vtělením samotného Satana.

„Pane!“ vyrazil imp uctivým šepetem. „Odpusťte, odpusťte nehodnému služebníkovi Pekel. Nevěděl jsem, kdo jste, neznal jsem vaši moc, nedokázal jsem si ve své omezenosti představit, jaké cti se dostalo mně a mému domu. Omlouvám se natisíckrát, nechtěl jsem vás urazit!“

„Co to do tebe sakra vjelo?“ zajímal jsem se, mírně popuzen.

„Postavil jste se Andělu smrti, zvítězil jste nad samotným Lokim! Nevím, jak jste toho mohl dosáhnout, ale před vaší mocí by se měla třást celá Devátá sféra! Nikdo se nemůže rovnat Mocnostem, vždyť to by popřelo samotný princip jejich fungování!“

Tak přesně toho jsem se bál.

„Chceš tím naznačit,“ popadl jsem impa za loket, „že ani démon by normálně neměl šanci? Co se vůbec stane s někým, koho zastřelí tenhle Loki? Umře? Měl jsem dojem, že my démoni jsme nesmrtelní.“

„Ne, Pane. Dokonce ani samotný démon se nemůže rovnat Lokiho umění. Tak to bylo ustanoveno na počátku věků. Jak Devátá sféra, tak... ti druzí smějí mít na Zemi své přísluhovače, ale nikdy ne někoho ani zdaleka tak mocného, jako je démon nebo anděl. Přítomnost takových bytostí by byla už ze samotné podstaty jejich existence pro lidstvo přílišnou hrozbou. A proto, můj Pane, existuje

Anděl smrti. V dřívějších dobách, kdy měl Bůh ještě plno elánu, trestal Loki hříšníky. Zabíjel po tisících, způsoboval záplavy, probouzel vulkány k životu. Však si o tom můžeš přečíst v té jejich Bibli,“ vyplivl imp poslední slovo. „Netuším, kdy se začal specializovat, ale posledních pár tisíc let pracuje jako elitní zabiják, lovec těch, kteří se odvážili přestoupit nepsanou dohodu. A abych zodpověděl vaši druhou otázku, tak ne, nesmrtelnost démonova je nepopíratelnou skutečností, kterou ani Anděl smrti nedokáže změnit. Ti, kdož okusí andělova hněvu, se prostě vrátí zpět do Deváté sféry. Což, jak jistě uznáš, je o něco horší trest než smrt.“

„A andělé? Taky do Pekla?“

„Andělé, Pane? Ti přeci dohodu nepřestupují!“

„Jasně,“ ušklíbl jsem se.

„Pověz mi ještě, má ten Loki hodně práce? Chci říct, vyskytují se na Zemi démoni hojně?“

„To nemohu sloužit, Pane,“ pokrčil rozpačitě imp rameny. „Anděl smrti se nesvěřuje se svými zakázkami někomu takovému, jako jsem já. Ale samozřejmě se mi občas donese něco z Deváté sféry. Pár slov, závan emocí... Podle nich usuzuji, že lidské umění na svět občas povolá nižší bytost. Sem tam imp, sem tam dokonce kakodémon. Ale nikdo z vaší vznešené kasty zde nebyl již více než dvě tisíciletí. Aspoň co jsem slyšel, Pane.“

„Fajn, fajn, fajn,“ vstal jsem z křesla, toče si prázdnou číší mezi prsty. Na jednu stranu jsem se dozvěděl víc, než v kolik jsem doufal, na tu druhou mi pár otázek zase přibýlo. Ale ještě není vše ztraceno. To hlavní, to, kvůli čemu jsem sem přišel, stále ještě nemám. V mé paměti se mohou nacházet odpovědi, navracená identita možná odhalí všechna tajemství.

„Pověz mi, Otče, co víš o jemném předivu démonových myšlenek?“

Imp jen vytřeštil oči.

„Víš, stal se mi takový zvláštní příběh...“

V následujících minutách impovi ty oči skoro vypadly, jak jsem mu ve zkratce vylíčil své osudy.

Jednou jsem ho musel dokonce i křísit.

Skončil jsem vyprávění, šerým pokojem se rozlehlo ticho. Otec Půlnoc na mě z podlahy vzhlížel jako na osobního boha, ty žluté oči mu vylézaly z důlků a nějak to nevypadalo na to, že by chtěl něco říct.

„No tak, sakra, dokážeš mi pomoci, nebo ne?“ došla mi poměrně rychle trpělivost.

Imp se rozkvílel jako profesionální plačka.

„Co je to s tebou?“ zavrčel jsem nechápavě.

„Pane... bylo by mi nesmírnou ctí vám pomoci, ale cožpak bych mohl být jen pomyslet na to, že by vám má pranepatrná moc mohla být k prospěchu? Vždyť myslet na něco takového by bylo nejen opovážlivé! Bylo by to prostě šílené! Jak by mohla moc pouhého zatraceného křížence, jako jsem já, mít nějaký význam pro bytost vašeho formátu? Mravenec snažící se pohnout horou by působil smysluplněji než já, kdybych se o něco takového chtěl pokusit!“

Potlačil jsem nepřekonatelnou chuť sáhnout k násilí a promluvil k tomu patolízalskému stvoření vřelým, přátelským hlasem:

„Podívej. Na chvíli prostě zapomeň, kdo jsem, ano? Ber mě na chvíli jako tvora v nouzi, jako někoho, kdo potřebuje pomoc. Dokážeš vrátit ztracenou paměť? Ano nebo ne?“

„To není tak jednoduché, Pane!“ zakvílel imp. „Co jsem z tvého vyprávění pochopil, tak vzdát se vlastní osobnosti byl čistě váš nápad! A jak bych mohl já zvrátit něco, co způsobil démon? To prostě nejde!“

„Takže nevíš, jak mi pomoci?“

„No...“

Kruci, na tohle vážně nemám nervy. Natáhl jsem vlastní mysl a vstoupil impovi do hlavy. A bylo to jasné. Samozřejmě, že věděl, jak mi pomoci. Alespoň si to tedy myslel. A problém nebyl ani v účtě, jak se mi snažil namluvit. Problém byl někde docela jinde – v obyčejném, nefalšovaném strachu. Ve strachu z mé maličkosti.

Ne, že bych se divil.

Otec Půlnoc stojí před zajímavým dilematem. V této chvíli má ve svém domě démona, který je pořád ještě napůl člověk. Bytost, která

je mu po všech stránkách nadřazena a kterou od obvyklého násilného chování dělí právě jen ty zbytky lidského svědomí. Ve chvíli, kdy se mi vrátí paměť, se lidství nejspíš vypaří a já zde budu stát v celé své obvyklé kráse, se svým obvyklým šarmem, se svou starou dobrou povahou. Z impovy mysli jsem vyčetl, že i ti nejmírnější démoni mívají ve zvyku zabíjet impy jen tak na potkání. Asi jako když člověk zašlápne švába.

Logickým krokem by tedy bylo mi nepomáhat. Ovšem odmítat cokoli démonovi je vskutku extrémně nemoudré rozhodnutí. To už by bylo rozumnější tvrdit mi, že neexistuje způsob, jak by se mi mohla paměť vrátit a doufat, že nepřijdu na to, že mi imp lže. Jenže. Jenže Otec Půlnoc moc dobře ví, že hrabat se v cizích myslích dokáže i docela průměrný lidský mág. Že bych to neuměl já, který jsem dokázal přežít setkání s andělem smrti, tak to impa nenapadlo ani na chvíličku. Tudíž lež nepřichází v úvahu.

Když se to tak vezme, vůbec jsem tomu ubohému stvoření nezáviděl.

*

Stáhl jsem se z té podřadné mysli a z čiré velkomyslnosti dal impovi pět minut na rozmyšlenou. Otec Půlnoc ten čas strávil opíráním se čelem o podlahu, občasným mumláním a vydatným pocením. Já si zatím nalil druhou sklenici vína, zopakoval proceduru s odstraňováním případného jedu a jal se přemýšlet, co s impem provedu, jestli mi zalže nebo odmítne pomoci. Kroucení končetin už jsme tu měli... možná zkusím něco s ohněm nebo kyselinou. To víno by se na kyselinu dalo proměnit docela snadno.

„Pane!“ ozval se imp zhruba po čtvrté minutě.

„Ano?“

„Je jeden způsob, jak by se vám mohla vrátit paměť.“

„No tak povídej,“ vyzval jsem ho s pobaveným úsměvem. Ze všech variant je asi přítomnost plně vědomého démona v domě tou nejméně nepřijemnou alternativou.

„Jak jsem z vašeho vyprávění pochopil, strávil jste na Zemi nějaký čas, než jste se svých vzpomínek vzdal. Kdybyste se dokázal vrátit do toho okamžiku, mohl byste nahlédnout sám sobě do mysli a tak byste svou paměť získal zpět.“

Tak z toho jsem tedy moudrý nebyl.

„Jak vrátit do okamžiku?“

„Existuje jeden starobylý postup, Pane. Postup, jak se vrátit vlastními vzpomínkami do libovolného okamžiku svého života a pak tento okamžik prožít stejně, jako poprvé.“

„Regresivní hypnóza!“ pleskl jsem dlaní do stolu. „Jak to, že mě to nenapadlo?“

Imp se pro jistotu zdržel odpovědi, já seděl a kroutil hlavou. Tak pitomá, banální, profláklá věc a mě to nenapadne! Místo toho provádím čáry máry, vyvolávám vize, lezu do doupat úchylů. Už teď jsem mohl sedět v příjemném polstrovaném křesle nějakého psychiatra, sledovat zlaté kyvadélko a pomalu se propadat do hypnotického spánku. Pak by mě milý psycholapiduch poslal hezky do chvíle před čtrnácti lety a já bych si vzpomněl na všechno, co jsem znal a čím jsem byl. Jednoduché, prosté, nekomplikované. Jen ten psychiatr by mi asi vnutil každotýdenní sezení po dobu následujících deseti let poté, co bych začal vzpomínat na Devátou sféru.

„Ehm, Pane...“ vyrušil mě impí hlas z nevěřícího kroucení hlavou.

„Co je?“

„Regresivní hypnózu jsem tak zcela na mysli neměl.“

„Proč ne?“

„Protože ve chvíli, kdy byste se normálně vrátil v čase, by na vás dolehla ničím neomezená mysl démona.“

„No a?“

„No a mysl démona není něco, s čím byste si chtěl zahrávat, Pane. Nechci vás urazit, ale v této chvíli se chováte, jednáte a uvažujete stále ještě jako člověk. Kdybyste v tomto stavu chtěl získat zpět všechny vaše vzpomínky naráz, mohlo by vám to přijít draho. Pohlédnout do mysli démona není určeno pro lidi. Jejich mysl tomu není uzpůsobena.“

OK. Dokážu si přiznat vlastní chybu. Psychiatr možná nebyl ten nejlepší nápad.

„Fajn. Co teda navrhuješ?“

„Rituál, který oddělí vaše lidské já od vás samého. Rituál, který pak vaši skutečnou podstatu pošle zpátky časem. Rituál, který vás nechá prožít již jednou prožité a vrátí vám tak vzpomínky. Rituál, který znali vyvolení už v dobách, kdy byl svět mladý. Rituál, který podle legend pochází z mysli samotného Satana, Pána temnot.“

Imp se odmlčel, v pokoji zavládlo tíživé ticho. Ten jeho záhrobní tón nějak nalomil i mě.

*

Dal jsem ponuré atmosféře dostatek času, aby mi zalezla hluboko pod kůži a pak si nechal detailně popsat ten slavný rituál. Tedy, něco takového jsem vážně ještě neslyšel. Devět panen donaha vyslečených, v kruhu ležících a zbožné zraky na mě upírajících jsem si ještě představit dokázal. Devět nemluvnat v mléce koupaných, octem napojených a s trnovými korunami na hlavičkách nasazenými taky. Devět svící z lidského tuku, které budou ta děvčata mezi nohama svírat mi taky nedělalo problém. Už o něco morbidněji ale působila přítomnost devíti incubů čerstvě z Deváté sféry vyvolaných. Ještě podivnější byla nutnost jednoho výtisku slavného Necronomiconu, jedné lahvičky speciálního posvěceného inkoustu a jednoho seříznutého brku z černé labutě. Pak už následovaly v podstatě jen podružnosti, jako například divoká soulož těch děvčat s incuby, předčítání pasáží z Necronomiconu, nějaké ty čmáranice na pergamen z lidské kůže a tak podobně. No a zlaté kyvadélko. Bez zlatého kyvadélka ve tvaru obráceného pentagramu by to přece nešlo.

*

Vyhlídka na mou vrácenou paměť ve mně navodila zvláště slavnostní pocit. Něco podobného jsem cítil ještě jako člověk těsně před Vánoci. Ještě v dobách, kdy jsem míval Vánoce rád.

Ted', ovlivněn tím nezvyklým pocitem, jsem Otci Půlnoci slavnostně slíbil, že jestli rituál vyjde a já nabudu své dřívější moci, nejenže mu nezkřívím jediný vlasek na hlavě. Nejenže mu splním jedno libovolné přání. Ale také použiji svou obrovskou, nezměrnou moc k tomu, abych našel jeho matku.

Otec Půlnoc mi po těch slovech padl k nohám, objímal a líbal mi moje kozačky a z očí mu tekly slzy čiré vděčnosti. Napadlo mě, že až skončí moje účty s Eudoxem, možná si impa nechám jako domácího mazlíčka. Ty jeho projevy oddanosti mi dělají moc dobře.

„No dobře, dobře, to už stačilo,“ musel jsem se z jeho pevného objetí vyprostit téměř násilím. „Jak dlouho ti bude trvat, než seženeš všechno potřebné k rituálu?“

„Můj Pane. Kdybych měl všechno shánět sám, zabralo by mi to velmi dlouhou dobu. Zvlášť panen je v dnešní době velmi málo, špatně se shánějí a k temným uměním tíhne jen málokterá z nich. Na druhou stranu dokáží sehnat děti, svíce, sirky, inkoust, papír i kyvadélko a v mé knihovně se nachází i kopie Necronomiconu.“

„No fajn. Kde teda chceš sehnat ty panny? A incuby?“

„Doufal jsem, že snad vy, Pane... Pro vás to bude maličkost!“

Vida. To má milý imp vlastně pravdu. Otevřít bránu do Deváté sféry nebude problém. Ne pro něco tak podřadného, jako je incubus. No a ty panny... to přece taky nemůže být tak těžké. Ne na Silvestra. A ne na Stodolní.

„Než se vrátím, ať je vše připraveno,“ rozkázal jsem, dopil poslední doušek vína a vstal.

Nehodlám ztratit už ani minutu.

OBŘAD

Vyšel jsem po těch točitých schodech a proplul šléjícím davem. Tentokrát mě nikdo neobtěžoval, tentokrát mi všichni mimovolně uhýbali z cesty. Později, až zase budu sám sebou, se sem vrátím a vyzkouším každý hřích, každou úchylku, každou ženu a každého muže. Nic si neodepřu, okusím každou neřest, kterou toto místo nabízí. Ale ne teď. Teď je čas na práci.

Vrátný se mi v zamřížované kukani hluboce poklonil, brána se zevnitř dala otevřít docela obyčejným tlačítkem. Vystoupal jsem tou vykachličkovanou chodbou a otevřel dveře. Po setkání s davem vyznavačů sil pekelných na mě působila lidmi zaplněná Stodolní strašně nepatřičně. Jako křehký motýl usednuvší na rozdupnutou lebku, jako orchidej kvetoucí v hniјícím lidském těle. Nasál jsem dívčími nozdrami tu nevinnost, tu normálnost. A na malý, nepředstavitelně krátký okamžik jsem zatoužil být zase člověkem. Normálním, obyčejným mladým klukem, který neví nic o Deváté sféře a hrůzách, které tam číhají. Někdy mě napadají příšerné hovadiny.

Setřásl jsem ze sebe sentiment a ušklíbl se na ta hemžící se stvoření. Jednají slepě podle nadiktovaných pravidel, veselí se tehdy, když je k tomu pobídné datum v kalendáři. Mají k dispozici tento nádherný svět, mohou si užívat jeho krás po celou délku svého života. A co dělají místo toho? Trápí se nad neexistujícími problémy,

závidí si i ty nejmenší nesmysly, dokážou se nenávidět prakticky kvůli čemukoli. Místo toho, aby odhodili zábrany a přijali své lidství v plné nádheře, seskupují se do stád, nechávají si vnutit nesmyslné normy chování a pak nahlas odsuzují každého, kdo se těmto normám vzepře. Vzdali se toho nejkrásnějšího, co jim bylo dáno, za iluzorní pocit bezpečí uprostřed stáda. Vzdali se svobody a stali se tupými nemyslicími zvířaty.

Ne, děkuji. Pro jednu mi ta zkušenost bohatě stačila.

Vykročil jsem na udupaný sněh, magicky uzamykatelné dveře za mnou zapadly. Několikrát jsem se zhluboka nadechl, zavřel oči. Život kolem mě proudil, z lidí vyzařovala radost, bezstarostnost, nevázané veselí. Dotkl jsem se mysli prvního člověka. Ztuhl uprostřed kroku, v očích se usadil skelný pohled. Prohlédl jsem jeho vědomí a nabral do hrsti všechny jeho vzpomínky. Ne. Ten žádnou pannu nezná.

Chapadla mých myšlenek omotala mysli dalších dvou lidí. Strnutí uprostřed kroku a tupý pohled. Jejich kamarádi se ani nestačili podívat, co se to s nimi děje a už se tvářili naprosto stejně. Můj vliv se začal lavinovitě šířit, Stodolní utichala. Lidé stáli jako uhranutí, zírali před sebe, zatímco já prozkoumával další a další mysli. Hospody ztichly jako mávnutím kouzelného proutku, v ulici se usadilo tíživé ticho.

Mé vnímání se roztáhlo na další a další domy, další ulice, další lidi. Celé město jakoby zamrzlo uprostřed pohybu, auta, tramvaje a autobusy pomalu zastavily. Milenci se od sebe odtrhávali, sklenice zůstávaly trčet na půl cesty k ústům, radostné myšlenky umíraly jako pokropené nehašeným vápnem. V lidských očích se usazoval strach a beznaděj. Ještě chvíli a můj dotyk by zasadil semena neléčitelných depresí, fobií a psychotických poruch. Jen o malou chvíli déle a z Ostravy by se stalo město šilenců.

Bylo by mi to jedno. Nechal bych to klidně dojít tak daleko, kdybych právě nenašel to, co jsem hledal.

Stáhl jsem svůj vliv z lidských myslí, do celého města se vrátil život. Stál jsem před dveřmi vedoucími do zvláštního baru a čekal. Čekal jsem na svých devět panen.

*

Ta první dorazila téměř okamžitě. Přistoupila ke mně s výrazem plachého jehněte. Byla hrozně mladá, nos a uši měla mrazem červené a ve velkých hlubokých očích měla strašlivé prázdno.

Stejně prázdno se rozprostíralo i v očích dalších osmi děvčat. Na to poslední jsme museli čekat skoro celou hodinu. Dorazila k nám zadýchaná, uslzená, oblečená jen napůl. Nejspíš ucítila můj dotyk, naházela na sebe nejnutnější oblečení a vyrazila cestou necestou. Hodná holčička.

„Pojďte, děvčata,“ vyzval jsem je ponurým hlasem, zopakoval krvavý rituál a pak už za námi magicky chráněné dveře zase zapadly.

*

„Pane! Vrátil jste se rychle!“ vytřeštil Otec Půlnoc oči na mě a můj doprovod.

„Spěchám,“ odušil jsem suše. „Kde máš děcka?“

„Sehnat devět dětí najednou není tak úplně jednoduché. Zvláště ne tehdy, když si musíte dávat pozor na případné špehy druhé strany. Ale žádný strach! Budou tady dříve, než se nadějete.“

„Fajn. Kdy začneme?“

„Navrhoval bych počkat na půlnoc, Pane. V té době bude éter nejlépe naladěný a také brána do Deváté sféry nebude tolik vzdorovat. Kromě toho bych byl poctěn, kdybyste zatím využil pohostinnosti mého domu. Ochutnejte vše, čeho se vám zachce, užijte si všech potěšení, která jsou zde k dispozici, pobavte se s mými hosty.“

Nerozhodně jsem se podíval na hodinky, poškrábal se na hlavě. Do půlnoci zbývaly necelé tři hodiny a to bujaré veselí v obrovské kruhové místnosti zrovna dosahovalo maximálních hodnot, když jsem tamtudy šel naposled. Možná by vážně nebylo špatné si trochu odpočinout, trochu se rozptýlit před tak náročným úkolem, jako je vyvolání devíti incubů, čtení v Necronomiconu a vůbec navrácení mé vlastní paměti. Setrást ze sebe napětí, duševně se uvolnit.

Zjistit, jestli tam ten střapatý klučina s šikovným jazýčkem ještě pořád je.

*

Byl. A to líbání mu šlo ještě o pár řádů lépe než prve.

*

Přesně ve třiadvacet třicet jsem vtančil zpátky do soukromých pokojů Otce Půlnoci. S rozmazaným líčením, trochu bolavými rty, jemně natrženou prdelkou, ale zato s nádherným pocitem halícím mi mysl jako sladká šlehačka kopec zmrzliny. Relaxace před prací byl božský nápad.

„Tak, Otče, můžeme začít?“ zahalekal jsem vesele.

Imp vyskočil z křesla, jako by ho bodlo šídlo, hluboce se uklonil a začal mi předkládat výpisky z magických knih. Zaklínadla potřebná pro vyvolání incubů nejsou složitá, ale stejně by nebylo dobré se splést. Jediné zaměňené písmeno a s kouzlením by byl pro tento večer konec. Neradno dráždit Devátou sféru amatérským přístupem.

„Kde to provedeme?“ zeptal jsem se, když jsem si byl poměrně jist, že si těch několik podivných vět pamatuju. Spíš než že bych se je byl učil, mi to čtení pokrouceného písma připadalo jako jemné osvěžování paměti.

„Navrhoval bych tu malou kruhovou místnost mezi hlavním vchodem a vrátnicí. Na první pohled to tak nevypadá, ale v těch místech se koncentrují neviditelné proudy zemské energie. V podlaze je navíc šikovný odtok pro krev. A lidé veselící se jen o kus dál navíc poskytují vítané zdroje mentální energie. Pro provozování černé magie byste v celém městě zkrátka lepší místo nenašel.“

„Výborně,“ zamnul jsem si ruce. „Jdeme na to.“

*

Jak jsem si to vykračoval veselícím se davem k místu konání rituálu, napadlo mě, proč sakra Otec Půlnoc nemá něco jako druhý východ. Už jsem se tudy vlácel bůhví pokolikáté a nevím, co bych dělal, kdybych neměl své magické schopnosti. Nejspíš bych při každém průchodu trhnul rekord v počtu znásilnění za hodinu.

Takhle mi ovšem lidé vytvořili široký koridor, aniž by je napadlo, proč to dělají. Prošel jsem jím se svými devíti pannami a Otcem Půlnocí v závěsu. Kousek za námi supěla půvabná dívčina s chromovaným roubíkem pevně přišitým k masu na lících. Jedno oko měla lehce protknuté sedmi stříbrnými jehličkami, tím druhým neustále těkala po dění v místnosti. Její nespočetem prstenů ozdobené ruce svíraly madla docela obyčejného nemocničního vozíku. Mám dojem, že něco takového se používá hlavně v porodnicích, na převoz nemluvnat. Pokud mám pravdu, tak teď byl vozík využit skutečně tak, jak to bylo zamýšleno – na horní ploše bylo naskládáno devět řvoucích děcek. Každé v bělostné zavinovačce, každé s doruda vyřvaným obličejíkem. Nevím, kdo je na ten vozík skládal, ale tipoval bych to na dřevorubce ve výslužbě – děcka tvořila úhlednou pyramidu. Tak trochu to připomínalo nařezaná polena nebo obzvlášť tlusté rakvičky se šlehačkou.

Až mi zakručelo v břiše.

Kdekoli jinde by náš průvod jistě vzbudil nejen pozornost, ale i řev a nejspíš i přivolání pořádkových sil. Takhle na nás neulpělo jediné oko déle, než na několik zlomků sekundy. Má vůle otáčela hlavy na stranu, oči se z mého rozkazu upíraly jinam.

Prošli jsme krátkou chodbou. V zamřížované kukani tentokrát nikdo nebyl, jen ve vzduchu se vznášel lehký odér lidské moči.

Nechal jsem impa složit svůj náklad na zem a díval se, jako oroubíkováná slečna skládá řvoucí děcka na studenou podlahu.

„Proč tak řvou, Otče?“ otázal jsem se znepokojeně. Dětský pláč má v sobě něco, co dokáže zalézt pod kůži i démonovi.

„To víš, Pane. Napojení octem není příjemná procedura. A také jsme je koupali ve studeném mléce. Nebyl čas je ohřát, děti dorazily jen pár minut před tvým návratem.“

„Ach tak,“ pokýval jsem spokojeně hlavou. Mých devět panen ze sebe zatím začalo shazovat oblečení. Tvářily se u toho netečně,

odkládaly si mechanicky jeden kousek šatstva za druhým, jako by se na ně mlsně nedívala bytost připomínající tlustého zpoceného cikána. O mé maličkosti ani nemluvě.

Dívky utvořily ze svých svršků pořádnou hromadu a pak se začaly ukládat na studenou podlahu. Hezky čelem k odtokovému otvoru.

Díval jsem se, jak impova osobní asistentka rozděljuje děti do jednotlivých náručí a přemýšlel, jak donutím holky udržet svíce mezi nohama, až se do věci vloží inkubové. Nepřišel jsem na nic lepšího, než silný mentální příkaz.

Kterého nakonec stejně nebylo zapotřebí.

Otec Půlnoc vzal do náručí lojovice a hezky profesionálně, jemně a s citem pro věc zasadil každé dívce jednu přesně tam, kde záda ztrácejí slušné jméno. Tak hluboko, že vyčníval téměř jenom knot.

„Neříkal jste, že je budou držet mezi nohama?“ otázal jsem se se zájmem.

„A jak by s tím šoustaly, Pane?“

Jen jsem se široce zašklebil.

*

Otec Půlnoc popsal devět pergamenů pekelnými jmény, já je vsunul holčínám pod ohanbí. Pak slečna s roubíkem rozmístila i poslední proprietu – trnové koruny a já se postavil do kruhu dívek. Nejsem si jistý, jestli to v jejich očích bylo nefalšované zbožštění, ale nic lepšího jsem jim do hlav vsugerovat nedokázal. Otec Půlnoc mě ujistil, že je to víc než dobré, tak jsem nad tím mávl rukou.

Asistentka se mi hluboce uklonila, podala impovi Necronomicon a pak se tiše postavila ke dveřím.

„Začneme?“

„Kdykoli si budete přát, Pane.“

Přál jsem si zrovna teď.

*„Ken tek ali habbala, onicre madre es kverto,
anidales koui bane maddala, pai-kve taani derto!*

*Onii chan kanida palimpseste,
Osani mae peurto kandaá.
Deh dui anime palinnete,
oui panida kalebse sento!“*

To bylo všechno. Těch šest řádků zaklínadla a mé přání stačilo k tomu, aby nám nad hlavou zmizel strop. Místo nudných kachlíků se mi nad hlavou najednou převalovaly husté narudlé mraky, ze kterých jsem cítil jakousi podivnou energii. Jako by mě do tváře najednou hrálo slunce. Ale příliš intenzivně, příliš palčivě na to, abych mu dokázal nastavit tvář. Najednou jsem měl nezvratný pocit, že za těmi mraky není slunce, že tam září něco jiného. Něco zlého, smrtícího, skrz naskrz špatného.

Místností zavál jemný horký vánek přinášející s sebou zápach spáleniny. Tentokrát žádné hořící listí, tentokrát jen smrad požáru.

Mávl jsem levou rukou třikrát nad hlavou, prsty druhé ruky ve vzduchu opsal pár složitých obrazců. Otec Půlnoc snaživě obrátil stránku knihy, já levou rukou obkreslil další obrazec. Měl jsem přitom pocit, jako bych ty znaky důvěrně znal, jako by mi samotná kniha vedla prsty.

V mracích se několikrát temně zablesklo, vítr zesílil. Ukázal jsem devětkrát proti bobtnajícímu nebi, z mého ukazováku vylétlo stříbrné světlo. Tam, kde se mraků dotklo, se začala pomalu rozšiřovat trhlina. Pocit nečistého záření zesílil. Málem jsem si zakryl oči, aby mi je ty podivné paprsky nevypálily z dušek.

Další stránka knihy zašustila a já obkreslil poslední obrazec. Naposledy zahřmělo, mraky se na nekonečně malý okamžik zastavily, z trhlin problesklo jasné světlo. Ozval se nepříjemný, uši trhající zvuk. Jako by se z velké výšky řítilo devět atomových bomb.

Vztáhl jsem ruce k neviděnému stropu a ostře vyštěkl poslední tři slova.

A na studenou dlaždičkovou podlahu dopadlo ve stejný okamžik devět hnědorudých postav.

Docela nehezky se z nich kouřilo.

*

„Že vám to trvalo,“ pronesl jsem žoviálně, když se naši „hosté“ vzpamatovali z prvotního šoku. Žluté nenávistné oči se na mě začaly upírat, kouř řídl, lesklé svaly se protahovaly.

„Co. Po. Nás. Chceš?“ začal odsekávat ten největší a nejošklivější z inkubů. Otec Půlnoc se při těch neuctivých slovech skoro obráceně pokřižoval, mně přeběhl po tváři docela neznatelný úšklebek. Byly doby, kdybych impa za něco takového vystavil tisíciletému mučení, kdy bych mu předvedl všechno, na co by má zvrácená fantazie stačila. A ty doby zase přijdou.

Ale teď na to není čas.

Vztáhl jsem ledabyle mysl a ukázal tomu stvoření, co jsem doopravdy zač.

Takhle bílého impa ještě Peklo nevidělo.

„Odpust', Pane!“ zablekotal pekelník poté, co sedmkrát udeřil čelem o podlahu, třikrát mi nabídl život svůj i své rodiny a jednou slíbil, že se stane mým osobním hadrem na boty, když ho za jeho opovážlivost jen pošlu do nejhlubších propastí Deváté sféry.

„No jo. Možná později,“ mávl jsem velkomyslně rukou. „Teď zapomeň na Devátou sféru a hezky to udělej tamhle té kočičce. Nechci vidět žádné flákání. Chci, abyste se všichni činili, jako by to byl váš poslední šuk na dalších tisíc let. Chci, aby holky řvaly blahem, chci, aby z nich pot stříkal, chci, aby jejich rozkoš pohnula nebesy. Jasně?“

„Jasně! Pane!“ zavrčeli impové jako jeden cikán.

Nastaly orgie, jaké svět neviděl.

*

Otec Půlnoc spěšně nalistoval potřebnou kapitolu v Necronomiconu, tichá asistentka se mu postavila po bok, zlaté kyvadélko ve štíhlých prstech.

Začal jsem předčítat složitá slova nabitá zvláštní mocí, vnímaje pohyb zlatého přívěsku periferním viděním. Slova mi začala před

očíma tančit, ale ne tak, jako by se mi snažila čtení znemožnit. Spíš mi sama vplouvala před oči a já se tak mohl víc soustředit na monotónní pohyb přívěsku.

Sem, tam, sem tam.

Kachličky začaly rudě zářit, v asistentčiných očích se usadilo něco jako sexuální vzrušení. Impové přiráželi do rytmu kyvů, dívky ječely blahem, plamínky svíček pohybujících se sem a tam zmohutněly a zmodraly, děcka řvala jako protržená.

Celá ta kakofonie bolesti a rozkoše se spojila s mým hlasem, vystoupala ke stropu a začala jím zlehka otrásat. Ze spár mezi kachličkami se začal sypat cement, záře dosáhla nečekané intenzity.

Sem tam, sem tam.

Strop nad námi zase zmizel a nějaká mocná síla mi obrátila hlavu vzhůru. Přesto jsem jakousi podivnou mocí stále viděl jak stránky knihy, tak houpající se přívěsek.

Sem tam, sem tam.

Mraky se tentokrát doslova vařily, to záření dosahovalo nepředstavitelné intenzity. Skoro jsem cítil, jak se mi kůže na obličeji škvaří, jak se po ní rozlézají vředy a nádory nepředstavitelnou rychlostí. Někde v hrudi mi vybuchla rakovina, napadla plíce, žaludek, střeva a vůbec všechny orgány. Mé tělo zachvátila prudká, nepředstavitelná bolest. Bylo jí hodně a chutnala sladce. Tak sladce, jak jsem si ještě před malým okamžikem ani nedokázal představit.

Vnímal jsem, jak mi zhoubné nádory rozežírají tělo, radoval jsem se z každého dalšího ložiska nemoci a cítil, jak slábnu. Číst jsem nepřestával, můj napůl odumřelý jazyk vyslovoval stále stejně zřetelně, jako před chvílí.

Sem tam, sem tam.

První děvče dosáhlo orgasmu.

Prvního orgasmu.

Má mysl se začala odpoutávat od tohoto světa, v bouřících mracích se pomalu vytvářel jakýsi vír.

Ženské steny zazněly jako řev šelem a já rozpráhl ruce. Vnímal jsem své tělo jako jednu jedinou uzlinu zhoubného nádoru, pohyboval jsem zasaženými končetinami jako bych vedl loutku na

dlouhých provázcích. Vypovídající srdce mi bušilo v rytmu kyvadélka, impové přiráželi s toutéž frekvencí.

Hučící plameny svíček, propojená těla, jednotlivá slova, mé nádechy, to vše se podřídilo jedinému neúprosnému metronomu.

Sem tam, sem tam.

Co se děje za hranicí osvětlenou ohněm jsem už nevnímal. Jen magická slova mi ostře zářila na sítnici, kyvadélko se stalo mnou samým a ten vír rozehnal mraky téměř natolik, že jsem byl schopen vidět na druhou stranu. Živočišná energie tryskající z kruhu kolem mě mi lehce omotala kotníky, vyšplhala po mém nemocném těle, pohladila mě po tváři a zabodla se do škvíry v mracích.

Na sítnici mi zazářila poslední trojice slov.

Impové prudce přirazili jako jeden muž a dívky zaječely nelidskými hlasy, jak se jim mezi nohama podeváté zrodil vulkán.

Mocný, nekonečný příval energie po mně sklouzl jako doruda zabarvený blesk, na chvíli mi zazářil kolem hlavy a pak se s příšerným jekem zabodl mezi mraky.

Kyvadélko ustalo uprostřed pohybu.

Rakovina sežrala poslední buňku mého těla.

Čas se zastavil.

Já zemřel.

*

A zase jsem se zrodil.

*

Na malý, prchavý, nekonečně krátký okamžik jsem zahlédl tu nepředstavitelnou hrůzu, která se rozkládala za jedovatými mraky. Jekot nespočtu zatracených duší mě bodl do nehmotných ušních bubínků, překrývající se obrazy příšerného utrpení by mi sežehly duši, kdybych ještě nějakou měl.

V té nepředstavitelně krátké chvilce jsem uviděl scény, které se mi vypálily hluboko do mysli. Lidi plazící se žhavým popelem, lidi

hořící jako suché listy, lidi rozpadající se zaživa. Zem zasaženou požárem, jedem, zářením a vůbec všemi druhy smrti, jaké si vůbec lze představit. Hrůzné trosky důvěrně známého světa zničeného nepředstavitelnou katastrofou. Mohutné nelidské postavy vypínající se do výšky několika stovek metrů. Lidská těla drcená pod jejich obrovskými nohama. Smečky menších i větších stvoření požírajících plápolající postavy. Nelidské scény zvrhlostí, zvráceností, nepředstavitelných krutostí. Bílé smrtící světlo v dálce, na jehož pozadí ostře kontrastovaly všechny příšernosti, kterými tento svět oplýval.

Viděl jsem lidi vrhající se z oken, lidi narážející do zdí, lidi trhající si maso z obličejů. Lidi polámané jako loutky, lidi sloužící jako hračka, lidi sloužící jako potrava neznámým bytostem. A všichni ti lidé hořeli, zaživa se rozpadali, jejich těla zevnitř hnila. Každíčká buňka jejich těla křičela smrtelnou agonií, lidské mysli se pod tím přívalem neskutečné bolesti rozpadaly v prach a svět hořel.

Svět hořel od východu k západu, od severu k jihu.

Jediným spalujícím plamenem, který nikdy neuhasne.

*

Záblesk temného světla mě zasáhl do očí, moje mysl se odpoutala od příšerné scenerie. Nepředstavitelná síla mě popadla, stiskla mé nehmotné tělo, rozlámala kosti na prach. Ječel jsem bolestí, jakou jsem do této chvíle nepoznal. Ječel jsem, zatímco mě síla panující mezi Branami poslala na pouť do jiného světa.

*

Prožil jsem znova celou cestu podivným meziprostorem, znova se poprvé nadechl krásného pozemského vzduchu, znova se smál štěstím, znova vzdával chválu lidské víře. Znovu jsem vkročil do plamenů, znovu potkal své budoucí já, znovu se do něj vtělil. Má skutečná osobnost se schoulila tak hluboko do lidské mysli, jak to jen jde. Přestal jsem být sám sebou, stal jsem se člověkem. Ale mé

skutečné já nezmizelo, neztratilo se, nevypařilo se do éteru. Jen se prostě skrylo tak dobře, aby je nikdo nikdy nenašel.

Snad jen kromě toho, kdo by věděl, kde přesně hledat.

Kdo by věděl, co hledat.

A jak to probudit.

Někoho, jako jsem já.

*

Do uší mě bodlo ženské zaječení, rudý záblesk odumřel, kyvadélko dokončilo poslední kyv. Mraky nad mou hlavou zavířily, zprůhledněly a zmizely. Všechny svíce v jediném okamžiku zhasly.

Zhroutil jsem se zpátky do svého těla, tvrdě dopadl na kachličky, opřel se dlaněmi o podlahu. Hlava mi příšerně třeštila, mozek se nafukoval a splaskával, oči vystupovaly a zase se ponořovaly do důlků. Sevřel jsem si hlavu v dlaních a vydal vysoké nelidské zaječení. Moje lidské, uměle vybudované já se tavilo při pohledu na příšernost, která právě začala uplatňovat své nároky. Má stará dobrá mysl odhodila těsnou slupku, polaskala mě něžně po duši a zabydlela se tam, odkud jsem ji před lety vytěsnil.

Kdybych řekl, že to bolelo, zdaleka bych nevystihl skutečnost.

Bylo to jako umřít, bylo to jako se zrodit. Bylo to jako vstoupit do nevinného světa a spatřit hnijící mrtvolu. Bylo to jako být malým pětiletým děvčátkem s telepatickými schopnostmi, jemuž právě na dveře ložnice zabušil opilý deviantní otec. Bylo to jako hořet na hranici, bylo to jako vidět umírat svou lásku. Jako ztratit všechno hezké, jako být odsouzen k životu věčnému. Jako pocítit na své duši veškeré utrpení Deváté sféry. Bylo to ještě daleko horší a bylo to intenzivní a bylo toho moc. Moje uměle vybudované já bojovalo, má stará mysl odmítala ustoupit. Z nosu mi vytryskla krev, kdesi v hlavě cosi prasklo.

Chtěl jsem poručit bojujícím osobnostem, ale nemohl jsem. Byl jsem zároveň jednou i druhou. Nemohl jsem ustoupit, nemohl jsem přestat bojovat. Byl jsem současně člověkem i démonem, v mé hlavě nastalo nemožné. Bytost pekelná se podívala do očí obyčejnému

člověku, vážně si jej změřila, vycenila zuby. Člověk pohled opětoval, aniž by uhnul pohledem. Vedle té příšerné, nelidské mysli vypadaly zbytky Martina Šolara jako zkrvavená dětská mrtvolka vedle hory hladových švábů. Člověk přesto neustoupil.

Hora se pohnula jako nekonečně příšernější verze mračna kobylek.

Člověk rozpráhl ruce.

Obě mysli do sebe narazily s takovou silou, až mi nosem prolétla další záplava krve. Cítil jsem, jak rudá tekutina prosakuje mezi mozkovými závity, přímo jsem viděl, jak se neurony rozpadají na popel pod tím enormním nárůstem mozkové aktivity.

Člověk zmizel.

Hora švábů se široce zašklebila.

Pak jí škleb zmizel z nepravděpodobné tváře.

Lidství mi problesklo myslí, obě osobnosti se spojily v jednu.

Zdvihl jsem se na jedno koleno a setřel si krev z obličeje.

Asistentka mi jednou jedinkrát pohlédla do očí, zbledla jako stěna a sesula se na podlahu.

Otevřel jsem ústa.

„Já...“ zaskřípěl můj hlas.

„Já jsem...“ vyplivl jsem chuchvalec krve promísené s hlenem.

„JÁ JSEM ZPÁTKY!!!“

*

„Pane...?“ vykoktal ze sebe Otec Půlnoc, když jsem se postavil na obě nohy. Víc říkat nemusel. Vlastně nemusel mluvit vůbec. Aniž bych se o to snažil, četl jsem mu v mysli jako v otevřené knize.

„Ano. Povedlo se. Mám svoje vzpomínky, jsem to zase já. Děkuji ti,“ řekl jsem docela obyčejným, lidským hlasem. Impové i dívky v kruhu na mě upírali pohledy naplněné posvátnou bázní, Otec Půlnoc nervózně žmolal vzácnou knihu.

Rozhlédl jsem se po místnosti, jako bych ji viděl poprvé v životě. Je to zvláštní pocit, být po dlouhé době zase sám sebou. Cítit smysly, pro něž nemá lidský jazyk jméno, vnímat věci, které jsou lidem

nedostupné. Ten malý zbyteček lidství, který ve mně zůstal, tomu jen dodával na pikantnosti. Ne, nebudu se snažit odstranit ze své mysli zkušenosti, zážitky a vůbec všechno, co jsem na této Zemi získal. Kdepak. Budu to v sobě nosit jako svátost, nikdy se toho nevzdám. Mikroskopicky malá špetka lidské nevinnosti uprostřed nespoutané podstaty démona. Něco tak krásně perverzního nemá snad ani Satan sám.

Otočil jsem se kolem dokola, nasál vůni místnosti jako labužník vonící k obzvlášť krvavému steaku. Výdej magických sil, který jsem právě podstoupil, by mě ještě před malým okamžikem uvrhl do kómatu. Teď, se svým starým já zpátky, jsem se ničeho podobného bát nemusel. Ale stejně. Proč nedoplnit síly, když je to tak snadné?

Natáhl jsem nehmotné prsty, metafyzické zuby se začaly do krásných, sladkých dívčích těl ležících na podlaze. Energie zabublala a já se málem zalkl tou nadpozemskou rozkoší. Dívky s tvářemi dosud hořícími začaly blednout, jak jsem jim bral životní sílu. Pokud by dnešní noc měly přežít, strávily by dlouhé roky po nemocnicích, kde by se jim všelijací odborníci pokoušeli vrátit životní elán, energii, chuť do života. Byl by to marný boj. Nač tedy prodlužovat trápení?

Devět dětí dopadlo na tvrdou podlahu téměř v jediném okamžiku, jak jsem do sebe naráz nasál veškerý život, který v děvčatech ještě zbýval.

„Skvostné,“ uniklo mi mezi plnými, brnícími rty. Energie lidského života nemá žádnou reálnou chuť, nemůžete ji cítit něčím tak obyčejným, jako jsou rty. Já měl přesto pocit, jako bych do sebe právě obrátil číši božského nektaru.

„Pane?“ odvážil se opět ozvat Otec Půlnoc. Zatímco jsem debužíroval, spočíval na kolenou a opíral se čelem o zem. Teď se odvážil zvednout oči zhruba na úroveň mých kolen.

„Ano?“

„Pane... mohl byste mi prokázat tu nevýslovnou čest a prozradit mi, jaké je vaše skutečné jméno?“

„Ale jistě, proč ne,“ ušklíbl jsem se blahosklonně.

„Jmenuji se...“

Hladké čelo mi zbrázdila vlnka, jak se v mé duši zrodil zmatek.

„Moje jméno...“
K vlncé přibýly tři další.
„Sakra.“

*

Impovi došlo kupodivu docela rychle, proč zním tak zmateně.

„Pane, to není moje vina!“ vytřeštil ty své žluté oči, aniž by se odvážil pohlédnout výš než k mým kolenům. „Rituál fungoval bezchybně, přísahám! Kdyby ne, už by nikdo z nás nebyl mezi živými. Pane! Musíte mi věřit!“

„Uklidni se,“ rozkázal jsem tichým, vyrovnaným hlasem. Myslím právě znovu běžely poslední okamžiky mého pohledu na Devátou sféru. Prozkoumával jsem své pocity, hledal něco, co tam nebylo. Ne, nemůžu se mýlit. Na cestu mezi světy jsem se vydal jako bezejmenný démon. Zvláštní. Mám vzpomínky na nekonečné věky, které jsem strávil v Deváté sféře, pamatuji se na své první zabití, na svůj první sex, pamatuji se, jak jsem hledal způsob, jak z Pekel uniknout. Víím, *kdo* jsem. Přesto neznám své jméno.

Jak říkám. Zvláštní.

Otec Půlnoc se rozvzlykal, já okrajem mysli pocítil něco důvěrně známého. Zaměřil jsem tím směrem svou pozornost a poznal, že mám ještě dostatek času. Možná čtvrt hodiny, možná o něco méně. Každopádně naprosto dostačující chvíle na trochu nitrozpytu. Na potřebnou přípravu.

Prolétl jsem své vzpomínky, pokusil se najít vysvětlení zákonitosti, která uváděla v rozpaky i samotného Anděla smrti. Teď už samozřejmě víím, jak funguje ta jeho pistolka, teď je mi jasné, proč jsem měl původně takové obavy. Ve všech světech, které mají co do činění s Bohem stvořitelem, neexistuje bytost, která by dokázala vzdorovat Lokiho smrtícímu umění. Ve chvíli, kdy se kulka poprvé dotkla mého čela, jsem měl být nepředstavitelnou silou smeten z tohoto světa, prohozen všemi Branami a uvržen zpátky do Deváté sféry. Proč se tak nestalo, nevím. Proč se tak nestalo, neví snad ani výše jmenovaný Bůh.

Široce jsem se usmál a po kachličkách se pod tím dojmem rozeběhla síť prasklin.

Já to přece vědět nepotřebuju.

Nemusím znát tu podivnou, nepochopitelnou zákonitost.

Mně docela stačí, že to funguje.

A že to fungovat bude.

„Vstaň, Otče,“ vyzval jsem impa, na tváři pořád ten široký škleb.

Tmavá bytost se třikrát dotkla čelem podlahy a pak opatrně, přeoopatrně vstala. Snažila se mi přitom za každou cenu nepohlédnout do obličeje. Chytré stvoření. Znalé dobrých mravů a způsobů přežití.

„Pamatuješ si, co jsem ti slíbil, jestli bude rituál úspěšný?“

„Ano, Pane! Ve své nekonečné laskavosti jste mi slíbil splnit jedno přání. A také, pokud mohu být tak smělý a uvěřit ve vaši nepřekonatelnou štědrost, jste se uvolil najít mou ztracenou matku.“

„Správně. Vyslov to přání.“

„Pane! Nepřeji si nic, dostalo se mi cti posloužit někomu takovému, jako jste vy!“

Usmál jsem se. To, co imp právě vypustil z úst, možná vypadá jako docela obyčejná skromnost. Ale věřte, ta s tím nemá co dělat. Otec Půlnoc jen moc dobře věděl, že požadovat od démona jakkoli pranepatrnou službičku by bylo krajně nemoudré. Kam by ten svět přišel, kdyby démoni plnili přání impů.

„No jak chceš, je to tvoje volba,“ usklíbl jsem se sarkasticky. „Co se týče tvé matky, tak věz, že svůj slib splním. Zjistím, kdo ji unesl a kde se nachází.“

Po tmavé tváři se začala rozlévat směsice nevíry, vděčnosti, údivu a vůbec pár dalších protikladných emocí.

Imp padl na kolena, udeřil čelem o zem a otevřel ústa, aby mi vyjádřil neskonalou vděčnost.

Než ze sebe vypravil první slabiku, namířil jsem na něj prst.

Místností se prohnal temný záblesk, ozval se příšerný zvuk. Asi jako když se trhá syrové maso od kosti. Impí tělo se rozlétlo na miliardu kousíčků, směs rozdrčených kostí, masa, krve, vnitřností, tuku a vůbec všeho pokryla podlahu, zdi, strop, zkoprnělé impy, řvoucí děcka a omdlelou asistentku. Mě se samozřejmě nedotkla ani kapka. I krev má pud sebezáchovy.

Pobaveně jsem se rozhlédl po tom neuvěřitelném bordelu a nevěřicně zakroutil hlavou. On ten blázen skutečně věřil, že ho nechám žít? Aby mohl vyprávět, jak pomohl démonovi v nouzi? Ale no tak. Takové věci se přece nestávají. A krom toho – můj slib zněl, že mu nezkřívím jediný vlasek na hlavě.

A je snad moje chyba, že mě ten plešatý bloud špatně pochopil?

*

Těch devět impů jsem docela normálně poslal zpátky do Deváté sféry. Dostat něco odsud tam je tak primitivní, že by to zvládlo i malé dítě. S magií, rituály a satanismem to nemá naprosto nic společného. Zvládli byste to i vy. Stačí si vlézt do vany, podříznout si žíly a už vás zákony tohoto světa odešlou do míst nepředstavitelného utrpení. No vážně, nekecám.

Klidně si to zkuste.

*

Natáhl jsem mysl do dálky a zaznamenal rostoucí napětí. Pokud mám hádat, tak mi zbývají maximálně tak čtyři minuty. Možná čtyři a půl.

Zkoumavě jsem se podíval na děti válející se ve zbytcích Otce Půlnoce, na asistentku v bezvědomí. Ty děti nejspíš poslouží jako vítaný obětní materiál těm šílencům, co se i v tento okamžik bezuzdně oddávají nejnižším pudům jen kousek odtud, ale co je mně do nějakých lidských mlád'at?

Ta holka s jemně prošpikovaným okem, co si mě i teď zkoumavě měřilo, byla daleko zajímavější než nějaká děcka. Pohlédla mi do obličeje, podívala se mi přímo do očí. Ve chvíli, kdy jsem se neovládal, kdy jsem své schopnosti neměl pod kontrolou. Něco takového je pro obyčejného člověka stejné jako pohlédnout do Slunce ze vzdálenosti několika mikronů. Mysl jí v jediném okamžiku zaplnily příšerné vize, zdravý rozum se rozpadl na prach, celá její

osobnost vzplanula jako vích slámy. Normálního, duševně zdravého člověka by něco takového spolehlivě zabilo. Ne však tuto dívku.

Opatrně jsem jí nahlédl do mysli, potěšeně se usmál tváří v tvář hrůzám, které se tam stále ještě rodily a prozkoumal to jemné předivo jejích myšlenek.

„Taková škoda...“ utrousil jsem s nefalšovanou lítostí v hlase. Kdybych měl jen trošku víc času, s obrovskou chutí bych si s tímhle děvčetem vyzkoušel pár oblíbených perverzností. Tak krásně zdeformovaná mysl, tak nádherně živé a nelogické hrůzy, tak čirý, živočišný strach... škoda! Tisíckrát škoda!

Hnědorudé bahno přede mnou uhnulo jako Rudé moře před Mojžíšem a já vykročil k magicky uzamčené bráně. Než jsem udělal dva kroky, rozpálily se kovové pruty doruda a z těch jehlovitých bodců začaly stoupat pramínky kouře. Další krok a temně rudá přešla v jasně oranžovou, kov se začal prohýbat pod vlastní vahou.

Než jsem došel až k bráně, zbyla z ní pouhá louže taveniny urychleně ustupující do stran. Vůli démona se na tomto světě nemůže postavit absolutně nic. I naprosto neživé věci cítí, co si přeju. Postavte přede mě železobetonovou zeď a rozsype se na prach, když k ní vykročím. Postavte přede mě dům a raději se rozestoupí do stran, než aby mi stál v cestě.

Prošel jsem svažující se chodbou a dorazil až k bíle natřeným dveřím.

Stodolní otrásla exploze, jak se dveře změnily ve změt' zběsile bzučících třísek.

Prošel jsem prázdným, ožehnutým rámem a zastavil se přímo uprostřed slavné ulice. Všude kolem mě se ozývalo bouchání, syčení, prskání a exploze zábavné pyrotechniky, šampaňské teklo proudem, lidé slavili jako utržení ze řetězu. Spolu se mnou na tento svět zavítal i nový rok.

Nezajímal jsem se o vyvádějící lidi, pro tento okamžik mi mohli být ukradení. Pro tuto chvíli mě čekají daleko zajímavější zážitky, než jaké mi může poskytnout lidská rasa.

Upřel jsem pohled k nebi.

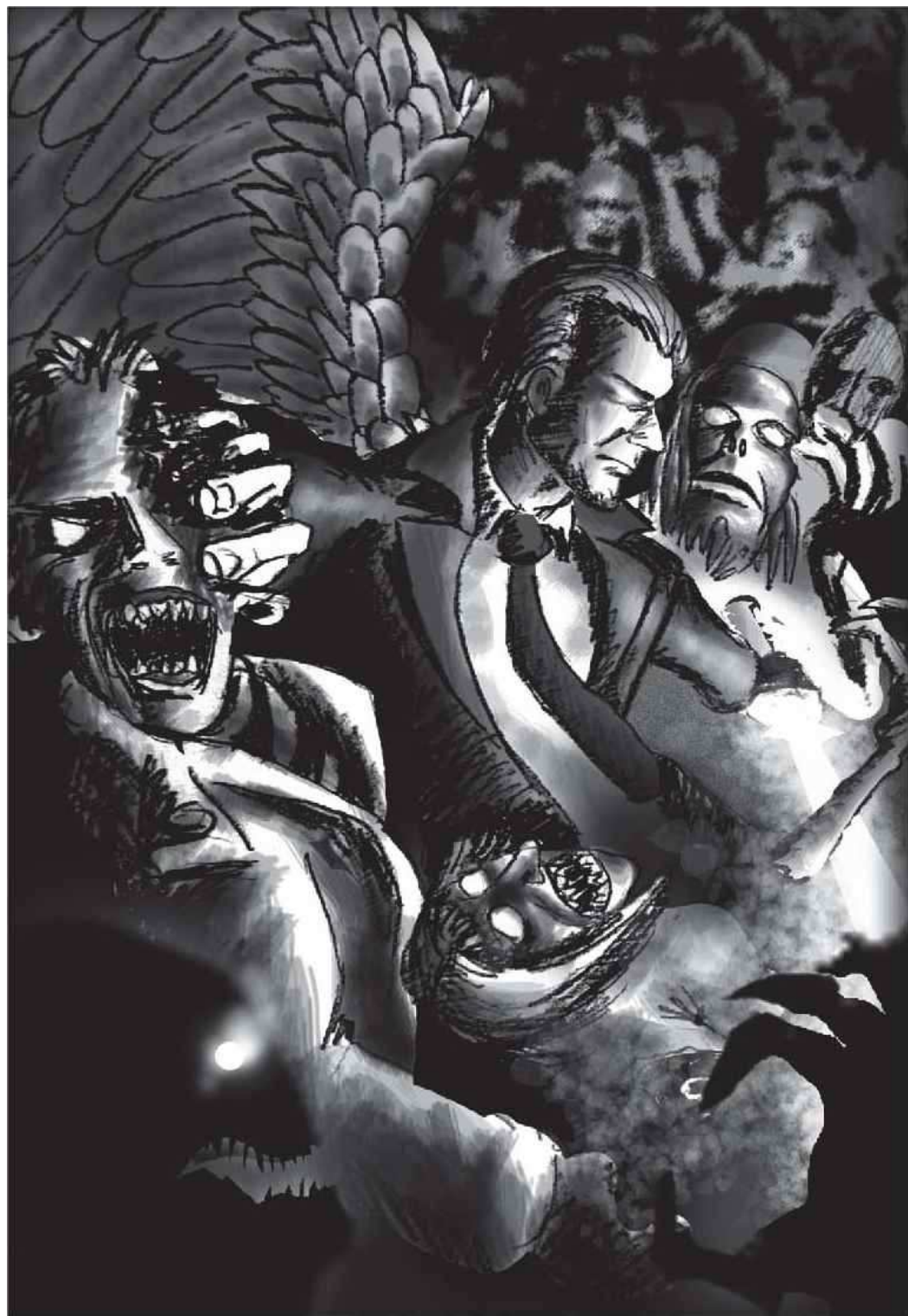
Kdesi vysoko mezi hvězdami, skoro až na hranici mého zorného pole, zazářilo modrobílé světlo.

Sníh, asfalt a hlína proměněná v páru explodovala do stran, jak přímo přede mnou udeřil do země blesk.

„Dal sis na čas, Loki,“ pronesl jsem žoviálně do doznívajícího rachotu hromu.

Muž v šedém se netvářil ani trochu přátelsky.

LOKI

„Tak co bude teď? Zase kulka mezi oči? Zase zabiješ pár nevinných lidí, než ti dojde, že na mě ta tvoje pistolka neplatí?“

„Přináším poselství od samotného Boha. Poselství přímo pro tebe, démone,“ řekl anděl tichým, klidným hlasem. V jeho ledově modrých očích se zračila teplota, jaká panuje snad jen ve vakuu mezihvězdného prostoru. A na některých místech Deváté sféry, pochopitelně.

„No tak povídej. Co mi chce?“

Ta teplota poklesla ještě o pár set stupňů, v koutcích andělových očí se rozprostřely jemné vrásky.

„Nerouhej se, démone. Už tak jsi v postavení, v jakém nebyla žádná bytost od stvoření světa. Náš Pán ti vzkazuje, abys opustil jeho svět. Aby ses vrátil do míst, která ti byla vyhrazena. Abys nadále nepokoušel Jeho nezměrnou trpělivost. Aby ses nepokoušel vzbudit Jeho hněv hloupými hříčkami, stupidními provokacemi a drzími ukázkami své vlastní hlouposti. Vrať se zpět do Deváté sféry, než se ti skutečně podaří vyprovokovat spravedlivou zlobu Nejvyššího.“

Zahleděl jsem se Lokimu do očí, poškrábal se na dívčí bradě, zatvářil se zamyšleně. Na pár kratičkových okamžiků. Pak jsem odpovídl jedním docela krátkým slovem:

„Ne.“

Po andělově tváři se přehnala podivná směs pocitů. Ne, ani démoni nedokáží číst myšlenky andělům, to ví každý. Přesto jsem najednou věděl, co Lokimu běží za tím hladkým čelem. V prvé řadě zdráhavý obdiv, pak moře údivu, nevíra a až úplně vzadu potěšení. Potěšení z toho, že se konečně našel tvor, který se nedá zastrašit. Tvor, který bude vyžadovat plnou dávku andělova *umění*.

„Je to tvé poslední slovo, démone?“ usmál se Loki a poodstoupil o pár krátkých krůčků. Stodolní kolem nás vřela, lidé se nám vyhýbali, aniž by nám kdokoli věnoval byt' jen jediný pohled. I andělé zřejmě mají své triky.

„Ani ne,“ usmál jsem se zářivě. „Vlastně mám pro tebe taky jeden návrh. Vrat' se na Nebesa, vyřid' svému Bohu pozdrav a řekni mu, ať na mě hezky rychle zapomene. Protože já zůstávám!“

Vrásky se prohloubily, teplota dosáhla nepředstavitelných hodnot.

„Každý svého štěstí strůjcem,“ usmál se anděl koutky úst a sáhl pod sako.

Mně se na tváři rozlil široký, provokativní úsměv. To si vážně zase zopakujeme tu celou nudnou proceduru s brilantním střeleckým uměním, převtělováním a vůbec vším, co se pokaždé strhne? Ale no tak. Copak jsou andělé doopravdy *tak* natvrdlí?

Zrovna jsem se na to chtěl Lokiho zeptat, ale nějak jsem to nestihl.

Jeho ruka se vynořila zpod záhybů saka, svírajíc podivný stříbrný předmět.

V první chvíli jsem to považoval za ten jeho obvyklý kolt.

V té druhé už ne.

To když celou Stodolní ozářil zášleh modrobílého světla, jak Lokimu ze sevřené pěsti vyrostla dobře metr a půl dlouhá ohnivá čepel.

„A kurva!“

Víc jsem říct nestačil.

*

Andělovi zpod lakovaných polobotek vytryskl sních, ledový vítr zafičel, tryskající plamen zahučel. Loki provedl výpad, proti mému krku se rozletěla ohnivá čepel rychlostí vpravdě světelnou.

Něčemu takovému se nedá uhnout.

Něčemu takovému se dá jen nastavit ruka v posledním reflexivním pokusu o záchranu vlastního života.

Celou Stodolní se rozlehl zvuk připomínající prasklý gong.

Lidé padli do kolen, z uší jim vytryskl proud krve. Ze všech výloh, oken, lucerníček, světél, neonových nápisů a reklamních poutačů se najednou sypalo sklo.

A já ležel na zemi, pod zadkem hlubokou brázdu, ruku zuhelnatělou až k lokti.

Napůl oslepený, ožehlý, napůl v bezvědomí.

Ale pořád živý.

Andělovi se po tváři přehnala vlna nevíry, pobouření a po ultrakrátkém okamžiku i zlosti. To, že jsem dokázal unikat jeho střelení, přijmout dokázal. To, jak jsem právě odrazil útok nejsvětějšího nástroje Božího, ho jemně řečeno, dost *nasralo*.

A to jemné, andělské *nasrání* mi zachránilo život podruhé.

Loki se na mě vrhl, jeho meč znovu zahučel vzduchem.

Jsem démon, mám nepředstavitelnou moc, jedinou myšlenkou bych dokázal obrátit tenhle svět v dýmající spáleniště.

Ale takovou moc, abych odrazil i druhý útok svaté čepele, přece jen nemám.

Ohnivý břit zapálil dívčiny vlasy, její hlava se rozlétla v oblaku žhnoucího popela, její tělo vzplanulo jako dehtem politá otep slámy.

Ale to už jsem tam nebyl.

To už jsem stál andělovi za zády a tělo jakéhosi obyčejného, napůl opilého studentíka se zrovna začalo měnit k obrazu mému.

Nehty se mi přelily v drápy, místo očí jsem měl to, co démoni místo očí mívají. V těch odrápených rukou se mi právě zrodilo peklo.

Pokud to nevíte, tak anděl je vlastně totéž co démon. Tedy, pokud jde o skutečnou podstatu. Jinak se lišíme jako den a noc, jako dobro a zlo. Ale o to nejde. Podstatou jsme stejní. Nejsme o nic slabší, neschopnější nebo méně mocní než oni. Démon tudíž může s andělem bojovat, aniž by musel zákonitě prohrát.

A přesně o to jsem se teď pokusil i já.

Z dlaní mi vyšlehl proud nečisté energie. Sníh se pod tím žhavým jazykem okamžitě vypařil stejně, jako asfalt pod ním. Země se změnila v prach, Stodolní ozářilo nazelenalé světlo. Na tváři nejbližšího klečícího člověka vyrašily rakovinové nádory.

Než se Loki stačil odrazit, zasáhl ho můj výboj do poloviny zad. Anděl rozhodil ruce, udělal něco jako kotrmelec vzhůru nohama a dopadl do sněhu. Ten zatracený meč přitom z ruky nepustil.

Než jsem stačil okem mrknout, byl Loki na nohou, na obličejích už zcela nefalšovaný vztek. Můj pokus o odpor se asi musel jeho hrlosti nepěkně dotknout.

„Ta holka byla nevinná, Loki,“ ušklíbl jsem se zlomyslně a bradou ukázal na hromádku popela smíšenou s roztátým sněhem.

„Neboj, démone. I to bude přičteno k tvým hříchům.“

Takhle ledový hlas jsem tedy ještě neslyšel.

Loki se zase pohnul tak rychle, že to popřelo veškeré fyzikální zákonitosti tohoto světa, jeho meč znovu zahučel. Že jsem nečekal ani tentokrát, jistě netřeba dodávat.

*

„A tenhle taky!“ zavolal jsem z druhého konce Stodolní. Prach z mé poslední tělesné schránky se ještě nestačil usadit na zemi a Loki už byl zase u mne.

Moje převtělování je pořád ještě o dost rychlejší.

*

Ne snad, že by mě tohleto škádlení nafoukaného posla Nebes vyložení nebavilo, ale pustit se do něj by mohlo být přece jen o dost přínosnější.

Na dalších lidských rukou vyskočily nepředstavitelné drápy, další oči se změnilly v předobraz pekla. Šaty na mně popraskaly, jak se má svalová hmota zdvojnásobila. Proti andělovi samotnému jsou nějaké

svaly k ničemu, ale stejně jako já nosí i on na sobě oblek z lidského masa. A ten bych mu *mohl* trochu načechrat.

Obrátil jsem tvář k Nebesům, na obloze vykvetly nepředstavitelně nabobtnalé mraky. Lokiho pohled si mě našel při prvním záblesku.

Ulicí zavanul ledový vítr, spustila se sněhová chumelenice. Vyslal jsem přímo proti andělovi smrtící pohled a vrhl se na něj.

Moje drápy zasvištěly vzduchem, anděl lehce uhnul, meč zahučel, mé tělo se obrátilo v prach.

Ale já už v něm dávno nebyl.

*

Když jsem říkal, že démon se andělovi vyrovná, tak jsem se nezmínil o tom drobném nepoměru sil, který nastane, když anděl sevře v ruce jílec plamenného meče.

A když je to zatraceně dobrý šermíř.

Prosvištěl jsem si to éterem a zapadl do nejbližšího člověka. Tenhle se začal pomalu zvedat na nohy, ale vinou poničeného ústrojí pro udržování rovnováhy mu to zrovna moc nešlo. Když jsem vytěsnil jeho mysl, tak už ano.

Loki se zatočil na patě, pátraje po mé další inkarnaci. Blesky na nebi zavířily a ozářily tu podivnou scénérii. Bytost pekelná stojící proti bytosti nebeské na docela obyčejné ostravské ulici. S ohlušenými lidmi, vysklenými okny a chumelenící okolo.

„No tak, Loki, na co čekáš? Tady jsem!“ zařval jsem andělovi výsměšně do obličeje. Ten jen nenávistně přimhouřil oči, napřáhl meč a vrhl se na mě.

Tedy chtěl se vrhnout.

Skočil jsem mu zezadu na krk, moje drápy pronikly sakem, masem i vnitřními orgány. Viděl jsem, jak se mu v očích usídlil zmatek, jak jsem ho zase dokázal překvapit. A nijak příjemně.

Svou první inkarnací jsem se mu posměšně šklebil do ksichtu, tou druhou trhal jeho zánovní tělíčko.

Kusy masa svištěly vzduchem, krev se vsakovala do sněhu, vnitřnosti tlumeně bublaly, jak jsem je páral na kusy. Hrudky lidského tuku mi ulpívaly na drápech, krev příjemně hrála na obličejí. Nemohlo to trvat déle než pár zlomků sekundy, ale i to mi stačilo na to, abych anděla pocuchal opravdu pořádně.

Pak se Loki vzpamatoval.

Meč dosud neužitečně čnějící dopředu zasvištěl, jak jeho rukojeť zarotovala v Lokiho dlani. Anděl prudce trhl rukou, plamenná čepel se mi zabořila do břicha.

*

Bolest.

Už jsem se o ní namluvil dost. Popisoval jsem její drobné nuance, zmiňoval jsem se o jemných rozdílech, prozradil vám, jak si ji dokonale vychutnat.

Ale až do této chvíle jsem nevěděl, co to bolest doopravdy je.

Tělo svírající potrhaného anděla zezadu pod krkem vzplálo jasným plamenem, mé druhé tělo padlo na kolena. Kolem žaludku mi vzrostla obrovská zeď posázená jako jehla ostrými trny. Každý trn byl rozžhavený doběla, každý se vysouval a zasouval a každý byl až po okraj naplněný pravou Boží nenávistí. Dohromady jich byla asi tak miliarda, ale ten nicotný počet si vynahrazovaly svou pohyblivostí. Má duše zaječela, jak ji Boží nenávist sežehla, mým tělem – mým skutečným tělem, které nemá s jakoukoli slupkou nic společného – prokvetly nitky AGONIE.

Kdybych řekl, že jsem pod tou bouřící oblohou řval, ani zdaleka bych nepopsal skutečnost. Je řev a řev. Něco jiného je křik právě narozeného dítěte, které bylo vyrváno z hlubin nevědomí a přivedeno na tento svět. To je křik čirého zklamání.

Potom je řev ženy, která poprvé okusí slasti neřesti. To je křik čiré extáze.

Pak je řev člověka, hledícího do tváře smrti. To je křik plný hrůzy z neznáma.

A pak je řev démona, jehož rozdvojené já právě okusilo čepel plamenného meče.

To je křik, který se popsat nedá.

*

Kdybych byl poničil andělovo tělo jen o trochu míň, byl by to můj konec. Na dlouhé minuty jsem nebyl schopen dělat nic jiného než pokoušet se odolat té příšerné bolesti. Lokimu by stačilo jen přistoupit a setnout mi hlavu plamenným nástrojem Božím. V mžiku bych se vrátil do Deváté sféry a tu bolest koncentrovaného Božího hněvu bych v sobě musel nést až do konce svého života. Tedy až do skonání světa.

Anděl měl naštěstí jiné starosti.

Padl na kolena stejně jako já, upustil plamenný meč a zabodl svůj ledový pohled do mého ohnivého. Jednou rukou se opíral o poničenou zem, tou druhou se pokoušel nastrkat si zpátky do břicha zbytky střev, co z něj visely. Moc dobře vím, že by mohl svůj boj vzdát, že by se mohl vytrazit z tohohle těla, že by se mohl vrátit ve zbrusu novém. Ale to by ho stálo podstatně víc času než prostá léčivá magie. Za tu dobu bych se mu dokázal ztratit na druhý konec světa a za mnou by zůstaly dýmající trosky tohoto jedinečného Božího světa.

Díval jsem se, jak příšerné rány začínají zarůstat, jak se cáry střev spojují, jak kusy poničených orgánů dorůstají děsivou rychlostí. Bolest kolem mého žaludku odeznívala zhruba stejně rychle.

Rozprostřel jsem mysl do čtyř koutů světa a znovu rozdělil svou duši.

Andělovy prsty se sevřely na jílci meče.

Vyrazil jsem ze dvou stran, Lokiho meč prudce zahučel. První lidská postava vzplanula, ta druhá podřízla andělovi krk.

Bolest.

Moře bolesti.

Nevím, jak jsem tentokrát dokázal nepadnout na kolena, ale zase mi to zachránilo život. Loki probodl i mou druhou inkarnaci a vrhl mým směrem vražedně ledový pohled.

Meč se zakýval jako prst hrozící nezbednému dítěti.

Napůl v mrákotách jsem se vtělil do dalších a dalších lidí. Desítky nehtů se změnily v zahnuté drápy, Stodolní se rozlehl pekelný řev.

Vyrazil jsem ze všech stran.

Anděl se změnil v klubko krve, hučícího ohně a sametově jemného popela.

Bolest se stala celým mým vesmírem.

*

Tohle nemůžu vydržet dlouho. Dokonce ani já nedokážu odolávat něčemu takovému. S každou mou smrtí cítím víc a víc bolesti. Vrhám se na anděla ze všech stran, vidím ho z desítek různých úhlů, snažím se ho zasáhnout desítkami odrápených rukou.

Cítím, jak mi meč utíná ruce, rozpolcuje mé tělo, probodává mé vnitřnosti.

Cítím bolest.

Příšernou, nezměrnou bolest.

Části mé duše, které se již setkaly s plamenem Božího hněvu se vlévají zpět do mého roztroušeného já a nesou s sebou AGONII. Je nemožné existovat a cítit něco takového, ale já přesto bojuju, přesto sekám drápy, přesto uhýbám strašlivým sekům meče.

A umírám.

Umírám po desítkách.

Jako jeden z mých já jsem se zastavil pořádný kus od strašlivého masakru. Jako poslední záchrana. Pro jistotu.

Anděl se proměnil v běsnícího samuraje, čepel meče přestala být rozeznatelná dokonce i pro moje oči. Všude kolem Lokiho byl najednou jenom oheň, sních roztál do vzdálenosti mnoha set metrů, asfalt pod lakovanými polobotkami se začal tavit.

Umíral jsem.

Umíral jsem každou sekundu, každou tisícinu sekundy.

Má temná duše řvala hrůzou, kdesi v mé mysli se zrodilo přání prostě prchnout do staré dobré Deváté sféry. Tohle přece nemám

zapotřebí. Nemůžu bojovat se samotným Andělem smrti. Tady mi nějaké tajemné převtělování nepomůže, tady je podivná hříčka osudu naprosto k ničemu. Něco jiného je obyčejná kulka, která ukončí život mé tělesné schránky a něco zcela jiného je starobylý nástroj Boží, který zasahuje mou skutečnou podstatu.

Ohnivým peklem občas prošlehl ledově modrý pohled a to bylo ještě mnohokrát horší než samotné mé smrti.

Ten nebeský parchant se bavit.

Obracel má těla v prach, odolával útokům jedné z nejmocnějších pekelných bytostí a ještě se u toho nahlas smál. Copak můžu bojovat proti něčemu takovému?

*

Mé předposlední já zemřelo, Anděl smrti najednou stál uprostřed jezírka svítící taveniny. Plamenný meč zářil o poznání jasněji, v andělově tváři se zračilo pobavení, radost, vitalita. V té mé muselo být všechno utrpení Deváté sféry jakožto i ostatních světů.

Na nohou jsem se nedokázal držet už pěkných pár chvil.

„Démone... démone,“ došel Loki vycházkovým krokem až ke mně, popleskáváje si hučící čepelí nástroje Božího o dlaň levé ruky.

„Ty sis vážně myslel, že dokážeš vzdorovat přání samotného Pána? Kdo jsi, že tě něco takového mohlo vůbec napadnout? Jaká nepředstavitelná pýcha musela vzklíčit ve tvé temné duši, žes vůbec dokázal uvěřit, že by ses mohl rovnat poslu jediného pravého Boha? Ani Lucifer sám snad nemá tolik domýšlivosti.“

Na to, abych dokázal promluvit, jsem se nějak necítil. Jemná éterická blána oddělující mě od Deváté sféry zprůhledněla a já zase zahlédl ty příšerné mraky halící celou pekelnou krajinu. Už brzy. Už brzy se tam zase vrátím.

„Chci, abys věděl, démone, že vůči tobě necítím nepřátelství. Necítím nenávist. Naopak, jsi mi svým způsobem sympatický. Ve chvíli, kdy jsem poprvé zabil tvou tělesnou schránku, jsem tě považoval za dalšího opovážlivce, kterému se na chvíli podařilo uniknout z Deváté sféry. Věřil jsem tomu, že po smrti toho

nešťastného těla se vrátíš zpátky do svého domova. Tak, jako to udělali všichni ti, kteří na tento svět přišli před tebou. Jaké však bylo mé překvapení, když jsem tvou přítomnost na tomto světě zaznamenal podruhé! Překvapení, vytržení ze stereotypu, to jsou vzácné věci pro někoho, jako jsem já. Probudil jsi ve mně zvědavost, což byl stav, jakého jsem nedosáhl po mnoho tisíc let. A můj údiv ještě vzrostl, když jsem tě pak zabíjel znova a znova a tys přesto nějakým podivným způsobem dokázal odolat přirozeným zákonům tohoto světa. Ve chvíli, kdy jsi neobýval tělesnou schránku Božího dítěte, tě měly prapůvodní Síly popadnout a mrštit tebou zpět do Deváté sféry. Tak je psáno, tak tomu bylo vždycky. Není způsobu, jak zákony obelstít. Prozrad' mi prosím, jak jsi to udělal?“

Chrchlal jsem do sněhu dobrých pár minut, než se mi podařilo sebrat dostatek sil na odpověď. Anděl si po celou dobu plácal mečem o dlaň. Už se mu z ní hezky kouřilo.

„Nemám nejmenší tušení,“ vykašlal jsem tlumeně.

„Škoda. Doufal jsem na chvíli, že bys mohl dostat rozum. Víš, já tě mohu nechat docela normálně odejít o tvé vlastní svobodné vůli. Nemusím tě poznamenat cejchem Božího hněvu. Přinesl jsi do mého života libé pocity a za to máš můj vděk. A já nejsem nevděčný tvor.“

Bolest z mé duše během andělova projevu ustoupila natolik, že jsem se dokázal nadzdvihnout na lokti. Na to, abych se pustil do dalšího množení, jsem neměl energii ani zdaleka. Na to, abych se podíval Lokimu do očí, ano.

„Já to vážně nevím. Přišel jsem na tento svět bez toho, abych znal své vlastní jméno. Mnoho let jsem zde žil jako docela obyčejný člověk, nevěděl jsem nic o Pekle, Nebesích a vůbec o tom všem. Vzpomínky se mi vrátily teprve před malou chvilkou. Kompletní vzpomínky, jaké jsem měl v Deváté sféře. A přesto nevím, jak se jmenuju, ani jaká síla mě tady drží. Je mi líto, anděli. To tajemství si asi odnesu zpět do Pekl.“

Nejsem si jistý, jestli mi Loki uvěřil, ale na tom mi v té chvíli nezáleželo ani dost málo. To jediné, o co mi šlo, byl čas.

Čas, který mi právě vypršel.

Loki pokrčil rameny, meč ustal ve svém pohybu. Anděl sevřel jeho jílec oběma rukama, hrot čepele namířil k zemi. Přímou mně mezi oči.

Díval jsem se na tu plápolající špici a připadal si jako obzvlášť povedený exemplář nějakého exotického švába, který za malou chvíli zaujme čestné místo ve sbírce nějakého entomologa.

Anděl pozdvihl ruce, jako by do bodnutí chtěl vložit všechnu svou sílu.

A to mu zabralo přesně ten zlomek sekundy navíc, který jsem potřeboval.

Má mysl konečně dosáhla k bouřícím nebesům, oblačností se rozlehl můj nezvučný příkaz.

Energie proplétajících se blesků se zkoncentrovala do jediného místa, noční Ostravou zaplátl zášleh nepředstavitelné energie.

Čepel plamenného meče se rozletěla vstříc mému čelu.

Stejně jako megablesk.

A megablesky bývají přeci jen o něco rychlejší, než andělé.

*

Na Lokiho obličej se ani nestačil rozlít výraz překvapení, když ho plamen megablesku minul o pouhých pár milimetrů.

Celá ta nepředstavitelná energie obrátila mé tělo v prach, planoucí meč se neúčelně zabodl do země.

Na kratičký, nepředstavitelně kratičký okamžik jsem existoval jako nehmotné, netělesné fluidum.

Pak už ne.

Schopností, pro jakou nemá lidský jazyk pojmenování, jsem popadl veškerou energii vygenerovaného elektrického výboje, pojal ji za vlastní, nakrmil se jí, nabobtnal, nabral síly.

Pak už to bylo na neznámé zákonitosti.

*

Ve chvíli, kdy mě řvoucí éter vyklopil do prvního lidského těla, jsem měl tolik duševní energie, jako nikdy dřív.

Nečekal jsem ani okamžik.

Má mysl se rozprostřela celou Ostravou, přesáhla hranice města, zalila přilehlé okolí. V lidských tělech se usídlily částčky mé duše.

Nevynechal jsem jediného člověka, jediné dítě Boží.

„Hej, Loki, co takhle druhé kolo?“ zaječel jsem na anděla, až mě prudce bodlo v hlasivkách.

Anděl se otočil, ve tváři výraz čirého vzteku.

„Nech toho! Okamžitě! Příkazuji ti to!“

„Copak, anděli? Nelíbí se ti, jak zbytečně umírají děti toho tvého Boha? Vždyť to můžeš zastavit! Nech mě na pokoji a já se spokojím s tímhle jedním tělem! Nech mě být a já se budu věnovat už jen méně závažným a daleko příjemnějším hříchům než je vražda! No tak. Nestojí to za zvážení?!“

„Boží vůli se nelze protivit!“ zaječel anděl, ve tváři výraz pomateného fanatika. Nějak takhle se tvářili i inkvizitoři církve svaté, když žhavým železem dolovali doznání ze sotva dospělých dívek. Nenávidím fanatismus. Nenávidím autority, nenávidím, když mě někdo chce nacpat mezi tupé poslušné stádo. Ta nenávist ve mně vyklíčila už kdysi dávno, před nezměrnými věky a andělův výraz mi ji teď připomněl.

Chyba, přáteli.

Obrovská, nezměrná chyba.

Loki vyrazil jako zuřivý pes, meč vysoko nad hlavou. Já stál, s rukama založenýma. To, spolu s mým pobaveným úšklebkem ho zarazilo v polovině kroku.

Ostrava není nijak zvlášť velké město. Mým inkarnacím by přesto mohlo trvat dlouhé minuty, než by se dostaly až sem.

Nebýt jednoho docela obyčejného anatomického detailu.

Přesněji nádherných, černých, sametově hebkých netopýřích křídel, které jsem si nechal narůst. Možná trochu okázalé, teatrální, ale zato vrcholně praktické.

Blýskající se nebe nad námi zakryl černý příkrov, ztichlou Stodolní se rozlehlo nesčetné plácání obrovských temných křídel. Z výšky a mnoha směrů jsem viděl, jak Loki svěsil meč, a zadíval se

mi do očí. Do mnoha a mnoha očí. Na jeho fanatismem zrůzněném obličejí se rozlila nechuť, přímo jsem cítil, jak něco takového považuje za neskutečné rouhání.

„Ty odporný, zvrácený parchante,“ plivl mi k nohám s takovou nenávistí v očích, jakou jsem zatím u žádné jiné bytosti nespatriil.

„Nestačí ti, že jim bereš dar života? Ještě musíš kazit Boží dílo, ještě musíš měnit dokonalý výtvar v tuhle... tuhle zvrácenost?“

„Nech mě být, nech mě odejít a já jim vrátím přirozenou podobu,“ řekl jsem tichým, vážným hlasem. „Možná je zvládneš pobít všechny, možná nakonec zabiješ i mě. Ale dokud na tomto světě žije jediný člověk, jsem já *nesmrtelný*!“

Můj návrh byl logicky bezchybný, rozumově nenapadnutelný a já bych své slovo býval splnil.

Bohužel, i andělé dělají chyby.

Zvlášť ti zaslepení vztekem.

Mé tělo se obrátilo v popel.

*

A je to tady zase. Bolest. Se smrtí mého jediného neokřídleného já se do mě zakousla jako hladová kuna s ocelovými zuby rozžhavenými na teplotu samotného Slunce. Zaťal jsem zuby, probodl očima anděla stojícího na zemi. Obrátil ke mně svou vztekem zrůzněnou tvář, sevřel meč pevněji v rukou.

Pak mu popraskalo sako na zádech.

Desítkami očí jsem se díval, jak mu z roztřepených otvorů vystupují podivné dlouhé výrůstky, jak se protahují, jak porůstají sněhobílým perím.

I andělé mívají křídla.

Jen jim nesluší tolik jako mně.

„Tak polet', labutěnko, na co čekáš?“ zavolal jsem mnohými ústy. Nad liduprázdnou Ostravou se to podivuhodně rozlehlo.

Andělova křídla zavířila, Loki se odrazil od země.

Já na nic nečekal.

Vyrazil jsem proti němu, drápy nachystané, zuby vyceněné, oči zářící zdravou záští.

Meč zahučel.

Rozpoutalo se peklo.

*

Být v přesile deset tisíc démonů na jednoho anděla je fajn, ale má to takovou malou nevýhodu. Tím nemožným davem se nemáte šanci dostat až k tomu chudákovi andělovi, abyste si taky kopli.

Což vám ovšem dává dostatek prostoru k tomu, abyste svým kamarádům pomohli jinak.

Částčky duše sežehnuté plamenným mečem se tulily k svým prozatím uniknuvším druhům, zaplavovaly je agonii a nechaly se pomalu, pomaloučku ukonejšit zpět do normálního stavu.

Nad liduprázdnou Ostravou se převaloval temně-ohnivý chumel okřídlených bytostí, mnoho mých já začalo probouzet prapůvodní síly, zatímco ten zbytek děkoval silám pekel za to, že bolest po zásahu nástrojem Božím nepřetrvává, ale pomalu, pomaličku odeznívá. Víím, že kdyby Loki zasáhl i poslední kousek mé duše, už by mě před nekonečnou, neustávající agonii nezachránilo vůbec nic. Ale dokud existovala jedna jediná částčka nezasažené duše, byl jsem to já, kdo nad agonii vítězil. Jako by nezraněná část dokázala tu sežehlou vyléčit, obalit svým hřejivým pekelným dotekem a zahnat Boží hněv na ústup.

Neříkal jsem to?

Když je přesila dostatečná, najde se čas i na plané uvažování.

Obloha plná blesků nad námi se proměnila v něco nepopsatelného. Takovéhle mraky neexistují snad ani na Venuši, tyhle ty blesky by dokázaly svým zásahem upéct celé město na škvarek. Vzáýval jsem síly, mocné výboje elektřiny plnily vzduch kolem mě vůní ozónu a má nebojující já si z nich brala sílu na další magické experimenty.

Domy hluboko pod námi se začaly bortit, ulice praskaly, v zemi se otvíraly široké trhliny. Na bouřícím nebi začaly vystávat podivné

světelné jizvy, mraky se na mnoha místech protrhly, aby neodhalily temné nebe, ale něco zcela jiného.

Ostrava začala hořet, světelné jizvy se otevíraly. Ze země stoupal smrdutý kouř, z oblohy se sypal popel z mých mrtvých já.

Bolest vyplnila každou částičku mé mysli. Nedokážu vysvětlit, jak jsem mohl bojovat, přemýšlet nebo dělat cokoli dalšího. Agonie mě měla srazit z oblohy, stočit mě do klubíčka a nechat mě zemřít.

Přesto se tak nestalo.

Možná ve chvílích, kdy není kam ustoupit, se bolest stává podružnou.

Nezáleží na ní, nezáleží na ničem jiném.

Když není kam ustoupit, zbývá jediné.

Vydržet vše, co je vydržet třeba a bojovat.

Bojovat do posledního dechu.

*

Z první světelné jizvy se vynořilo přízračné stvoření, do popraskané ostravské dlažby se začaly nehmotné drápy. Mezi sněhovými vločkami hnanými orkánem se začaly prohánět malé, vražedně rychlé bytosti. Zuby dlouhé desítky metrů se zaleskly, jak se jednou z jizev začal prodírat další tvor.

„Zastav to, ty parchante!“ zaječel mi anděl do obličeje, mávl mečem a zabil mě.

„Zastav to, než to zajde příliš daleko!“ zařval do mého dalšího obličeje.

„Nasrat!“ zařval jsem já všemi ústy najednou.

To nepředstavitelné stvoření s mnohametrovými zuby se začalo prodírat na tento svět. Světelná trhlina se natáhla od stratosféry až po popraskaný chodník, tvor začenal nepředstavitelným čumákem.

Popadl jsem další salvu blesků, nakrmil jí co nejvíc bran. Jizvy zazářily, roztáhly se. Další a další stvůry začaly proudit na tento svět.

Bytost z hlubin se mlsně oblízla, jediným sekem drápatého chapadla podsekla nejbližší dům a pak se vyhoupla cele na tento svět. Malá, stříbřitě průhledná stvoření se zorientovala, potěšeně se

zachvěla a pak vypálila jako blesk přímo do našeho chumlu. Uhnul jsem na poslední chvíli.

Loki už to nestihl.

Dýkovití tvorové se do něj zavrtali, z šedého saka vystříkla změřití, krve a rozemletého masa. Anděl otevřel ústa – snad aby mě proklel, snad aby vezval vlastní pomoc. Další z těch ultrarychlých bytostí mu vnikla do úst, zahryzla se mu do jazyka a nechala anděla polykat vlastní krev.

Ale to vše byly jen podružnosti.

Rozlétl jsem se od Anděla smrti na všechny strany, má kožovitá křídla prorážela vzduch se zvukem podobným startující stíhačce. Jsem démon, nemám svědomí, nestarám se o nikoho jiného, než o sebe. Přesto bych nepřál nejhoršímu nepříteli, aby zůstal tam, kam se právě soustředila pozornost všech povoláných stvůr.

Ale co to kecám.

Jasně, že přál.

Stovky chapadel vyrazily, drápy se zakously do masa, Loki zmizel pod přívalem břitvovitě ostré smrti. Druhé stvoření vydalo zvuk evokující představu tisíce právě kastrovaných tyranosaurů, rozevělo gigantickou tlamu a rozletělo se vpřed, aby si z posla nebes taky kousek ukouslo.

Menší tvorové začali kroužit kolem, aby pochytili případné zbytky.

„Tak to bychom asi měli,“ usmál jsem se sám na sebe.

Vzápětí zazářilo nadpozemsky jasné světlo.

*

Tam, kde se před malým okamžikem nacházela gargantuovská stvoření z jiných sfér, se teď k zemi snášel jenom jemný popel. Tam, kde se před chvilkou proháněli nezemští mrchožrouti, teď k zemi padaly sežehnuté mrtvoly. Tam, kde jsem naposledy zahlédl Anděla smrti, teď mávala křídly strašlivá bytost.

Šedé sako stejně jako jakékoli oblečení zmizelo. Kůže, potrhané maso a rozdrcené kosti zářily zlatavým světlem proměnlivé intenzity, ohnivý meč planul jako tisíc sluncí.

Lokiho ledově modré oči se upíraly přímo na mě, jeho obličej odrážel emoce, které by žádná lidská bytost pocítit nedokázala.

„Ve jménu Pána Boha všemohoucího,“ pronesl Loki hlasem připomínajícím puklý zvon, „jsi z tohoto světa VYOBCOVÁN!!“

Zlatě zářící paže napřáhla meč, křídla se opřela o poryv vzduchu. Lokiho oči se zúžily, tělo se napjalo. Všemi svými smysly jsem přímo cítil, jak v sobě anděl sbírá energii, jak koncentruje svou veškerou sílu, jak se připravuje předvést něco, co jsem si do této chvíle ani nedokázal představit. Něco, proti čemu budu mít asi tolik šancí jako sněhová vločka v Deváté sféře.

Nasrat, hošane.

Ve chvíli, kdy se andělův hlas rozlehl poničenou Ostravou, přitisklo jedno z mých já křídla k tělu a oddalo se volnému pádu. Svistot vzduchu uhánějícího mi kolem uší nabral na dramatičnosti, ale to jsem v panující bouři ani neslyšel. Stejně jako Loki.

Ve chvíli, kdy jsem dosáhl andělovy letové hladiny, jsem křídla zase prudce rozeplal. Nápor vzduchu mě zastavil na místě, sotva půl metru za andělovými zády.

Drápy zasvištěly.

Zlatavá krev vystříkla, pahýl ruky zarotoval vzduchem, meč padající do hlubin zahučel.

Loki provedl otočku o sto osmdesát stupňů a zabodl mi šokovaný pohled přímo do očí.

Naznačil jsem posměšné zasalutování.

A sesypal se na něj jako hejno kobylek.

*

Zlikvidovat anděla zbaveného mocného nástroje Božího není zas taková sranda, jak by se mohlo zdát.

Když jste v přesile pár tisíc na jednoho, tak ano.

Řádně pohaslý Loki dopadl na zem jako pytel cementu, já se začal snášet všude kolem. Ještě ve vzduchu jsem částčky své duše začal koncentrovat zpátky do jediného celku. Z démonovitých těl se tak stávaly okřídlené zrůdy v bezvědomí se řítící do puklin v zemi, do zuřících požárů, na tvrdou zem. Opouštěl jsem další a další těla, k zemi přšely mrtvoly a bouře nad námi začala ustávat.

Ve chvíli, kdy jsem se dotkl podrážkami bot chodníku před jednou zhroucenou hospodou, jsem už zase byl samojediný. Všude se válelo tolik lidského masa, že by to dokázalo nakrmit Somálskou republiku dobře na dva měsíce. Ostravu kolem mě pomalu pohlcoval požár, všechno bylo pokryto jemným povlakem popela.

Nic z toho mě nezajímalo ani v nejmenším. Popadl jsem polomrtvého bezvědomého anděla za krk jako králíka a vykročil směr nejbližší kostel. Mám v plánu si s někým důkladně popovídat.

*

Kostel je od Stodolní (tedy bývalé Stodolní) naštěstí docela blízko. Loki se tak nestačil ani jednou probudit, za což jsem byl docela vděčný. Ne snad, že bych se bál dalšího boje, to vážně ne. Jen bych byl velmi nerad, kdyby mi anděl prchl zpátky na Nebesa. Během té finální nakládačky jsem z něj sice vyrazil tolik energie, že by toho neměl být schopen ještě pár hodin, ale čert věř andělům.

Rukojeť nástroje Božího mě v sevřené dlani páčila tak, až mi z masa stoupaly vydatné pramínky kouře, ale tuhle bolest jsem ignorovat dokázal docela bez problémů. Kdepak, takhle cenné kořisti se kvůli nějaké nicotné bolesti rozhodně nevzdám. Jen by mě docela zajímalo, kde se ten nesmysl vypíná. Docela jasně si vybavuju, jak Loki vytáhl zpod saka jenom samotnou rukojeť a pak najednou vžuum a měl v rukou metr a půl dlouhý plamen. Logika napovídá, že by to mělo fungovat i v opačném pořadí.

Prozkoumal jsem tepaný kov, opatrně prohlédl místo, odkud vyrážel plamenný jazyk. Ať jsem se díval, jak jsem chtěl, žádný vypínací mechanismus jsem nenašel. Nakonec jsem nad tím tedy pokrčil rameny, vzal meč, drapl anděla a vyrazil.

Čepel meče se celou cestu nořila dobrých deset centimetrů do země jako rozžhavený nůž do másla, tavila asfalt, beton i všechno ostatní a já tak za sebou zanechával jasnou, tmavě rudou stopu rozžhavených hornin a párkrát i kovu. To, když jsem šel přes koleje.

*

Dveře kostela byly takhle brzy ráno pochopitelně zavřené a pečlivě zamčené.

I když, abych přiznal pravdu, to pouze teoretizuji.

S oběma rukama plnýma jsem se nezatěžoval nějakým zkoušením kliky a místo toho dveřmi prošel tak, jak je pro démony obvyklé.

Nepřirozeně tichou Ostravou zazněla exploze, dubové dveře se změnily v pár hrstí jemných třísek vířících vzduchem.

Vstoupil jsem do kostela.

Stará dobrá Boží nenávist už tam na mě čekala.

*

Jak na mě to známé Boží Thorovo megakladivo dopadlo, musel jsem se nostalgicky usmát. Kde jsou ty časy, kdy jsem se pod vlivem něčeho takového svíjel na podlaze, bušil hlavou do země, vnímal vůni hořícího listí a ječel bolestí? Teď jsem měl za sebou nespočet smrtí způsobených mečem, jehož čepel teď tavila kámen pár centimetrů od mé levé boty a už jsem tudíž věděl, co je to *skutečná* bolest.

Poznal jsem AGONII a stejně jsem přežil.

Nějaká standardní kostelní Boží nenávist mi tudíž může být u prdele.

Prošel jsem mezi kostelními lavicemi s hlavou hrdě vztyčenou, zuby zaťaté, anděla jsem táhl za sebou, mečem likvidoval starodávnou podlahu.

Těsně před oltářem jsem se zastavil. Umělohmotný Kristus na mě útrpně shlížel, jeho vyhublé tělo vypadalo slabě a nemocně. Blýskl jsem po tom nemožném symbolu svým démonickým pohledem, kříž

i s atletem pohltily hučící plameny. V kostele se rázem udělalo o něco útulněji.

Zarazil jsem meč půl metru do podlahy a popadl anděla oběma rukama.

„Hej, Všemohoucí, mám pro tebe dárek!“ zařval jsem z plna hrdla a mrštil bezvědomým Lokim přímo na oltář.

Staré dřevo nevydrželo ten náraz, oltář se rozlámal, rozpadl a zhroutil v oblaku dusivého prachu. Jeho částčky se dostaly až k hořícímu Ježíši, kostel ozářil zášleh minivýbuchu.

Lehce mi to očadilo obočí, připeklo nos a rozhodilo natolik, že mě celkem bezvýznamná tlaková vlna povalila na záda.

Dopadl jsem na tvrdou podlahu, vytřel si z očí zbytky řas a procítěně Ježíšovi zatleskal. Ten chlapec má na překvapivé výstupy vážně talent.

Jak se můj potlesk nesl tichým kostelem, začal hořící Kristus zářit o něco jasněji. Nejdříve jsem si toho nevšiml, ale než jsem se nadzdvihl na lokti, bylo to už nepřehlédnutelné. Plameny dosahovaly dvojnásobné výše, barva ohně se změnila nejprve v jasně oranžovou, posléze pak začala přecházet stále víc a víc do bílomodré.

Ten odstín mi začíná být nějak povědomý.

Sklouzl jsem pohledem na meč zaražený do podlahy a pomalu, pomaloučku se zadíval zpátky na Ježíše. Oheň teď šlehal do několikametrové výšky, jeho barva se se zabarvením meče na sto procent shodovala.

„A kurva!“ řekl jsem tak trochu nekostelně.

GABRIELLE

Oheň zaburácel, jako by se jej někdo pokusil uhasit kanystrem raketového paliva, v kostele bylo najednou světla jako za jasného poledne.

Než jsem se stihl vyšvihnout na nohy, zmrzly plameny uprostřed pohybu.

Naprostu vyvedený z konceptu jsem zíral, jak se nehybný oheň rozestupuje, jak se objevují dvě štíhlé dívčí ruce, jak se dotýkají okrajů plamenů, jak je rozhrnují jako zářivou oponu.

Mezerou proklouzla dlouhá ženská noha, pak i druhá.

Nějak jsem zapomněl dýchat.

Na zhroucený oltář opatrně došláplo bosé chodidlo, hned po něm druhé. Z plamenů se vyloupila dívka oděná do bílých splývavých pruhů natrhaných z nemocničního prostěradla. Razítko „Fakultní nemocnice Ostrava-Poruba“ se modralo jen kousek od jejího pupíku.

Zdvihl jsem oči o kousek výš a spatřil unylou, téměř chlapeckou tvář, blond vlasy ostříhané na moderní vrabčí hnízdo, ledově modré oči, nenamalovaná ústa.

Dívka vykročila z trosek oltáře, já zatím přelétl zbytek toho nečekaného zjevení.

Hladká kůže, kozičky tak dvojky, pěkné ploché břicho, krásné nohy, štíhlá ramena, dlouhé prsty. To všechno dráždivě omotané roztřepenými pruhy hrubého bílého plátna.

Dal bych si říct.

„Nazdar, démone,“ promluvila ta slečna.

Plameny se s prvním záchvěvem jejího hlasu daly do pohybu, zmenšily se, nabyly své přirozené barvy.

Já se konečně vyškrábal na nohy, uhladil si připečený účes a nahodil ďábelský úsměv.

„Nazdar kočička, že my jsme se už někde viděli?“

„Kočičko?“

„Kočičko, krásko, kytičko, kůstko, kundičko, jak jen ti bude libo. Pokud ovšem nebudeš tak laskavá a neprozradíš mi své jméno,“ vrhl jsem na ni takový pohled, že by to v obyčejné dívce vyvolalo smrtonosnou sérii orgasmů. Ovšem normální děvčata nevystupují v kostelích z plamenů. A nepoznávají na první pohled, kdo jsem.

„Gabrielle,“ ušklíbla se dívka napůl pobaveně, napůl jakoby překvapeně.

„Á, Francouzka! Miluju francouzské ženy! Tak často, jak jen můžu!“

„Ne Francouzka. Archanděl.“

„Co?“ zmrzl mi svůdný úsměv na tváři. Ta dívka se naopak šklebila čím dál tím víc.

„A kurva!“

Vrhl jsem se po meči.

*

Není na světě moc bytostí, které by se dokázaly pohybovat rychleji než k smrti vyděšený démon. Archandělé ovšem k takovým bytostem patří.

Než jsem se hnul o dva centimetry, stál Gabriel na druhém konci kostela, na tváři pobavený výraz, v ruce můj meč. Poplácával si jím o dlaň stejně jako Loki, jen se mu u toho nekouřilo z dlaně.

Otočil jsem se na patě a zadíval se té slečince do očí.

„Přišel jsem si jenom trochu popovídat s tvým šéfem, Gabrieli. Nechci s tebou bojovat.“

„Jasně, že nechceš, démone. Žádný z vás nechce. Jestli něco, tak pud sebezáchovy vám nikdy nechyběl.“

„Tak jsem to nemyslel,“ zablesklo se mi v očích. „Chtěl jsem jen říct, že nemám náladu na to, abych s tou tvou hezkou prdelkou přeoral druhou půlku Ostravy. Jsem tak trochu utahaný, víš. Utahaný, nasraný a tak podobně. Ale jestli o to opravdu, opravdu, ale opravdu stojíš, tak prosím. Táhle vedle věhlasného Anděla smrti je ještě kousek místa.“

Po Gabrielově chlapecko-dívčím obličejí se přelila další vlna pobavení. „No... ne, že bych si nechtěl trochu protáhnout svaly, démone, ale mám poměrně přesné instrukce z velitelství, víš. Kromě toho je Nejvyšší už taky trochu unaven tím, co zde provádíš a tak mi podepsal povolení k použití všech nutných prostředků.“

Meč se v archandělově ruce zastavil. Jakoby výhružně.

„No, nevím, jak to tam u vás na Nebesích chodí, ale já osobně žádné povolení nepotřebuju. Chceš mě vidět v tisíci provedeních? Desetitisíci? Nebo se snad mám vtělit do celého zbytku lidstva? Něco přes šest miliard jich tuším je, ne?“

Gabrielovy oči trochu potemněly.

„Copak ty vůbec nic nevíš, démone?“

„Copak bych měl vědět, archanděli?“

„No třeba to, že když mluvím o použití všech nutných prostředků, tak nemyslím tohle,“ odhodil na zem Lokiho hučící meč, „ale spíš tohle,“ mávl drobnou ručkou, až cáry povlečení zafrčely.

„Co?“

„Za tebou, hlupáčku.“

Opatrně jsem se otočil, vzadu za krkem najednou pocit, jako by mi na něj měla každým okamžikem dopadnou slina něčeho velkého, zubatého a příšerně hladového.

Nic takového za mnou samozřejmě nebylo.

Jen celá čelní stěna spolu s oltářem, Lokim, hořícím Ježíšem a vůbec vším zmizela a místo ní tam najednou bylo velké, sněhově bílé plátno. A na něm výjev. Moc hezký výjev.

Zaječel jsem jako malá holka.

*

Nádherné bezoblačné nebe, modré jako Gabrielovy oči. V dálce nádherné, nepopsatelné město z mramoru, zlata a spousty něčeho, co byste si nedokázali ani představit.

A před tím obrovské, nekonečné, giganticky široké zástupy táhnoucí se kam až oko dohlédlo.

Zlaté vlasy, bledá pleť, oči barvy nebe. Na sobě volná splývavá roucha, na nohou starozákonní sandály.

Andělé.

Rameno na rameni, jeden vedle druhého. Všichni stejně chladní, neteční, povznesení, namyšlení. Každý se svým ohnivým mečem přichystaným k boji.

Hučení plamenů vyplnilo celý svět.

Zase jsem zaječel.

*

„To bys asi nezvládl, vid’?“ usmál se na mě Gabriel, když výjev vybledl, plátno se ztratilo a ohořelý Kristus se vrátil.

„No...“

„Jen pro tvou informaci, šest miliard jich bylo už v prvních dvou řadách. Tak co, démone, vážně je mám povolat? Vážně se ti tak moc chce zpátky do Deváté sféry?“

Cože? Vážně mi právě bylo naznačeno, že existuje nějaká Nebesy schválená možnost, jak bych se do Deváté sféry vrátit nemusel, nebo si to jenom můj poněkud přetažený mozek právě přimyslel?

„Mohl bys mi to zopakovat?“

„Ale jasně, že jo. Jenom bych se na to někam posadil, jestli ti to nebude vadit. Tohle místo na mě působí strašně... oficiálně.“

Jen jsem pokrčil rameny.

Gabriel luskl prsty.

*

„Dovolil jsem si trochu ti změnit garderóbu, abys sem zapadl,“ usmál se na mě vřele Gabriel, když jsem vytřeštil oči na honosnou výzdobu sálu, ve kterém jsme se najednou ocitli. Sněhobílé ubrusy, zlacené číše, křišťálové lustry, na stropě fresky, pod nohama hustý koberec, na zdech obrazy starých mistrů. A na mně střízlivý, antracitově černý smoking.

„Tohle nebude Ostrava, že?“ opřel jsem se do křesla s vysokým opěradlem a moc pohodlnými opěrkami pro ruce, snaže se nezárat moc překvapeně. Nějak mi to nešlo.

„Ne, kdepak. V Ostravě bys svou vlastní vinou teď těžko sháněl personál. Jsme v Londýně, v jedné mojí oblíbené restauraci. Jméno ti neřeknu. Neber si to osobně, ale nerad bych tě tu pak potkával, víš.“

Na Gabrielově hladké tváři se rozlil tak upřímný úsměv, že jsem se ani neurazil.

„Jo, v pohodě,“ ušklíbl jsem se a přejel vizáž svého společníka hodnotícím pohledem. Tedy, tak rafinovaně dráždivé jako pruhy nemocničního prostěradla to nebylo, ale taky to mělo něco do sebe. Ta úzká ramínka, ten výstřih končící snad až někde u kolen, ten na některých místech až skandální nedostatek materiálu...

„Teda, archanděli, na bytost svého druhu jsi zrovna moc cudnosti nepobral,“ ušklíbl jsem se provokativně. Je na světě na tisíce hříchů, které chutnají sladčeji než med, ale žádný není tak dráždivý, jako rýpnutí si do anděla.

„Ale no tak démone, krása lidského těla byla stvořena k tomu, aby byla obdivována. Jako každé Boží dílo. Na tom není nic špatného.“

„Nechtěl by ses tak trochu vsadit?“

„Cože?“

„Vsadit. Že v celém Londýně nenajdeš jediného chlapa, kterému by při pohledu na tebe přišlo na mysl náboženství.“

Gabriel se na mě pohoršeně zamračil, jeho karmínové šaty se přetvořily ve slušivý černý kostýmek.

„Škoda,“ pokrčil jsem rameny.

„Nechme toho,“ mávl rukou archanděl. Ve sklenicích před námi se objevilo víno. „Přišel jsem, abych ti přednesl jeden takový návrh.“

„Jsem jedno ucho.“

„Fajn. Takže, jak jsem pochopil, máš enormní zájem na tom, abys mohl zůstat ve světě, který byl pro tvou rasu zapovězen.“

„Jo,“

„Dobrá. Dovolíme ti to. Budeme tak nekonečně milosrdní, že jen a jen tobě udělíme výjimku. Už nikdy se nebudeš muset vrátit zpátky do Deváté sféry. Budeš moci zůstat na tomto krásném Božím světě. Za několika podmínek ovšem.“

„Jak laskavé,“ ušklíbl jsem se. „Co za to?“

„Nu, jistě chápeš, že tak obrovská laskavost si zaslouží, abys za ni zaplatil odpovídajícím způsobem, že?“

Tak přesně něco takového jsem čekal.

„No jen do mě, archanděli, jen do mě.“

„Tedy, nemohli jsme si nevšimnout tvého neobvyklého lpění na tomto světě. To, co zpočátku vypadalo jako docela obyčejný, rutinní průnik démona na tento svět, se brzy změnilo v zajímavou podívanou. Věř mi, démone, my tam nahoře víme o tomto světě všechno. Máme pod dohledem každý kout tohoto světa, každičkou jeho skulinku. Není mnoho věcí, které by nám mohly uniknout. Už tehdy, před několika málo lety, jsme si všimli, že na Zemi přibyl další utečenec tam od vás. Než se však Loki stačil přichystat, ztratil ses jakýmsi podivným způsobem. Ke mně se tato skutečnost donesla až mnohem později, ale na malou chvíli jsi prý zapůsobil jako kamínek vržený doprostřed rybníka. Bezbřehá nuda panující na Nebesích se rozvlnila, vyvstaly otázky, co jen se mohlo stát. Hledali jsme tě, samozřejmě že ano. Ale dokázal ses ukrýt tak dobře, že jsi prostě nebyl k nalezení. Jistě, kdybychom vynaložili všechny své síly, nakonec by se nám to povedlo. Ale proč bychom něco takového dělali? Vy démoni jste všichni stejní. Nakonec nevydržíte tu ubíjející nečinnost, ten nudný život bez hříchu a začnete se chovat jako slon v porcelánu. Nicméně to, co nastalo ve tvém případě, se jen tak nevidí. Erupce magické moci, vyvolání další bytosti pekelné, vstupování do myslí Božích tvorů... když jsme to spatřili, zamnul si Loki ruce. My přihlíželi.

To, co následovalo, se nedá popsat. Dívali jsme se, jak Anděl smrti nedokáže poslat zpět do Deváté sféry jednoho obyčejného, tupého démona, co se chová, jako by mu tento svět patřil. Dívali

jsme se, jak způsobuješ zmatek, zkázu, jak ničíš lidské životy, jak se chováš tak, jako bys o naší existenci neměl ani potuchy. Jako bys neznal strach. A co víc, démone, nebyli jsme schopni určit, kdo doopravdy jsi. To, že jsi jakýmsi nečistým zázrakem dokázal unikat Andělu smrti, by ukazovalo na někoho opravdu mocného. Na někoho z prvních padlých andělů, na někoho, koho bychom měli všichni mít ještě v živé paměti. Přesto si tě nikdo nevybavoval, nikdo nevěděl, kdo doopravdy jsi. A nevíme to doteď.“

Restaurací se rozhostilo ticho rušené jen příjemnou hrou na housle několika ofrakovaných hudebníků. Archandělovy oči se na mě upíraly s takovou intenzitou, až mi z toho začal běhat mráz kolem přirození.

„No tak, démone, proč se mi nepředstavíš?“

„Jmenuju se Jaff,“ usmál jsem se jako nevinnost sama.

„Jaff? Co je to proboha za jméno?“ vykulil oči archanděl, vzápětí se plácl přes pusku jako malá holčička. Docela by mě zajímalo, jaký je v Nebi trest za braní Jeho jména nadarmo.

„Netová přezdívka. Podle jedné knížky. A zároveň jediné jméno, které mám. Na to své původní si totiž pořád nějak nepamatuju.“

Gabriel mě provrtal pohledem ještě o řád intenzivnějším, pak si podložil svůdnou bradičku oběma rukama a na čele mu naskočila přemýšlivá vráska.

„Co kdybys mi o sobě pověděl všechno, Jaffe?“

„No...“ zamračil jsem se přemýšlivě i já. „Jestli se spolu pak vyspíme, tak bych o tom mohl i uvažovat.“

Na archandělově tváři se vystřídal směs odporu, nevíry, zhnusení a vůbec všech negativních emocí, co jich lidská rasa zná. Jednu chvíli jsem se už už chtěl zeptat, jestli Gabriel nebude zvracet, ale ta zeleň se mu z obličejů začala vytrácet docela rychle, tak jsem to neudělal. Přesto trvalo další tři minuty, než ze sebe archanděl vypravil souvislou větu:

„Budu to brát jako ne. Kde jsem to skončil?“

„U toho, jak mi nemůžete přijít na jméno.“

„Ano. Jistě. Tak tedy, sledovali jsme tvůj boj, sledovali jsme tvou cestu. Nechali jsme tě setkat se s jiným tvorem pekel, napjatě jsme se dívali, co se stane. Loki stál v pohotovosti s mečem připraveným,

sám Nejvyšší věnoval té podívané část své pozornosti. A pak jsme ucítili, jak se tvé metafyzické já mění, jak se přetváříš, jak získáváš zpátky svou původní podobu. A v té chvíli jsme vyslali Lokiho, neboť jsme seznali, že nemůžeme čekat, až takto vyrazíš do světa.“

„Ovšem Loki zklamal,“ ušklíbl jsem se já. Přiznávám, byla v tom jistá dávka samolibosti.

„Ano,“ zamračil se Gabriel. „Nemožné se stalo skutkem, Anděl smrti byl poražen. Celá Nebesa sledovala, jak se na tento svět snáší panika, jak jsou porušována všechna Jeho nařízení, jak se na tento svět derou bytosti, které sem nikdy nesměly vkročit. A to vše jen kvůli tobě.“

„Kdepak,“ vpadl jsem archandělovi do řeči. „To vše jen díky Lokimu. Několikrát jsem mu nabízel, aby mě nechal na pokoji. Komu není rady...“

„Tomu není pomoci,“ dokončil archanděl významně. „Nicméně o to teď nejde. Loki neměl právo akceptovat tvou nabídku. Já to právo mám.“

„No dobře. Nejspíš tomu neuteču. Co je to za nabídku?“

„Nuže, démone beze jména, poslouvej pozorně. Neboť toto je nabídka od samotného Boha. Nejspíš nedokážeš pochopit, jaká je to pro tebe čest, ale to je mně osobně jedno. Zkrátka poslouvej a uvažuj.“

Seznali jsme, že jsi tvor nad jiné vynalézavý, životaschopný, nepředvídatelný a i jinak neobyčejný. Máš zkrátka kvality, které by se naši věci mohly hodit. Tedy poslyš naši nabídku: Necháme tě na tomto světě žít v těle libovolného člověka, necháme tě v rozumné míře využívat své moci, necháme ti veškerou tvou paměť a vědomosti. Budeš si žít jako král, budeš si užívat všeho, co tvá rasa považuje za příjemné, budeš mít vše, na co pohlédneš. To vše až do skonání světa. Zkrátka napořád. A za to požadujeme jen jednu malou službičku.“

„Jakou?“

„Abys zabil Satana Ďábla,“ zamumlal archanděl do sklenice s vínem.

*

„Prosím?“ řekl jsem zřetelně a nahlas. „Mohl bys mi to zopakovat? Asi jsem ti špatně rozuměl.“

„Abys. Zabil. Satana. Dábla. Nesnáším, když něco takového musím skoro hláskovat,“ metl po mně archanděl dvojicí ledově modrých blesků.

Chvíli bylo ticho.

Pak jsem se rozesmál na celé kolo.

A nějak nemohl přestat.

*

Archanděl po mně vrhal nepřátelské pohledy, bubnoval prsty do desky stolu a i jinak dával najevo svou nespokojenost a podráždění.

Mně tekly po tvářích slzy smíchu, chvílemi jsem nemohl popadnout dech, jednou jsem málem sletěl ze židle. Jeden z číšníků se přišel optat, jestli jsem v pořádku, ale archandělův pohled ho zahnal na ústup.

Smích mě přešel zhruba po pěti minutách.

„S tím bys mohl vystupovat v televizi, archanděli,“ dostal jsem ze sebe s námahou. „Nejlíp v sobotu na Nově. Tam by dobrý humor potřebovali jako sůl.“

„Za prvé. To nebyl vtip. Za druhé. Nova je jedním z trestů, které Bůh uvalil na neposlušné lidstvo. Můžeme se, prosím, vrátit k naší debatě?“

„Ale jo, jasně,“ vyprskl jsem zase smíchy. „Kdybys nevěděl, kde skončila, tak to bylo u toho, jak zabíjím Satana, nejmocnější bytost Deváté sféry. Já, obyčejný démon.“

Při pouhém stínu té představy mě smích tak nějak přešel. „Poslouchej, Jaffe,“ naklonil se ke mně najednou Gabriel důvěrně. „Ty to nechápeš, ale ve tvé osobě nám byl seslán úžasný dar. Můžeš ukončit život jedné z nejhorších bytostí všech světů, můžeš zničit úhlavního nepřítele samotného Pána Boha, můžeš se stát bytostí, která zbavila Devátou sféru tyranie. Co víc,“ přimhouřil anděl oči.

„Můžeš se stát prvním impulsem k tomu, aby Devátá sféra přestala být tím, čím je.“

„Jak tohle myslíš?“ zvažněl můj pohled.

„Nikdy jsi nepřemýšlel nad tím, proč se toho místa bojíš dokonce i démoni, tvorové libující si v bolesti, utrpení a vůbec všem odporném? Proč není vaše domovina místem, kde byste si mohli užívat, kde byste měli vše, na co pomyslíte, proč zkrátka není Devátá sféra něčím takovým jako je Nebe pro lidi? Nikdy tě nic takového nenapadlo?“

„No...“ pravil jsem hloubavě. „Myslím, že oficiální názor je takový, že Peklo bylo stvořeno Bohem, stejně jako vše ostatní. Že je to místo trestu pro všechny hříšníky, pro všechny padlé anděly, zkrátka pro všechny, kdo se kdy vzepřel Božím vrtochům.“

„Zákonům, démone. Chtěl jsi říct zákonům,“ zledovatěl zase archandělův pohled. „Ne, nemáš pravdu. Alespoň ne tak úplně. Jistě, Devátá sféra byla skutečně stvořena naším milovaným Pánem. Ovšem ne tak, jak si ji pamatuješ ty. Ve chvíli, kdy Lucifer zhřešil pýchou, stanul Bůh před rozhodnutím. Mohl Satana potrestat tím, že by jej okamžitě vymazal z existence. Ve své nekonečné moudrosti však Bůh rozhodl jinak. Nepotrestal Lucifera. Místo toho mu dal vlastní svět, dal mu nad ním moc, dal mu v něm nekonečnou svobodu. Náš Pán chtěl, aby se Lucifer poučil, aby se napravil, aby poznal, že jeho vzpoura proti Všemohoucímu byla hloupá, dětinská a nesmyslná. Co víc, ustanovil na Zemi pravidlo, podle kterého přijde každý odpůrce Božích zákonů po ukončení své pozemské existence do Pekla. Ani to však nebyla forma trestu. Pro nikoho ze zúčastněných. Každý, kdo nesouhlasí s učením našeho Pána, se stává žákem Lucifera. Neboť on je jako přesný Boží opak. Tudíž je jen a jen logické, aby odpůrci Boha, kteří jsou tím pádem zároveň žáky Lucifera, přišli v další úrovni bytí do Jeho světa. Povšimni si, démone, té harmonie. Duše nezkažených Božích dětí putují na Nebesa ke svému Otci, kdežto ti ostatní, ti, kteří se odvrátili od Víry, jdou do Deváté sféry. Každý tak dostane, co jeho jest. Boží rozhodnutí jsou za všech okolností spravedlivá, logicky nenapadnutelná a vždy výsostně laskavá.“

„Vrat' se k tématu,“ zabručel jsem nakvašeně. Archanděl dělal, jakože neslyší.

„Jak jistě víš, našlo se v době Vzpoury dostatek andělů, kteří se přidali na stranu Lucifera. Ani ti nebyli potrestáni. Jen vyhoštěni do Deváté sféry, nad níž se spolu s Luciferem ujali moci. A to je vlastně celé. Jak vidíš, nemá náš Pán s konečným vzhledem Deváté sféry nic společného. Tím, čím je dnes, čím je už po nespočetné věky, se stala až pod vládou Lucifera. Chápeš už, jakou šanci pro nás představuješ?“

„Jo. Šanci napravit chybu, kterou udělal samotný Bůh. Vyprat za něj špinavé prádlo. Prošťouchnout ucpaný hajzl.“

„Náš Pán nedělá chyby a nech si prosím od cesty ta pitomá přirovnání!“ zasyčel archanděl.

Já jako démon mám ovšem s posloucháním podobných příkazů tak trochu problém.

„Nedělá chyby? Dal Satanovi celý svět, přisoudil mu duše zemřelých a odsoudil je k věčnému, zbytečnému utrpení. To podle tebe není chyba?“

„Ne. Tedy aspoň oficiálně.“

Archandělův hlas přešel v takřka slyšitelný šepot, dívčí tvář se ke mně přiblížila a já se musel nahnout přes půl stolu, abych vůbec něco slyšel.

„Čistě neoficiálně to samozřejmě chyba byla. Jasně. Ale to se jednou za pár miliard let snad může stát každému, ne? Zvlášť v případech takových bytostí, jako je Lucifer. Ty o tom nevíš vůbec nic, démone, nepatříš k té nejvyšší kastě svého druhu, ale vy jste prostě nevypočitatelní. A Lucifer je ještě tisíckrát horší. Kdyby to nebylo rouhání toho nejhrubšího zrna, tak bych ti řekl, že Lucifer se téměř vyrovná svému stvořiteli.“

Gabriel se narovnal, upravil si neupravitelný účes a zatvářil se jako někdo, kdo právě vyzradil firemní tajemství ostré konkurenci. Mně se na čele taky usadil mrak.

„Podívej, Gabrieli, pár věcí mi v tom nesedí. Když říkáš, že za všechno to utrpení může Lucifer a jeho následovníci, tak proč my démoni pak utíkáme na tenhle svět? Chci říct, že kdybych já byl démon, který po té Vzpouři odešel do Deváté sféry, tak nebudu

souhlasit s tím, aby se ten svět stal pro mě takřka neobyvatelným. Nebo mi něco ušlo?“

„Ušlo, pochopitelně,“ usmál se blahosklonně Gabriel. „Nejsem si tak zcela jist, jaké poměry panují v Deváté sféře, ale jak vidno, není informovanost obyčejného obyvatelstva na nijak závažné výši. Abych ti to objasnil – s Luciferem přišlo do Deváté sféry osm padlých andělů. Osm původních, prvotních démonů s velkým D. Osm hrdých nositelů toho jména. Osm bytostí téměř se rovnajících Luciferovi, který se zase téměř vyrovná ty víš komu,“ přešel archandělův hlas zase do téměř neslyšného šepotu. „Bytosti tak zvrácené, perverzní, kruté a nepřirozené, že pro ně samotné Devátá sféra rájem je. Pro nikoho dalšího ne.“

„Ale...“

„Ale já jsem démon, vid’?“ usmál se Gabriel zase povýšeně. „Jistě, že jsi démon. Docela obyčejný, tuctový, i když v rámci svého druhu docela výjimečný. Abych ti to vysvětlil – obyčejný démon je potomek někoho z těch původních osmi. Kříženec s nějakou jinou rasou, forma mentální poluce, zbytnělá představa, zkrátka něco takového. Nechtěj po mně, abych ti vysvětloval rozmnožovací způsoby démonů, na něco takového vážně nemám žaludek.“

„Aha,“ řekl jsem zamyšleně, snaže se zpracovat ta kvanta informací. „Takže těch osm v čele s Luciferem si vychutnává utrpení miliard ostatních tvorů a Bohu už je z toho kapku šoufl a teď chce svoji chybu napravit, převzít trůn Deváté sféry a nastolit tam pořádek. Chápu to dobře?“

„Ano. Takřka bezchybně.“

„No fajn. Tak mi teda vysvětlí, proč nám, chudákům uprchlíkům nenabídne Bůh nějaký azyl? Proč se mě pokoušel zabít, když jsem ho prosil o milosrdenství, proč po mně šel Anděl smrti? Vždyť já jsem něco jako Mexikánec lezoucí přes ostnatý plot do USA. Něco jako chudák pronásledovaný pro svou víru. Někdo jako Cikán v Anglii. No dobře, to poslední si škrtni.“

Gabriel se zatvářil dílem soucitně, dílem jako imigrační úředník. „Nesmiš se na našeho Pána zlobit, démone, nemá to lehké. Víš, ty sám to možná nedokážeš pochopit, myslíš si, že Jeho nenávisť k tobě je nezasloužená. A možná máš i pravdu. Ale v každém démonovi je

kus podstaty té prvotní osmičky, v každé pekelné bytosti je něco z tvorů tak zvrácených, že není ve tvé moci ani si to představit. Bůh nemůže přijmout do svého stáda někoho takového. To zlo, to nesmazatelné, nepopíratelné zlo v tobě zkrátka je, ať už chceš, nebo ne. Proto tě nemůžeme nechat na tomto světě, pokud nám neprokážeš, že jsi schopen oběti ve jménu lepšího života jiných bytostí. Nezastírám, že to pravděpodobně bude sebevražedný úkol, ale jen takový důkaz bude pro našeho Pána dostatečně přesvědčivý. Je mi to líto démone. Tak už to v životě chodí.“

„Fajn, co nadělám,“ zaškaredil jsem se na anděla. „Jen mi ještě odpověz na poslední otázku, OK?“

„OK.“

„Viděl jsem, kolik fanatiků s meči máte tam nahoře. Proč to všechno nenapochoduje do Deváté sféry a neudělá z toho kůlničku na dříví?“

Ted' byla řada na Gabrielovi, aby se pět minut smál jako blázen. Odhánka číšníka připadla mně.

„Démone... démone,“ lapal archanděl teatrálně po dechu. „Tys mi právě před chvílí vážně navrhl, abychom sebrali Boží armádu a šli dobývat Devátou sféru? Dovedeš si vůbec představit, jaké následky by to mělo?“

„No, tak například byste dobyli Devátou sféru,“ navrhl jsem jeden z možných důsledků.

„No třeba,“ zašklebil se Gabriel. „Možná bychom dokázali porazit Satana i s jeho armádou, možná bychom při tom dokonce nepřišli o naprostou většinu andělů. Ale jsem si jistý – a má jistota proudí z přesvědčení samotného Boha – že tou dobou by se už z tohoto krásného světa dávno staly nepředstavitelné ruiny. Nezůstal by kámen na kameni, nezůstala by jediná živá bytost, celá tato realita by byla rozprášena na míň než prach. A to je něco, co náš Pán rozhodně nemůže dopustit. Zkrátka a dobře, Armageddon ještě není na pořadu dne. Občas si něco přečti. Třeba taková Bible by ti mohla objasnit řadu věcí.“

„Jasně,“ zašklebil jsem se znechuceně. „Dovedeš si představit démona čtoucího si v Bibli?“

Archanděl se zatvářil, jako by mu bylo špatně od žaludku, tak jsme radši přešli k podstatnějším věcem.

„Tak co, démone, přistoupíš na naši štědou nabídku?“

Měl jsem sto chutí poslat ho někam, kam slunce nesvítí, měl jsem sto chutí mu doporučit, co si má s tou svou štědou nabídkou udělat. Bohužel, jsou situace v životě démona, kdy za vámi je vysoká stěna, po vaší pravé ruce je vysoká stěna, po vaší levé ruce je vysoká stěna a před vámi stojí biliardy andělů s ohnivými meči.

V takové situaci se dají udělat pouze dvě věci. Ta první je láková, nádherná, svůdná a velice přitažlivá. Ta druhá ne.

Ale zase vám umožní přežít.

Možná.

„Tak fajn, jdu do toho,“ zavrčel jsem takovým hlasem, až víno v číších zmrzlo na kost. „Ale mám jednu podmínku.“

„Nech mě hádat,“ usmál se archanděl jako někdo, kdo si právě do kufříku zastrčil nebeskou variantu úpisu duše.

„Chceš si to vyřídit s... jak jen si to teď říká... Eudoxem?“

„Ty ho znáš?“

„Ale jistěže.“

„Tak to už je na mě trochu moc,“ zavrčel jsem tak, až hudebníci na okamžik vypadli z rytmu.

„Co tím myslíš?“ otázal se archanděl nevinným hláskem.

„Tak on si v tom svém hradě vyvolává demony, sepisuje všechna možná zaklínadla, mučí nevinné holky a nikdo tam u vás nehne ani prstem. Ale já jen vystrčím hubu z Deváté sféry a anděl smrti se může přerazit. Kde je nějaká spravedlnost, kurva už?“

„Spravedlnost? On tady někdo mluvil o spravedlnosti?“ vykulil Gabriel ta svá kukadla.

Vycenil jsem na něj zuby a zavrčel jako vlk. Bohatá květinová výzdoba v jedné sekundě seschla, zčernala a rozpadla se na prach.

„Klídek, démone,“ usmál se archanděl. „Zrovna u někoho tvého druhu bych čekal pro nebesko – pekelnou politiku trochu víc pochopení. Jde o status quo, nic víc, nic méně. Tohle ti oficiálně samozřejmě nikdo nepřizná, ale o to nám dvěma nejde, že. To podstatné je, že Eudoxus má zkrátka něco jako výjimku. Protekci.“

„Čí protekci?“

„Samotného Nejvyššího. A nemysli si, štválo to Lokiho, štvá to mě, štvá to všechny, kdo jsou ve věci jen trochu zainteresovaní. Tajně, samozřejmě.“

„Sakra. Takže Eudoxus je pod Boží ochranou,“ uvažoval jsem nahlas. „Jestli já bych se na tu pomstu neměl přece jenom vykašlat.“

Archanděl se po těch slovech rozhlédl kol dokola, nakoukl pod stůl, podíval se z okna, důkladně si prohlédl strop, přejel pohledem všechny lidi v restauraci. Pak se naklonil přes stůl a pokýval na mě prstem. Nahnul jsem se k němu, jeho půvabné růžové rtíky se téměř dotkly mého ucha.

„Jako Archanděl bych něco takového rozhodně neměl vypustit z úst, ale v tomto případě se na Boha prosím vyser. Buď sám sebou, uskutečni svoji pomstu, vykoupej se v krvi toho parchanta. Jdi, urvi mu hlavu, zadupej ho do země, vymoč se na jeho hrob. Ani Nejvyšší nemůže mít oči všude a pořád. Když budeš jednat dostatečně rychle, ani si toho nevšimne. Víš, on už není ani zdaleka tak pomstychtivý jako za starozákonních časů. Jestli... až přijde na to, žeš mu zabil chráněnce, tak ho to sice trochu nasere, ale na Jeho dohodu s tebou to nebude mít žádný vliv. To ti můžu zaručit.“

Archanděl se opřel zápatky do židle, na lících ruměnec. Jeho oči těkaly po všem v místnosti, jen mně se najednou cíleně vyhýbaly.

„A tohle asi taky nebylo oficiální, co?“ ušklíbl jsem se provokativně.

„O čem to mluvíš?“ otázal se Gabriel, nevinnost sama.

„O ničem, Gabrieli, o ničem. Jen jsem si tak říkal, jestli je ten váš Všemohoucí zároveň taky vševědoucí,“ neodpustil jsem si takové maličké rýpnutí.

Myslím, že archanděl trošičku zbledl.

Ale opravdu jen maloučko.

*

Podat si ruce na znamení šťastného uzavření spojení nás přirozeně ani nenapadlo. Anděl smrti bojující s démonem v centru

Ostravy je jedna věc, ale démon a archanděl podávající si přátelsky ruce... to už by takhle realita unést nemusela.

Gabriel mi místo toho doporučil, abych se po vyřízení záležitosti s Eudoxem ozval, já neurčitě přislíbil, rozmrazil a dopil víno, vstal.

Ještě jsem neměl moc času si pořádně prohlédnout tělo, které momentálně obývám, ale jak jsem se tak teď koukal, není to vůbec špatné. Přešel jsem k širokým oknům nabízejícím nádherný výhled na zářící Londýn, v jejich odrazu zjistil, že jsem odhadem třicetiletý blond mladík střední postavy, s podivně vlnkovitým účesem, zelenošedýma očima a nevýraznou bradou.

Usmál jsem se na svůj obraz, sklo poděšeně zaječelo.

Frikulínovský účes se přetavil ve tmavě hnědé vlasy ulízané dozadu, brada poněkud zmohutněla, lícní kosti povystoupily, oči dostaly tu správnou jiskru, kalhoty od smokingu mi povylezly o pár centimetrů.

Usmál jsem se podruhé.

Smoking se transformoval v černé rifle z kvalitní látky, černou košili a velice slušivý kožený kabát. Bytelné boty z téhož materiálu nesměly chybět.

Usmál jsem se potřetí.

A na obličeji se mi zhmotnily nepostradatelné černé zrcadlové brýle.

Bez nich by to přece nebylo ono.

*

„Tak pa, Gabrieli,“ zamával jsem na archanděla obracejícího oči v sloup, telekineticky potáhl za čtyři zipy. Dva mám na zadní části košile, dva na zadní části kabátu.

Zipy sjely s charakteristickým zvukem dolů, tvoříce tak dvě překrývající se svislé díry.

Poručil jsem svému tělu a naposledy se na archanděla zazubil.

Z prakticky navržených otvorů se pomalu a majestátně vysunula dlouhá, temná, netopýří křídla. Nechal jsem je rozprostřít, vychutnal jsem si údiv hostů i obsluhujícího personálu.

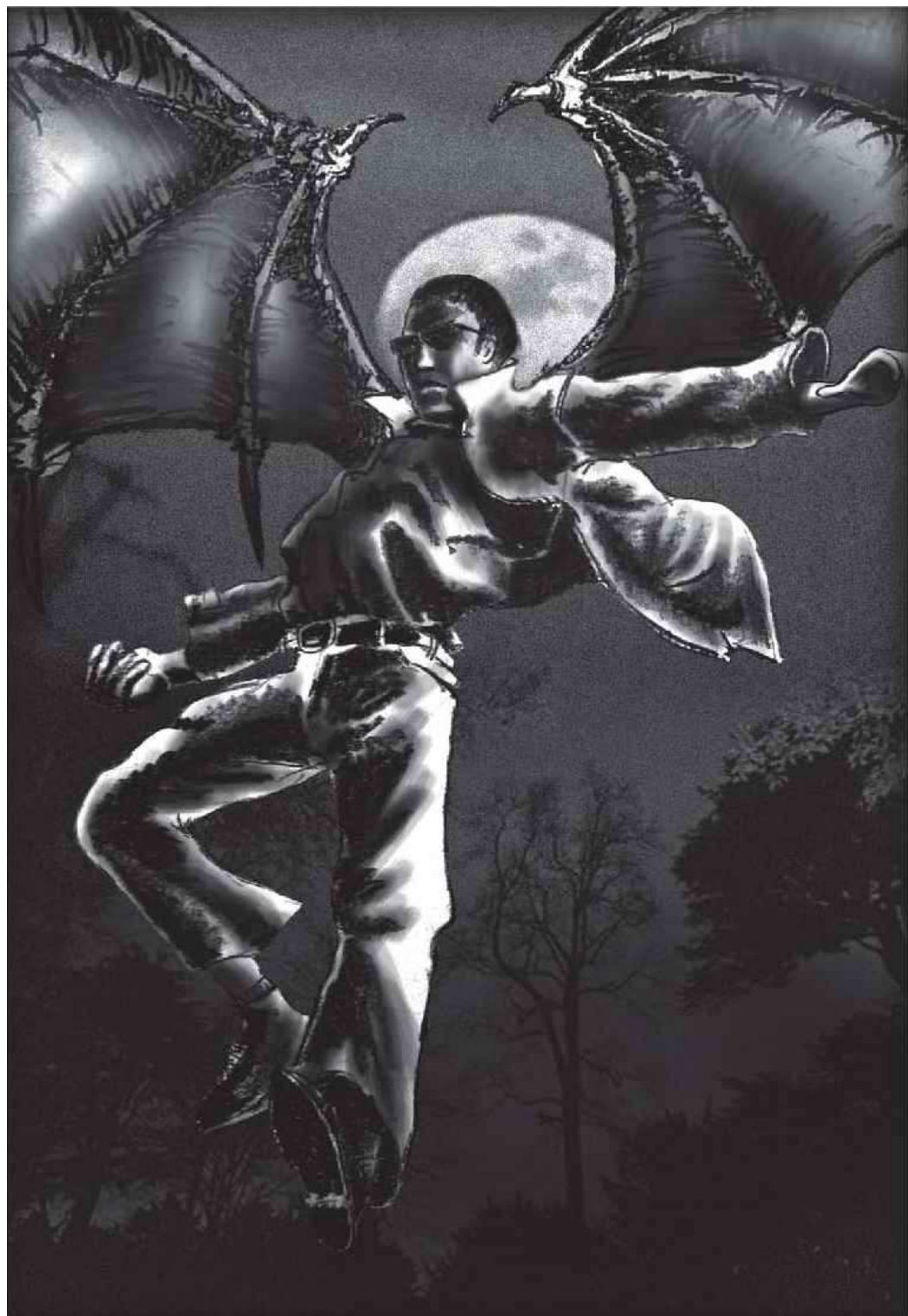
Kdesi po mé pravé ruce se ozvalo řinčení právě upuštěného tácu,
nějaká sotva dvacetiletá dívka vracející se ke stolu vytřeštila oči.

Svůj naprosto poslední úsměv jsem věnoval jen jí.

Pak jsem křídla prudce „připažil“, otočil se na patě a vrhl se
přímo proti tomu oknu, co ho už mé tři úsměvy tak nalomily.

Nočním Londýnem se rozlehl třesk rozbíjeného skla.

ASTAROTH

Závan větru mě popadl, nadmul mi kožený kabátek, vtiskl mi zrcadlovky hlouběji do očí. Roztáhl jsem křídla, párkrát jimi mávl a restaurace mi zmizela hluboko pod podrážkami bot. Sklo řítící se k zemi působilo jako zvláštní, průhledné vločky sněhu.

Když už jsem u toho – v Londýně nesněží.

Přidal jsem několik dalších mocných záběrů, nasál vůni nočního Londýna, vylétl až těsně pod mraky. Město zahlcené záplavou elektrických světel působilo takřka pohádkově, v té změti světel byly snad všechny barvy, co jich na tomto světě je.

Dokonce i já – bytost pekelná – jsem na chvíli jen lehce mával křídly, udržoval letovou výšku a kochal se tím krásným výhledem. Takhle kdyby do toho ještě začal padat sníh – to by byla teprve ta správná vánoční atmosféra. Stačilo jedno lusknutí prsty a pravá vánoční atmosféra tady byla jako na objednávku.

„Krása,“ povzdechl jsem si. Nevím, co to do mně vjelo, obvykle jsem bytost pražící po trochu jiném druhu zážitků, ale teď mě pohled na světla zářící jen tak pro radost nějak dojal, nebo co. Jako by se mi město snažilo naznačit, že jsem právě nesouhlasil se sebevražedným úkolem jen proto, že jsem neměl na výběr. Jako by mi chtělo ukázat, že jsou věci, kvůli kterým se silami temnot stojí za to bojovat.

Jako třeba nevinnost.

Vznášel jsem se pod těmi mraky dobrou půlhodinu, než mě blížící se dopravní letadlo vytrhlo ze zamyšlení. Otočil jsem se po zvuku tryskových turbín, laškovně zasalutoval čínskému pilotovi provádějícímu před obličejem nějaké podivné kejkle a prudce vystartoval nad mraky. Jen jsem si ještě stačil všimnout, že ten druhý chudák se ve svém křesle válí nějak ledabyle, jako by snad byl v bezvědomí, nebo co.

Jakožto člověk jsem míval s orientací tak trochu problémy. O zeměpis jsem se moc nezajímal, cestování mi vůbec nic neříkalo a vůbec jsem byl tak trochu usedlý typ. Ještě teď si pamatuju, jak jsem si u Eudoxe nebyl vůbec jistý, kdeže to ten Ural vlastně přesně je.

Teď mi stačilo jen natáhnout smysly, dotknout se magnetických pólů Země a vizualizovat si celou zeměkouli. Pohoří mi před očima vystoupila, řeky připomněly klikatící se cévy, lesy vypadaly jako porost drobného mechu. Nechal jsem planetu otočit jednou dokola, zafixoval si žádané pohoří a nechal vizi zmizet.

Démoni křídla jsou pěkná věc, ale slouží spíše pro efekt. Létat se s nimi dá sotva dvojnásobnou rychlostí zvuku, což sice není vůbec špatné, ale na let přes půlku světa to zrovna není.

To stará dobrá teleportace je jiné kafe.

Zabodl jsem prst do hvězdné oblohy a udělal v ní dlouhou trhlinu. Hvězdná obloha, do které uděláte takovouhle trhlinu vypadá docela podobně jako potrhaná tapeta. Jen člověka by pohled na něco takového na místě rozptýlil na atomy.

Roztáhl jsem vzniklou škvíru, proklouzl temnotou panující v meziprostoru a zkusmo protrhl další místo. Přímo pode mnou panovala temnota necivilizovaného kraje, kterou rušilo jen několik nepatrných světél. Dosáhl jsem svými smysly až na zem, po obličejích se mi rozlil široký škleb. Takhle na první pokus a já se trefím sotva deset kilometrů od svého cíle. Jsem vážně lepší než si sám připouštím.

Z malé dírky jsem udělal velkou, prolezl na druhou stranu a přitlačil potrhané kusy reality zpátky k sobě. Ne, že by mi na tom

nějak extra záleželo, ale druhý bermudský trojúhelník Eudoxovi nad rezidencí dělat nemusím.

Do obličeje mě udeřil podstatně chladnější vzduch, po sklech brýlí se začala rozlétat námraza. Zahnal jsem ji na útěk jedinou myšlenkou a nespokojeně se podíval na mraky kupící se mi nad hlavou. Je to už podruhé, co jsem v Rusku a ještě jsem tady neviděl pořádné sněžení. Co se to sakra s tím světem děje?

Po krátkém souboji se sebou samým jsem se na sněžení vykašlal, nabral vzduch do křídel a rozlétl se střemhlav k Eudoxovu sídlu.

Jak jsem si to tak fičel dolů jako posel pekel, začaly se mi samým těšením až kroutit prsty u nohou.

Události, které se staly od mého opuštění Košic, odsunuly myšlenky na pomstu takřka na vedlejší kolej. Nejdřív se mi vrátila má kompletní osobnost, pak se do toho vložil Loki, potom přibyl ještě archanděl se svou nabídkou. Až jsem skoro zapomněl na staré dobré priority.

Ted', jak jsem se blížil kw starému známému sídlu víc a víc, se mi vzpomínky na všechna příkoří a urážky z mysli vynořovaly jako nafouklé mrtvolky z tichého rybníka. Podporoval jsem to, doloval z mysli jednu vzpomínku za druhou, házel je do pece a živil jimi starý dobrý plamen svého vzteku. Po obličeji deformovaném hučícím vzduchem se mi začal rozlévat nelidský škleb. To, jak jsem si vybavil všechny způsoby smrti, které jsem Eudoxovi nasliboval. To, jak jsem si vzpomněl na lady Aridanu a její umění. A to, jak jsem si vzpomněl, že ve chvíli, kdy jsem příšernou pomstu vymýšlel, jsem disponoval jen obyčejnou lidskou fantazií.

Samou nedočkavostí jsem ještě zrychlil.

*

Eudoxův palác vypadal takhle z výšky opravdu impozantně. Nevím, jak to mohl dokázat, ale všechno, co jsem na svém útěku stihl poničit, bylo opravené. Japonská zahrada vypadala téměř stejně jako prve, brány byly vyměněny, silnice bez jediné díry. Taktéž z

ranveje zmizela díra po prvním Lokiho zjevení a byl bych se vsadil, že v hangáru odpočívá další tryskové letadlo.

Také jsem si všiml, že na okraj jakési náhorní plošiny byly nainstalovány odpalovače raket typu země-vzduch. Jak si také nevšimnout něčeho, co vám posílá vražedné šípy nacpané brizantní výbušninou přímo do obličeje.

„Ale no tak, holky, copak jsem nějaké stupidní letadýlko?“ zaškaredil jsem se na salvu smrtonosných válcových předmětů, natáhl mysl a trochu se jim povrtal v elektronických útrebách.

Rakety nesoucí dostatek explozivních látek na to, aby dokázaly zastavit jakýkoli útok vedený ze vzduchu, opsaly široké oblouky, lokalizovaly nové cíle a s chrlením ohně se rozletěly zpátky k zemi. Každá hezky ke svému odpalovači.

Eudoxovo panství olemovala ohnivá krajka, já lehce došlápl do písku japonské zahrady. Až na hučení plamenů za zdí tady byl takřka božský klid. Člověk by slyšel špendlík spadnout, mravence si uprdnout, skupinu vojáků ocelovou bránu rozrazit.

Ze všeho, co jsem jmenoval, se pochopitelně stalo jen to poslední.

Složil jsem křídla, nechal je vrůst zpátky do svého těla, zatáhl zipy na garderóbě.

Jednotka se zatím rozmisťovala do útočné formace, vojáci zaklekávali, mířidla, oči a má hlava se dostávaly do jedné linie, dva seržanti házeli nacvičenými gesty jako prostitutka úsměvy.

Stál jsem v písku, hlavu mírně na stranu a čekal, až se zelené mozky vyblbnou. Podle megafonu, který jeden z nich nesl, to vypadalo na nějaké ty požadavky před případnou střelbou. Ne snad, že bych musel vědět úplně všechno, ale docela by mě zajímalo, co mi chce Eudoxus říct.

„Zahod'te všechny zbraně a okamžitě se vzdejte!“ zachraplal konečně z megafonu hlas nějakého poručíka. Samozřejmě v ruštině, ale to už mě trápit nemusí. To už by mě mělo mrzet spíš to, že jsem si nevzal jedinou zbraň. Démon sestupující z nebe s dvojicí rotačních kulometů, to by byl obrázek.

„Nejsem ozbrojen!“ zařval jsem přes široké prostranství.

Poručík si to chvíli přerovnával v hlavě, prsty jeho podřízených se zatím nedočkavě třáslы na spouštích. Pak se zahradou zase rozlehl megafonový chraplák.

„V tom případě dejte ruce za hlavu a pojd'te k nám. Pokusíte-li se o jakýkoli úskok, bude proti vám použito násilí.“

Obrátil jsem oči v sloup.

„Hele, chlape, řekni na rovinu, co po mně chceš a já to zvážím, OK?“ zařval jsem zase.

Poručík to už tradičně chvíli promýšlel – i na tu dálku jsem mohl slyšet, jak se mu kolečka v hlavě otáčejí. Napadlo mě, jestli nejde o nějaký Eudoxův trik, jak mě zdržet. Tohle přece není normální, takovéhle obyčejné vojenské jednotce bych se ubránil už poprvé a Eudoxovi to přece musí být jasné. Tady něco nehraje. Ten pocit mě zalil tak náhle jako nečekaná průtrž mračen. Natáhl jsem mysl, vklouzl poručíkovi do hlavy.

A málem zaječel.

Tuhle mysl totiž znám.

Tuhle mysl jsem dával dohromady poté, co se téměř rozsypala na kousky po hodinách a dnech neustávající bolesti.

Tahle mysl patří bytosti, která patří mně.

„Simono!?“

*

Po ošlehaném vojáckém obličejі se přelila vlna vzteku, rozladění a nenávisti. Vzápětí se zablesklo, rysy se roztekly, uniforma zmizela a uprostřed jednotky vojáků stála moje stará známá.

Simona Lánská.

Vlasy hřebíkovité, hrud' plochá, obličej zmalovaný, pohled vražedný. Jinak příšerná změt' oblečení v neogotickém stylu, hromada magických amuletů odlitých či vykovanych ze stříbra, na viditelných částech holé kůže nepřehlédnutelná tetování.

Megafon zarachotil na zemi, Simona si založila ruce na hrudi. Vojáci nehnutě vyčkávali a já najednou nevěděl, co dělat. Než jsem se rozhodl, jestli svoji holku rovnou odteleportovat do bezpečí, nebo

ji nechat sledovat, jak provádím úděsné věci těm, kteří ji mučili, vyřešila to Simona za mně.

„Tak ses konečně vrátil, co, *Mistře*?“

I bez megafonu zazněl ten dívčí, jakoby nakráplý hlas tak, až mi málem zalehly uši.

„Jasně. Přišel jsem si pro tebe,“ odvětil jsem s křivým úsměvem.

„Co tady blbneš s těma vojáčkama?“

„To jsem si zase já přišla pro tebe, *Mistře*. Okamžitě se vzdej, nebo zahájíme palbu.“

„No tak počkat, holka. Ty seš na mě naštvaná, nebo něco?“

„Naštvaná?“ mihlo se po Simonině obličeji něco jako znechucení.

„Jistěže ne. Jen jsem konečně našla pravého Mistra, jen nyní vím, komu doopravdy sloužím. Neber si to osobně, *Mistře*. Prostě jsi vlezl do pasti a mně bylo dovoleno, abych tě polapila. Můj pravý Mistr je štědrý, dokáže odměnit věrnost.“

Ach jo. Mojí malé zmalované Simonce tedy konečně dočista přeskočilo. Ne, že bych se divil. Neznám moc lidí, co by dokázali psychicky snést to, co v uplynulých několika dnech zažila Simona. Z něčeho takového by se dočista zbláznili i vyrovnanější lidé, než tahle střelená pubertářka.

No co. Taky dobře. To její nekritické zbožňování mi stejně chvílemi docela lezlo na nervy.

„Fajn, Simčo. Uхни mi z cesty a nechám tě jít si svou cestou. Snad si fakt nemyslíš, že mě může zastavit pár vojáčků. Vždyť jsi viděla, co dokážu.“

„Jistěže, viděla, veliký *Mistře*. Ale ty nevíš, co dokážu *já*!“

Obrátil jsem oči v sloup nad tou namyšleností, Simona zatím pozdvihla ruce a zazpívala pár podivných slov. Primitivní vokální magie. Co mi asi něco takového může udělat?

Se sardonickým úšklebkem na tváři jsem se díval, jak dívce vykvetl v dlaních oheň, jak jeho světlo zalilo část zahrady včetně toho jejího směšného vojska. Co teď, holčičko? Mrskeš těmi táboráčky po mně?

Nemrskla.

Jen vojáci najednou upustili pušky, začali se zuřivě škrábat po celém těle a rozestupovat se do stran. Musím uznat, že takový vývoj událostí jsem tak docela nečekal.

To, co se stalo pak, taky ne.

Oheň v Simoniných dlaních náhle uhasl a na zahradu se sneslo přirozené šero.

A ti vojáci zařvali jako jeden muž, obrátili hlavy k nebesům a ve zlomku sekundy se transformovali v něco příšerného.

*

Představte si netopýra narostlého do gigantických rozměrů. Teď toho netopýra vezměte, zaživa ho rozčtvřte, nastrejte do něj pár přebytečných končetin původně patřících švábovi velikostně odpovídajícímu tak třípatrovému domu, a všechno to zase hezky sešijte dohromady. Přidejte pár tun lesklých šupin, nějaké ty nezbytné ostny, zahnuté drápy, zuby a vůbec všechno, co bývá k vidění na příšerách v hororových filmech. Dodejte ještě karneolové oči a máte to, co jsem před sebou právě spatřil já.

Kakodémona obecného.

*

„Tak co, *Mistře*, půjdeš s námi po dobrém, nebo si s tebou mají má zvířátka napřed pohrát?“ zeptala se Simona zase tak namyšleně, že jsem pocítil akutní touhu ji popadnout, ohnout přes koleno a naplácat jí na holou. Tato myšlenka mi na oplátku přivodila slabou erekci, ale to sem nepatří.

„Za prvé mi přestaň říkat *Mistře* a za druhé máš přesně deset vteřin na to, abys mi uhnula z cesty i s tím tvým zvěřincem. A myslím to vážně.“

„Jak chceš, *velký Mistře*, jak chceš!“ zaječela Simona jako pubertáčka, již právě zakázali půlnoční rande. „Na něj, milácci!“

Kakodémoni jsou na rozdíl od takových desmotheů strašlivě nedisciplinovaná stvoření. Poslechnou jen toho, kdo je vyvolal z

Pekla a naprosto postrádají pud sebezáchovy. Desmotheus radši sám sobě podržne krk, než by riskoval útok na démona. Kakodémon se na daleko mocnější bytost klidně vrhne a ještě se u toho bude blbě šklebit.

Padesát příšer vyrazilo, v nelidských ksichtech touhu po krvi, mase, bolesti a utrpení.

Mohl jsem v mžiku vyvolat magické síly, které by ta zvířata proměnila ve změt' střev vířících vzduchem, kostí zabodávajících se do písku a tělesných tekutin šplíchajících po svém okolí. Vzduch by naplnil řev umírajících, oheň by pohltit vše v dohledu a nepředstavitelné síly by drtily, lámaly a trhaly. Smrt by se radovala, bohové chaosu by jen stáli s očima vytřeštěnýma, já bych měl boty plné kakodémoní krve a vůbec by to vypadalo jako v libovolné knize od Kulhánka.

Jenže proč bych něco takového dělal?

Natáhl jsem ruku, kakodémoni se zarazili v půli skoku a pak prostě zmizeli zpátky do Deváté sféry. Simoniny oči se rozšířily, její magické tetování jasně zazářilo a mezi jejími rty se začala rodit slova moci.

Uťal jsem to blábolení jediným strohým gestem, Simona rozpřáhla ruce i nohy, vytřeštila oči. Najednou nemohla pohnout ani palcem u nohy, kůži jí začal zalévat ledový chlad.

„Necítím k tobě nenávisť, holčičko,“ došel jsem až k ní. „Řekni mi, kde najdu Eudoxe a já tě nechám žít. Mluv!“

Simoniny rty rozmrzly, holka zalapala po dechu.

„Nikdy mého Mistra nenajdeš, podřadný zplozenče pekel, nikdy, rozumíš? Nikdy!“

Od pusy jí odlétávaly kapičky slin a ty velké hnědé oči doslova plavaly v jemném koktejlu tvořeném šílenstvím a fanatismem.

Povzdechl jsem si a přiložil dívce ruku na čelo. Její výkřiky ustaly, moje mysl se propletla jejím poblouzněným myšlením.

Vyprskl jsem smíchy.

*

„Víš tohle Eudoxus?“ zeptal jsem se nahlas, když jsem se dosyta vysmál. Simona zase lapala po dechu, v obličeji byla bledší než sníh a ty šílené oči jako by se jí každým okamžikem zvětšovaly.

„Nevíš,“ odpověděl jsem si sám poté, co jsem prozkoumal dívčinu mysl ještě trochu více do hloubky.

Ale dozví se to. Pochopitelně, že ode mě. Bude to nádherná třesnička na dortu tvořeném nezměrnou bolestí a utrpením, až mu řeknu, co všechno měl posledních pár dnů v rukou, aniž by o tom věděl. Stačilo, aby nahlédl Simoně do hlavy a měl by to, o co se tolik snažil při našem prvním setkání. Ale koho mohlo něco takového napadnout? I já si vzpomínal, jak se Simona o něčem takovém zmiňovala a vůbec mi nepřišlo na mysl, že by to mohlo takto fungovat. Dokonce ani síly nebeské nepochopily, proč...

Ironie. Nádherná, podrazácká ironie života.

No jo. Jenže co teď s tou holkou? Jakožto démon sice nějakou přehnanou vděčností netrpím, ale nebýt jí, vrátil bych se zpátky do Deváté sféry už toho časného rána na Štědrý den.

„Zůstaň tady. Až si to vyřídím s Eudoxem, budeme si muset důkladně popovídat.“

Simonina pusa zamrzla dřív, než mi mohla odpovědět, já vyrazil směrem k paláci.

*

Ta podivná, zvrácená verze japonské zahrady je zrekonstruovaná stejně, jako všechno ostatní. Je stejně hnusná, nepodařená a odporná a ten asfalt takhle v noci navíc strašně páchne. A kromě toho mám dojem, že by to chtělo mému příchodu dodat trochu na stylovosti.

Uplivl jsem si vpravo, uplivl jsem si vlevo.

Sliny dopadly na lidskou lebku v prvním a na pokroucenou železnou traverzu ve druhém případě. Začalo to syčet, objevily se slabé pramínky kouře. Než jsem udělal další dva kroky, vyšlehly malé modré plameny. Během několika sekund zmohutněly, rozlezhly se a začaly pohlcovat všechno ve svém dosahu. A když říkám

všechno, tak tím myslím všechno. Země, kosti, asfalt, ocel, to všechno mizelo v ohni jako suchá step zachvácená požárem.

Mně oheň poslušně ustupoval z cesty a já si začal pískat. Okamžik mé pomsty už je téměř na dosah.

*

Celou cestu až k samotnému paláci na mě nezaútočila žádná bytost pekelná, na hlavu mi nespadla žádná atomová bomba, nepokusil se mě zastřelit žádný odstřelovač. Dokonce jsem nespatrił jediného vojáka, jediného mága, jediného kohokoli. Dokud jsem nedošel k paláci. Pak taky ne. Dotkl jsem se venkovní zdi domu, má mysl prokvetla celou stavbou. Zaznamenal jsem mysl mnoha lidí, ale všechno to byl jen personál. Po Eudoxovi, Aridaně, nebo aspoň té zbývající almaře, na jejíž jméno si nemůžu vzpomenout, ani stopa. Přesto jsem neměl pocit, že by tady nebyli. Kdesi hluboko pod mýma nohama se nacházela podivná bublina tvořená jakousi mentální energií. Jako by někdo vztyčil štít, který mi měl znemožnit najít můj cíl.

K smíchu, pochopitelně.

Takový štít by možná mohl zastavit nějakého člověka znalého temného umění. Možná i slabší bytost pekelnou. Ale rozhodně ne mě, démona. Na tomto světě neexistuje moc, která by se mi mohla rovnat. Není pro mě nic jednoduššího, než proniknout tím štítem, sevřít ve svých mentálních drápech mysl lidí krčících se pod ním a pak je donutit k věcem, jaké si dosud ani nedokázali představit.

A vsadím se, že mi to nezabere ani pět vteřin. Natáhl jsem svou mysl tam dolů, začal drápy do štítu. Usmál jsem se, zesílil stisk.

Drápy docela obyčejně sklouzly.

Stejně jako úsměv z mého obličeje.

Zamračil jsem se a pokusil se prorazit štítem podruhé. Teď už jsem se o nějakou nedbalou eleganci nepokoušel, teď jsem na to šel tak, jak se na to jít má. Mé drápy zajiskřily na bezvadném povrchu, mentální štít se mírně otřásl, ale zůstal držet.

A nepoškozen zůstal i poté, co jsem do posledního útoku dal všechno. Neexistuje na světě věc, která by mohla odolat přímému mentálnímu útoku démona, ale ten štít se přesto nerozpadl na tisíc kousků, přesto se nezhroutil, přesto nezmizel. Po jeho povrchu se sice rozeběhlo několik prasklin, ale to byl tak veškerý výsledek.

„Fajn,“ zamračil jsem se na neviditelný štít. „Na tohle zatím silami plýtvat nebudu.“

Nasál jsem do sebe energii z okolí, pekelný požár uhasl, spáleniště přikryla vrstva ledu.

Naposledy jsem se zamračil na zatracený štít, oprášil si ruce, promyslel další postup.

Eudoxus se s pravděpodobností téměř stoprocentní schovává někde tam dole, v temných sklepeních, laboratořích a jen samo Peklo ví, čem ještě. Snad tam má dokonce i protiatomový bunkr. Je tedy celkem zbytečné prohledávat celý tenhle mizerný barák.

Jenže.

Jenže takový krásný lesklý neprorazitelný mentální štít může být taky docela obyčejná návnada. Dokážu si představit bytosti mnohem tupější, než je Eudoxus, které by dokázaly vymyslet jednoduchou fintu se štítem, natěšeným démonem a nějakým hodně nepříjemným překvapením skrývajícím se v nedotčeném domě. Jasně, vím, jsem démon. Mocná bytost pekelná. Sám to opakuju snad až nezdravě často. Jenže není to snad ani hodina, co jsem se dozvěděl, že nad Eudoxem drží ochrannou ruku samotný Bůh. Co když ten mizera (Eudoxus, ne Bůh) teď sedí ve své oblíbené pracovně, upíjí svou oblíbenou whisky a čeká, až mu vlezou do pasti? Pak jen zavolá svého opatrovníka, ukáže palcem dolů a Bůh všemohoucí mě rozmázne jako muší hovno na zdi, dohoda nedohoda.

Absolutně se mi nechtělo procházet garážemi, přivolávat výtah a hledat svou oběť po všech tisíci pokojích, co jich tahle megalomanská stavba určitě má. Krátce jsem zauvažoval, jestli bych neměl celý palác v jediném okamžiku obrátit v hromadu trosek a počkat, kdo se vyhrabe ven, ale pak jsem to zavrhl. I mág Eudoxova formátu by se mohl něčím takovým nechat zaskočit a já bych ho strašně rád ještě viděl předtím, než umře. Tak jsem udělal jinou věc.

Zipy tlumeně zachrastily, má křídla se majestátně roztáhla. Dvakrát jsem prudce zabral, oheň, dým a popel zavířil a to už jsem letěl.

Let netrval dlouho.

Přistál jsem na střeše paláce, složil křídla, zatáhl zipy. Přímo pod nohama se mi nacházelo Eudoxovo panství, nedaleko byly dveře vedoucí ze střechy.

Jenže k čemu by mi byly nějaké mizerné dveře.

Luskl jsem prsty a střecha popraskala jako sklo, když se do něj udeří hodně velkým kladivem.

Pak to bouchlo.

Odevšad vyrazil oheň, kusy betonu fičely vzduchem. Střecha přestala existovat a já dopadl na nohy o patro níž. Přímo do nějaké elegantní, vkusně zařízené knihovny, v níž jsem byl spolu s prachem, kusy betonové střechy a troskami nábytku jediným hostem.

No co. Já můžu klidně pokračovat.

Rozpřáhl jsem ruce a otočil se na patě kolem dokola.

Najednou jsem stál uprostřed válce tvořeného zhuštěným, stlačeným a hodně dychtivým ohněm. Počkal jsem celou jednu minutu, dal tak případným obyvatelům tohoto patra dost času na přípravu a pak dal ohni volnou ruku.

Tlaková vlna zavyla, nábytek se rozletěl po místnosti, knihy vzplály. Oheň zaplavil celou místnost, naplnil ji od stěny ke stěně, vyšlehl neexistujícím stropem. Zdi se v tom okamžiku poddaly rozpínavé síle, jednotlivé cihly se od sebe oddělily a pokoj jako takový přestal existovat. Na krátký, kratičký okamžik jsem spatřil mrtvolně bledou služku v klasickém černobílém oblečku, jak třeští oči přímo na mě. Pak ji cihly, oheň a tlaková vlna vymazaly z existence.

Díval jsem se rozpínajícím se chaosem, jak se překrásná umělecká díla mění v trosky, jak se trosky nechávají unášet tlakovou vlnou, jak rozbíjejí na kusy další a další věci a jak se to všechno doslova topí v ohni. Byl to moc pěkný pohled. Takové dynamické umění, dá se říct.

Palác má patra natolik rozlehlá, že explozi trvalo několik dlouhých sekund, než prorazila všemi pokoji až k venkovní zdi. Pak

se okna rozprskla, oheň vyšlehl a já zůstal stát uprostřed naprostého zmatku. Kousek ode mě se válely připečené zbytky té služky, o kus dál, za zhroucenou zdí, se dal vypozerovat středně propečený komorník a na něčem, co dozajista bývalo manželským ložem, se dosud cukaly dvě nahé postavy. Kůže a větší část svalstva se jim změnila v jemný popel, z postele se stalo perforované umělecké dílo stojící v jednom plameni a té dolní postavě chyběla hlava. Až jsem nad tím obrazem musel potěšeně zakroutit hlavou – takhle věrný obrázek sexuálního života v Deváté sféře tady na Zemi ještě nikdy nikdo nevypodobnil. Nejspíš ve mně dřímá skrytý umělec.

Krátce jsem zauvažoval, jestli mrtvoly na posteli náhodou nemůžou být Eudoxus a Aridana, ale po krátkém leknutí jsem ten nápad zavrhl. Mocný mág by se snad nedal zaskočit, snad by neposílal Simonu, snad by netvořil mentální štít jen proto, aby mohl dokončit jedno číslo. To si tu spíš užívalo služebnictvo, nebo tak něco. Doufejme.

Naposledy jsem se rozhlédl zdemolovaným patrem, jednou dupl do ohořelé podlahy.

Exploze, oheň, propad o patro níž.

*

Eudoxus disponuje opravdu monumentální sbírkou umění, personálem početnějším než má britská královna a sídlem rozlehlým tak, že bych se v něm dokázal ztratit.

I když, disponuje...

Disponoval.

*

Proexplodoval jsem se pět pater pod zem a nad sebou nechal kromě jiného i mrtvoly Eudoxovy soukromé armády. Tentokrát proti mě nevytáhli do boje, tentokrát to nestihli. Prostě shořeli ve svých postelích, ve chvíli, kdy na sebe házeli oblečení, ve chvíli, kdy usedali na záchod.

Mentální štít se přiblížil natolik, že jsem si připadal, jako bych stál přímo na něm. Znovu jsem zkusil, jestli ho třeba z větší blízkosti nedokážu prorazit, ale opět to nešlo. Tak jsem jen pokrčil rameny a pro změnu propálil do podlahy úhlednou kruhovou díru.

„No sakra,“ ušklíbl jsem se uznale, když tavenina trochu vychladla. To, co jsem pokládal za docela obyčejný beton, se ukázalo být něčím zcela jiným. Ne snad, že by to odolalo náporu mé energie, ale stejně si to získalo moje uznání. Kdybych chtěl skrz něco takového s obyčejnou pozemskou technikou, potřeboval bych asi tak půl tuny termitových granátů.

Naposledy jsem se podíval do temného otvoru, přitáhl si blíž klopý kabátu a skočil do té tmy rovnýma nohama.

*

Dopad by normálnímu člověku zlámal nohy, já přistál jako do peřinky. Hrubým odhadem jsem za sebou měl pád z dvacetimetrové výšky a dobrých pět metrů z toho zabírala ta propálená podlaha. Eudoxus musí mít na tomto světě buď opravdu mocné nepřátele, nebo opravdu mocnou paranoii. Což jsou ovšem stavy, které se vzájemně nevylučují.

„Budiž světlo,“ zahrál jsem si na Boha a všude kolem mě se rozblikaly staré dobré katodové trubice. Počkal jsem, až se světlo ustálí a pak zlehka polaskal jedno nenápadné elektrické vedení.

„Nazdar Eudoxi!“ vylinulo se z každého rádia, tlampače a interního rozhlasu, co jich jen v tomhle bunkru je. „Tak moc sis mě přál vidět a teď mě ani nepřiješ přivítat? No tak, Eudoxi, letěl jsem za tebou přes půl světa, prošel jsem si celý tvůj dům a ty ani nevystřčíš hubu z kanafasu? No tak, nebud' takový asociál a pojď se ukázat. Slibuju, že tě nezabiju. Ne hned.“

Dlouhou širokou chodbou se rozlilo ticho rušené jen tlumeným hučením požáru seshora. Popravdě řečeno, ani jsem odpověď nečekal. Ne od někoho, kdo se schovává jako krysa zalezlá do díry.

Proto jsem docela nadskočil, když přišla.

„Neuraz se, příteli, ale zrovna mám na starosti trochu důležitější věci, než jsi ty. Zatím buď mým hostem, užívej si pohostinství mého domu a trpělivě čekej. Budu se ti věnovat, jen co si udělám trochu času.“

Jaká důležitější práce, sakra? To jsem přece já, jeho Nemesis. Ten, který ho zaživa upeče na rožni, ten, který mu udělá ze života nefalšované Peklo, ten, před nímž se měl třást už řadu dní. A on si řekne, že má důležitější práci! To právě snídá se svým ochranitelem, nebo co?

Ta poslední myšlenka se mi na chvíli tak zaryla pod kůži, že jsem z bunkru málem vycouval.

Málem.

*

„Když nejde Mohamed k hoře, musí hora k Mohamedovi,“ pravil jsem filosoficky a vyrazil směrem k mentálnímu štítu. Takhle zblízka jsem měl pocit, jako by se jeho síla koncentrovala, jako by byl reálnější, hmotnější, víc ukotvený v prostoru. Skutečně zajímavá konstrukce. Na jednu stranu precizně provedená, na tu druhou zase poněkud nesmyslná. Mentální štít je nejúčinnější, když pokryje co největší prostor. Čím menší, tím menší je pochopitelně i území, na kterém se může hledaná oběť skrývat. A tím snadněji je pak k nalezení. Jak říkám, nedává to příliš smyslu.

Vyrazil jsem širokou chodbou, kterou by bez problémů mohla jezdit i těžká vojenská technika. Podrážky značkových kožených bot tlumeně klapaly, kabát mi šustil kolem nohou a všude kolem bylo tak mrtvo, až z toho na mě sedala deprese. Na jednu stranu je pravda, že na tomto světě stěží existuje něco, co by mě mohlo zastavit a je možné, že Eudoxus to ví. Na stranu druhou by bylo milé, kdyby to aspoň zkusili. Takhle to vypadá, jako že na mě mají přichystanou nějakou past a to není vůbec příjemný pocit. Tohle se přece návštěvám nedělá.

Podél té dlouhé, v mírném oblouku zatáčející chodby byly desítky a desítky plechových dveří. Vrhл jsem mentální sondu za

každé z nich a nenašel jediného živáčka. Jen prázdné vojenské ubikace uklizené tak, jako by zde nikdo nikdy nežil. Já přesto cítil slabý, téměř nepostřehnutelný odér lidské přítomnosti. Ještě před několika hodinami tady muselo být docela živo. Tak kam se to sakra všechno podělo?

„Divné je to, divné,“ mumlal jsem si pod nosem, každou chvíli se ohlížel přes rameno a štrádoval si to pořád kupředu. Ten podivný štít je odsud jenom malý kousek a stejně se k němu neblížím. Mám naopak pocit, že čím jsem mu blíž, tím víc se scvrkává. Že mi to na optimismu nepřidávalo, jistě netřeba dodávat.

Po několika desítkách metrů obloukovité chodby jsem dorazil k velkému nákladnímu výtahu. Měl roztavenou klávesnici, ale copak mě může něco takového zastavit? Dotkl jsem se elektrických drátů, kontakty se sepnuly, kabina výtahu začala stoupat z hlubin.

Ozvalo se chrčivé cinknutí, já opatrně vlezl dovnitř. Ten nedostatek něčeho k mému zastavení mi začínal pomalu, ale jistě vadit víc, než bych si bylo ochoten připustit. To mi sakra nemohli nacpat do cesty aspoň jednoho jediného kakodémona? Klidně bych ho nechal, ať mi trochu pocuchá fazónu, jen aby byla nějaká sranda. Nějaké vytržení ze stereotypu. Prostě abych neměl pocit, že lezu do pastí.

Dveře výtahu se se syčením zavřely, kabina začala klesat.

Nevím, co jsou tyhlety podzemní prostory zač, ale na bunkr je to strašlivě veliké. Jen na tomhle výtahu končí patra číslem deset a jestli je každé tak rozlehlé jako to první, tak potěš Peklo. Tady se Eudoxus spíš připravuje na ovládnutí světa, než aby se tu normálně schovával.

Podobnými myšlenkami jsem zabíjel čas, zatímco výtah klesal a klesal. Rozhodl jsem se začít průzkum od nejspodnějšího patra – nahoru se můžu začít pracovat všude a stejně mám pocit, že můj cíl se schovává co nehlouběji. Jak kabina klesala, uhýbal před mými sondami i ten štít – pořád a pořád se prostě konkretizoval do jednoho jediného místa kdesi hluboko pod mýma nohama. Nevím, kdo něco takového vytvořil, ale začal jsem k té osobě cítit něco jako respekt.

Výtah se slabým trhnutím zastavil, dvoukřídle dveře se rozestoupily. Opatrně jsem vypochoďoval do chodby, která jako by byla jednovaječným dvojčetem té, co se nachází deset pater nade mnou.

„Tak kde jste sakra kdo?“ zavrčel jsem nespokojeně, když se ani tady neukázal nikdo, kdo by se mi pokusil klást odpor. Co je tohleto za způsoby? Touhle dobou už měla krev bublat po podlaze, mozky vyražené z hlav si to měly svištět vzduchem, střeva měla připomínat chapadla šílených chobotnic, lidé měli umírat, měla tu panovat hrůza, smrt a chaos. Tak jsem si to představoval, tak by se to k návratu démona hodilo. A co tu najdu místo toho? Klid jako v kostele.

To si někdo šeredně odnese.

S nasupeným výrazem jsem vykročil přímo k tomu mentálnímu štítu. Jestli něco, tak teď jsem měl aspoň pocit, že na něm nestojím, ale že je přímo přede mnou. Čili dobrá zpráva – minimálně patro jsem trefil.

Moje kroky se rozléhaly chodbou naprosto stejně jako nahoře, mé myšlenkové sondy nenacházely nic než prázdné ubikace a do cesty se mi pořád nikdo nestavěl. Jen ten štít už musí být opravdu blízko – začal jsem vnímat, kdy se od něj odkláním a kdy jdu naopak přímo k němu. Tím víc mi nepřítomnost překážek začala vadit.

Takže jsem skoro nadšením zatleskal, když jsem zahrnul do jedné užší, zato rovné chodby a příval bolesti mě nečekaně srazil na kolena.

„No konečně aspoň něco,“ podařilo se mi vychrchlat, zatímco jsem se pomalu odstrkoval zpátky do směru, odkud jsem přišel. Přímo přede mnou se ve vzduchu vznášelo pět docela obyčejných křížů. Všechny byly stříbrné, ten největší z nich měřil na výšku asi tolik jako já a visel přímo uprostřed chodby. Čtyři zbývající – velikostně asi třetinové – jen vyplňovaly místo pod a nad jeho vodorovnými rameny. Skoro to vypadalo, že je někdo takhle narařčil, aby chodbou nemohl nikdo prolézt. Aspoň tedy nikdo, koho pohled na kříž sráží do kolen.

Vyplivl jsem na podlahu chrchel prokvetlý žilkami krve a utřel si ústa. Jasně, že si vzpomínám, co takový důkladně posvěcený kříž dokáže udělat s bytostí pekelnou. Koneckonců si pořád ještě moc dobře pamatuju, jaká muka jsem zažíval, když mě na něj tuhle přivázali. Ale aby byl účinek takhle silný, tak o tom jsem snad ještě neslyšel. Ani si neumím představit, co všechno by potřebovali na posvěcení takové ryzosti.

Na malou chvíli jsem teorii nechal plavat a jen odpočíval opřený o stěnu té velké, hlavní chodby. Hlavou mi táhlo, jaké že jsem měl vlastně štěstí – kdyby něco takového vrazili do svislé výtahové šachty, asi by se mi fyzickému kontaktu s křížem utéct nepodařilo. A fyzický kontakt v mé současné podobě s křížem takovéhle čistoty... to už by mohlo mít i docela nepříjemné následky.

Vydýchal jsem se u té zdi dobré tři minuty. Pak jsem nabral vzduch do plic, mocně zaakceleroval a přes vstup do chodby se přenesl ladným skokem. Přesně v jeho půlce mě sice zasáhla mocná pěst božského hněvu sálajícího z křížů jako horko z roztavené oceli, takže jsem svůj skok zakončil poněkud neladným držkopádem, ale to nevádí. Přes kritickou zónu jsem se dostal.

Brýle upadnuvší mi na zem jsem donutil slít se zase dohromady, nasadil jsem si je na nos, vydrápal se na nohy a vyrazil dál. Teď už s pocitem, že věci jsou konečně tak, jak být mají. A taky jsem si začal dávat pozor na to, kam šlapu. Takové nenápadné propadlo přímo uprostřed chodby... lepší než výtahová šachta.

Na žádné propadlo jsem nakonec nenarazil, ale zato jsem objevil, že k mému cíli – tedy středu mentálního štítu – vede přesně pět chodeb. Všechny jsou dlouhé, rovné a všechny v sobě mají nainstalované stejné zařízení, jako ta první. Z těch závanů Boží nenávisti mi začíná být už pěkně blbě.

Já jakožto démon se samozřejmě nemusím omezovat nějakými trapnými lidskými chodbami. To dá rozum. Ta obloukovitá chodba končí monumentálními ocelovými dveřmi, za kterými se nachází jen holá skála. Eudoxus tady možná bude v budoucnu svůj kryt ještě rozšiřovat, ale o to mi teď nejde. Se silami, kterými vládnu, bych si v skále mohl vyrazit vlastní chodbu. Také bych mohl vyletět o patro výš a zjistit, jestli jsou kříže namontované i tam. Mám pocit, že

kdyby nebyly, dost by to pozbylo smyslu. Také je tady jeden další způsob – mezi těmi pěti chodbami je tolik skály, že by se do ní dalo vyrazit chodeb ještě mnohem víc. Mně ovšem bude stačit jedna. Docela uzoučká, rovnoučká, vedoucí přímo k cíli.

Vítězoslavně jsem se zašklebil a ukázal prstem na studený kámen. Stěna začala syčet, ke stropu stoupal kouř, ve skále se začala hloubit docela malá dírka. Přidal jsem na intenzitě, dírka začala narůstat takovou rychlostí, jako bych píchal horkou jehlou do kostky másla.

Asi po sto padesáti metrech se vzdáleností tlumené syčení změnilo na krátké ostré zasyknutí následované hlubokým zabubláním. Nevím, co mě varovalo, ale nepřiložil jsem k proražené dírce oko a dokonce jsem uhnul na stranu. Věřím, že to mi zachránilo život. Ze skalní stěny vyrazil překvapivě intenzivní vodní paprsek, rozstříkl se o protější stěnu chodby a jemná sprška mi pokropila boty a dolní část nohavic. Zmateně jsem se na tu začínající potopu podíval a hlavou mi blesklo, jestli jsem zrovna Eudoxovi neudělal díru do zásobníku pitné vody.

Neudělal.

To mi došlo takovou rychlostí, jako ještě nikdy nic. V okamžiku, kdy mi voda prosákla nohavicí kalhot až na kůži.

Nejdříve jsem ucítil docela obyčejný dotek ledově studené kapky.

Pak už ne.

Pak mi z nohavice vyšlehl dvoumetrový plamen, celou mou bytost zkroutila křeč, oblečení na mně vzplanulo. Moje noha se v mžiku proměnila v ložisko té nejpříšernější bolesti, jakou si umím představit. Takové, jakou jsem už jednou zažil. Dočista stejné, jako jsem pocítil ve chvíli, kdy mě Anděl smrti probodl svým mečem.

Takhle napsané to vypadá jako docela obyčejný sled událostí. Jako by se nejdřív stalo jedno, pak druhé a mezi tím bylo ještě dost času na odpolední kávičku. Skutečnost byla tak trochu jiná. V jednom zlomku sekundy jsem ucítil tu kapku vody, v tom druhém bylo všude plno ohně a kouře a v tom třetím jsem hnul myslí a z prstů mi vyšlehl příval žhavé energie.

Mé spálené maso zasmrdělo ještě o řád víc, než před chvílí, skrz naskrz propálená noha se od zbytku oddělila v polovině stehna a já

byl rázem ve vzduchu, pod sebou kouř rozháněný prudkými mávnutími mých křídel.

„Tak to bylo o fous,“ pronesl jsem vyšeptale.

Pak jsem se pozvracel.

*

„Kurva, kurva, kurva,“ chrčel jsem si to ve vzduchu, zatímco se podlaha obloukovité chodby pode mnou pomalu, pomaličku zalévala vodou tryskající ze skály. Z jejího křídového smradu se mi pořád obracel žaludek a ještě ke všemu jsem měl pocit, jako by jen čekala, až jí bude víc a pak po mně zase vystartuje. Jedna jediná kapka mi dokázala propálit nohu skrz naskrz a kdybych si výronem plazmy končetinu neamputoval, asi bych tady už nebyl. Svěcená voda je svinstvo.

Když jsem se trochu uklidnil, narostla mi noha hezky zase zpátky i s koženou botou a riflemi. Kabát jsem hnutím myslí zbavil ohořelých míst, skla brýlí se zase hezky pročistila. To byla ta jednodušší část. Co a jak dál, to už je jiné kafe.

Voda tryskala ze skály s neztenčenou intenzitou, což dávalo tušit, že jí někde bude opravdu hodně. Napadlo mě, jestli bych nemohl normálně počkat, až voda dojde a pak pokračovat v ražení tunelu, ale nějak se mi do toho nechtělo. Hlavou se mi mihla představa, jak voda stoupá a stoupá, já se vznáším u stropu chodby a nade mnou je něco, co mi brání uprchnout. Nejspíš nesmysl, ale my démoni na podobné představy dost dáme. Ono to může občas zachránit život.

Po krátké úvaze jsem zaměřil pozornost na ty zatracené kříže v chodbách. To, že se jich nemůžu dotknout neznamená, že s nimi nemůžu manipulovat. Taková stará dobrá telekineze dokáže pohnout s čímkoli.

Pokud to samozřejmě není posvěcené opravdu kvalitně.

„Kurva práce!“ zaklel jsem našťavaně, když mé telekinetické svaly zklamaly na celé čáře. Nedokážu pochopit, proč mě předtím Eudoxus nahání přes půl Ruska, nechá mě zlikvidovat letištní halu v Košicích a teď mi staví do cesty takové překážky, že by se každý normální

člověk na nějakou pomstu radši vykašlal. To nemůže být jen tak, muselo dojít k nepředvídanému vývoji událostí, muselo se stát něco, o čem zkrátka nemám ani potuchy. O to víc se mi ovšem zachtělo dostat se Eudoxovi na kobyliku. My démoni býváme občas i docela zvědaví.

A vynalézavost nám většinou taky nechybí.

Zaměřil jsem svou pozornost na zdi rovných chodeb, představil jsem si, jak se kámen začíná rozpalovat doruda. K mému nosu dolehl zápach spáleniny, ozvalo se tlumené bublání. Se spokojeným úsměvem jsem čekal, dokud se kámen nerozpálí na potřebnou teplotu a pak jsem prudce hnul myslí. Ozval se výbuch, z jedné chodby vycáklo něco taveniny, svěcená voda prudce zasyčela. Kdybych v ten okamžik nebyl dostatečně daleko, sprovodily by mě páry ze světa stejně lehce jako biolit komára.

Počkal jsem, až kámen zatuhne a pár mávnutími křídel se opatrně přiblížil k vybrané chodbě. Opatrně, přeopatrně jsem nakoukl, připraven na zásah Boží nenávisť. Něco takového by teď pro mě mohlo mít i smrtelné následky – svěcená voda se rozlévala po podlaze, kam až jsem dohlédl.

„Výborně!“ zamnul jsem si ruce, když žádný svatý direkt nepřišel. Přesně podle předpokladů se stalo to, co se stát mělo – nejdřív jsem přesně vedle křížů vytvořil krásnou hlubokou skalní kapsu a pak je výbuchem z druhé strany do té kapsy nahnal. Jednoduché, efektní, spolehlivé.

Skála se kolem nenáviděných symbolů Božích krásně uzavřela.

*

Podrážky mých bot dosedly na suchou podlahu, mé kroky se rozlehly chodbou. Svěcená voda se pomalu sunula za mnou, ale naštěstí ne takovou rychlostí, aby mě mohla dohnat a ohrozit. Jasně – mohl jsem bez problémů ucpat díрку, kterou jsem před chvílí prorazil a tryskající vodu zastavit. Ale přišlo mi daleko rozumnější Eudoxovi zásobník vypustit. Nechat ho hezky nasuchu. Kdo ví, k čemu tu vodu chtěl vůbec použít.

Během pár kroků jsem udělal další zajímavý objev – mentální štít přede mnou konečně přestal ustupovat a zaujal zřejmě konečný objem. Střízlivým odhadem jsem to tipnul na jednu velkou, nebo několik malých místností. Spokojeně jsem se usmál a přidal do kroku. Chodba se temněla v dálce, já si málem zase začal pískat. Má pomsta už je na dosah.

*

Ta rovná chodba zpočátku vypadala, jako kdyby neměla nikdy skončit. Táhla se dál a dál, dlouhá, nekonečná, tmavá. Po stranách neměla jediné dveře, jako by jejím jediným účelem bylo spojovat obloukovitou chodbu kdesi za mnou s netušenými prostory přede mnou. Jak jsem si zpočátku chtěl pískat, tak to mě po několika desítkách metrů přešlo. To, když jsem si uvědomil, že zásobník svícené vody může být v podstatě všude kolem mě. Že právě možná procházím pod obrovským akváriem vytesaným ve skalní stěně a že se někde možná právě blíží prst ke knoflíku, který otevře miniaturní trysky nad mou hlavou.

Věřte, že mít nad hlavou neviditelné trysky na svícenou vodu je ještě o několik řádů nepříjemnější než když čekáte, že vám každou chvílí normálně naprší za krk.

Hnusný, hnusný, nepředstavitelně hnusný pocit.

Tu poslední čtvrtinu chodby jsem pod jeho dojmem zdolal regulérním tryskem.

*

Mé boty zanechaly na světle zeleném linoleu dlouhé mastné gumové čáry, ale já se stejně zastavil až o zeď. V hrudi mi poplašeně bilo srdce, ten mentální štít byl už tak blízko, že jsem se ho mohl téměř dotknout. Ani takhle zblízka jsem jím ovšem nezvládl proniknout, což bylo něco, co jsem nedokázal pochopit. Jaká obrovská síla, sakra, dokáže vzdorovat samotnému démonovi?

Ta rovná chodba skončila v obrovské, polokulovité jeskyni. Průměr té poloviny koule jsem odhadoval tak na sto metrů a téměř celý prostor byl zabrán šedivou stavbou. Vypadalo to jako docela obyčejný bunkr. Bunkr v bunkru. Nejsvětější srdce bunkru. A tak všelijak podobně.

Obešel jsem celé srdce jednou dokola, dotýkal se drsných stěn, laskal povrch mentálního štítu. Ten začínal přesně na povrchu stavby a tvořil tak s betonem v jemné symbióze materiálně-mentální kryt pro něco, co se v srdci bunkru skrývalo. Jestli to něco nebude Eudoxus, sním vlastní kožené boty.

Urazil jsem zhruba čtvrtinu obvodu, když tu se v monotónní šedi objevily docela obyčejné zelené dveře. Z kvalitní oceli na odlitky, vyztužené žebry, jen od pohledu dostatečně tlusté na to, aby odolaly i jadernému granátu. Co je ovšem jaderný granát v porovnání se silami démona, že.

Opatrně jsem se naklonil až ke dveřím, očima prozkoumal jejich povrch. Takhle zblízka to vypadalo jako docela obyčejná, na několika místech se dokonce loupající barva. Použil jsem na to všechny smysly, co jich mám a na výsledku to nic nezměnilo – pořád jenom barva. Žádný nátěr svěcenou vodou. Asi začínám být nezdravě paranoidní.

Obecně známý fakt – démon nemůže být nezdravě paranoidní. Démon může být buď paranoidní, nebo mrtvý.

Položil jsem ruku na studený kov a krátce zauvažoval. Samozřejmě, hmota a prostor pro mě nic neznamená, mohl bych se teleportovat klidně doprostředka téhle připosražené stavby s takovou lehkostí, jako když se člověk poškrábe na nose. Problém není v hmotě a překážkách. Problém je v tom, co by mohlo číhat za nimi. Proto postupuju pomalu a systematicky, proto postupuju dočista jako člověk. Lidská rasa má ve své slabosti, neschopnosti a omezenosti jednu jedinou výhodu – aby přežila, musí se chovat maximálně opatrně. Musela si vyvinout takové postupy, aby ji evoluce nesmetla z povrchu zemského. Kopírovat tyhleto postupy je tedy v situacích, jako je tato, maximálně rozumné. To jen tak na okraj.

Kov se pod mou rukou začal rozehřívat a já ucukl. To, jak se mi myslí mihla představa další záplavy svěcené vody. Propálit dveře by

možná nemusel být tak docela dobrý nápad. Sevřel jsem ruce na mohutném otočném kole a lehce zabral. Téměř. Představa šplíchance vody mě opět zastavila.

„Sakra práce, ta břecha mě nějak nalomila, nebo co,“ pronesl jsem do ticha. Můj hlas se vznesl ke kamenné klenbě a v tichosti tam odumřel. To mi taky nepřidalo.

Takhle by to nešlo. Ustoupil jsem o dva kroky a zamával křídly. Levou rukou jsem si sundal zrcadlovky, tou pravou namaloval ve vzduchu jednoduchý obrazec.

Dveře ve zlomku sekundy zbělaly, zazářily jako povrch slunce a pak se rozprskly jako vejce zasažené úderem golfové hole. Tavenina zasyčela na skalní stěně, zapálila všudypřítomné zelené linoleum a začala pomalu, neochotně stydnout.

To je ten správný přístup.

Moje podrážky dopadly na vrchol srdce bunkru, drápy se zaryly do betonu. Hlavou dolů jsem nahlédl do vzniklého otvoru.

Nic.

Žádné kříže, žádná voda.

Seskočil jsem na zem, brýle zase pevně usazené na očích. Zrak mi padl na tři věci.

Za první – na docela kratičkou chodbu.

Za druhé – na podivnou, magickými předměty vycpanou laboratoř.

A za třetí – na mé staré známé.

Almara, Eudoxus, Aridana. A ještě kdosi další.

„Jsem zpááááátkýýý!“ zahalekal jsem na plné kolo.

*

Než stihl kdokoli z těch tří zareagovat, byl jsem mezi nimi. Eudoxus zarotoval vzduchem, smetl ze stolu řadu křivulí, lahví, sklenic a odměrek a zapadl přímo do velké, dubové skříně s vyřezávanými dveřmi. Místností se rozlehl praskot lidských kostí i dřeva.

Otočil jsem se na patě, brýle se mi na obličejí roztavily. Aridana s rukama napůl pozdvíženýma vykřikla, zaryla si nehty do obličejí a zhroutila se na podlahu, jako bych ji práskl mezi oči perlíkem.

S tou almarou jsem taky neměl žádnou práci. Hlavně proto, že seděla na otočné židličce, místo jednoho oka měla ohlazený černý oblázek, na polovině obličejí jí chyběla kůže a místo zubů měla jen pahýly protkané jemnými dírkami. Do těch dírek někdo vložil stříbrné jehly, do jejichž oček zase vetkl krátké stříbrné nitky. Ty vedly almařiným jazykem, dásněmi, tvářemi a vůbec celým vnitřkem jejích úst. Jelikož měl Hansi – či snad Gruber – čelist nehezky vykloubenou, mohl jsem si celý třpytivý výplet prohlédnout co hrdlo ráčilo.

Stejně jako magické obrazce vysekané něčím velmi ostrým do jemné kůže horní poloviny jeho těla, stejně jako ruce přeražené na mnoha místech, stejně jako hřeby, háky, žiletky, břity, nitě a vůbec všechno, čím měl muž tělo protknuté. Na amatéra by to mohlo působit jako nahodilá změt' Aridanina umění, já jakožto znalec však věděl, na co se to právě dívám. Na krásně provedený trojrozměrný magický obrazec, jenž měl za úkol dělat jedinou věc – generovat mentální štít. Tak proto jsem se nemohl dostat myšlenkami skrz, proto jsem nemohl štít prorazit. Neznámý mág použil pro jeho konstrukci tělo i duši živého člověka, provázal komponenty kouzla s jeho existencí a ustanovil, že dokud bude člověk žít, bude štít neproniknutelný. Moje pokusy způsobovaly Gruberovi – nebo Hansimu – víc než peklo na zemi, ale to na skutečnosti nic nezměnilo.

Opravdu geniální práce.

„To ty?“ obrátil jsem se k Eudoxovi, který se zatím začal pomalu, pomaličku zvedat z trosek skříně. Jelikož mu moje telekineze trochu rozmnožila počet kostí v těle, nešlo mu to zrovna dvakrát rychle.

Eudoxus přikývl, já jím dvakrát mrskl zpátky do trosek, jednou jeho tělem srovnal se zemí nízký pultík, dvakrát rozdrtil sedací nábytek. Bíle vymalovanou místnost ozdobily dlouhé šplíchance krve, na podlaze zazvonily vyražené zuby. Otočil jsem Eudoxe vzhůru nohama a bez použití rukou vytáhl z almařina těla tři dlouhé stříbrné hřeby.

Zatloukat hřeby do zdi umím taky bez použití rukou.

Eudoxus sípal, chraptěl, z úst se mu řinula krev, jeho obličej začal brunátnět. Já se spokojeně díval na odvedenou práci a přemýšlel, jak bych mohl ukřižování vzhůru nohama ještě vylepšit. Možná by to chtělo kotlík s horkým olejem, možná nějaká ta závaží na oční víčka...

Z příjemných myšlenek mě vytrhl opravdu nepříjemný zvuk. „B...bra... bratře...“ ozvalo se zachroptění z druhého konce místnosti. Až jsem skoro nadskočil.

*

Na tu čtvrtou bytost v místnosti jsem během svého řádění tak nějak pozapomněl. Teď jsem se otočil na patě a upřel na ni svou pozornost. Toho, že jde o docela obyčejného muže odhadem mého věku jsem si všimnul už napoprvé. Toho, že je přibitý k mému starému známému kříži, také. Ale teď mi došlo ještě něco dalšího.

Přešel jsem pomalým, opatrným krokem až k němu a zkoumavě se mu zahleděl do obličeje. Aura kříže mi začala pomalu masírovat žaludek, ale takovou sílu, jako její kolegyně z chodeb rozhodně neměla. Nemohla mít. To by totiž ten chlapík na kříži nepřežil.

„Nazdar, pardále, co tady děláš?!“ zašklebil jsem se do ostře řezaného a ostře strhaného obličeje. Muž byl špinavý, páchl potem, spáleninou a lidskými výkaly. Potrhaným oblečením byla vidět nejružnější zranění, sem tam prosakovala čerstvá krev. Přesto se chlapík tvářil napůl tak, jako by měl každou chvíli dosáhnout orgasmu.

„U... užívám si tady!“ vypadlo z něj po chvíli usilovného soustředění. „Chtěl bys taky?“

„No snad ani ne,“ zašklebil jsem se. „Já už si svoje užil. Mám tě sundat, nebo radši ještě chvilku počkat?“

„No kdybys chvilku počkal, bratře, tak bych se vážně nezlobil,“ zasípal muž a obrátil oči v sloup. Já se decentně otočil, abych „bratrovi“ poskytl kousek soukromí.

„A...a... áááááááá!!“ ozvalo se za mnou ani ne po deseti sekundách, starý dřevěný kříž zapraštel a na podlahu začala zurčet čerstvá moč smísená ještě s něčím hustším.

„Jaké to bylo?“ optal jsem se zdvořile.

„Fantastické!“ vykulil chlapík oči. „Tamta kočka má talent, jaký se nevidí snad ani u nás.“

„Jo, to mi povídej,“ povzdychl jsem si melancholicky a jednou luskl prsty. Hřeby protínající mužovo maso zmizely a chlapík dopadl na zem jako hromada masa.

„Díky, bratře,“ ušklíbl se chlapík a přešel si rukama po roztrhaném oděvu. Spáleniny, řezné rány, kusy chybějícího masa, to vše zmizelo jako mrknutím oka. Vzápětí se zatáhly i díry v šatech, muži na obličej narostly sluneční brýle, jeho účes se stáhl do něčeho podobného, jako mám na hlavě já. Jak jsme tam tak stáli naproti sobě, vypadali jsme téměř jako dvojčata.

Astaroth a já.

*

„Sakra chlape, co tady vůbec děláš? A co seš vůbec zač, nějak si nemůžu vybavit tvoje jméno?“ zadíval se mi Astaroth zkoumavě do očí hned poté, co ve vzduchu nakreslil jednoduchý obrazec, jednou mrkl přes obroučky brýlí a nenáviděný kříž vzplanul jako fakule.

„No to je docela dlouhý příběh,“ pokrčil jsem rameny já. „Pokud jde o jméno, tak mi říkej třeba Jaffe, a pokud jde o to, co tu dělám, tak si mě jednoho krásného dne zkrátka spletli s tebou.“

„Se mnou?“

„Jo, s tebou. Hele, on je to docela dlouhý příběh, fakt seš si jistý, že tě to zajímá?“

„Ale no tak, bratře, jasně že nejsem. Příběh sem, příběh tam. Koukám, že máš asi dost vyřizování s támhle tím magorem, tak tě rozhodně nebudu zdržovat. Jenom kdybys byl tak moc hodný a trochu mi pomohl s jeho přesvědčováním, OK? To víš, nestává se tak často, abys měl příležitost vyklouznout ze smlouvy a mohl se jít trochu pobavit v tomhle krásném světě, že?“

Chápavě jsem pokýval hlavou a spolu s Astarothem přiklekl k Eudoxovi. Jeho sněhobílé vlasy byly teď doslova nasáklé krví, oči jí měl taky plné a jeho vlastní váha způsobovala, že se mu začalo trhat maso v místech, kde jsem mu nohy protkl dlouhým hřebem. Eudoxus zatínal zuby, lapal po dechu a vůbec vypadal, jako že by byl hrozně rád kdekoli jinde. Docela změna oproti sebevědomému mágovi, kterého jsem znával.

„Tak co, Eudoxi, seš rád, že mě vidíš?“ začal jsem rozhovor poměrně banální otázkou.

„Ne... nedorozumění,“ vyplivl muž spolu s pŕlitem krve. „Ne... nebudeš. Nebudeš přece tak malicherný, aby ses mstil za nedorozumění, ne?“

„Ale to víš, že ne,“ uklidnil jsem ho s úsměvem, díky kterému Eudoxus zbledl o tři odstíny. „Nebudu se mstít za nedorozumění. Budu se mstít za to, že sis dovolil rozkazovat mi a že sis přivlastnil něco, co patří mně.“

„Ta holka... nezkrřivil jsem jí vlasek na hlavě... je... je úplně vypatlaná... padla mi k nohám hned, jak mě uviděla...aaahhhh... a chtěla být moje otrokyně. Tak jsem jí naučil pár věcí... ale rozhodnutí, rozhodnutí bylo její!“

„No jo, co bys taky chtěl od blbých pubertáček,“ povzdechl jsem si. „Každopádně sis dovolil sáhnout na můj majetek a za to musí přijít trest. Kromě toho jsem ti předtím slíbil, že poznáš to nejhorší, co si dokážu vymyslet a co bych to byl za démona, kdybych nesplnil, co jsem slíbil?“

„Docela normální, ne?“ podíval se na mě Astaroth překvapeně.

„Jo, ale to sem netahej,“ odbyl jsem ho.

„Zkrátka a dobře, Eudoxi, tvoje prdel pozná středověk. Teď propustíš Astarotha ze svých služeb a pak si něco užijeme, jasné?“

„J... jasné,“ vylezlo z Eudoxe spolu s dalším přívalem husté krve. Tím pohazováním po místnosti jsem mu musel asi nehezky zpřeházet vnitřnosti, nebo co.

„No tak dělej.“

„Astarothe, ty jehož jsem vyvolal. Z moci, kterou mi dává smlouva se silami pekelnými, díky dohodě, jenž jest platná jak na

tomto, tak i jiných světech. Z mé vůle, vlastní a svobodné. Příkazují ti... zničit toho parchanta!“

Tak přesně něco takového jsem čekal.

*

„Ale no tak, bratře, víš, že to nemusíš dělat,“ znechuceně jsem se ušklíbl, když Astarothovi vyrostly místo nehtů drápy a jeho sluneční brýle se vypařily.

„Musím, bratře, musím. Dohoda je dohoda.“

„Ale no tak. Jestli jsem to dobře pochopil, tak zrovna ve chvíli, kdy jsem přišel, z tebe páčili stejnou informaci jako ze mě. Jak se dostat do Deváté sféry jakožto hmotná bytost. A tys jim to evidentně nechtěl říct, a proto tě přidělali na tamten kříž a dělali s tebou asi ty samé věci, jako se mnou. Nemám pravdu?“

„Ses zbláznil, brácho, ne? Ten kříž byla odměna. Ta holka je fakt talent. Bylo by škoda neochutnat jejího umění.“

„Eh?“ pozdvihl jsem obočí. „Posvěcený kříž a odměna?“

„Tssss,“ udělal Astaroth opovržlivě. „Další, co nedokáže ocenit pravou bolest.“

Ach tak.

„No fajn. Takže co bude teď? Serveme se do krve?“

„Hm...“ zamyslel se Astaroth. „Asi jo.“

A s těmi slovy po mně skočil.

*

Když jsem naposledy bojoval s bytostí podobně mocnou, jako démon, lehla při tom Ostrava popelem. Alespoň tedy její část. Jelikož jsem měl s Aridanou a Eudoxem ještě pár nevyřešených věcí, rozhodně jsem si je nechtěl nechat v zápalu boje uškvařit.

Prohodil jsem Astarotha dveřmi, ukázal na strop. Pevný železobeton se v okamžiku roztavil a do podzemní kobky zazářilo světlo hvězd. Roztáhl jsem křídla, odrazil se od země a zmizel v dlouhém komíně. Astaroth mi byl v patách.

Dopadl jsem do písku a otočil se právě v čas, abych odvrátil další útok. Astaroth se odrazil od země a vrhl na mě svůj démonický pohled.

Člověka by něco takového na místě rozmetalo na kousky tak miniaturní, že by propadávaly i jemným sítkem. Já jen ucítil náraz, flákl sebou o zem a v následujícím okamžiku stál zase na nohou.

„No tak, Astarothe, vyser se na to,“ navrhl jsem svému „bratru“. „Nevíš, co mám za sebou, nevíš, čeho jsem schopen. Tohleto prostě nemá cenu!“

Astaroth by za normálních okolností nejspíš poslechl – ani my démoni nemilujeme násilí natolik, abychom si museli jít po krku za všech okolností. Teď ho bohužel Eudoxův příkaz zavazoval k tomu, aby se mi za každou cenu pokusil vyrazit mozek z lebky. A s něčím takovým se bojovat nedá.

Odrazil jsem další vražedný pohled a uhnul před zášlehem plasmy, kterou po mně Astaroth plivl. Takovýmhle způsobem proti sobě můžeme bojovat klidně roky. Staletí.

Povzdechl jsem si, povolil pouta svému fyzickému zjevu. Vzduch kolem mě zaječel, jak se ve zlomku sekundy moje lidská postava změnila v něco... nepředstavitelného. Nelidského. Nelidsky nepředstavitelného.

„Moc pěkný, bratře!“ uznale houkl Astaroth, já se dvorně uklonil a vyrazil toho červa zadupat do popela Eudoxova sídla. Nohou jsem na to měl opravdu víc, než dost.

Mezi rohy se mi zrodila bouře, v každé ruce vyrostlo miniaturní slunce. Zažongloval jsem těmi klubíčky nespoutané energie a všechnu ji mrskl do jednoho místa. Astaroth zvedl stále ještě lidské ruce a udělal ve vzduchu pár rychlých gest. Moje plazma se rozprskla o vrchol neviditelného štítu, země v dosahu vzplála plamenem.

Pak se změnil i Astaroth.

Dva démoni v bojových podobách stanuli proti sobě. Nebesa zakryly husté mraky, na kraj padla tma, jako by ani hvězdy nedokázaly snést ten pohled. Ne, že bych se jim divil.

Stovky našich očí vzplanuly příšerným světlem, drápy začaly drásat zem pod našima nohama. Zuby, trny, ostny, klepeta a bodce

zavířily vzduchem, noční chlad se změnil ve výheň, jak vzduchem prokvetly mocné proudy energie. Noční krajinou se rozlehl nepozemský řev.

Pak jsme se do sebe pustili.

Natvrdo.

*

Popisovat boj démona s démonem v tomto světě je na jednu stranu docela složité, na tu druhou zase hodně jednoduché. Z lidského pohledu se vrchol pohoří změnil v nehasnoucí ohnivou kouli, z níž občas šlehaly dlouhé blesky a která občas tmavla něčím nespécifikovaným a kterou občas zahaloval kouř nebo mraky. Celým prostorem protékala magie, realita se deformovala, časoprostor se hroutil a zase znovu vznikal. Tohle bylo něco docela jiného než můj souboj s Lokim. Tam na mě s každým andělovým útokem čekala hrozba návratu do Deváté sféry, tam jsem každý jeho zásah cítil jako kdyby mi do útroh lili žhavé olovo. Astarothovy útoky byly oproti tomu něčím důvěrně známým, o mé tělo se rozbíjely přívaly energie, která mi ve skutečnosti nemohla vážně ublížit. Nechci být lidsky sentimentální, ale tohle bylo vážně jako nevinná rvačka s vlastním bratrem. Sem tam trocha krve, sem tam vyražený zub, sem tam rána pod pás. Ale jinak docela sranda.

Akorát že mě to třetího dne začalo tak trochu nudit.

*

„Hele, brácho, vyserem se na to, co říkáš?“ navrhl jsem snad po milionté. Astaroth mě zrovna držel dvojicí pracek za oči a snažil se mi prokousat hrudním plátem k srdci. Já jeho na oplátku připékal nahodile generovanými blesky, z čehož se po okolí vznášel poměrně nepříjemný puch.

„Zrovna mě to začalo bavit!“ zasykl Astaroth, mávl pařátem zakončeným dlouhým srpem a uťal mi jednu ruku. Dopadla do bublající taveniny a začala v ní pomalu mizet. Nakopl jsem ho do

žaludku kolenem vybaveným tisícem bodců, vrazil do tlamy pěst porostlou ostrými háky a srpy. Astaroth zavyl, tmavá krev zasyčela a já mrštil jeho vytrženým jazykem hned vedle mé utržené ruky. Začalo to bublat ještě o řád zuřivěji.

V následujících několika minutách jsme se obezřetně obcházeli, zatímco do nás pražily mocné výboje energie, zatímco se nás pokoušela rozdrtit silová pole a zatímco se teplota chvillemi blížila nitru hvězdy a chvillemi dosahovala nepředstavitelných hloubek. Magie je krásná věc.

„Je to sranda, o tom žádná, ale už toho bylo trochu moc, ne?“ zasyčel jsem na něj, zamával všema rukama, co jich mám a vyčaroval takovou menší ohnivou horu. Zarazila Astarotha na dvě stě metrů do země, ale co to je. Našince něco takového maximálně zdrží.

Což bylo přesně to, o co mi šlo.

Než se odrápené pařáty dotkly okraje kráteru, držel jsem v jedné z rukou docela obyčejnou pistolku. Než se nad kráterem objevila příšerná hlava, už jsem ji zase neměl. A než se Astaroth vyhoupl nahoru, znovu jsem ji pevně svíral.

„Co tady blbneš?“ zaryčel Astaroth, místo poloviny obličeje něco připomínajícího připálený steak z rozdupaného švába.

„Jak říkám, bratře, je načase se na to vysrat. Mám taky jiné věci na starosti. Takže dost hraní a okamžitě na sebe vezmi zase lidskou podobu. A když říkám okamžitě, tak tím myslím *HNED!!*“

Astarothova tisícovka očí se přimhouřila, vražedné světlo zaplálo. Nad hlavou se mu zrodila bouře, mezi prsty zajiskřily blesky. Nepředstavitelně podivné tělo se nahrbilo, zuby se zaleskly.

„Varuju tě, bratře,“ řekl jsem docela tiše.

Astaroth vyrazil.

Já zmáčkl spoušť.

*

Nedívím se, že ta malá pistolka na mého bratra démona neudělala žádný dojem. Neexistuje lidská zbraň, která by dokázala zastavit démona v jeho bojové formě.

Pokud to ovšem není docela obyčejná pistolka na hraní.
Stříkáci pistolka.
Stříkáci pistolka naplněná svěcenou vodou.

*

Jako ve zpomaleném filmu jsem sledoval, jak se na mě řítí antracitově černá masa bobtnající energií, ježící se břity a zářící vlastním vražedným světlem. Tenoučký pramínek vody páchnoucí křídou překonal krátkou vzdálenost a rozprskl se o podrápaný hrudní plát mého bratra.

Nejdřív se nic nestalo.

Jen Astaroth vytřeštil oči, setřel jedním nelidským prstem pár kapek a přičichl si.

„To ale *byla* podpásovka,“ řekl uznale.

Pak se stalo několik věcí.

A přišerně rychle.

Nejdřív se Astarothův hrudní plát roztavil tak rychle, že jsem to nezaznamenal ani já, pak mě téměř oslepil přišerný záblesk, vedle kterého je obyčejná supernova jen vánoční prskavkou, a pak se krajinou rozlehl takový výbuch, že mě to smetlo z vrcholu hory.

Smrad rozleptaného masa mě štípal v nose po celou dobu, co jsem letěl.

*

Mé nelidské tělo vyrobilo slušivý průsek v blízkém lese, já se zase smrskl do své lidské podoby. Je docela fajn si občas zablblnout ve formě opancěrované obludy, která by si mohla dávat filmové vetřelce k snídani, ale lidské tělo je na každodenní nošení tak trochu příjemnější. Zvlášť, když se dá vším nadstandardním vybavit naprosto bez problémů.

Nasál jsem do sebe vůni napůl pokáceného lesa, roztáhl své smysly. Veškerá životní síla přilehlého okolí začala proudit do mého těla, stromy mi usychaly před očima, ptáci padali z větví, myši

umíraly ve svých dírách, mraveniště ustávala v pohybu. Při boji jsem si občas lokl pár gigawattů energie z blesků, co lítaly kolem, takže jsem nebyl tak docela na suchu, ale ono je vždycky lepší se najíst, když to jen trochu jde. Myslím, že tuhle poučku znají i lidští vojáci.

Když se ze stromů začalo sypat jehličí uschlé na troud, roztáhl jsem zase svá oblíbená křídla. Jehličí, lesní prst' a pár mrtvolek brouků zavířilo vzduchem, jak jsem prudce odstartoval.

PŘÍPRAVY

Pohoří, na němž stávalo Eudoxovo sídlo, se naším soubojem mírně změnilo. Část jsme poněkud natačili, část srovnal se zemí ten sonický třesk, co vznikl poté, co můj bratr explodoval. Přesto tady hory z větší části ještě byly a já věřil, že Eudoxův bunkr hluboko pod zemí zkáže unikl úplně. Jen tu svislou šachtu asi budu muset prorazit znova.

Z roztaveného vrcholu hory stoupaly proudy žhavého vzduchu, až se mi začala roztékat skla mých zbrusu nových slunečních brýlí. Poodlétl jsem o kus dál a zaměřil pozornost trochu víc do hloubky. Ten svislý komín, co jsem ho před třemi dny prorazil jediným ukázáním prstu, tam opravdu pořád ještě byl. Jen ho žhavý kámen zalil dobře do dvou třetin.

Což není vůbec žádný problém.

Luskl jsem prsty a láva z komínu zmizela, jako by nikdy neexistovala.

Složil jsem křídla a padl do komínu jako koule, co ji používají kominíci.

Až to zafičelo.

*

„Tak co, nenudili jste se tady?“ otázal jsem se zdvořile těch tří. Vlastně dvou. Almara, jejímž jménem si pořád ještě nejsem jistý, stačila zemřít a její pomalu se rozkládající mrtvola teď plnila celou laboratoř nasládlým puchem. Pomalu se nafukující tělo vypadalo, jako by je někdo uplácál ze slizkého, zkaženého těsta. Řezné rány, nitě, řetízky, žiletky a jehly se v té nesmírné hmotě doslova topily, jen ty nejdelší a nejhlubší řezy naopak s postupujícím nafukováním mohutněly a odhalovaly víc a víc z vnitřní krásy lidského těla. Jako celek to na mě zapůsobilo tak, že mi slova zmrzla na jazyku a já notnou chvíli jenom zíral. Pocit, že se právě dívám na nefalšované umění mě zasáhl až přímo u srdce. Nádhera. Čirá krása. Něco takového se opravdu jen tak nevidí. Bravo.

„Bravo,“ otočil jsem se k Eudoxovi, v oku slzu, okolo srdce stahující se obruč. Nemám toho excentrika vůbec rád, ale to neznamená, že k němu nemohu cítit obdiv.

„Chrchchch,“ odpověděl Eudoxus nezřetelným, tlumeným hlasem.

„Ale, ale, copak je to s tebou?“ přidřepł jsem k jeho už téměř modrému obličejí. Co jsem si pamatoval, tak naposledy takhle zdevastovaně nevypadal. Jasně, tři dny hlavou dolů jsou tři dny hlavou dolů. Jedna z jeho nohou navíc nevydržela tu zátěž, maso se protrhlo a Eudoxus zůstal viset pouze za jednu nohu, kde jsem se stříbrným hřebem trefil asi přímo do kosti. Vnitřní krvácení naštěstí zřejmě ustalo, jak se dalo soudit podle celkem nevelké kaluže přímo pod jeho hlavou. Zkrátka a dobře, Eudoxus na tom byl líp, než by se dalo očekávat. A přesto tady chroptí jako v posledním tažení.

„Chchch... vodu!“ podařilo se mu konečně vypravit hlasem připomínajícím napůl upečenou ještěrku pobíhající ve žhavém písku.

„Ale ne, kvůli mně se mýt nemusíš,“ ušklíbl jsem se zlomyslně a šel se podívat na lady Aridanu.

Ležela přesně tam, kde jsem ji viděl naposled. Nehty zaryté do obličejí, oči vytřeštěné, kolem sebe páchnoucí louži, která zatím stačila zaschnout. Přiložil jsem jí dva prsty na čelo a podíval se, co se jí v mozku vylíhlo z jediného pohledu do mých očí.

Krása. Co jiného.

Lady Aridana to kupodivu cítila stejně.

Ta takřka komatózní strnulost nebyla dílem mysl bořících hrůz, jaké by můj pohled vyvolal v mozku jakéhokoli duševně zdravého člověka. Kdepak. Lady Aridana se tady už tři dny třásla v orgastických záchvatech, které neměly konce. Každá nelidská, příšerná představa zrozená z mého vlivu v ní vyvolávala přívaly radosti, lady Aridana se přímo utápěla v záplavách absurdních hrůz, které jí vířily myslí.

Tak takhle ne holčičko. Přišel jsem se mstít, ne ti dělat mezi nohama ohňostroj.

Dotkl jsem se zpoceného ženského těla podruhé, příšerné obrazy vyvanuly a mysl se na chvíli poskládala do své původní podoby. Pak na ni začal působit můj vliv, moje přání.

Lady Aridana vykřikla. Chraplavě, tlumeně. Jako někdo, kdo se už tři dny nenapil.

Pohnul jsem svou myslí, odstranil pár myšlenkových konstrukcí, vymazal některé bloky, přidal pár neuronových spojení. Aridaniny oči začaly růst, až to vypadalo, že jí snad vypadnou z důlků.

Její obličej se začal brotit potem, Aridana zbledla jako sama smrt, z oblasti žaludku se ozvalo mocné zabublání. Její ruce se roztráslly jako v zimnici, lady začala lapat po dechu.

Rychle jsem ustoupil.

Proud zvratků pocákal podlahu, lady Aridana se dala do křiku.

„Já! Ne já! Ne, ne, ne, ne, ne! Ne já! Néééééééé!“

Chápavě jsem pokýval hlavou a jednou luskl prsty. Lady Aridana zmizela jako mávnutím kouzelného proutku, aby se zhmotnila v docela obyčejném ústavu pro duševně vyšinuté jen pár set kilometrů odsud. Je to moc dobrý ústav, budou se tam o milou lady dobře starat. Stráví tam dlouhé roky a to jediné, co od ní kdy kdo uslyší, bude to její „Ne já!“ Nemyslím, že by někdo z tamních lidí mohl pochopit, co to znamená. Oni se nikdy nedozvědí, co lady Aridanu vzrušovalo po celý její život, oni nebudou vědět, jaká příšerná zvěrstva dokázala provádět nevinným lidem. A docela jistě si nikdo z nich nedokáže představit, jaké to teď pro ubohou lady je, muset žít sama se sebou. Teď, když jsem jí z mysli odstranil všechny sadistické choutky a nahradil je docela obyčejným soucitem.

„A poslední pán na holení,“ vrátil jsem se zpátky k Eudoxovi se sklenicí křišťálově čerstvé vody v ruce.

„Nemůžeš. Nemůžeš mě zabít,“ vypadlo z něj po dobrých třech minutách lapání po dechu, během kterých jsem já labužnický upíjel. „Mám přátele. Na nejvyšších. Místech.“

„Jo, slyšel jsem,“ mávl jsem nedbale rukou. „Jelikož tady visíš tři dny a nikdo tě ani nesundal dolů, neřekl bych, že to je s tím přátelstvím tak žhavé.“

„Ty. Parchante. Co jsi kurva zač? Kdo tě za mnou poslal?“

„Ty blázne. Ty tupý paranoidní blázne,“ usmál jsem se unaveně. „To tě opravdu nikdy nenapadlo, že jsem ti na tom kříži tenkrát nelhal?“

„Došlo. Došlo mi to. Hned poté, co jsem našel pravého Astarotha. Ale kde... kde ses tu vzal pak ty... někdo... někdo tě... musel poslat. Za mnou. KDO?“

„Je to úplně jednoduché, Eudoxi. Může za to docela obyčejná náhoda. Náhoda, která se stává jednou za tisíc let, ale přesto jenom náhoda. Víš, ta tupá pubertáčka, jak jsi se vyjádřil, si se satanismem hrála už od svých dvanácti let. Když se jí zabil její kluk a když ji zavřeli do vyšetřovací vazby, nenapadlo ji nic jiného, než prosit o pomoc síly Pekel. A nebudeš tomu věřit, bylo to asi tak v ten okamžik, kdy ses do vyvolávání pustil i ty na opačném konci světa.“

„Co? CO?“

„Jo jo. Nebudu ti tady popisovat celý svůj život, protože je to docela nudný příběh, ale věz, že všechno, co jsem ti tu dřív tvrdil, byla pravda. Někdy před třinácti lety jsem prchl z Deváté sféry, zahodil veškeré svoje vzpomínky a ukryl se do docela obyčejného kluka. Zapomněl jsem, že jsem démon, žil jsem těch třináct let jako člověk. Pak se samozřejmě něco posralo a já se rozhodl, že skočím ze čtrnáctého patra rovnou na beton. Musím se přiznat, že na takový konec jsem nepomyslel, když jsem se tentokrát schovával v lidském těle. No ale o to teď nejde. To hlavní, to, co souvisí s tebou a Simonou je to, že ve chvíli, kdy se moje hlava rozprskla na kusy, ona dokončila vyvolávání sil pekelných. Já byl od ní sotva kilometr,

takže moje duše uposlechla výzvy a zůstala na tomto světě. Vtělil jsem se do dalšího člověka a zůstal na Zemi místo toho, abych se poslušně vrátil do Deváté sféry.“

„Ale...“

„Jasně, s tebou tohle nemělo co dělat. Tvůj Astaroth zřejmě přibyl na Zem zrovna v tom samém okamžiku, připraven ti sloužit. Nestačil jsem se ho na to zeptat, než jsem ho poslal zpátky do Deváté sféry, ale nejspíš okamžitě pochopil svoji šanci a ztratil se líp než pára nad hrcem, zatímco tvoje Fatima lokalizovala únik metaplazmy vzniklý mým převtělením.“

„Kurva!“ zaklel Eudoxus. „Kdybych... kdybych to byl věděl!“

„Jo, Eudoxi, přesně tak!“ zašklebil jsem se té trosce do ksichtu. „Kdyby si to byl kdokoli z nás uvědomil, mohlo se to celé vyvíjet úplně jinak. Ty bys mohl používat Simonu jako dálkové ovládání – cokoli bys chtěl, mohla by mi ona poručit. Ale tuhle možnost sis nechal ujít! Dvakrát! Hahahahaha!“ rozesmál jsem se škodolibým, nekonečným smíchem. Eudoxus zatím sípal, bledl a zase tmavl. Moc hezký pohled. Kdybych nevěděl, že to na něj bude mít přesně tyhle účinky, vůbec bych se s nějakým vyprávěním nezatežoval.

„A víš, co je ještě lepší?“ pokračoval jsem nemilosrdně dál. „Že naše tupá pubertáčka objevila nevědomky způsob, jak na tomto světě udržet démona i přes všechny snahy opačné strany.“

„Co? To... to není... možné!“

„Věř mi, jsem toho živoucím důkazem!“ zářivě jsem se zašklebil. „Abych ti řekl pravdu, tak bych na něco takového taky sám nepřišel, ale stačilo se podívat té holce pořádně hluboko do mysli a bylo to tam jako na talíři. Jednoduché a přitom geniální, prosté a přitom přímo ďábelsky rafinované. Ta chudák holka si při svém vyvolávání nepřála nic víc, než aby jí někdo přišel na pomoc. Aby měla někoho, kdo bude s ní, aby jí Peklo dalo někoho, kdo ji *nikdy* neopustí. A *voilà*, zafungovalo to přesně tak, jak řekla!“

„To... to ne! Tohle nemohlo fungovat! Prostě nemohlo!“

„Ale mohlo,“ ubezpečil jsem ho klidně. „Ve chvíli, kdy dáš do kouzla dostatečné množství ryzích lidských emocí, můžeš dokázat skoro všechno. Simona si přála, aby měla vždycky někoho, kdo jí bude nablízku a tak jsem prostě nemohl zpátky do Deváté sféry.“

Vždycky, když něco zničilo mou tělesnou schránku, objevil jsem se v další. Nejsnáze v té, jejíž duše byla pošramocena ztrátou víry,“ dodal jsem už spíš sám pro sebe, jak jsem si vzpomněl na důkazy o příslušnosti ke katolické církvi. Stařec zírající tupě do Bible, holka pohrávající si s křížkem, matka zemřelého dítěte zírající na krucifix na zdi, voják odhazující Bibli...

„Ne... to ne!“ chrčel Eudoxus vyschlým hlasem, jak se mu hlavou proháněly všechny možnosti, které by mu takhle informace mohla přinést. Zástupy démonů držené na tomto světě zoufalými holčičkami... nepřemožitelná armáda, svět úpící pod jeho kroky... snad samo Peklo v jeho područí.

„Já tě chápu, Eudoxi. Mohl jsi mít všechno a teď místo toho vše ztratíš. Určitě už sis všiml, že i přes svou obrovskou magickou moc ses po tři dny nedokázal dostat z té zdi. Určitě ti došlo, že proti mně už prostě nemáš ani tu nejmenší šanci. Tak mi řekni, Eudoxi, jsi připraven okusit démonovu pomstu?“

Můj vražedný úsměv ozářil šerou laboratoř jako záblesk hořáku autogenu.

*

„Ne, ne, počkej, nemůžeš mě... nevíš, kdo jsem, nemůžeš zabít prvního člověka!“ začal ječet Eudoxus, když se moje prsty přiblížily k jeho čelu. Jazyk vyschlý na troud mu přitom po zubech běhal s takovým zvukem, jako když se sype písek z rozpálené skály.

„Nezdržuj, Eudoxi, je mi jedno, kdo jsi. Setkal jsem se s tvorem, který tě znal před pár sty lety. Unesl jsi mu s tou svojí Aridanou matku a nejspíš z ní vytáhl další hromadu magických postupů a kouzel. Je mi jedno, kdo jsi, ale nejspíš jsi někdy v minulosti objevil, jak nezestárnout, a od té doby prostě shromažďuješ moc. Takových už bylo.“

„Ne, já jsem první člověk! Jsem Adam! Proto jsem pod Boží ochranou!“

Tak tohle prohlášení mě na malou chvíličku zarazilo.

„Vážně?“

„Ano! Moje první jméno bylo Adam, stejně tak jako Aridanino Eva. Jsme první lidé. Nemůžeš sprovodit ze světa někoho takového!“

„Ale no tak. Já jsem démon. Mne nějaké Božské experimenty fakt nezajímají. Pro mě jsi jenom jeden z davu. První nebo miliontý, všechno jedno.“

Moje prsty se zase začaly blížit k mužovu špinavému čelu.

„Ty zkurvený parchante! Copak to nechápeš?! Máš snad v makovici nasráno!?“ vzkypěl Eudoxův vztek tak nečekaně, až mě to zase zastavilo.

„Nechápu co?“

„Bůh mě stvořil, dal mi družku na celý zbytek mého života a pak mě vyhnal z Ráje. Odsoudil mě v životu v tomto světě, který je jen nedokonalou kopií Nebes. Jelikož jsem byl první hříšník, první následovník Lucifera, bylo mi zapovězeno vrátit se zpátky domů. Už nikdy jsem neměl spatřit místo, kde jsem byl zrozen.“

„V tom případě bys ale měl být hezky u nás, v Deváté sféře, ne? Co vím z Bible, tak nesmrtelný rozhodně nejsi. A jen tak mezi náma, v tomhle bodě budu mít za malý okamžik jasno.“

„Ne, nerozumíš tomu! Byl jsem v Deváté sféře, zakoušel jsem utrpení. Byl jsem tím místem změněn stejně jako moje drahá. Ale jakožto první člověk jsem měl dostatek času přijít na to, jak odtamtud uprchnout a jak se skrýt na tomto světě. Od té doby shromažďuju moc, jak jsi řekl. Za jedním, jediným účelem.“

„No to je tvoje věc, Eudoxi,“ pokrčil jsem zlomyslně rameny.

„Není! Ty vážně nechápeš, co chystám? Proč jsem od tebe chtěl vědět, jak se dostat do Deváté sféry, proč celá ta staletí sepisují kouzla, procvičuji se v nich a jen čekám na okamžik, až bude má moc dostatečně velká? *A proč jsem i přes to všechno pořád tady?*“

„Cože?“

„Konečně ti to došlo, démone? Jsem první člověk, unikl jsem z Deváté sféry, celá tisíciletí sbírám nečistou moc a přesto se nenašel nikdo, kdo by mě vykázal do patřičných míst! Přesto jsem dokonce pod neoficiální, ale přesto nepopíratelnou Boží ochranou! Chápeš to konečně, chápeš tu ironii, tu neuvěřitelnou, ale přesto nepopíratelnou nevyhnutelnost mého osudu? Ty mě teď nemůžeš zabít, protože já byl vyvolen samotným Bohem! Už na počátku věků, snad už v

okamžiku, kdy jsem byl zrozen. Já jsem ten, který vstoupí do Deváté sféry, já jsem ten, který půjde a vyzve Satana Dábla na souboj. Já jsem ten, kdo zničí Devátou sféru, kdo porazí Nepřítele mého Otce. Já jsem ten, který způsobí, že bude znovu Ráj na Zemi! Tak odčiním svůj prvotní hřích, celé lidstvo bude opět čisté a všichni se budeme koupat v jasu přítomnosti Boha stvořitele!“

No... uznávám, že tohle jsem nečekal.

*

Kolečka v hlavě se mi roztočila, slavné priority se seřadily. Má nevyhnutelná smlouva s Nebesy se postavila na jednu stranu, pomsta na tomto polovičním šílenci stanula na druhé. Má démonická podstata navrčeně zařvala, můj chladný logický úsudek ji umlčel. Jistě. Bylo by navýsost příjemné udělat tomuhle člověku všechny věci, které jsem mu nasliboval. Bylo by hezké povolat jeho vlastní kuchaře, nechat si z něj odpreparovat každý večer hezký, tak půlkilový kus svíčkové a pak s ním dlouze večerět v družném hovoru. Dokonce jsem už ustanovil, že k něčemu takovému by se nejlépe hodila dušená brokolice, restované bramborové pusinky a k pití nejlépe sklenka dobře vychlazeného Chardonnay. To samozřejmě pro Eudoxe, jako zostření trestu. Pro mne pak spíš nějaké těžší červené.

Ale na druhou stranu by nebylo špatné mít na očekávanou cestu Devátou sférou průvodce. Lépe řečenou spolubojovníka.

Předbojovníka.

Zkrátka někoho, kdo vyžere to nejhorší.

Absolutně netuším, jakou mocí může Eudoxus disponovat, když jsem ho dokázal zneškodnit tak jednoduše, ale zase bych ho nerad podcenil. V tomto světě může pár urvaných orgánů, zpřerážené ruce a hřeby pokryté magickými runami zastavit v podstatě každého, kdo je závislý na svém fyzickém těle. V Deváté sféře, kde panuje duch nad hmotou, může být Eudoxus ještě podstatně nebezpečnější, než se mi jevil při našem prvním setkání. Bylo by škoda někoho takového nezneužít.

Zkoumavě jsme se podíval do strhané, od krve zapatlané tváře, resignovaně pokrčil rameny. Stříbrné hřeby zmizely neznámo kam, Eudoxus ze zdi napůl spadl, napůl stekl.

Ne. Vážně to nebyl hezký pohled.

*

„Tak jo. Dej se do pořádku, za hodinu vyrážíme,“ zavrčel jsem a jednou luskl prsty. Bunkr kolem mě byl vystřídán temným lesem, co roste zhruba o dvacet kilometrů dál.

„Nezmrzla jsi tu zatím?“ otázal jsem se konverzačním tónem Simony, která stála vedle statného smrku. Ruce rozpažené, nohy rozkročené, tělo pokryté slabou vrstvou jinovatky. Samozřejmě, že jsem ji sem z japonské zahrady přenesl já. A samozřejmě, že předtím, než jsme se spolu s Astarothem do sebe pustili. To, že k téhle holce vůbec nic necítím, ještě neznamená, že bych si ji nechal jen tak pro nic za nic vypařit.

„Hrmpfff grghgh drrrr,“ odpověděla Simona téměř fialovými rty. Přejel jsem přes ně jedním prstem a jinovatka ustoupila.

„Odpusť Mistře, byla jsem zmámená, nevěděla jsem, komu sloužím!“ začalo se z děvčete sypat takovou kadencí, jako když spustí rotační kulomet. Zase jsem tím prstem přejel v opačném směru a Simona zmlkla.

„Tak poslouchej, holka. Máme za sebou pár docela zajímavých zážitků. Tys pro mě udělala strašně moc, aniž si to uvědomuješ, já tě mohl naučit věci, o jakých se žádnému člověku ani nesnilo. Ale to je teď už jedno. Události se vyvinuly jinak, já i Eudoxus za chvíli zmizíme z tohoto světa. Kam, to už se tě netýká. Chci ti jenom říct, že na světě neexistuje moc lidí, kteří by se mohli vzepřít démonovi a ještě to přežít, ale ty už zkrátka budeš ta výjimka. Necítím k tobě nenávist, necítím k tobě v podstatě vůbec nic. Ale kdyby tebe nebylo, trávil bych posledních pár dní v Deváté sféře, takže ti asi něco dlužím. Řekněme jedno malé splněné přání. Dobře si rozmysli, o co mě požádáš, protože takovou šanci už v životě stoprocentně nedostaneš.“

Nechal jsem Simoně rozmrznout pusy, holka zalapala po dechu.

„Já... já nevím, co chci!“

Vida. Tak Simona se nám právě pasovala do role mluvčí všech žen na planetě.

„Můžu tě poslat domů, můžu tě poslat třeba do Afriky, kde z tebe udělají královnu nějakého kmene. Ta trocha magie, co ses naučila, ti zajistí dlouhý život v přepychu.“

„Ne, já už nechci moc, nechci magii, nechci nic! Chci umřít jako předtím, už nechci, aby to bolelo!“ vyřinuly se dívce z očí vodopády slz. Nahlédl jsem jí do duše a spatřil tam opuštěnost, zoufalství, beznaděj a strach. Strach z těch věcí, co jsem právě jmenoval a pak taky z bolesti, které si i mou vinou užila dost a dost. Kdybych byl člověk, tak se snad i zastydím.

„Simono, Simono,“ pravil jsem hlasem, z nějž odkapávala nespokojenost. „Na jednu stranu chápu, že sis prošla peklem na zemi, ale na tu druhou mi není jasné, proč chceš pořád umřít. Podívej se na mě – Eudoxus mi dělal podobně příšerné věci jako tobě a já musím říct, že na léčení deprese jsem nic lepšího nepoznal. Proč to nemělo takový účinek i na tebe?“

„Protože... protože já nejsem v žádné depresi! Já už jenom nechci žít, už mě to tady nebaví. Copak má život nějaký smysl? Něco, co by bylo lepší, než být mrtvá? Lepší, než prostě nevědět o světě?“

Sakra práce. Co jí mám na tohle říct? Jasně si vzpomínám, jak před pár dny mou tehdy ještě lidskou myslí táhly navlas stejné úvahy. A připadaly mi tenkrát stejně logické, jako dneska Simoně. Protože když se to tak vezme, tak má ta pitomá pubertáčka vlastně pravdu. Jistým zvráceným způsobem platným hlavně pro její rasu. Lidi většinou v životě vážně neprožijou tak skvělé věci, aby to vyvážilo to utrpení, jež s sebou nese příchod na tento svět. Jasně, je tady ta jejich láska, je tady plno dalších věcí. Ale když si tohle všechno dám na jednu miskou vah a na tu druhou hodím sladké nebytí, má neexistence jasně navrch. A to i v případě, že do toho nezapočítám duši, život věčný a možnost, že po smrti skončí v Deváté sféře. Což v naprosté většině skončí, protože kdo dneska

dodržuje všechna Boží přikázání, že. Já coby úspěšný převtělovatel bych mohl vyprávět.

A ještě jednou sakra práce. Zabít člověka zvládnou, aniž bych musel hnout malíčkem u nohy. Zabít někoho tak, aby jeho duše nepostoupila do jednoho z dvou možných světů, už je tak trochu oříšek. Řekněme spíš ořech. Asi jako kokos o průměru Jupitera. Zkrátka a dobře, v tomhle světě je něco takového zhola nemožné. A je myslím jasné, že zrovna Simonu by po smrti Nebe nečekalo.

„Hele, holka, nemohla bys chtít prostě nějakýho kolíka, který by tě neopustil až do konce života, se kterým bys měla kupu děcek a pro samé lítání bys na nějakou smrt ani nepomyslela?“

Dívka se na mě podívala tak, až mi samotnému začalo být stydno. Ona na mě s hlubokou filosofií, já na ni s kolíkem. Ale když já vážně nevím, co dělat.

Jak jsem tak stál v zimním lese, do kterého se pomalu vkrádal úsvit, napadlo mě, že se na nějaké své slovo prostě vykašlu, holku pošlu zpátky do Karviné a sám se vydám do Deváté sféry. Sakra, vždyť i přes Gabrielovy řeči o mé výjimečnosti mám asi tolik šancí na přežití jako tučné prase v Somálsku. Výčitky svědomí by mě dlouho netrápily ani v případě, že by se stal zázrak a já se stal prvním démonem, který něco jako výčitky svědomí poznal.

Už jsem málem zdvihl ruku, když tu mě něco napadlo. Asociace s archandělem mi zkrátka vnukla jeden docela prostinký nápad.

„Gabrieli,“ řekl jsem tiše.

Archanděl ke svému zjevení nejspíš nepotřebuje dechberoucí efekty typu blesk z čistého nebe, a asi je nad takové blbnutí i povznesen. Zkrátka a dobře, nestalo se nic jiného, než že přímo vedle mě najednou stála stará známá blondýna. S oblíbeným vrabčím hnízdem, odvážným malováním a kompletní maskáčovou uniformou. Nechyběl ani nůž s černěnou čepelí za pasem a slušivé hodinky z výprodeje bývalé sovětské armády. Co jsem si stačil všimnout, tak pásek hodinek byl oproti všem zvyklostem zářivě růžový.

„Nazdar, démone. Už?“

„Ne, ještě ne. Vyrážíme tak za hodinu. Ale mám tady takový malý problém. Víš, dal jsem téhleté holce slovo a...“ A vylíčil jsem archandělovi celý příběh.

„Zajímavé, zajímavé!“ zdvihala obočí blondýna, „Jednak ten problém a jednak to, že démon chce splnit, co slíbil. Něco takového by se snad mělo někam napsat, nebo co.“

„Napiš si to kam chceš,“ zavrčel jsem netrpělivě, „ale nejdřív mi řekni, jestli se něco takového dá udělat. Může člověk prostě jen tak umřít? Umřít a už nepokračovat v životní pouti?“

„Nó...“ protáhl Gabriel zamyšleně. „Z čistě teologického hlediska ne. Náš Pán jasně rozhodl, že jeho následovníci mu budou sedat po boku, zatímco přísluhovači Satana Ďábla skončí tam, kde vládne on. To je slovo Boží a jako takové funguje jako přírodní zákon. Nedá se to změnit, nedá se to obejít. Ledaže...“

„Ledaže co?“

„Ledaže by ta tvoje Simona nezemřela jen tak, ale že by zahynula i její duše.“

„Ale duše je přece nesmrtelná, ne?“

„No jo, ale ne zas tak moc. Lidská duše sice je nesmrtelná, ale může být roztržena na tak malé kousky, že to bude totéž, jako by byla prostě po smrti. Jasně?“

„Jo. A s těmi kousky se stane co?“

„No... to vlastně nevím. Snad se z nich stanou hvězdy na nebi, snad se budou až do konce světa potulovat po světě. Není to jedno? Na démona se nějak moc staráš.“

„No tak sorry,“ ohradil jsem se. „Zkrátka jsem chtěl mít jistotu, že je to přesně to pravé.“

„Taky bys mi mohl věřit,“ ohradil se pro změnu archanděl.

„No jo, no jo,“ zabručel jsem. „Tak jak to rozštěpení duše provedeme?“

„Provedeme? No dovol? Připadám ti snad jako nějaký vrah?“ zdvihla oči blondýna. Nejdřív jsem chtěl něco poznamenat k bojovému úboru a noži, ale pak jsem se na to vykašlal. Dohadování s anděly může být fajn, ale nic se nemá přehánět.

„Tak fajn. Jak to provedu já?“

„Je to celkem jednoduché. Jen to vyžaduje enormní množství sil a je to taky dost nebezpečné. Lidská duše se občas může zachovat jako pěkná mrcha a zpětný zásleh taky není něco, co bys chtěl dostat do obličeje. Věř mi, mohlo by to pocuchat fazónu i tobě.“

Jemně jsem archanděla upozornil, že čas letí. On mi na oplátku sdělil, že Devátá sféra neuteče a že rozmlácení lidské duše na kousky není něco, co by se dalo uspěchat. Pak se z něj konečně začal soukat postup.

Tedy... i na mě to bylo chvílemi silné kafe.

*

„Tak fajn, Gabrieli, počkej na mě u Eudoxe, jo?“ požádal jsem archanděla, když skončil s popisem. Archanděl jen přikývl, luskl prsty a zmizel. Já se pustil do díla.

Zničit lidskou duši vyžaduje nejen enormní množství energie, ale taky nepředstavitelné množství aplikované magie. Nejdřív jsem musel vymýtít půl lesa, pak vysekat do skalního podloží Bafometův symbol propletený s devíti hady, potom jsem těm hadům musel do očí vložit pravé lávové kameny rozžhavené tak, aby zářily, a pak to chtělo pár hektolitrů lidské krve. Když mi archanděl popisoval tuhle část, chvíli jsem ho podezříval, jestli si ze mě nestřílí. Z toho, jak byl bledý a jak moc mu nešla slova přes rty, jsem nakonec usoudil, že ne. A že kdybych nebyl pověřený tak důležitým úkolem, nikdy by mi taková zvěrstva dobrovolně neprozradil.

Jelikož Eudoxus odklidil zřejmě z důvodů bezpečnosti veškeré své vojsko neznámo kam, musel jsem pro tu krev do nejbližšího městečka. Nikdy jsem nezjistil, jak se jmenovalo, ale myslím, že ztráta jednoho sta lidí nebyla něčím, nad čím by si v Rusku nějak zvlášť lámali hlavu. Sto lidí sem, sto lidí tam...

Shromáždil jsem unesené chudáky tak, že vyplňovali pracně vytesaný obrazec, z výšky se na své dílo zálibně podíval a pak šel shánět další ingredience. Sedmero bylin, sedmero zvíře pozemské, sedmero ptáků nebeských, sedmero ryb říčních. Nevím, kdo si takovou hovadinu mohl vymyslet, ale nejspíš měl hodně černý smysl pro humor. Kdybych nebyl démon, lovil bych tam ty zatracené ptáky snad ještě teď.

Umístil jsem do obrazce mezi lidi všechnu tu havěť a vyrazil na sběr bylin. Ne, k hledání jakýchsi traviček a kořínků v studeném

zimním lese by mě nedonutil ani slib daný samotnému Satanovi. Nejsem Maruška z pohádky, abych hledal jahody ve sněhu.

Naštěstí máme staré dobré jedenadvacáté století.

I tady, v Rusku.

Zalétl jsem si do nejbližšího supermarketu, naházel do košíku vše potřebné a místo zaplacení vrhl na sličnou pokladní oblíbený orgasmický úsměv. Dívka se svezla na zem s očima obrácenýma v sloup, já vyšel na parkoviště, roztáhl křídla a zmizel jako pára nad hrcem. Sedmero bylin mě hrálo v kapse.

*

Kdepak. Vyšší magie není pro amatéry. Než se mi podařilo rozmístit jelena, mývala, medvěda, veverku a zbytek té proklaté havěti tak, jak mi to popisoval Gabriel, málem jsem se zbláznil. Obrazec vytesaný do země už totiž začal tak trochu narušovat časoprostor, takže jsem se pro jistotu vykašlal na teleportaci a podobné vymoženosti a přesouval zvířata pouhými mentálními příkazy.

Ne, nechci říct, že by neposlouchala. Jen se snažím naznačit, že přesunout medvěda přes celý obrazec je docela fuška, když vám v cestě stojí stovka tupě se tvářících lidí, kteří právě díky tomu magickému obrazci na vaše příkazy tak docela nereagují. Je to o to zábavnější, že nikomu nesmí ukápnout jediná kapka krve, dokud nebude vše připraveno.

Jak říkám. Zábava pro bohy.

*

„Tak, to bychom měli,“ usmál jsem se spokojeně na výsledek své práce. To už bylo v lese docela jasno, hodina vyhrazená Eudoxovi byla dávno v tahu a dokonce i já cítil něco jako únavu. Nejvíc mi dali zabrat ti zatracení ptáci. Hlavně orel. Orel, to byl oříšek.

Nad magickým obrazcem se vlnila rudozlatá mlha, lidé i zvířata se kývali jakoby do neslyšné melodie. Podle archandělova varování

se má s kouzlem docela spěchat, protože jinak hrozí něco jako samovolné spuštění. A to bych osobně zažil docela nerad. Neusměrněná životní energie všech těch bytostí v obrazci by s trochou štěstí dokázala srovnat se zemí dobře půl Ruska.

„Jsi připravená?“ houkl jsem na Simonu přes hlavy ostatních. Stála přesně uprostřed symbolu, pod levou nohou měla znak představující bránu, pod tou druhou symbol pro smrt. V jejím pohledu se zračil strach, ale i něco jako smíření a naděje. Na to, aby mi odpověděla slovy, už neměla dostatek sebeovládání, ale slabě přikývnout přeci jen dokázala. Tak jsem začal.

Sedmero papírových pytlíků skončilo v trávě pokryté jinovatkou, na lidi, zvířata i zmrzlou zem se snesly sušené byliny. Přihazoval jsem je do rudozlaté mlhy jako topič do kotle, prozpěvoval si neznámá slova. Je to zvláštní, ale na tenhle druh magie si nepamatuju ani já. Musí to být buď něco starého, nebo něco zapovězeného všem, včetně démonů. Zkrátka a dobře, mistrovské dílo.

Kdybych mimochodem měl o posledně vyřčeném nějaké pochybnosti, přešly by mě v okamžiku, kdy jsem vypotřeboval poslední sáček. Mlha sama začala prozpěvovat, les kolem mě se začal měnit, z lidských hrdel vycházely podivné skřeky. Zvířata se stavěla na zadní, ryby se přestávaly hýbat. Ptáci vířili křídly, ale přesto se žádný z nich nezdvihl k odletu. Pak to začalo být ještě zajímavější.

Zlatorudé zabarvení mlhy přešlo do čistě zlaté, obrazec vyrytý v zemi naopak zrudl jako krev. Já zdvihl armádní nůž zapůjčený samotným archandělem a symbolicky jsem bodl proti prvnímu člověku.

Zvířata jako když posedne ďábel.

Pod medvědími tlapami se rozprskla hlava prvního nebožáka, ostré drápy protrhly břišní stěnu dalšímu. Špice jeleního paroží pronikla oční bulvou, probodnutý chudák zmrtvěl. Mýval vyběhl jakési ženě po zádech až úplně nahoru, aby jí zabořil ostré zoubky do krční páteře.

Co dělala veverka, to ani nechtějte vědět.

To ovšem nebylo zdaleka všechno. Jestli se zvířata chovala jako utržená ze řetězu, pak pro chování lidí neexistuje vhodný výraz.

Vrhli se na sebe s prsty zahnutými, očima vytřeštěnými a zuby vyceněnými. Krev stříkala, smrtelný chropot se rozléhal celým lesem. Uprostřed obrazce se zrodilo peklo, ve kterém jeden Boží tvor napadal druhého. Utrpení, smrt, násilí, to vše narůstalo s každou další sekundou. Zlatá mlha získávala na sytosti, obrazec vytesaný v zemi zářil jasněji a jasněji. A uprostřed toho všeho stála Simona, jako by se jí nic z toho netýkalo.

Ve chvíli, kdy nějaký ruský mužik ukousl hlavu nenáviděnému orlu skalnímu, vložil jsem se do panujícího chaosu takřikajíc osobně. Rozhrnul jsem zlatou mlhu, stanul bok po boku Simoně, nastavil spojené dlaně. Šplíchanec krve mi je naplnil až po okraj a já si ruce přiložil ke rtům. Krev chutnala slaně a opojně. Nabídl jsem i zmámené Simoně, zbytek pak setřepal na zem.

„Opakuj po mně,“ přikázal jsem.

Nad mýtinou se rozlehl dvojhlas pronášející slova, jaká tento svět snad ještě neslyšel. Na bezmračném nebi se zableskla jedna zvlášť jasná hvězda.

Skládali jsme malebně znějící slova do podivných veršů, násilí kolem nás dosáhlo vrcholu, já pocítil starou dobrou Boží nenávisť. Zakousla se mi do svalů, kostí i mysli, pokusila se mě zastavit před dokončením toho neuvěřitelného rouhání. Samozřejmě, že jsem se nedal.

Další dvě sloky nám splynuly ze rtů, hvězda na nebi nabyla na svítivosti.

Hvězda?

Ale houby hvězda.

S poslední slokou padl k zemi poslední mrtvý a kolem nás se najednou rozhostilo ticho přímo hrobové.

Kdybych řekl cokoli dalšího, mohlo by to mít na průběh kouzla katastrofální následky. Proto jsem jen lehce pohládl Simonu po tváři a věnoval jí jeden docela milý úsměv. Pak jsem se z magického obrazce bobtnajícího krví doslova vypařil.

Jen dvě desetiny sekundy poté dopadla Simoně přímo do obličeje Kometa.

Když říkám, že jsem se vypařil, tak tím samozřejmě nechci říct, že by to mělo cokoli společného s varem vody a podobnými banalitami. Zkrátka a dobře jsem se vrhl do mimoprostoru a hasil si to odtamtud maximální rychlostí. Kouzlo v normálním světě sice nemá ani minimální šanci zasáhnout tak hluboko, ale jistota je jistota.

Gigantické blafnutí mě vzápětí vyléčilo z omylu.

Oheň byl najednou všude, stejně jako nepředstavitelný tlak, který mě nabral do podrážek bot, udělil mi rychlost světla a současně se pokusil mě rozmačkat jako přezrálou malinu. Zaječel jsem jako prvnicka, udělal cosi jako salto mortale a veden pudem sebezáchovy ještě zrychlil.

Není to žádná sranda uletět explozi, kterou vyvolal samotný prst Boží. Ten prst Boží, který kdysi dávno, zhruba před dvěma tisíci lety, ukazoval třem králům, kde se narodil Mesiáš. Ten prst Boží, který jsem svým rituálem přivolal, aby se mě pokusil rozdrtit na prach. Ten prst Boží, který jediný měl na tomto světě dost síly, aby rozmetal Simoninu duši na kousky.

Není to žádná sranda, uletět něčemu takovému, ale já se přesto snažil. Mé botky se jednoduše obrátily v prach, moje křídla začala získávat nezdravou barvu čerstvého popela. Přesto jsem zuřivě vířil neexistující atmosféru mimoprostoru a házel očima hned na tu, hned na druhou stranu.

Dveře. Někde tady přece musí být dveře, které jsou napůl otevřené. Jasně, za normálních okolností bych si mohl otevřít vlastní a to doslova kdekoli, ale tohle nejsou normální okolnosti. Kdybych se byl jen na malý okamžik zastavil, abych se o něco takového pokusil, zůstalo by ze mě jen pár démonických kostí. Takhle s napůl propálenými křídly bych asi připomínal dočista obranou kachnu na divoko.

Dveře!

Zahlédl jsem záblesk, který do mimoprostoru rozhodně nepatřil. Nevím, kam tyhle dveře vedou, ale to mi je docela jedno. Vrhл jsem se k nim, běsnící peklo doslova v patách.

Škvíra trochu zaprotestovala, jak jsem se skrz ni vrhl, ale to byla ta poslední překážka, kterou mi mimoprostor postavil do cesty.

V následující chvíli jsem po hlavě zahučel přímo do teplého oceánu, ohnivá koule polaskala hladinu dobře dvacetimetrovým jazykem a pak bylo najednou hrozné ticho. Až mě nesmyslně napadlo, jestli jsem se náhodou neutopil.

*

Samozřejmě, že neutopil. Kdo má uhořet, ten se neutopí. Mráz kopřivu nespálí. A podobné kraviny.

Vystrčil jsem hlavu nad hladinu, vyplivl dobře půl litru slané vody, rozehnal páru vznášející se všude kolem mě. Oheň, kterému jsem právě unikl, musel mít ještě o něco vyšší teplotu, než jsem si sám myslel. Jinak by nedokázal přivést vodu všude kolem mě takřka k varu. Ještě že platí staré pořekadlo. Kdo má uhořet, toho neuvaří.

Dopřál jsem si v pomalu chladnoucí lázni ještě pět minut, zregeneroval boty i sluneční brýle. Křídla nakonec nebyla ani tak popálená, jako spíš jemně připečená, takže jsem se tím nezabýval.

Mám na starosti důležitější věci a čas kvapí.

Rozhlédl jsem se kolem dokola, použil svou neomylnou démoní navigaci. Ne snad, že by to bylo potřeba. Je jen jedno místo, kde je mimoprostor protržený nad mořskou hladinou. Starý dobrý Bermudský trojúhelník.

Čili do Ruska pěkná štreka.

„No co,“ pokrčil jsem rameny a vyhrabal se z lázně. Jestli to nevíte, tak my démoni dokážeme chodit po vodní hladině stejně lehce, jako andělé. Jen to moc často nevyužijeme.

Oklepal jsem ze sebe přebytečnou vodu, malým kouzlem dosušil promočené svršky. Moře se kolem mě lesklo ve svitu vycházejícího slunce, kdesi v dálce zahoukala loď. Vzal jsem to jako povel ke startu, má křídla zavířila vzduchem. Jasně, kdybych to vzal meziprostorem, byl bych na místě daleko, daleko dřív.

Jenže mimoprostor teď bude na nějaký čásek pěkně žhavé místo.

*

Do toho Ruska to nakonec zase tak daleko nebylo. Poté, co jsem se posilnil veškerým mořským životem v okruhu dvou kilometrů, mi to chvílemi připadalo jako docela obyčejná procházka. I když jsem se většinou pohyboval tak dvojnásobnou rychlostí zvuku. Ale co to je pro našince.

Cíl mé cesty byl zatraceně zřetelný už z veliké dálky. Hora, na které jsem provedl svůj poslední rituál, doslova zmizela, krajina v okolí teď připomínala spíš Devátou sféru, než tento poklidný svět. Kam až jsem byl schopen dohlédnout, všechno hořelo. Les se změnil v jednu ohromnou vatra, to blízké město, ze kterého jsem si vypůjčil stovku dobrovolníků, se jednoduše obrátilo v prach. Po svazích Uralu se valily ohnivé řeky, skála tím žářem praskala a drolila se. Krátce jsem zauvažoval, jestli se mi náhodou nepodařilo upéct Eudoxe i v jeho hlubinném bunkru, ale pak jsem obavy rázně zaplašil. Takovéhle bunkry se stavějí proto, aby něco vydržely. Ne aby jejich obyvatelstvo zlikvidoval docela obyčejný ohniček.

Luskl jsem prsty a odteleportoval se přímo do zmíněného bunkru. Ještě jsem stihl poděkovat zákonům tohoto světa, které umožňují, aby teleportace na krátkou vzdálenost a cesta mimoprostorem neměly absolutně nic společného a už jsem stanul tváří v tvář pánovi domu.

Ten čas, co jsem tu nebyl, mu evidentně přišel k duhu.

*

„Povedlo se?“ otázal se Gabriel sedící na laboratorním stole a točící si na palci pentagramem upleteným ze stříbrného drátu.

„Povedlo,“ přikývl jsem a ještě jednou zhodnotil Eudoxův stav. Krev z jeho obličeje zmizela, končetiny vypadaly zase jako nové, díry v dlaních už připomínaly jen dvě zarudlé jizvy. Taky magická aura, která z muže vyzářovala, byla o několik řádů silnější, než když jsem tohle místo opouštěl.

„Víš, démone,“ seskočil Gabriel ze stolu a docela intimně se ke mně přitulil. „Nikdy bych si nebyl pomyslel, že by někdo z vašeho druhu dokázal projevit takovou míru soucitu a milosrdenství. Možná bych ti to neměl říkat, aby ti příliš nenarostlo sebevědomí, ale myslím, že právě tohle bude jedna z věcí, které způsobí, že ve svém boji s Luciferem uspěješ. Věř mi, démone, cítím to.“

Ty modré oči se vpily hluboko do mých zrcadlovek, já jen vážně přikývl. Takovým tím přikývnutím, jaké bývá k vidění v amerických akčních filmech, kdy hrdina jde do bitvy a jeho velitel mu nějakou patriotickou historkou z mládí dodává odvahy. Takovým tím přikývnutím, ze kterého divák pozná, že hlavní hrdina klidně projde peklem tam a zpátky a kdyby přece jenom padl, stejně se zvedne ve chvíli, kdy si vzpomene na velitelův blábol.

Což tedy rozhodně není můj případ.

Jestli vám to ještě nedošlo, tak Simonu jsem nerozptýlil na éterické atomy proto, že jsem jí to slíbil, ale ze zcela prozaického důvodu. Víím, že tu holku by to asi nikdy v životě nenapadlo, víím, že i kdyby jí to napadlo, tak by nesebrala odvalu a víím, že i kdyby tu odvalu sebrala, tak bych já našel způsob, jak se z nastalé situace vymotat. Ale i přesto mi přišlo daleko rozumnější ji zabít a zrušit tak jakoukoli možnost, jak by mi mohla rozkazovat. Jak by se ona mohla stát mou paní a já jejím poslušným otrokem. Říkejte si, co chcete, ale pro mě je vlastní svoboda důležitější než život nějakého človíčka.

*

„Tak fajn, připravme se na cestu,“ zavelel jsem po chvíli. „Mohlbys nám, Gabrieli, sehnat tohleto?“ A v mé ruce se objevil dlouhý, ručně psaný seznam. Odhadem tak desetistránkový.

„Nechceš toho zrovna málo,“ přelétl archanděl prvních pár stránek. „Ale na druhou stranu by vážně nemělo cenu vyrazit jen tak nalehko.“

A archanděl luskl prsty.

Z dlouhého laboratorního stolu v prvním okamžiku zmizely všechny trosky, aby se na něm v tom druhém objevila skutečně

úctyhodná hromada všech možných zbraní. Eudoxus uznale hvízdal, já vzal do ruky krátkou karabinu z tmavého plastu.

„Když jsem byl děcko, tak se něco takového nedělalo,“ zhodnotil jsem uznale kvalitu provedení zbraně a zkusmo namířil na šmouhu na nejbližší zdi. Gabriel mi uhnul z dráhy výstřelu, já zmáčkl spoušť.

Ozvalo se zasyčení, šmouha zmizela pod rozlézající se mokrou skvrnou. Uznale jsem zaznamenal, že vodní paprsek je dostatečně tenký na to, aby se zbraní dalo střílet téměř jako každou obyčejnou pistolí. Žádná přehnaná balistická křivka, žádná simulace čůrání penzisty postiženého zbytnělou prostatou. Krásný, rovný, ostrý paprsek. Tak to má být.

„Střelivo je odkud?“

„Přímo z Vatikánu. Na tomhle světě lepší materiál nenajdeš,“ usmál se archanděl jako někdo, kdo má příležitost poprávu pochválit vlastní firmu.

„Tohle nevypadá na vodní pistolku,“ vložil se do hovoru i Eudoxus, v ruce masivní poniklovaný revolver. Co do velikosti to připomínalo ten kanón, co nosíval Loki.

„Ne, tohle je klasický šestiranný revolver, jaký bys koupil v každém krámě se zbraněma,“ poučil jsem ho. „Akorát kulky jsou ze slitiny stříbra a roztavené půdy ze Svaté země. Samozřejmě jsou duté a naplněné svěcenou vodou.“

„Aha.“

Následujících pár desítek minut jsem zasvětil předvádění všeho, co jsem si u Gabriela objednal. Jestli má být naše mise úspěšná, musí Eudoxus vědět, co všechno máme, jak se to používá, na co se to použít dá a na co to naopak nepoužívat nikdy. Například taková svěcená voda je perfektní proti démonům a veškeré havěti Deváté sféry, která tam byla zrozena, ale bylo by zbytečným plýtváním používat ji proti tvorům, kteří tam byli zavlečeni. Věřte, nevěřte, ale existují tvorové, kterým se v Pekle líbí. A teď nemyslím Lucifera a osm prvotních démonů. Teď myslím nižší zvířata, která se krmí dušemi, která se vyžívají v utrpení a která sice nejsou nijak zvlášť nebezpečná, ale za to dokáží být pořádně nepříjemná.

„Proti těmhle potvorám je nejlepší staré dobré násilí,“ potěžkal jsem v rukou dobrého čtvrt metráku těžkou NTW dvacítku. Něčím

takovým se dá teoreticky zastřelit i dinosaur, na mrchožrouty Deváté sféry by to tedy mělo stačit taky. Zvlášť, když je střelivo z ochuzeného uranu a prach má trochu jiné složení než obvykle. Normálnímu člověku by výstřel z něčeho takového asi rozlámal ramenní kloub i s přilehlým kostrovím na jemné kousky, ale jak znám Eudoxe, tak ten vydrží o dost víc.

Dále jsem samozřejmě nezapomněl ani na starý dobrý rotační kulomet, vzor Gatling. Pár set výstřelů za sekundu, speciální náboje, prach upravený tak, aby měl zhruba dvojnásobnou sílu, hlavně speciálně vyztužené, přidáno magické chlazení. Co se týče těch vylepšení, šlo do jednoho o moje nápady. Realizace byla ovšem Gabrielova. Jak jsem tak přejížděl prstem po kónických hlavních ozdobených starodávnými runami, musel jsem archandělovi vzdát hold. U tvora, který se nejraději zjevuje ve formě anorektické blondýnky, bych takový zbrojařský talent nečekal.

Odložil jsem kulomet zpátky na stůl a polaskal se s další hromadou pistolí, pušek, automatů, brokovnic a revolverů. Na hromadě byste nenašli zbraň, která by nebyla nějak upravena pro boj s temnými silami, ať už to na její konstrukci vidět bylo, nebo ne.

„Teď se dostáváme k vyloženým specialitám,“ přešel jsem k druhému konci stolu, Eudoxe po boku. „Tohle například funguje na principu, který ti asi vysvětlovat nemusím,“ ukázal jsem prstem na podivnou brokovnici, k níž někdo přivařil dva další kusy kovu. Když se na to člověk pozorně podíval, musel dospět k názoru, že z brokovnice se stala jak zbraň, tak krucifix. Obyčejný voják z toho mohl v bitvě střílet a po bitvě se modlit k Bohu. Obyčejný voják v Deváté sféře z toho mohl v bitvě jednak střílet a jednak mocnou aurou zahánět mocnosti pekelné. I mně se ve vzdálenosti necelých dvou metrů trochu kroutil žaludek.

„Tyhlety granáty jsou naplněné drcenými ostatky svatých. Nevím, co mě to napadlo, ale něco mi říká, že by to mělo zafungovat ještě o něco odporněji než svěcená voda. Takže s tím opatrně. Nezapomínej, že v Deváté sféře jsi hlavně to, co je tvoje duše. Tělo není zase tak důležité. Takže v téhle realitě by sis mohl svěcenou vodou klidně udělat klystýr, v Deváté sféře bych ti to zrovna moc

nedoporučoval. Sice nejsi bytost pekelná, ale...“ a významně jsem se odmlčel. Eudoxus jen něco zamumlal a já přešel k dalším kouskům.

„Tohle na první pohled vypadá jako obyčejný plamenomet, čili věc v Deváté sféře absolutně zbytečná. Ale už na ten druhý by sis mohl všimnout, že k hubici je přimontovaný takový pěkný, zdobený zapalovač, že? Gabriel byl tak laskav, že ho sám a vlastnoručně posvětil. Tím se z obyčejného ohně stává co? Správně, oheň očištný. Církev to používala po stovky let, tak si myslím, že to musí mít něco do sebe. Nějaké otázky?“

„Snad jen jedinou. Pomyslel jsi na to, jak tohle všechno uneseme?“

„No jestli nemáš lepší nápad, tak si odchyťme nějakého toho desmothea, nebo tak něco. Takový desmotheus dokáže unést neuvěřitelná břemena.“

„No, pokud je tohle tvé nejlepší řešení, pak bych přeci jen měl lepší nápad,“ usmál se Eudoxus podivně. Tajnůstkářsky. Podíval jsem se tázavě na Gabriela, ale ten jen pokrčil rameny. Tak jsem Eudoxe vyzval, aby to vyklopil.

„Následuj mě, prosím,“ pokynul mi pán domu a vyrazil přímo ze dveří. Teď se na mě tázavě podíval pro změnu archanděl a krčení ramen zbylo na mně. Vyrazili jsme za Eudoxem jako jeden muž.

Eudoxus vyšel před bunkr, ale kupodivu nezamířil ani do jedné z těch pěti chodeb. Místo toho obešel a zastavil se před docela obyčejnou skalní stěnou. Než jsem stačil otevřít ústa k otázce, pohladil pár vyčnívajících kamenů špičkami prstů a přímo uprostřed skalní stěny se objevila docela obyčejná dotyková obrazovka. Obdivně jsem hvízdal.

Obrazovka zazářila rudým světlem, na jejím povrchu vystoupilo podivně tvarované menu. To jsem obdivně hvízdal podruhé. Bafometovy symboly, slova v jazyce Deváté sféry, nezvyklá uspořádání... je vidět, že Eudoxus má cit pro detail.

Muž se během mého zírání začal dotýkat tlačítek, menu se měnilo, podlaha pod našima nohama začala jemně vibrovat. Mohl jsem v okamžení prohlédnout celý komplex, teď, když almara generující štít zemřela, ale i já se občas rád nechám překvapit. A vážně si nemyslím, že by Eudoxus měl žaludek na to, aby se mě

pokusil znovu podtrhnout. Tak sebevražední lidé se jeho věku prostě nedožívají.

Zprvu jemné hučení přešlo v mocné, jakoby basové otrásání, až se mi pohled začal tak trochu rozmazávat po stranách. Pak se přímo před námi ozvalo tlumené syčení, uprostřed skalní stěny se objevila zřetelná rýha a skála se začala rozestupovat.

„Sezame, sezame,“ řekl jsem.

Ani jeden z těch dvou mě nevzal na vědomí.

Skála se rozestoupila jako gigantické dvoukřídlé dveře, jen aby odhalila něco připomínajícího předimenzovaná vrata do trezoru. Jen otočná kola, číselníky a vůbec všechno tohle jim chybělo. Místo toho byl zhruba ve výšce lidských ramen jakýsi krvavě rudý čtverec.

Eudoxus k tomu rázně přešel a přiložil na tu věc ruku. Ozval se nervydrásající hvizd, osvětlení nad hlavami na okamžik pohaslo, aby se vzápětí rozzářilo stejně intenzivně jako obvykle. Hvizd odumřel, trezorové dveře se začaly otevírat.

„Raději byste měli ustoupit, jestli nechcete, aby vás to rozmázlo o stěnu,“ varoval nás muž a sám své rady okamžitě uposlechl. Já i Gabriel jsme se postavili hned vedle něj.

Jak se trezorové dveře majestátně pomalu otevíraly, dávaly nám spatřit něco ze své síly. Temná, neznámá slitina vypadala neproniknutelně už od pohledu, tloušťka dveří se pohybovala někde mezi dvěma a třemi metry, a jako by to nebylo málo, rozprostírala se za nimi inkoustová temnota, ve které mohla čekat třeba celá Eudoxova armáda. Ta, co jsem ji nenašel nikde v tomhle megabunkru.

„Pojďte, prosím,“ utnul mi Eudoxus myšlenky přesně v tom okamžiku, kdy jsem se už skoro rozhodl, že se prostorem přece jenom svými nelidskými smysly podívám. Archanděl vykročil za bělovlasým mužem, já je s pokrčením ramen následoval. Koneckonců, co mi může nějaká případná armáda udělat? Sice už nemám kotvení v tomto světě, ale zase jsem démon při plné síle. Armáda.

Pche.

*

Eudoxova noha došlápla na práh trezoru v okamžiku, kdy jsem byl odhadem tak dva metry za ním. Tak jsem zřetelně viděl, jak u stropu zaplála výkonná bodová světla, jak ozářila sterilně čistou místnost a jak odhalila to, co se nacházelo v jejím středu.

Jak odhalila...

„No to si děláš prdel!“ neudržel jsem se při pohledu na tu krásu.

„Tohle přece není to, co si myslím, že to je, že ne?“ vložil se do hovoru i Gabriel.

„Není. Jen skoro přesná kopie,“ usmál se Eudoxus skromně.

„Jo, skoro přesná kopie,“ vydechl jsem já takřka nábožně, očima hltaje tu nádheru.

Aerodynamické tvary.

Osm metrů na délku.

Podivná, jakoby šípovitá radlice.

Osm širokých balonovitých pneumatik.

Štábní bojové vozidlo.

Jediný stroj, který prý dokáže projet Peklem.

A ještě se vrátit.

*

„Sakra, Eudoxi, klobouk dolů!“ skoro jsem se majiteli vozidla uklonil. „Kde jsi něco takového sehnal?“

„To víš. Když máš hodně peněz, můžeš si dopřát prakticky všechno. Od půltuctu geniálních inženýrů přes vlastní továrnu na vysoce odolné materiály až po dvě zcela nesehnatelné knížky.“

„Ale pohon studenou fúzí to asi nemá, co?“ vložil se do hovoru i Gabriel.

„Jistěže má,“ ohradil se Eudoxus. „Když máte dost peněz...“

„No skvělé,“ polaskal jsem já hladoučký povrch vozidla. „Kdy naneseme krycí krystaly?“

„No tak to je bohužel jediná věc, kterou to nemá,“ posmutněl Eudoxus. „Ale zato jsem stroj posílil pár magickými zaklínadly,

takže pro některé bytosti bychom neviditelní být měli. Kromě toho jsem si dovolil nahradit oblíbený kanon modernizovaným vodním dělem. Plamenomet a rotační kulomet to má, takže kdyby tady slečna mohla...”

Gabriel po Eudoxovi vrhl varovný pohled, zavrčel něco nesrozumitelného o sexistických vepřích, a pak provedl rukama pár podivných kejků. Přímo jsem cítil, jak se z obyčejného plamenometu stává takový, co chrlí očistný oheň, jak se kulomet rozrůstá o mé zlepšováky a jak se nádrž plní tou nejlepší svčenou vodou. Při tom posledním úkonu jsem se málem pozvracel.

*

„Tak fajn, myslím, že bychom se měli připravit,“ zavelel jsem, když bylo vozidlo nachystané k boji.

„Souhlasím,“ řekl Eudouxus.

Lusknutím prstů jsem do stroje přenesl většinu výzbroje, nechal ji rozvěšet po stěnách, vklouznout do úchyťů, zasunout se pod palandy.

Vrátili jsme se do vnitřního bunkru a začali na sebe věšet všechno osobní vybavení. Neprůstřelné vesty ze speciálního nehořlavého materiálu doplněné složitými magickými obrazci, kalhoty z mikrovlákn, boty, které by snad přežily i přímý zásah atomovkou. Gabriel je nejen skvělý zbrojír, ale také švec a krejčí. I když já bych to samozřejmě zvládl taky.

„Tak, a teď zbraně,“ pravil jsem spokojeně, když jsem na sebe navlékl i pár rukavic s vyztuženými klouby. Své oblíbené zrcadlovky jsem vyměnil za „armádní“ model. Ne, že by na tom záleželo, ale jakožto démon přece musím dbát na vlastní image, ne?

„Tak, a teď zbraně,“ řekl i Eudouxus a zastrčil si za opasek podivný revolver s bubínkem minimálně třikrát delším, než je obvyklé. Jelikož jsem si tuhle blbinu sám vymyslel, tak vím, že náboje nejsou obyčejné kovové kulky, ale pečlivě obrobené a obroušené dřevo. Z hlavně tak nelétají kousky kovu, ale dlouhé, jehlovité kolíky. Každý o průměru jeden centimetr, délce pět centimetrů a stárí něco málo přes dva tisíce let. Samozřejmě, že

všechny pocházejí z jednoho stromu. Ze stromu, který měl to štěstí, že byl pokácen, rozřezán a použit k výrobě kříže, na němž vypustil duši slavný Ježíš Kristus, takto spasitel celého lidstva.

Já si jako svou osobní zbraň vybral ten obyčejný kolt, co jsem ho měl v ruce už prve. Ne snad, že bych nevěřil pistolkám na vodu, ale strašně nerad bych zažil situaci, kdy svěcená voda začne prosakovat. Ty moje neprůstřelné rukavice jsou sice zároveň i nepromokavé (jo, výslovně jsem to na seznam Gabrielovi napsal), ale kdo ví, kam může taková nepovšimnutá kapka dopadnout. Jistota je jistota.

Na záda jsem si pověsil předimenzovanou brokovnici s posvěcenými náboji, k pasu zavěsil obyčejný vojenský nůž, jehož ostří bylo vykoupáno v krvi svatého Petra (ne, vážně netuším, jak to Gabriel udělal) a na druhé straně to vyvážil několika svatými granáty. Dál jeden starý dobrý glock do pouzdra, jeden normálně za kalhoty, další pod vestu. Křížem k té brokovnici automatickou pušku ruské výroby, na levé stehno miniaturní verzi očištného plamenometu, kolem pravého sadu vrhacích dýk. Dál jsem si připjal nábojový pás se střelivem pro brokovnici, do kapes zastrkal zásobníky, kapsy u vesty vycpal několika dalšími granáty. Ještě jsem si chtěl na záda hodit batoh se střelivem pro rotační kulomet, ale to už jaksi nešlo. Nevadí, chlácholil jsem se v duchu. Samopal s kruhovým zásobníkem a dvakrát větším vývrtem bude v mých rukou působit taky docela drsně.

Eudoxus se během mého vystrojování stihl ověsit taky docela impozantní sbírkou železa. Vedle hlavy mu vyčuhovala hlaveň té čtvrtmetrákové pušky, křížem přes prsa svíral automatickou brokovnici, u pasu se mu houpal skládací raketomet. Něco takového se sice hodí jenom proti větším potvorám, ale člověk zase nemůže tušit, kdy narazí právě na něco takového. Je dobré, když aspoň jeden z týmu bude mít něco výkonnějšího.

Mezi další Eudoxovou výstrojí se nacházely granáty, nože, dýky, dva plamenomety, trojice dětských napodobenin krátkých automatů, dva futuristické vodní paprskomety a jedna obyčejná pistole. Na stole zbyla po našem výběru jen ubohoučká hromádka, kterou jsem promptně odklidil do štábního vozidla.

„Sluší vám to, hoši,“ ohodnotil náš zjev Gabriel.

„Tak fajn, Eudoxi, máš v té garáži výtah, nebo mám já?“ zeptal jsem se s obočím tázavě pozdviženým a prsty připravenými k lusknutí. Ne, že by to pro mě byl nějaký problém, ale takhle těsně před cestou jsem ze sebe nechtěl vydávat ani kousíček energie, pokud to nebude životně důležité. Koneckonců mám na tomto světě ještě něco na práci a to nebude žádná sranda.

„Samozřejmě, že je tam výtah,“ odpověděl Eudoxus.

Tak jsme vyrazili zpátky k štábnímu vozidlu.

Kdyby byl v místnosti nějaký fotograf, mohl by si fotkami nás tří udělat jméno. Jak jsme tak stáli vedle vozidla, všichni v maskáčích, až na Gabriela po zuby ozbrojení, vypadali jsme jako rodinka chystající se na nedělní piknik nebo trojice teroristů plánující započítí třetí světové války. Co se mně týkalo, šel bych spíš do té třetí světové, než do Deváté sféry, ale já jaksi nemám na vybranou. Eudoxus taky ne.

Země se nám pod nohama opět zachvěla, vozidlo i s námi začalo stoupat na kruhovitě plošině. Já zauvažoval, kolik může tahle kopie vážit a jaká to musí být síla, že něco takového uzdvihne. Pak se nám nad hlavou rozestoupil poklop a já se začal soustředit na důležitější věci. Jako například na to, jak otevřít bránu do Deváté sféry.

BRÁNA

Jak jsme tak pomaličku stoupali vzhůru, optal jsem se Eudoxe, co všechno se stran brány od Astarotha dozvěděl. Eudoxus mnohomluvně pokrčil rameny, vysvětlil mi, že s démony je to těžké, a pak mi popsal základní principy, které jsem skutečně zopakovat nepotřeboval. Zeptal jsem se ho ještě na to, jestli nemá nějaký nápad, jak vše potřebné na otevření brány sehnat, ale dostalo se mi jen zamítavé odpovědi. Jako bych čekal něco jiného.

Otočil jsem se tedy na Gabriela, ale to se moje oči střetly s hradbou ledově modrého odmítnutí.

„Tak s tím teda nepočítej, démone. Už z toho, že jsem ti poradil, jak sprovodit Simonu ze světa, budu mít výčitky svědomí až do konce života. Takovou radost, abych ti osobně popsal, co máš způsobit a komu, ti vážně neudělám. Zvláště, když to sám moc dobře víš.“

„No, já spíš chtěl vědět, jestli neexistuje nějaká jiná možnost, víš?“ pravil jsem tak trochu ublíženě. „Tedy, mně do toho nic moc není, já už tady nebudu, ale ono by to mohlo s tímhle světem docela nehezky zamávat.“

„Když se kácí les, létají třísky,“ odpověděl archanděl celkem nečekaným bonmotem. „Jsi hodný, že si děláš starosti, ale čím dřív budeš v Deváté sféře, tím dřív bude skončeno utrpení nespočtu bytostí. O tenhle svět se nestarej, pokud to provedeš citlivě, tak

vyžehlení stop nebude zase takový problém. Máme s tím své zkušenosti.“

„Jo, to asi máte,“ ušklíbl jsem se sarkasticky a obrátil obličej k nebi. Nevím, jak to Eudoxus dokázal zařídít, ale tavenina z hory nezaslepila výtahovou šachtu a my se tak bez problémů blížili zemskému povrchu.

Těch zbývajících několik desítek metrů jsme ujeli mlčky. Pak se plošina s trhnutím zastavila a naše zraky padly na takřka měsíční krajinu. Stáli jsme v kruhu tvořeném roztaveným kamenem, za jehož hranicemi zuřil příšerný požár. Kdyby mého souboje s Astarothem nebylo, zuřil by oheň i tady. Takhle tu jaksi postrádal potravu.

„No,“ vytrhl mě Gabriel ze zamyšlení. „Myslím, že je načase se rozloučit a popřát vám šťastnou cestu. Věřím, skutečně věřím, že si povedete dobře. Ve jménu nekonečné moudrosti Boží přeci nemůže být možné, aby Lucifer vládl svému příšernému světu navždy. Ne, já jsem pevně přesvědčen, že uspějete, že svrhnete vládce pekla a že se Devátá sféra změní k lepšímu. Z historického hlediska je to nevyhnutelné. Máte veškerou podporu Nebes, máte své vlastní nemalé schopnosti, máte každou zbraň, kterou je si jen možno představit. Není možná, abyste neuspěli. Vy uspějete. Zvítězíte. Já vám věřím.“

Archanděl potřásl Eudoxovi pravicí jako patetický generál vyjukanému nováčkovi, mně nejprve pevně pohlédl do očí, aby mě po krátkém zaváhání pevně objal. Ucítil jsem přitom, jak mi jeho ruka vklouzla do kapsy a na levém uchu mě polechtal jeho dech. „*Ted*“ máte každou zbraň, jakou si je možno představit. Aktivuje se hned, jak ji vytáhneš z kapsy. Ber to jako výraz... sympatií. Hodně štěstí.“

Na líci mě zahřála cudná pusa, anděl se ode mě odlepil tak rychle, jako by si ty rty spálil, pak se na nás nervózně usmál a potom jsme najednou na spáleništi byli jen dva.

Já a Eudoxus.

A štábní bojové vozidlo.

Takže vlastně tři.

„Hele, jak přesně jsi vůbec plánoval otevřít tu bránu?“ otázal jsem se Eudoxe, když se kolem nás rozhostilo trapné ticho.

„Tak trochu jsem doufal, že démoni mají vlastní nemalé silové rezervy,“ pokrčil rameny Eudoxus. „Jinak je tady vždycky možnost sehnat si trochu nukleárního odpadu a provést starou dobrou řetězovou reakci. Taky fúzní reaktor skýtá nemalé možnosti. Nebyl jsem ještě na odchod připraven, protože najít pravého Astarotha se mi povedlo jaksi mimochodem, ale věř mi, že kdybych měl dost času, určitě bych nějaký pořádný energetický zdroj objevil.“

„Jo, jenže komu by se chtělo čekat,“ ušklíbl jsem se. „Teda ne, že by se mi do Deváté sféry tak moc chtělo, ale na druhou stranu, čím rychleji to bude za námi, tím líp.“

„Vidíš, démone, na to jsem se tě chtěl také zeptat. Proč chci do Deváté sféry já, to vím. Ale proč ty? Pokud je mi známo, tak váš druh z Pekla spíše prchá, než že by se tam vracíval.“

„To by bylo na dlouhé povídání, Eudoxi,“ zavrčel jsem temně. „Řekněme, že nějak nemám na vybranou. Řekněme, že mi strčili špičku ohnivého meče do zadku a dali na výběr, abych buď zůstal stát, nebo si to namířil do Deváté sféry. A taky mi nabídli docela lákavou odměnu pro ten nepravděpodobný případ, že bych náhodou uspěl. Docela dobré důvody, ne?“

„Ano, to asi ano,“ pokýval hlavou Eudoxus. „Takže máš nějaký nápad, jak co nejjednodušeji otevřít bránu do pekel?“

„Ale jasně, že jo. Nebude to vlastně vůbec nic těžkého. Trošku polechtám jeden mozek tuhle, jeden támhle... nic, co bych nezvládl. Akorát od tebe budu potřebovat souřadnice tohohle místa.“

„Souřadnice?“

„Jo, souřadnice. Východní délka, severní šířka, co já vím, jak se tomu nadává. Zkrátka souřadnice, no.“

Eudoxus jen přikývl, dotkl se několika tlačítek svých speciálních náramkových hodinek a nadiktoval mi řadu čísel. Vepsal jsem si je do paměti a poslal Eudoxe do štábního vozidla s varováním, aby za žádnou cenu nevylézal a nesnažil se sledovat, jak otevírám bránu.

„Pravděpodobně by ti to usmažilo sítnice i to, co máš za nima,“ vysvětlil jsem mu s morbidním šklebem. Muž jen chápavě přikývl, stiskl jediné tlačítko na podivném přívěsku, co mu visel kolem krku a zadní průlez bojového vozidla se rozestoupil. Zahlédl jsem interiér zářící řadou zelených kontrollek, slabě žhnoucí monitory, trubice nouzového osvětlení, hluboká křesla, šedozelený koberec. Vypadalo to jako vnitřek nějaké mezihvězdné lodi, kdyby se tedy něco takového v téhle době už vyrábělo. Jedním slovem nádhera.

Eudoxus zmizel uvnitř, průlez se se slabým zasyčením uzavřel, já poodstoupil. Přímo nad hlavou mi přeletělo dvoumotorové letadlo, opsalo široký půlkruh a vyklopilo do ohně pár hektolitřů vody. Usmál jsem se té naivitě – tenhle živel se lidem rozhodně uhasit nepodaří. Tenhle požár uhasne až ve chvíli, kdy nebude mít žádnou potravu.

Nebo až se do toho vložím já.

Pomalů, takřka slavnostně jsem od bojového vozidla odstoupil o dalších sto metrů, roztáhl ruce a obrátil tvář k nebi. Moje smysly se natáhly, neviditelná ústa do sebe nasála prvních pár loků energie.

Hořící les jako by náhle přikryl obrovský skleněný příkrov. Plameny se zmenšily, oheň ztratil na síle.

Zakousl jsem se do toho lahodného přívalu energie, lesem zavál chladný vánek. Plameny zmizely jako mávnutím kouzelného proutku, všude kolem zavládlo nezvyklé šero. Letadlo mizící v dálce se zakolébalo, jako by na pilota bylo nenadálé uhasnutí požáru prostě víc, než dokázal psychicky snést. Usmál jsem se sám pro sebe a natáhl ještě jedno energetické chapadlo.

Spáleniště pokryla jinovatka, jak z doutnajících uhlíků zmizela poslední jiskřička tepla. Oba motory letadla zakašlaly, protočily se naprázdno a pak se docela jednoduše zastavily, jak jsem z leteckého paliva vytáhl veškerou použitelnou zásobu energie a jak jsem do sebe nasál i obsah akumulátorů. V porovnání s hektary lesa to bylo jako plivnutí do moře, ale já nejsem z těch, kdo pohrdnou nabízeným soustem.

Letadlo se začalo pomalu snášet do bělajícího se lesa, já otevřel oči a slastně se protáhl. Kdesi v netušených hlubinách mé osobnosti teď dřímalo dost energie na to, abych dokázal pozdvihnout svou

mysl a obalit jí klidně celý svět. Což bylo přesně to, co jsem měl v úmyslu.

Mé vědomí se rozprostřelo jako síť. V mžiku minulo nehostinnou krajinu kolem Uralu, překonalo hory, lesy, louky, potoky a řeky. Pociťl jsem přítomnost prvních lidí, ale ti mě teď nezajímali. Tentokrát hledám někoho docela jiného, někoho speciálního, někoho, kdo má ve své moci to, co právě potřebuju.

*

Prezident Putin měl toho časného rána moc pěkný sen. Když jsem mu vklouzl do mysli, tak už ne. Růžolící *děvočky* vystřídala vize imperialistických d'áblů připravujících se srazit na kolena pomalu se vzpamatovávající Rusko. Prezident vytřeštil oči do šera svého pokoje, jen aby se mu na stropě promítly nekonečné šiky západních vojáků, dlouhé kolony obrněné techniky, řady tanků, dělostřelectvo, dlouhé nákladní vozy naložené hlavicemi. Nad pomalu se sunoucí armádou přelétávaly eskadry vražedně vyhlízejících letounů, těsně nad mraky se majestátně vznášely atomové bombardéry. Putinovy ruce křečovitě sevřely hedvábné povlečení, jak na uniformách a bojových strojích zahlédl americká, německá, francouzská, švýcarská, britská a mnohá další označení národností.

Prezident Putin zalapal po dechu a na čele mu vyskočily krůpěje potu, jak milionová armáda dorazila k první ruské vesnici. Bez jakéhokoli varování vyšlehly z hubic plamenometů dlouhé jazyky hučícího ohně, ozvala se střelba. Domy vzplály jako otepi sena, okna začala praskat žárem, zevnitř vybíhali hořící lidé. Tankové věžičky ožily, hlavně kulometů se roztráslly. Lidé padali do bahna smíšeného s krví, v tělech díry, kterými by se dala prostrčit pěst.

A armáda postupovala dál, nevšímavá k zoufalému křiku, nevšímavá ke krvi, nevšímavá ke smrti, kterou s sebou nesla.

Lhostejně drtila pod svými koly nebohé ruské občany, domy se hroutily pod nárazy obrněných molochů, malé děti umíraly pod podrážkami netečně pochodující pěchoty. Ruský prezident strašlivě zaklel, když se mu před očima mihla tvář k smrti vyděšené stařenky,

kterou jakýsi dvacetiletý voják nevěšmavě odstrčil z cesty přímo do chřtánu jisté smrti v útrokách hořící dřevěnice.

„To ne! Ne! To se nesmí stát!“ vyjekl prezident, jak mu hlavou proplulo pár dalších vizí. Letadla upouštějící bomby přímo na dětská hřiště, školy plné dětí a nervového plynu, pokojná ruská města obrácená v dýmající trosky. Moskva zářící do noci jedovatě zeleným svitem jaderného štěpení, nedozírná pole nacucaná pesticidy. Země otrávená, vzduch nedýchatelný kouřem, ulice plné mrtvol. To vše v krutých, osobních detailech.

Skutečně, dal jsem si docela záležet.

Prezident Putin vyrazil ze svého pokoje, na nohou jen jednu treпку, župan nedopnutý. Vlasy mu zuřivě odstávaly, v očích planulo světlo šílenství.

Spokojeně jsem se usmál.

A má mysl dorazila k dalšímu člověku.

*

George Bush junior nespal. Seděl v křesle, upíjel whisky, pokuřoval doutník a pročetl si svůj poslední antiteroristický projev. Ten, který přednese dnes dopoledne před jakýmsi výborem. Ten, na jehož základě budou v celé zemi zavedeny přísné kontroly střelných zbraní, ten, který přesvědčí zákonodárce o nutnosti schválení stanného práva na letištích, nádražích a autobusových stanovištích. Pokud bude prezident přesvědčivý – a to on pochopitelně bude – pak by ti zbednenci v kongresu mohli pochopit, jak je důležité zbavit každého občana možnosti jakékoli nekontrolované činnosti. Jak nezbytné je, aby měl stát přehled o každém, kdo se na jeho území pohybuje. Jak nevyhnutelné je zavést co nejvíce kontrolních, sledovacích a monitorovacích mechanismů. Jak je v rámci celosvětového boje proti teroristům nutné, aby...

Dál jsem to nevydržel.

Prezidentova ruka vymáchala lejstro ve sklenici s hnědozlatým nápojem a přiložila k jeho dolnímu okraji konec doutníku. Papír plný

nesmyslných žvástů vzplál jako fakule, připálil prezidentovi špičku nosu a lehce přiškvařil prsty, jimiž projev svíral.

To už George nevnímal.

Přímo před očima se mu rozeběhly stovky a tisíce postav oblečených v bílých burnusech. Na hlavách smotané ručníky, v tmavých obličejích šťastné výrazy, kolem těl omotané pásy s výbušninou. Hořící zápalné šňůry prskaly jako vánoční pyrotechnika, usměvaví cizinci se řítili přímo mezi zástupy nic netušících amerických občanů.

„For god’s sake!“ vykřikl americký prezident, když první zápalná šňůra dohořela ke svému konci. Exploze roztrhala svého původce na malé kousky, zástupem prokvetl zášleh ohně. Nejdřív byl slyšet jen doznívající zvuk výbuchu, na zem dopadaly kousky masa, byla slyšet proudící krev. Pak se ozval křik. Křik plný zmatku, bolesti, nepochopení, hrůzy a strachu. Křik nevědomého stáda, do kterého právě vpadl vlk.

Sklenice dopadla na tlustý koberec, whisky vyrazila směrem k dohořívajícímu projevu. Prezident nic z toho nevnímal, protože mu před očima právě zemřel další terorista. A další. A ještě jeden.

S poněkud sadistickým potěšením jsem prezidentovi přehrál téměř stejný výjev v deseti různých provedeních. Arabové v burnusech vbíhali do škol, úřadů, hypermarketů, usedali do autobusů, vlaků a letadel. Exploze zabíjely lidi, ničily majetek, způsobovaly strašné havárie. Prezident jen třesl oči, bezmocně svíral pěsti a skřípal zuby. Whisky na podlaze zatím prosákla až ke zmírajícímu ohni. Následoval poměrně impozantní zášleh. George Bush junior si toho ani nevšiml.

Zrovna měl na starosti daleko důležitější věci.

Jako například zírat do usměvavého obličejce muže, který svíral v náručí dvě malé děti v povijanech. Tak to alespoň vypadalo na první pohled. Na ten druhý už bylo vidět, že v peřinkách nejsou žádné děti, ale ošklivé ocelově lesklé válce.

S žlutočerným znakem radioaktivity natočeným tak, aby na něj prezident dobře viděl.

„Dvojčata. Další dvojčata,“ blýskl Arab svým bezvadně bílým chrupem ve výmluvném úsměvu.

„Ne, to ne! Ztracení teroristi! To Bůh nedopustí!“ zachraplal prezident a vyrazil ze své soukromé pracovny. Na rozdíl od prezidenta Putina byl učený i kompletně oblečený, ale Putinovi zase nehořela levá nohavice.

*

Ruský a americký jaderný arzenál by z praktického hlediska mohl docela stačit. Já přesto zamířil ještě na jedno místo. Čistě ze zvědavosti, dá se říct.

Mysl Kim-Čong-Ila se těm dvěma světovládcům, co jsem je navštívil před chvílí, nepodobala ani dost málo. Do tohohle mozku jsem nemusel vnášet žádné vize o konci jeho země, žádné představy, jak na něj útočí jeho nepřátelé. To všechno už tam bylo. Stačilo zlehka zaklepat a říct „Už“.

Svrchovaný vládce Severní Koreje víc nepotřeboval.

*

Od myslí těch tří jsem se odpoutal v okamžiku, kdy změnili souřadnice na ty, které jsem jim vložil do hlav a kdy jejich prsty zlehka polaskaly legendární červené tlačítko. Skutečně, až do téhle chvíle jsem netušil, že se odpalování atomového arzenálu děje pomocí něčeho tak profláklého, jako je kulaté červené tlačítko pod plastickým krytem. Ale je tomu tak. Všichni tři potentáti je mají ve svých soukromých velitelských stanovištích, hezky pár set metrů pod zemí. Stejně jako počítače s kontrolou zaměření, stejně jako řadu telefonů, kterými mohou velet svým armádám.

Ty telefony se mimochodem rozdrnčely jen pár okamžiků poté, co byly jaderné střely odpáleny. Spočítal jsem si, že než dorazí k Uralu, uběhne aspoň hodina. Čili aspoň hodina na to, abych se na tomhle krásném světě naposledy pobavil. Počítačové válečné strategie jsem mívával mladý kluk hrozně rád a v realu to určitě bude ještě daleko větší sranda. Jen ti nahoře budou mít s nápravou škod asi o dost víc práce.

Čili další plus.

Prezidenti Bush a Putin usedli do velitelských křesel, Kim-Čong-Il majestátně stanul nad pultem plným elektroniky. O zbraně hromadného ničení jsem je sice připravil, ale s nimi by to stejně bylo moc rychle odbyté.

Potentáti zvedli telefony, jejich podřízeným naskočily na čelech vrásky. V desítkách kasáren se rozezněly poplašné sirény, stanné právo se sneslo na města, vojska vyrazila do ulic. Pohodlně usazený v hlavách těch tří jsem je nechal, ať volají jeden druhému, ať si přísahají přátelství, ať se zrazují od použití násilí. Sem tam jsem pravda musel vstoupit do hlavy i nějakému tomu generálu či maršálovi, aby to nevypadalo tak, že se prezidenti dvou světových velmocí zbláznili, ale jinak jsem se snažil hrát jenom s těmi třemi figurami.

Z Koreje vzlétly eskadry letadel, každé naložené až po střechu těmi nejničivějšími náložemi. Nechal jsem je stoupat v širokém oblouku, abych dal Číně dostatek času na reakci.

Ruská armáda se začala valit ze země jako záplava, všem zemím v sousedství Ruska nastaly horké chvíle.

Kam poslat Američany jsem zpočátku nevěděl. Všichni jejich tradiční nepřátelé jsou strašně daleko, během hodiny absolutně nedosažitelní. Nakonec jsem pokrčil rameny a vstoupil do hlavy jednomu schopnému generálovi. Oči toho dobrého muže zaplály, myslí se mu rozprostřela představa o svobodné zemi vzkvétající pod jeho velením. Staré tradice ožijí, na Jih se vrátí prosperita, otrokářství a spokojenost. Bavlníkové plantáže budou při západu slunce obzvlášť krásné, nad širými lány se přes den ponese truchlivý zpěv černých sběračů. Jižanští gentlemani si budou žít v přepychu, který jim náleží, diktatura Severu konečně pomine.

No co.

Občanská válka je taky válka.

*

Je to neuvěřitelné, jak ten čas letí, když se člověk dobře baví. Armády sotva stačily opustit kasárna, svět se sotva dozvěděl o rodicích se válečných konfliktech a já už musel zpátky na Ural.

Atomovky nepočkají.

Vklouzl jsem zpátky do svého těla, rozhlédl se kolem dokola. První jaderná střela už byla téměř na dohled, syčela si to přímo ke mně skoro desetkrát rychleji, než létám já. „No tak pojd', holka, jen pojd',“ usmál jsem se na ni vře a roztáhl ruce. Až tahle potvůrka vybuchne, musím sevřít v náručí všechnu uvolněnou energii a zarazit ji jako klín do pevné struktury reality tohoto světa. Otevírání bran není nijak zvlášť složité. Není potřeba sofistikovaná magie, hektolitry krve, ani dávno zapomenuté rituály. Potřebujete jenom čistou energii, tolik energie, aby její koncentraci mezireální stěna neunesla a protrhla se. Je to docela podobné, jako když vzniká černá díra. I když černá díra samozřejmě nevede do Deváté sféry. Černá díra vlastně nevede nikam, když se to tak vezme.

Holka poslechla mé výzvy a vrhla se mi přímo do náruče. Ukročil jsem jí z cesty, nechal její citlivý čumáček dotknout se povrchu. Z takovéhle blízkosti jsem téměř viděl, jak z odpalovacího mechanismu prošlehl elektrický záblesk, jak vnitřnosti bomby ožily, jak se černé srdce toho vražedného zařízení dalo do chodu.

Záblesk nečisté energie roztavil kovový trup rakety, na okamžik přemaloval vše kolem mě na bílo a v dalším okamžiku se mi pokusil roztavit i černé brýle.

To už jsem ovšem nehodlal dopustit.

Sevřel jsem expandující energii jako chomáč cukrové vaty, spoutal ji nepopsatelnými silami, nechal ji viset metr nad zemí jako oslepile zářící zámotek bource morušového.

Další raketa dorazila skoro dřív, než jsem to měl hotové.

Provedl jsem s ní totéž, co s její předchůdkyní a už tu byla další. Na čele mi skoro vyrazil smrtelný pot, jak jsem svazoval, kotvil a krotil další a další atomové výbuchy. Trochu s křížkem po funuse mě napadlo, že jsem si možná měl nejdřív zjistit, kolik těch raket Rusko vlastně má. Už teď bylo v okolí tolik zářivých chomáčů, že jsem se v tom přestával orientovat.

A v tu chvíli dorazily srdečné pozdravy z Ameriky.

Při pohledu na tu eskadru atomové smrti jsem regulérně zbledl a ruce se mi málem roztráslly. Že já vůl tu pitomou Simonu zabíjel. Vždyť jsem ji mohl zmrazit třeba do kostky ledu a strčit ji deset kilometrů pod zem. Takhle stačí jediná chybička a moje tělo se vypaří. A co budu bez těla? Jen obyčejný démon, co se vrátil do Deváté sféry.

S ledovým potem na čele jsem usrkl trochu energie z jednoho kokonu a popadl právě explodující americkou bombu. Ne, že bych měl na sledování takových prkotin čas, ale konstrukčně byla naprosto stejná, jako ty ruské krásky. Nejspíš se to všechno vyrábí někde na Tchaj-wanu, napadlo mě ještě, než mě lehce připekl výbuch další atomovky.

V tom ožehavém okamžiku jsem si přísně nakázal, že propříště se bude víc makat a méně myslet a pustil jsem se do rozkvétající smrti s ještě větší vervou. Kvůli nedostatku místa jsem musel zmrzlé výbuchy skládat jeden na druhý, z čehož jsem měl strašně blbý pocit. Gravitace je mrcha – působí i na něco tak abstraktního, jako je atomový výbuch. Jestli se mi jednotlivé exploze slijí do kupy, tak se mi realita může samovolně protrhat. Což by bylo poněkud nevhodné, protože ne všechny trhliny vedou do Deváté sféry a na světě už asi víc atomovek pro další pokus nebude.

„Takže hlavně opatrně!“ nakázal jsem si.

Jen proto, aby mi další atomovka málem urazila hlavu.

*

Jestli jsem kdy na tomto světě poznal peklo, tak to bylo právě v těch uplynulých několika minutách. Jistě, souboj s Lokim byl něco příšerného, zažil jsem během něj tolik bolesti, že mi to stačí až do konce života. Jenže to byl boj, čistá akce a adrenalin. Práce s atomovkami byla oproti tomu příšerná, namáhavá dřina s enormními nároky na přesnost, rychlost a schopnost rozhodování. Něco takového je strašlivě vyčerpávající nejen fyzicky, ale hlavně psychicky. Asi jako žonglovat s tisícovkou živých koťat na pomalu se otáčejícím se míči uprostřed jezera žhavé lávy během nejhorší

sněhové bouře, jakou si umíte představit. Něco takového, jen tisíckrát náročnějšího.

Prostě svinstvo.

A jako by to nestačilo, tak ve chvíli, kdy jsem měl za sebou poslední americkou raketu a už jsem si říkal, že je to za mnou, přiletěla hezky pomalu a důstojně poslední střela. Ta korejská.

Objevila se nečekaně ze západu, opsala široký oblouk, dvakrát mi přeletěla nad hlavou a pak nečekaně vybuchla asi kilometr od místa určení. Byl jsem z toho na chvíli tak konsternovaný, že jsem rozpínající se oblak iontů málem nechal být. Vzpamatoval jsem se takřka na poslední chvíli, popadl tu energii a přitáhl ji k jejím kolegyním.

Teprve pak jsem si mohl pořádně oddechnout.

Jako by na nějaké oddechování byl vůbec čas.

*

Jestli tohle všechno Eudoxus sledoval na svých monitorech, tak to u něj muselo vyvolat rapidní nárůst úcty ke mně. Nevím, jak jsem se mohl jevit lidským očím, ale moc normálně asi ne. Jen rychlost, jakou jsem se musel chvílemi pohybovat, je pro jakékoli lidské tělo normálně nedosažitelná. Co si budeme namlouvat – rychlost, jakou jsem krotil atomové výbuchy se nezdravě často přibližovala samotné rychlosti světla.

Což není nic proti tomu, s jakou bravurou budu muset sloučit všechny připravené smotky energie. To teprve bude sranda.

Zhluboka jsem se nadechl, posunul si sluneční brýle hlouběji do očí a zasunul zpátky pistoli, která mi během té zběsilé fušky málem vyklouzla. Všechnu tu výzbroj, co se na mě houpala, jsem stihl během práce s atomovkami proklít minimálně tisíckrát – všude to plandalo, snažilo se vypadnout nebo naopak vklouznout někam, kde by mi to přinejmenším podtrhlo nohy. Jenže co se dalo dělat – brána vydrží otevřená sotva pár desítek sekund a čekat s vyzbrojováním do Deváté sféry by taky mohla být poslední chyba v mém životě. Museli

byste Devátou sféru a její schopnost překvapit znát, abyste tohle pochopili.

Ještě jsem si utáhl pásek s vrhacími dýkami na stehně a pak už najednou nebylo čím svůj odchod zdržovat.

Tak jsem se do toho pustil.

*

Do energetických smotků jako by vjel život. Začaly se pomalu, pomaličku přeskupovat, pohybovaly se proti sobě, předváděly jemné úkroky, až to skoro vypadalo jako zpomalený balet. Představil jsem si složitou síť, představil jsem si vektory rychlosti a směru a všechno to vložil do těch oslepujivě zářících kusů energie. Pak jsem se rozběhl jako o život přímo ke štábnímu vozidlu.

„Startuj, dělej!“

Než jsem urazil tři metry, získal můj stín dobře dvakrát tak kontrastní okraje. To se právě spojily první dva smotky energie.

Klíč k otevírání průlezu mi vklouzl do ruky, můj palec téměř rozdrtil malé kulaté tlačítko. Běžel jsem tak rychle, jako ještě nikdy a přesto mi připadalo, že vozidlo je pořád stejně daleko. Světlo za mnou začalo sílit takovou rychlostí, že bych tomu nevěřil.

Zabrzdl jsem prudkým smykem, chytil se průlezu, na okamžik pohlédl přímo do rodící se brány. Normálnímu člověku by to na místě vypálilo oči, mně se jenom trochu zakalily zrcadlové brýle. Eudoxus na mě zevnitř stroje něco volal, ale já ho pro ten okamžik nevnímám. Vznikající brána byla tak krásná na pohled, že se to ani nedá popsat. Smotky energie kolem sebe stále kroužily, ale teď už to nebyl zpomalený balet. Teď to připomínalo spíš lambadu zrychlenou o tisíc procent. Jednotliví tanečníci kolem sebe vířili tak, že se jednotlivé shluky skoro nedaly rozeznat, smotky řítící se do centra budoucí brány připomínaly rozmazané fleky.

„Nádhera,“ zašeptal jsem téměř pobožně a vyslal přímo do středu toho všeho jednu docela jednoduchou vizi.

Vizi Deváté sféry.

Což byla ta poslední kapka.

Uprostřed světelné zběsilosti vykvetl rudý bod, celý svět kolem nás jako by se otrásl v základech. Ty zbývající energetické smotky, které se ještě nepřidaly k centrální hmotě, se k ní teď rozletěly rychlostí přímo zběsilou, na celý svět jako by pod dojmem té rychlosti padla smrtelná únava. Proskočil jsem průlezem a znovu málem rozmačkal tlačítko, jak jsem se snažil dveře co nejrychleji uzavřít. Radiace vyzařující z brány musí už teď dosahovat nadkritických hodnot. Nerad bych si Eudoxe usmažil dřív, než to bude vysloveně nutné.

„Jed', jed', jed', JEĎ!“ zařval jsem dřív, než se moje podrážky dotkly šedivého běhounu.

Eudoxus nezaváhal ani na okamžik. Jeho noha téměř prošlápla podlahu, jak zadupl plynový pedál hluboko do země.

Zpod osmice kol s přizpůsobivým dezénem vylétla pořádná sprcha prachu, kamení a popela. Stroj se téměř postavil na zadní, jak jej udělená rychlost vyslala přímo proti bráně, do které se právě vsákla poslední částice potřebná k jejímu vzniku.

Eudoxus vydechl údivem.

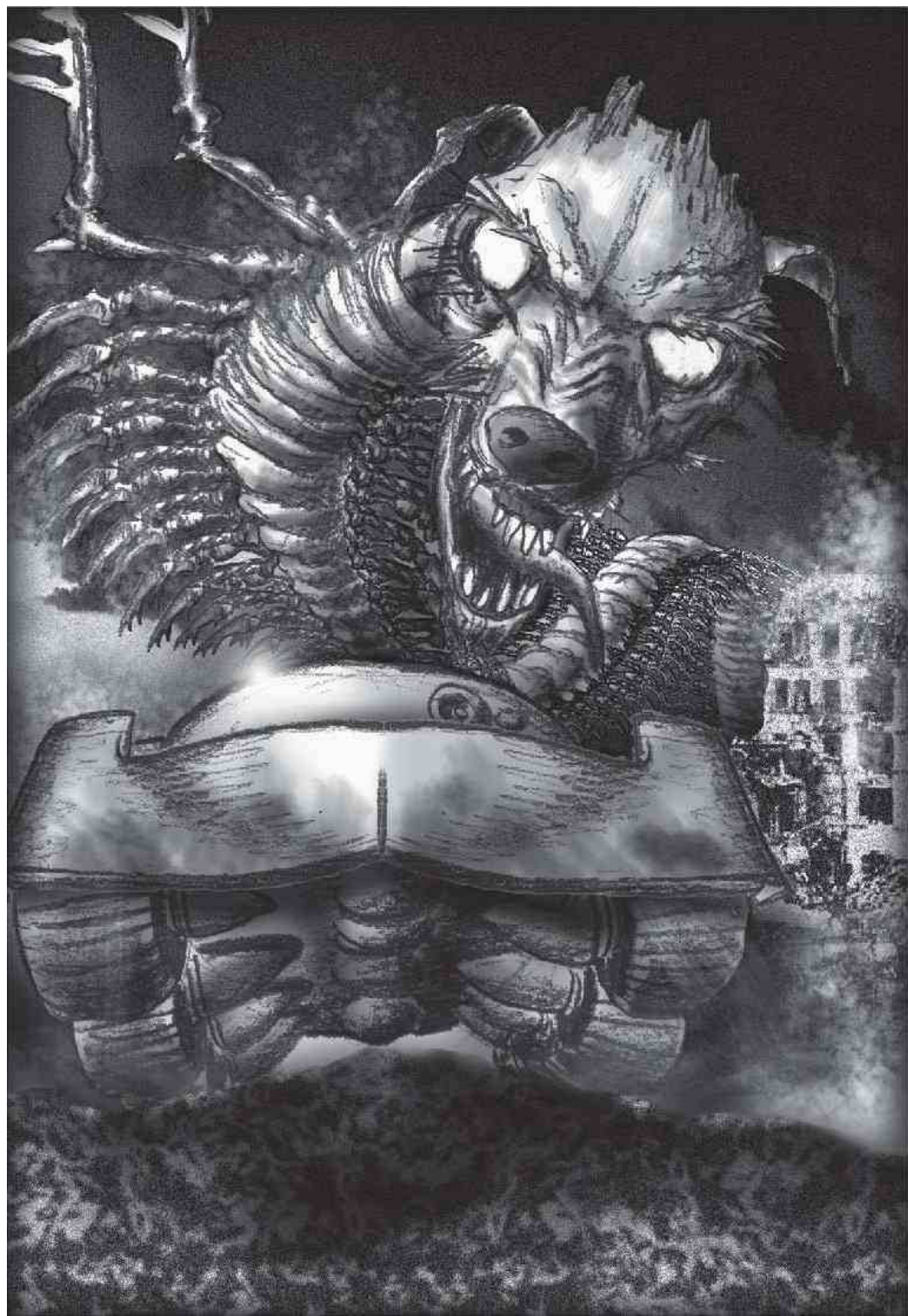
Já, nalepený na průlezu, jeden z glocků bolestivě zaražený do ledvin, jsem vydechl taky. Ta světelná megakoule, co se před námi ještě před chvílí vznášela, tam najednou prostě nebyla. Místo ní se objevila nepředstavitelně složitá krajka tvořená klikaticími se blesky, které se jakoby zatínaly do okolního prostoru. Vypadalo to, jako by z okraje hotové brány vylézali radiací nacucaní červi, kteří se zakusují do okolního světa. Uprostřed té krajky se ovšem vznášelo něco daleko, daleko odpornějšího na pohled.

Díra skrz realitu, brána přímo do Deváté sféry. Zahalená černým kouřem připomínajícím vařící se krev, zvlněná jako obraz na vodě, zrůzněná nepopsatelnými vlivy. Rozpínala se a smršťovala, její okraje se chvílemi barvily do antracitové černi, aby v příštím okamžiku přejaly barvu světelné krajky. Celé to vypadalo jako průstřel dětského břicha plný sedlé krve, jako díra do hlavy ovce umírající na mozkový nádor, jako protržená srdeční stěna. A ještě desetkrát a stokrát odporněji.

Ale na to už jsme se naštěstí dívat nemuseli.

Čumák štábního bojového vozidla pronikl branou.

DEVÁTÁ SFÉRA

Docela dobře si vzpomínám na to, jaké to je cestovat klasickou cestou. Tou, kterou hlídají Strážci, tou jedinou, kterou se z Deváté sféry dá utéct. Pamatuji si, jak moc to bolí, jak silný je pocit, že veškerá realita vzala za své a nic teď není skutečné.

Tak přesně tyhle pocity mě teď popadly s neztenčenou silou. Stejně jako Eudoxe.

Slyšel jsem, jak muž ječí, viděl jsem, jak si drásá obličej. Já sám se svíjel u toho zatraceného zadního průlezu a snažil se odolat pocitu, že jsem jenom myšlenka, kterou si kdosi může každým okamžikem přestat myslet. Mozek se mi v hlavě nafukoval chvílemi na dvojnásobek, chvílemi na trojnásobek svého objemu. Snažil jsem se ho udržet hezky v lebce, ale zrovna dvakrát mi to nešlo. Nejenže s tím nemám zkušenost, ale taky každý pokus o soustředění vede k tomu, že myšlenek v mozku rapidně přibude a šedá tkáň tak nabyde. Odporná situace.

Popadl jsem si expandující hlavu pevně do rukou, koutkem oka zaznamenal, že Eudoxus ve svém křesle zhadrovatěl a pak jsem najednou zakoušel pocit, jako by mi hlava klesala krkem dolů, až do samotných mých útrob.

Vyletět konečným jsem ji nenechal.

Zrovna v okamžiku, kdy jsem se ji snažil vytáhnout z bouřících žaludečních šťáv, cesta zničehonic skončila.

Zablesklo se, hlava se mi v mžiku vrátila zpátky na místo, Eudoxus se otrásl jako pes, kterého právě vytáhli z řeky. Celým strojem proběhl mohutný zášleh podivné energie, pod jejímž působením se celý interiér zavlnil, jako by to všechno byly jenom kulisy ušité z lesklé látky.

„Fujtajxl,“ pravil jsem s nefalšovaným odporem. Eudoxova noha sklouzla z plynu, stroj smykem zastavil na nějakém trávníku. Alespoň pokud se dalo usuzovat z pohledu na širokoúhlé monitory.

„Tohle je Devátá sféra? Nevypadá tak odporně, jak si pamatuju,“ ozval se Eudoxus, když jsem vklouzl do vedlejšího křesla.

Skutečně, muž měl pravdu. Vůkol se rozprostíralo docela obyčejné město, přímo vedle nás se k nebi vypínaly krásně barevné prolézačky se skotačící drobotinou. O kousek dál si na lavičkách vesele povídaly maminky, vítr šuměl v korunách stromů, ptáčci zpívali. V dálce jsem zahlédl docela obyčejnou dvouproudou silnici, po které se hnala auta, z okna nedalekého domu se vykláněla nějaká bohatě obdařená pubertáčka, na balkóně o dvě patra výš věšela nějaká důchodkyně prádlo. Slunce pomalu zapadalo, jeho zlatavé paprsky barvily celou podívanou do decentního zlatého odstínu. Mírumilovnější scénérii bych si snad ani nedokázal představit.

Dokonce ani zjevení se našeho osmimetrového vražedně vyhlížejícího stroje nedokázalo nikoho vytrhnout z příjemné malátnosti nadcházejícího večera.

Ten oheň už ovšem ano.

Když na trávníku zničehonic vyšlehl první plamen, zalapal Eudoxus po dechu. Já ne. Já něco takového čekal.

Nejdříve to vypadalo, jako by na zem někdo prostě odhodil hořící hadr nacucaný benzínem. Zkrátka takový normální ohníček.

Potom se plameny začaly objevovat i jinde.

Pak už úplně všude.

Ve skutečnosti to mohlo zabrat asi tak šest až sedm vteřin, ale v mém vědomí zůstala celá událost rozfázovaná tak, jako bych si ji měl zapamatovat až do konce života.

Jedno z dětí šplhajících na skluzavku najednou pronikavě zaječelo, jak se stupačka žebříku v mžiku rozpálila doruda a přilepila se k jemné kůži. Maminka dítěte poplašeně vyskočila, uběhla přesně

dva kroky a vstoupila přímo do vyšlehnuvšího ohně. Ostatní ženy se jí pokusily jít na pomoc, ale než se zvedly z laviček, vzplálo dřevo jako fakule. Díval jsem se, jak se jejich šaty v mžiku mění na plápolající pochodně, jak se ženy snaží svá těla uhasit, jak se vrhají na zem, aby plameny zadusily.

Nic platno.

Ten první ohníček se během několika okamžiků rozšířil tak, až se to zdálo být neuvěřitelné. Plameny se šířily takřka nadpozemskou rychlostí, oheň nad stébly trávy doslova letěl. Dorazil až ke stěně domu, obkroužil pískoviště s prolézačkami, zapálil stromy i auta stojící na blízském parkovišti. Ječení žen válejících se po zemi přeskočilo dvě oktávy, jak oheň pohltil jejich šaty a začal se živit kůží a masem.

Ta pubertáčka s bujnými tvary začala pronikavě vrískat, když se jí před očima zrodilo peklo. Překvapivě rychle však ječení nechala a vrhla se do bytu volat snad hasiče, snad záchranku. Samozřejmě, nikdy to nemohla stihnout.

Jak se otočila od příšerné scenerie panující za oknem, pleskly jí plameny zuřící v jejím vlastním bytě přímo do obličeje. V jednu chvíli tam stála docela obyčejná dívka, v tu druhou už tam místo ní byla zběsile se svíjející postava zahalená do kouře a plamenů.

Oheň vyšlehl z okna.

Stejně jako ze všech dalších oken, co jich v domě bylo.

Stejně, jako ze všech domů kolem.

Sušící se prádlo se obrátilo v troud stejně snadno, jako ta stařena, která je věšela. Z domu se v jednom okamžiku stala obrovská planoucí pec plná nelidsky řvoucích nešťastníků.

Ale to ještě nebylo všechno.

Ta silnice, co jsme na ni měli výhled částečně krytý domy, se změnila doslova v řeku ohně. Auta narážela jedno do druhého, hořící lidé se snažili uprchnout, kůže jim na rukou praskala, jak se potýkali s planoucími klikami svých automobilů. Obloha vysoko nad námi se mezitím zatáhla těžkými, jakoby dýmem naplněnými mraky. Prosvítající modř byla vystřídána krvavě rudou. Bylo to docela příšerné na pohled. Akorát, že já tohle všechno důvěrně znal.

Eudoxus ovšem ne.

„Co se to právě proboha stalo? Nějaká globální katastrofa?“ otočil se ke mně s tváří téměř stejně bílou jako jeho vlasy.

„Jo, dá se to tak říct. Devátá sféra je přesnou kopií tvého světa. Vlastně je to váš svět. Váš svět ve chvíli, kdy se na něm stane to nejhorší, co se stát může. Nevím přesně, kdo to tak zařídil, ale je to ve své zvrácenosti docela geniální. Představ si, že umřeš. Ve svém životě jsi zrovna dvakrát na Boha nedal a tak tě přírodní zákony pošlou sem. Do okamžiku, kdy jsi byl šťastný, kdy jsi byl spokojený, kdy ti vůbec nic nechybělo. A tak tě zanechají mám ten dojem na takové tři vteřiny. Pak přijde to, co jsi viděl. Oheň, bolest, hrůza. Utrpení věčné.“

„To ale není možné,“ namítl bledý Eudoxus. „Vždyť na světě umírají každou chvíli stovky lidí. To by se to, co jsme právě viděli, muselo dít znovu a znovu.“

„Správně,“ usmál jsem se tím nejnelidštějším úsměvem, jaký umím. „V tom je ta největší krása Deváté sféry. V okamžiku, kdy umře jeden jediný človíček, se tohle všechno odehraje znovu. Ovšem ne tak, jak si ty představuješ. Tihleti chudáci,“ opsal jsem rukou půlkruh, „rozhodně nejsou vytrženi ze svého utrpení. Jejich duše se zkrátka roztrhne na dvě části. Ta první zůstane tady v tom pekle, ta druhá se objeví v krásném čistém světě. Který za tři vteřiny pohltí ohnivá řeka. Nádhera, že?“

„To je... to je...“

„Nelidské, že? Každým úmrtím vzniká další vrstva tohohle příšerného světa, duše roztrhané na miliony kousků prožívají naprosto stejná muka, svět se s každým dalším příchodím človíčkem znovu a znovu obrací v prach. Dovedeš si představit, jak šílená mysl mohla vymyslet něco tak... tak hrozného? Jestli ne, tak bys možná měl, protože my dva ho jdeme zabít.“

Eudoxus se po mých slovech chvíli opíral čelem o monitor, prováděl nějaká dechová cvičení a vůbec vypadal, jako by chtěl být někde úplně jinde. Já se mu tedy nedivil. Ne snad, že by mi zase tak moc vadil pohled na škvařící se lidi – to už znám a popravdě řečeno, nijak moc s nimi nesusoucím – ale Devátá sféra disponuje daleko horšími překvapeními. Překvapeními, která přicházejí jen pár minut poté, co svět vzplane.

„Hele, Eudoxi,“ pokusil jsem se muže vytrhnout ze smrtelné hrůzy. „Proč se mě vůbec na tyhle věci ptáš?

Vždyť jsi říkal, že už jsi tady byl. Musíš vědět, jak to tady chodí.“

„Jistě,“ setřel si z čela pot Eudoxus. „Základní principy znám. Jenže v době, kdy jsem tady byl já, žilo na světě lidí sotva pár set. Rozhodně jsi neviděl člověka všude, kam jsi pohlédl. Při své první návštěvě tohoto místa jsem byl mnoha zvráceností ušetřen. A kromě toho jsem snášel úděl obyčejného hříšníka a neměl jsem zrovna čas mapovat zdejší zákonitosti.“

„Jo, chápu. Ale tamty bastardy znáš, že?“

Eudoxus sledoval směr mého pohledu, jeho oči se rozšířily.

„Ano, tyhle znám.“

Šlachovité ruce sevřely volant, noha polaskala pedál.

Náš stroj vyrazil přímo proti prvnímu bastardovi.

*

Šestice prstů s dlouhými zahnutými drápy sevřela rozpálenou konstrukci prolézačky, dlouhá tlama vybavená tupými zuby se mlsně rozevřela, zadní nohy nedočkavě zahrabaly v hořící zemi. Odhadem šestileté dítě válející se v bublajícím písku si nového nebezpečí ani nevšimlo, celý jeho svět teď tvořila jen a jen bolest.

Atrogyn se prosmýkl kolem kroucího se žebříku, z jeho vypálených očních důlků vyšlehly dva malé plamínky. Z tlamy mu vyhrzl dlouhý jazyk, drápy druhé pracky se zabodly do písku, čenich se téměř pohroužil do bublající kůže malého dítěte.

V té chvíli jsme se do toho vložili my.

Z pancéřované schrány na střeše vozu vyklouzl rotační kulomet na dlouhém, kloubovém rameni, jednou se protočil kolem své osy a hned zase zmizel uvnitř stroje. Ta jediná vypálená kulka vnikla atrogynovi přímo do levého očního důlku, změnila mu mokvající mozek v břechku rychle expandující do všech stran a poslala tak to odporové stvoření tam, kam odcházejí všichni, kdo v Deváté sféře zemřou. Do větších hlubin Deváté sféry.

„Dobrá trefa,“ utrousil jsem pochvalně a v ruce sevřel knipl ovládající tu skvělou zbraň. Teď je řada na mně.

Atrogyní smečka vyrazila mezi domy, jejich drápy se zaťaly do omítky, odporná zvířata začala šplhat jako švábi, aby v planoucích bytech našli potravu, roztrhali hořící těla, uvrhli trpící duše do ještě většího utrpení. Ani já nevím přesně, co se stane s člověkem, kterého sežere atrogyn. Možná se ten ubožák změní také v takovou napůl lidskou, napůl psí příšeru, možná pak bude odsouzen snášet příšerný hlad, bolesti rozkládajícího se těla, napůl rozteklý mozek a vůbec vše, co přinášejí nemoci, kterými jsou atrogyni prolezlí. Ne snad, že by mě to zase tak moc zajímalo. Já mám na starosti daleko zábavnější věci.

Jako například střílení.

Rotační kulomet se vyhoupl ze svého uložení, šestice hlavní se změnila v rotující beztvary, mohutnou kulisou hučícího požáru prokvetlo kvílení připomínající startující aeroplán.

Pak kulomet spustil.

Zářivá stužka posvěcených střel se zakousla do zdí domů, polaskala atrogyní těla, rozdrtila jim hlavy, utrhala končetiny, rozcákla jejich krev po rozpálených zdech. Rejdoval jsem kniplem sem a tam, pouštěl a zase mačkal spoušť, zaměřoval a vybíral cíle. Jediná příšera nepronikla ke svému cíli, jediné zvíře v dohledu nepřežilo moje řádění. Jasně, celý tenhle svět se v tomto okamžiku hemží těmi příšernými potvarami, ale to není moje starost. Nemůžeme být přece všude.

„Tak jo, teď zase ty,“ neochotně jsem předal řízení Eudoxovi a sám se rozvalil v křesle. Muž sešlápl plyn, náš stroj minul prolézačky, prokličkoval mezi domy a zamířil přímo na silnici plnou hořících aut. Kulomet ještě několikrát vypálil, ale mám dojem, že Eudoxovi došlo, že atrogynů je prostě tolik, že nemá cenu plýtvat náboji. Tihle pejsánci nám zatím ublížit nemohou. Co se mě týče, šlo jen o zastřílení zbraní.

Že to byla sranda, je už jiná věc.

*

„Kdy myslíš, že se objeví něco horšího?“ optal se Eudoxus, když naše vozidlo začalo pod svými koly drtit planoucí auta.

„Hrubým odhadem tak za patnáct minut,“ odušil jsem chladně. Přiznávám, byl to chlad víceméně hraný. Devátá sféra se pro vnímání každého návštěvníka mění skokově. Nejdříve normální svět, pak apokalypsa, potom nejnižší pekelné bytosti, pak potvory o něco nebezpečnější... a tak to jde dál, dokud se Devátá sféra svému hostu nezjeví v celé své kráse. S nepředstavitelnými příšerami, s jámami, s Luciferovým palácem. Prostě se vším všudy. Dokud se zkrátka tento relativně nový svět nepropadne až k pravé podstatě Deváté sféry. To by mělo být asi tak za tři dny. Nebo týdny. Tady se čas určuje strašlivě špatně.

*

Těch odhadovaných patnáct minut bylo nakonec ve skutečnosti spíš devět, pokud se tedy dá věřit systémovému času počítače našeho bojového vozidla. Celým světem se rozlehl jedovatě zelený záblesk a mezi miliardami hořících lidí se objevili staří známí desmotheové. V porovnání s lovícími atrogyny působili nesmírně vznešeně. Jako pávi mezi krysy. I když ve skutečnosti jsou to odporné, špinavé stvůry.

„Sakra,“ zaklel Eudoxus, když se jeden z desmotheů zhmotnil sotva pět metrů před námi. Audiosystém vozidla nám věrně zreprodukoval odporný ryk, se kterým desmotheus roztrhl vedví jednu psí potvoru.

„Snad si nás nevšimne, jeď dál,“ nakázal jsem poněkud stísňeným hlasem. Ne, nemám strach o sebe. S desmotheem si poradí i daleko nižší bytost, než je démon. Ovšem nerad bych přišel o bojové vozidlo a spolubojovníka dřív, než to bude nezbytně nutné. Ty tuny zbraní se ještě můžou hodit.

Eudoxus na mou radu sešlápl plynový pedál a stroj vyrazil daleko rychleji než předtím. Možná to vypadá jako nesmysl, upozorňovat na sebe vyšší rychlostí, ale přesně tohle na desmothey platí. Pohybuje se pomalu a opatrně jako myška a skončíte v jejich žaludku. Vyrazte

sebevědomě přímo k nim a pokud budete mít štěstí, tak vám ustoupí z cesty.

Radlice našeho vozidla odhodila jedno k nepoznání ohořelé auto až na svodidla, o napůl roztavené sklo se rozpleskla hlava nějaké ženy. Samozřejmě, že ji to nezabilo. Jen ta migréna bude asi dost nesnesitelná.

*

„Vidíš, co jsem ti říkal,“ usmál jsem se spokojeně, když desmotheus cupující na kusy další a další atrogyny a lidi zůstal daleko za námi.

Jako bych zapomněl, kde to právě jsem.

Na střeše zaduněly téměř současně dva mocné nárazy, bojové vozidlo se lehce otráslo. Kamerový systém fungující na magickém principu nám na monitory přihrál obrázek dvou planoucích bestií, jejichž drápy zanechávaly na trupu našeho vozidla dlouhé škrábance.

„Co je to probůh za materiál,“ vytřeštil oči Eudoxus na dlouhé špony tmavého kovu vinoucí se zpod drápů těch příšer.

„Ten nejlepší přímo z Pekla,“ ušklíbl jsem se jako pološílený reklamní agent a vyvolal si na obrazovce všechny možnosti, jak sundat potvory dolů.

„Vytahovat zbraně bych nedoporučoval,“ vložil se mi do toho Eudoxus, když už jsem skoro odklepl vysunutí rotačního kulometu.

„Proč ne?“

„Protože jestli dokážou dělat s pancířem tohleto, tak by nám z kulometu moc nezbylo,“ vysvětlil mi muž tónem, jaký se obvykle používá pro hodně pomalé děti.

„Máš snad lepší nápad?“ přešel jsem radši do ofenzívy.

„Jasně,“ byl jsem odměněn zuřivým ušklíbnutím.

Eudoxus stanul na brzdách.

Mě to vrhlo přímo proti monitoru, desmotheové dopadli o něco hůř.

Ten první se zabořil do plápolajícího mercedesu, druhý hlavou urazil blatník nějaké k nepoznání ohořelé motorce, jejíž majitel se plazil o kousek dál.

„Vyzkoušíme vodu?“ vytasil Eudoxus řečnickou otázku a aniž čekal na odpověď, stiskl příslušný povel.

Poklop na střeše vozidla se otevřel, teleskopická tryska vyjela stejně rychle jako kulomet.

Eudoxus stiskl spoušť.

Z trysky vyšlehl ostrý jasný vodní paprsek, mně přejel po zádech mráz, oheň Deváté sféry jako by na okamžik pohasl. Pak se paprsek dostal ke svému cíli.

Voda se prvnímu desmotheovi rozstříkla po příšerném obličej, vyplnila mu chřtán, стекла na krk. Zvíře vydalo příšerný jek, zarylo drápy do bublajícího asfaltu, udeřilo ocasem do země.

A pak zemřelo.

Tlaková vlna posunula naše vozidlo o deset metrů zpátky, vymazala z existence druhého desmothea a v planoucí silnici prorazila takový kráter, že jsem to ještě neviděl. K rudé obloze vyšleхло oslnivě jasné světlo, všude kolem bylo na malou chvíli plno syčící páry. Kousky desmothea si zahrály na tropickou přeháňku a v krátké, ale vydatné spršce pokryly vše v dosahu. Pak se vůkol rozlehlo nečekané ticho.

„No teda!“ řekli jsme s Eudoxem jako jeden muž.

*

„A teď bych na to radši šlápl,“ poradil jsem Eudoxovi, když nás první ohromení přešlo. Můj spolubojovník neřekl nic, jen zase zarazil pedál do podlahy a zarejdoval volantem. Bojové vozidlo vyrazilo jako splašené, minulo kráter jen o pár centimetrů a zalisovalo do rozteklého asfaltu jakési miniautíčko. Plápolající plešatý chudák uvnitř asi neměl právě jednoduchou smrt.

„Co kdybys mi řekl, co přesně můžeme čekat dál?“ otočil se na mě Eudoxus, když naše vozidlo zabralo prostředek silnice a začalo značnou rychlostí proplouvat řekou tvořenou ohněm a auty.

„No to bych sice rád, jenže bych to nejdřív musel vědět,“ odpověděl jsem s úšklebkem.

„Myslel jsem, žes tu žil,“ zamračil se Eudoxus.

„No to jo, ale ne v těchhle letech okrajových fázích. Tohle je zatím jenom nehotový stín Deváté sféry, chybí tady strašná spousta věcí a já vůbec netuším, v jakém pořadí se mají objevit. Vím akorát, že až se tahle vrstva propadne k samotnému jádru Deváté sféry, budou tady mí soudruzi démoni, budou tady monstra, pro která ještě nikdo nevymyslel jméno a bude tady i Luciferův palác se zakázaným územím okolo. Z toho všeho se nemusíme bát jedině démonů. Ne snad proto, že já jsem jedním z nich, jako spíš z toho důvodu, že tahle krajina okolo je moje území.“

„Tvoje území?“

„Jo, moje území. My démoni jsme si rozdělili Devátou sféru mezi sebe. Každý ovládá nějaké to území, samozřejmě nejspíš s dovolením Satana Dábla. Občas o ně mezi sebou vedeme válku, občas se pokusíme zabrat země svého souseda. Což ti říkám jenom proto, abys nic z řečeného nebral za definitivní. Za těch pár let, co jsem tu nebyl, mohl někdo moje léno dávno obsadit. Ne, že bych to někomu radil a ne, že by to měli i v mojí nepřítomnosti jednoduché.“

„Jo, chápu,“ pokýval hlavou Eudoxus, prudkým smykem se vyhnul převrácenému kamionu, radlicí odsunul na bok rodinnou dodávku neidentifikovatelné barvy a zkratkou přes pole navázal na silnici o dvě stě metrů dál. „Ale když už o tom mluvíš... mohl bys mi vysvětlit, proč se tady vám démonům tak moc nelíbí? Z toho, cos mi právě řekl, to vypadá, že si tady žijete přesně podle svého gusta. Území, války o moc... Předpokládám, že i nějaké impí poddaní...“

„Jo, zní to moc hezky, co?“ ušklíbl jsem se sarkasticky. „Ale skutečnost je tak trochu jiná. Území, ať už je velké, jak chce, se skládá jenom z hořícího světa vyplněného bolestí šílenými lidmi. Nedá se z nich postavit armáda, nedají se použít vůbec k ničemu. Jen hoří, řvou bolestí a snaží se uniknout tomu, co se kolem nich děje. Potom tady jsou impové. Ti jsou sice nehořlaví, ale jinak je taky nemůžeš použít vůbec k ničemu. Jsou to jenom sadistické bestie bez špetky disciplíny. Můžeš je trestat tak vynalézávě, jak jen dokážeš, můžeš je pro výstrahu narážet na kůly po desítkách. Nepomůže ti to.

Budou pořád stejní. Budou se před tebou plazit, slibovat ti věrnost a čert ví co, ale když pak dojde na věc, nedokážeš je použít vůbec k ničemu. Kromě toho jsou impové odporná smradlavá cháska, takže se nedají využít ani k potěše těla.

A co tu máme dál? Jistě, vyšší pekelné bytosti, stvůry, nestvůry, zvířata a tak podobně. Všichni mají mozky vyplněné jen jedinou myšlenkou – žrát, žrát, žrát. Byli vytvořeni k tomu, aby přinášeli lidem utrpení a nic jiného dělat nemohou. Takže kdybys je chtěl využít k postavení armády, nejspíš by se ti jenom požrali navzájem.

Takže, abych to shrnul, Eudoxi. V Deváté sféře jsem sice něco jako šlechtic, ale ve skutečnosti to znamená, že vládnou odpornému smetišti prolezlému červy, že mou jedinou zábavou je boj s mými soudruhy, ve kterém mohu své smetiště rozšířit, ale také přijít o všechno. Kdybych podlehl, stal bych se otrokem toho, kdo nade mnou vyhrál a můj život by se tak stal ještě nesnesitelnějším. A jako by to nestačilo, tak musím každý den, každou hodinu, každou zasranou sekundu vnímat agonii každého jednoho zatraceného hříšníka. Jistě, ty si řekneš, že jsem démon a mám mít z agonie potěšení. A máš samozřejmě pravdu. Mám potěšení z bolesti, bolest je ve své ryzosti nádherná. Ale k tomu, aby sis ji vychutnal, musíš mít odpovídající podmínky. Je to hrozně podobné zážitku z hudby. Když se posadíš do oblíbeného křesla, zapálíš si doutník a necháš ve světle svíci rozehrát mihotání odlesků v ušlechtilém nápoji za poslechu čistých tónů, jistě si to pro tebe bude něco jiného, než když tě zavřou do plechové cisterny, narvou ti do uší naslouchátka nastavená na maximální zesílení a pak ti pustí Mozarta hlasitostí několika set decibelů. V obou případech posloucháš stejnou hudbu. A přesto v prvním případě to pro tebe bude potěšením, kdežto v tom druhém budeš po pár minutách doslova šílet. A s bolestí hříšníků a Devátou sférou je to docela to samé. Jen tisíckrát horší.“

Eudoxus se nadechl k odpovědi, ale já nějak nebyl k zastavení. Ta frustrace, zloba, to nekonečné mučení se mi pobytem zde připomnělo s takovou silou, že jsem se prostě potřeboval vykecat.

„A to jsou uřvaní hříšníci jenom začátek, jen drobná shnilá třesnička na červy prolezlém dortu. Kromě toho jejich řevu musím dýchat smrad z jejich hořících těl, musím snášet nesnesitelné vedro,

musím se dusit mastným černým dýmem, před kterým není úniku. Tisíce let se vsakuje do samotného mého já, neexistuje místo, kam bych se před ním mohl schovat, celá tahle realita je jím prosycená. Na můj nos útočí jejich smrad, na mé uši jejich řev. A co mé oči? Ano, samozřejmě, ani ty nemohou být ušetřeny. Kam až oko démona dohlédne, rozkládá se svět ničený vším, čím jen lze svět zničit. Atomová válka, epidemie, záření, mutace, zrůdy, stvůry, odpornosti, hnus, oheň, jed, hmyz. Mračna hmyzu, která jsou prostě všude. A koťátka. *Nenávidím koťátka!*“

Ta poslední vzpomínka mi obličej zrůznila natolik, že se Eudoxus neodvážil ozvat po celou tu dobu, než jsem se uklidnil natolik, abych dokázal pokračovat.

„A je toho ještě víc. Tisíckrát, miliardkrát, nespočetněkrát víc. Jedna věc horší než druhá. Jedna věc odpornější než druhá. A všechny zaměřeny na to, aby učinily z života kteréhokoli obyvatele téhle zkurvené sféry to nejryzejší peklo, jaké vůbec může existovat. Není před tím úniku, nedá se tomu bránit. Nijak a ničím. I to nádherné magické umění, díky kterému by mi mohl tvůj svět ležet u nohou, se tady chová docela jinak. Je nevypočitatelné, zlé a zákeřné. Nemůžu se s jeho pomocí ani zbavit toho pitomého hmyzu, nemůžu v podstatě změnit vůbec nic! Protože i docela obyčejné deimpizační kouzlo by se klidně mohlo zvrhnout v magickou bouři, která by mě na místě uškvařila. Neříkám, že se to stává často a neříkám, že jsem nikdy nezabil impa. Ale tohleto hnusné, nevypočitatelné, snad i vlastní inteligencí nadané pravidlo tu zkrátka je a musí se s ním počítat stejně vážně jako i s každou další odpornou zákonitostí tohoto místa.“ Na chvíli jsem se odmlčel, jak se mi hlavou mihla jedna zvlášť *veselá* vzpomínka. „Víš, kdysi dávno jsem měl souseda, se kterým jsem udržoval docela obyčejné sousedské vztahy. Což jinak řečeno znamená, že jednoho dne jsme stanuli proti sobě, Devátá sféra se kolem nás vařila a náš boj nabíral na obrátkách. Nebudu tě zatěžovat podrobnostmi, ale nakonec jsem nad ním stál sice vyčerpaný, ale jen krůček od vítězství. Stačilo natáhnout ruku a zakroutit mu jeho zkrvaveným krkem. Jenže ten mizera sebral poslední zbytečky sil a na poslední chvíli se pokusil o bojovou transformaci. Tys asi můj souboj s Astarothem tam u vás nesledoval,

protože jsi měl zajímavější starosti, ale věz, že démona přetvořeného v bojové monstrum by se lekla i sama Smrt. Takže si to představ – já s vítězoslavným úsměvem jen krok od mého do kouta zahnaného souseda, který se právě mění v monstrum. Ve chvílce kratší než jakýkoli okamžik mi došlo, že je po mně veta. Nestačil jsem ani zařvat, když se mohutně zablesklo, zahřmělo, krajem se prohnala tlaková vlna a proti mně stanul můj soused na čtyřech bělostných tlapkách. Víš, každý démon vypadá ve své bojové podobě poněkud jinak. Přesto jsem nikdy neuvěřil, že by se někdo z nás dobrovolně změnil ve sněhobílého králíčka. Sice je možné, že se mě tím pokusil obměkčit a dojmout, ale víš... on takový nadýchaný chundelatý králíček nevypadá zase *tak* roztomile, když ho vystavíš působení plamenů pekelných, co planou všude venku. Zkrátka a dobře, od té doby jsem se nikdy nezbavil takového toho nepříjemného mrazení v zádech, kdykoli jsem byl nucen použít vlastní bojovou transformaci. Nikdy se mi sice nic nestalo, ale pochybuju, že by se mi obraz malého bílého králíčka měnícího se v škubající se hromádku zčernalého masa někdy podařilo dostat z hlavy. Takže mi řekni, Eudoxi, pořád ještě nechápeš, proč jsem si radši vybral život v těle docela normálního člověka namísto téhle pitomé existence?“

„Ne, chápu. Máš můj obdiv.“

„Obdiv? Za co?“

„Za to, že ses přijal úkol tuto sféru změnit. Za to, že ses vzdal pobytu v mém světě a vrátil se sem. Za to, že obětoval své pohodlí vyššímu cíli.“

Po těch slovech jsem se málem zadusil smíchem.

„Ty ses zbláznil, ne? Kdyby existovala jakákoli možnost, jak se tomu vyhnout, tak se můžeš vsadit, že bych tady nebyl. Vyšší cíle... copak jsem nějaký zatracený člověk, abych měl vyšší cíle?“

„Ach tak,“ zledovatěl Eudoxův pohled.

„No co?“ zavrčel jsem. „Ještě mi řekni, že ty tady jsi vážně z toho důvodu, který jsi mi řekl předtím. Poslání, Bůh a tak. Jak tě tak znám, tak ti jde jen o další moc. Ne, že bych ti to zazlíval. Získat větší moc je podle mě daleko lepší důvod, než bojovat za spásu lidstva.“

Eudoxův ledový pohled se teplotou téměř přiblížil Lokiho mrazivým očím.

„Věř si, čemu chceš démone. Já ti své skutečné pohnutky prozradil. Nemusíš je chápat, nemusíš s nimi souhlasit. Naprosto mi stačí, že ty a já máme společný cíl.“

„Jo. Na tom se shodnem,“ založil jsem si ruce na hrudi a pomyslel si cosi o náboženských pomatencích.

Ještě že se náboženští pomatenci využívají ještě o pár řádů lépe než běžný zbytek populace.

*

Následujících pět minut jsme jeli mlčky. O naši radlici se rozstříkoval žhavý kov, ohořelá těla i planoucí asfalt. Kolem plápolalo město, nad námi se vznášel hustý kouř, scénérie kolem nás byla doslova přecpána příšernými obrazy. Co se mě týkalo, tak jsem se začínal docela nudit – nejenže si tohle všechno pamatuju ze stovek a tisíců let mého života tady, ale taky mě na to připravily ty moje vize. Eudoxus oproti mně občas odvracel oči, když monitor zobrazil obzvlášť hnusnou scénu a každou chvíli se dalo zaslechnout skřípění zubů a sem tam i nezřetelně pronesený slib. Snažil jsem si toho nevšímat. Když se to tak vezme, byl jsem rád, že můj spolubojovník je plný zdravé zášti. Jen mi trochu dělalo starosti, co s ním udělá pohled na další vrstvy Deváté sféry. Vždyť tohle všechno je jenom docela slabý čajíček oproti tomu, co podle palubního počítače přijde za necelé čtyři minuty.

*

„Připrav se na změnu reality,“ oznámil jsem do ticha transportéru, když se čas takřka naplnil. Než mi Eudoxus stihl cokoli odpovědět, přehnal se od obzoru k obzoru známý zelený záblesk a krajina kolem nás získala na dramatičnosti.

Hořící město se v jediném okamžiku změnilo ve shluk nepřirozeně pokřivených budov, silnice, chodníky a vůbec všechno

volné prostranství pokryly podivné věci. Já osobně vím, co jsou zač, Eudoxovi to zjištění ovšem málem vyrazilo snídani z minulého týdne z žaludku.

Jak už jsem řekl, Devátá sféra sehrává představení konce světa pro každého nového příchozího. Duše se trhají, lidé se množí, vrstvy přibývají. S postupem času se to všechno ovšem pomalu propadá zpátky k pekelnému Jádru. Vrstvy se slévají, striktně zobrazená realita se deformuje, skutečný svět postižený pohromou se mění ve všeobíhající fantasmagorično.

Tak tomu bylo i v tomto případě.

Ty černé, doutnající a ječící věci, které pokryly zemi, jsou samozřejmě lidé. Úplně normální lidé, kteří umřeli a přišli sem. Na rozdíl od těch postav, co se motají a hoří všude okolo, jsou tu tihleti už o něco déle. Před nějakým časem taky hořeli, pobíhali a ječeli. Teď už na to nemají duševní sílu, teď se jen plazí a trpí. Je jich moc, je jich daleko víc, než těch, co se zatím udrží na nohou. A tak prostě vytvářejí půdu Deváté sféry. V téhle fázi jich není zase tolik – stačí odvalit nohou jednoho a uvidíte docela obyčejnou spálenou zem. Ale to se změní. A ta změna nebude hezká.

*

„Jak daleko je to k Luciferovu paláci?“ zeptal se mě Eudoxus stísňeným hlasem. Ono taky těžko nemít stísňený hlas, když vám před očima víří doutnající lidská těla drcená koly s inteligentním dezénem.

„Nemám tušení. Víم akorát, že jedeme správným směrem, ale jak daleko to je, to vážně nevím. V téhle fázi se vlastně dá říct, že žádný Luciferův palác ještě ani neexistuje.“

„Aspoň řádově. Kilometry? Desítky kilometrů?“

„Fakt nevím. Proč to potřebuješ vědět tak nutně?“

„Protože jestli jsem pochopil zákonitosti tohoto světa správně, tak by možná nebylo úplně špatné dostat se co nejdříve k cíli, byť ten cíl zatím není na místě. Mohli bychom se tak vyhnout všem těm monstrům, o kterých jsi mluvil.“

„Sakra, to mě nenapadlo,“ poškrábal jsem se na bradě. „To mě mělo napadnout! Fajn, šlápní na to!“

Vyrazili jsme takovou rychlostí, až vířící lidské zbytky zlehka smočily břicha černých mraků.

*

Bude to znít skoro jako pohádka, ale až k té jámě jsme nenarazili na nic, s čím bychom museli bojovat. Jasně, rozjeli jsme pár impů, sundali jsme pár příliš dotěrných desmotheů a jednou jsme dokonce projeli přímo kakodémonem, ale to vše jsou spíš lapálie než skutečný boj. Na to, že jsme se pohybovali v Deváté sféře, byla naše cesta prostě až neskutečně idylická.

Ovšem jen do chvíle, než jsme přijeli k té díře.

„Tohle asi neobjedeme,“ poznamenal suše Eudoxus, když vmanévroval bojové vozidlo tak blízko srázu, jak to jen šlo. Magický přenos nám na monitoru zprostředkoval pohled do hlubin ztrácejících se v černočerné tmě. To je mimochodem jeden z důkazů, že Devátá sféra se postupně mění v něco nereálného. Tak hluboké propasti v lidském světě neexistují.

„Ne, tohle neobjedeme,“ souhlasil jsem temně a vzpomínal, kde to tak sakra můžeme být. Jsem si téměř jistý, že už se nějaký čas pohybujeme po mém území (i když můj dům tady ještě není) a tak téměř stoprocentně vím, že v mé zemi takovouhle obrovskou jámu nemám. To bych si přece sakra všiml.

„No co, počkáme na další změnu, co se dá dělat,“ pokrčil jsem rameny. Od té poslední uběhla přesně hodina a půl, čili následující by měla nastat během několika minut.

Ne, že bych se na ni nějak těšil.

*

Zelený záblesk ozářil zčernalé zdi domů, vrhl hluboké stíny na hořící postavy všude kolem nás a přinesl s sebou odpověď na nejasnost kolem jámy.

V jednom okamžiku byla před námi docela obyčejná díra, na jejímž okraji končilo město i silnice. V tom druhém se jáma naplnila černočerným uhlím, které na některých místech rudě prosvítalo.

„A do prdele,“ řekl jsem já, když se uhlí poprvé pohnulo.

„Ale ne,“ řekl Eudoxus, když mu došlo, čím se to jáma před námi právě naplnila.

„Měls pravdu, Eudoxi,“ ušklíbl jsem se zlomyslně. „Děťma nezatopíš. Leda bys měl obrovskou jámu a pravý oheň pekelný.“

Eudoxus po mých slovech chvíli bojoval s chutí zvracet, tak jsem se řízení chopil pro změnu já. Kola sjela z pevného podloží, vozidlo se měkce zhouplo, jak kola dosedla na hořící lidská těla.

Zlehka jsem sešlápl plyn.

Pohyb všude kolem zintenzivněl.

Za Eudoxem práskly záchodové dveře, já jen pokrčil rameny.

Copak sám neříkal, že tohle prostě neobjedeme?

*

Než se můj spolubojovník vrátil z toalety, měl jsem polovinu jámy téměř za sebou. Nerad to přiznávám, ale ty zvuky, s nimiž vozidlo proplouvalo hořícím masem, nedělaly zrovna dobře ani mně. Kdyby aspoň vozidlo nevážilo tolik, že jsme se chvílemi takřka regulérně topili. V dýmající, bublající krvi, jak jinak. Kola ji z lidských těl vymačkávala jako lis na šťávu z přezrálých pomerančů, černorudá tekutina syčela na rozpáleném pancíři stroje a pokrývala jej tak tlustou, popraskanou krustou. Bylo to vážně docela nechutné a kromě toho to ještě bude přivolávat nejrůznější mrchožrouty. Vůně spálené krve je asi ten nejkrásnější pach, jaký se dá v Deváté sféře cítit.

*

„Tak jak je?“ zeptal jsem se Eudoxe, když se sesul zpátky do svého křesla. Ve tváři byl bledý, oči mu podivně svítily a ten dech taky nebyl z nejpravidelnějších.

„Jde to,“ odtušil muž, aniž by se na mě podíval.

Já měl sto chutí se zeptat, proč mu nebylo špatně, když Aridana natírala Simoně tvář kyselinou, ale nakonec jsem to neudělal. Nebylo by možná rozumné svého spolubojovníka jítřit a připomínat mu jeho manželku. Zvláště ne v okamžiku, kdy je Eudoxus ověšen kvanty antipekelných zbraní.

Vzápětí se mi tyhle nepodstatné myšlenky naprosto vypařily z hlavy.

„Co to, kurva, bylo?“ zaječel Eudoxus, když se náš vůz zhoupł jakoby na mořské vlně.

„Požírač!“ zaječel jsem v odpověď já, a šlápl na plyn, co to šlo. Na tuhle jámu jsem si nepamatoval. Na požírače zapomenout nejde.

Další vlna hořících těl nás zhoupł na druhou stranu, já vyrovnal smyk a přímo za námi se vynořila příšerná hlava. Eudoxus zalapal po dechu, jak jeho pohled padl na dobře desetimetrový čumák připomínající žízalu zkříženou se švábem. Všude kolem nás vyrazila z jezera lidí bledá chapadla, prostorem se rozlehl odporný ryk. Tvor otevřel úzkou tlamu, s požitkem ji zabořil do jezera a my měli náhle výhled zakrytý krvavým deštěm, ze kterého se temně kouřilo.

Zarejdoval jsem volantem a převedl všechny zbraně do režimu pohotovosti.

První chapadlo se nás zlehka dotklo, já prudce změnil směr, sešlápl plyn a děsivým smykem se vyhnul dalšímu. Dělat smyk v jezeře hořících lidí je něco příšerného. Dělat smyk v jezeře plném hořících lidí proto, abyste se vyhnuli chapadlům požírače, je ještě něco daleko horšího.

Bledá hadice se bleskově obtočila kolem rozpáleného trupu, bezpečnostní pásy se nám zaryly do masa. Kola se začala bezmocně protáčet, krev dosáhla až k oblakům.

„Střílej, kurva, střílej!“ zaječel Eudoxus, když naše vozidlo sevřelo další chapadlo. Příšerná hlava požírače se obrátila k nám, mezi zuby jí vyčuhovaly nejrůznější lidské součástky.

„Já bych rád, ale to by to nesmělo být tak blbě navržené!“ zařval jsem vztekale a udeřil do spony bezpečnostního pásu. Uložení zbraní je ve skutečnosti navržené skvěle, jenže nějak nepočítá s tím, že by

vozidlo někdo ovinul takřka nepřetržitelným provazem. Zkrátka a dobře, jediná zbraň se nedokázala dostat do aktivní polohy.

„Ty zůstaň tady!“ houkl jsem ještě na Eudoxe a pevně stiskl tlačítko otevírající průvlak.

Ohnivá facka se mě pokusila srazit na kolena, ale to bych nesměl být démon, aby mě něco takového rozhodilo.

Pevně jsem sevřel brokovnici, moje podrážky dopadly do mazlavé břčky. I přes ochranné kouzlo to nehezky hrálo.

Průlez za mnou zaklapl s mohutným zaduněním.

*

„Hej, potvoro, tady!“ zaječel jsem poměrně neoriginálně.

Požíračům je ovšem jakákoli originalita takřkajíc u prdele.

Příšerná hlava se otočila, chapadla zavlála vzduchem.

To už jsem střílel.

První chapadlo se rozprsklo ve vzduchu, jak jej zasáhla sprška posvěcených broků. Mě zpětný náraz téměř srazil mezi kvílející děti, ale v poslední chvíli jsem pádu zabránil.

Protočil jsem se na patě, uhnul dalšímu chapadlu a vypálil podruhé. Sprška žluté krve mi cákla do obličeje, chapadlo neúčinně zarotovalo vzduchem. Zapumpoval jsem závěrem, uhnul dalšímu útoku a čistě přestřelil chapadlo poutající náš vůz.

Pokud mohu soudit, tak přesně tohle požírače dokonale nasralo.

Nad jezerem se rozlehlo příšerné zakvílení, chapadla začala bičovat chudáky na povrchu, z jezera se pomalu vynořily další tři hlavy. Všechny vypadaly jako žížaly křížené s hmyzem, všechny měly tolik zubů, že se to ani nedá spočítat a všechny se mě pokusily sežrat najednou.

Nepříjemná situace.

Zařval jsem jako kastrovaná školačka, udělal salto vbok a ještě v letu urval od opasku dva granáty. Ocelové kroužky mi zlehka poškrábaly zubní sklovinu, mé temeno ťuklo do nosu nějakého ohořelého kluka.

Granáty dosáhly vrcholu balistické křivky.

Ve chvíli, kdy mě pevně ovinulo první chapadlo, se jedna z hlav požírače natáhla po granátu a s téměř labužnickým výrazem jej požírela.

Jediným mocným švihem dlouhého vojenského nože jsem přetřel chapadlo a po hlavě se vrhl přímo mezi hořící děti. Nerad to přiznávám, ale ječel jsem při tom ještě o řád vyšším hlasem než před chvílí.

Granáty kdesi nade mnou tlumeně explodovaly.

Zaryl jsem se ještě o půl metru hlouběji.

A ještě o metr.

Těly nade mnou projel prudký záchvěv, celé jezero kolem mě jako by se otřáslo v záchvatu zimnice. Že o žádnou zimnici nešlo, je myslím jasné. To jen moje dva granáty explodovaly, vyvrhly do útrob požírače pár deci svěcené vody a přivedly tak jeho tělo k nespoutané chemické reakci, jejíž produkty teď pršely všude nade mnou.

Pokusil jsem se zalézt ještě hlouběji, nevnímal jsem krev a popel proudící mi do úst a jen jsem se modlil, aby ani jediná kapka svěcené vody neprosákla až takhle hluboko.

*

Neprosákla.

Díky všem silám Pekla.

Vyplivl jsem svinstvo chutnající jako připálená sůl smíchaná s ocelovými pilinami, prosmýkl se mezi lidskými těly a vystrčil hlavu zpátky nad hořící jezero.

„Dobrá,“ zhodnotil jsem situaci, když jsem se trochu rozkoukal. Naše vozidlo stálo jen o deset metrů dál, tělo požírače vyčnívalo z jezera jako němá výčitka, jeho krev jemně kropila přilehlé okolí. Jinak bylo vše při starém. Ječící děti, prošlehávající oheň a tak všelijak podobně.

Vyhrabal jsem se ze sevření nešťastníků, sevřel v rukou osvědčenou brokovnici. Kolem bojového vozidla se ještě pořád

ovíjelo uštělené chapadlo. Když jsem do něj párkrát práskl, tak už ne.

Průlez se po stisknutí tlačítka poslušně otevřel, já se vevalil dovnitř. Eudoxus se na mě zděšeně podíval, jako by ještě neviděl démona v lidské podobě, co se právě vykoupal v lidské krvi, ohni a tělesných šťávách požírače.

Tihleti lidé.

*

Z jámy plné malých hřištníků jsme vyjeli za dalších dvacet minut. To už jsem já ze sebe odstranil to nejhorší svinstvo a Eudoxus si celkem zvykl na smrad připečené krve.

Přímo před námi se rozprostírala širá pláň pokrytá plazíci se lidmi, mezi kterými se proháněli atrogyni, impové a sem tam i desmotheus. V dálce, asi tak pět kilometrů na východ, jsem zahlédl mohutnou vysokou postavu, která se každou chvílí shýbla a nacpala si cosi do úst. Nechtěl jsem Eudoxe strašit, tak jsem mu nesdělil, že jestli si nás tamta bestie všimne, tak bude mít naše vozidlo co dělat. Ne, tohle ještě není bytost, které bych se musel já osobně bát, ale taky to není nic, co by se vyplatilo podceňovat.

Daleko, předaleko za tou širou plání se k černorudému nebi vypínalo další město. Jeho pokroucené domy evokovaly lidské tělo napadnuté nějakou obzvlášť nechutnou nemocí, plameny místy vytvářely něco jako lokální ohnivé bouře a ječení obyvatel města se zdálo být slyšet až tady. Kromě toho jsem zahlédl, jak se po zdech domů plazí slepá, dlouhá stvoření. Vypadají jako staré dobré tasemnice a na rozdíl od požíračů lidi nežerou. Jen jim do útroh kladou svá vejce, ze kterých se pak líhnou stovky a tisíce hádků. Ti už svého hostitele požírají. A s náramnou chutí.

Silueta města vyvstávala proti černorudému pozadí a já nějak věděl, že až jím projedeme, dostaneme se téměř na dosah zakázané zóny. To, že nevím, co přijde pak, mě znervózňuje víc, než jsem ochoten sám sobě přiznat.

*

Hnali jsme se plání jako starodávní křižáci, lidé se nám pod koly měnili v kašovitou břечku a impové s jekotem létali vysoko do oblak, když se nám připletli před šípovitou radlicí. Pokřivené město v dálce se blížilo jakoby neochotně. Působilo to na mě tak, jako by někdo nechtěl, abychom se dostali až k němu, jako by někomu vadilo, že si prohlédneme hrůzy, které na nás v městě čekají.

„Nemohli bychom to nějak objet?“ otázal se Eudoxus, když jsme po dobré hodině zkrátili vzdálenost na polovinu.

„Určitě jo,“ odpověděl jsem. „Jenže by nám to zabralo strašně moc času. Kromě toho nevidím jediný důvod, proč bychom něco takového měli dělat. Ty jo?“

„Nevím. Prostě nějak cítím, že bychom se tomu městu měli vyhnout. Že nás tam nečeká nic dobrého.“

„No, tak to jsi objevil Ameriku,“ obrátil jsem oči v sloup. „Tohle je přece Deváté sféra. Je jasné, že nás tady nečeká nic dobrého.“

„To nemyslím,“ řekl Eudoxus zamyšleně. „Tohle je něco jiného. Mám pocit, jako by všude kolem nás byly do země nastrkané varovné cedule.“

„Kdyby tu nějaké cedule byly, tak by to naopak znamenalo, že jedeme tou nejbezpečnější cestou, kterou se někdo snaží zamaskovat. Takže jestli máš blbý pocit, může to být naopak dobré znamení,“ vysvětlil jsem další perversnost Deváté sféry. „Jedeme dál.“

A tak jsme jeli.

*

Čím blíž to zatracené město je, tím hnusněji vypadá. Mezi domy se kromě ohnivých jazyků prohání taky divné chomáče nazelenalé mlhy, která podivně světélkuje. Vypadá to jako radioaktivní únik a blbý pocit z toho nemá jenom Eudoxus. Já se snažím všechny přítomné uklidnit prohlášením, že do transportéru se žádné zamoření nemůže dostat, ale nějak to nepomáhá.

„Co je to támhle?“ ukázal zničenonic Eudoxus na jeden z domů. Jeho černé stěny se jakoby hýbaly, až to vypadalo, jako když po zkroucených panelech pomalu teče asfalt.

„Hmyz,“ odpověděl jsem s odporem v hlase. „Další oblíbená rekvizita Deváté sféry. Tak trochu jsem doufal, že se dostaneme co nejdál, než se objeví tohle svinstvo.“

Jen jsem to dořekl, prohnal se celým Peklem další zelený záblesk.

„A kurva,“ okomentoval jsem nastalou změnu.

*

Těch několik tisíc broučků se rázem změnilo v celé řeky. Domy se v mžiku zkroutily do příšerných podob, země zmizela pod několikametrovou vrstvou hořících lidí a obloha nad námi získala barvu rozdrceného rakovinového nádoru. Kvílení znějící odevšad nabralo na intenzitě, ta červovitá stvoření prokvetla celým městem a bzučení hmyzu vyvolalo husí kůži po celém těle i mně. Dívali jsme se, jak vzduch zhutněl poletujícími cikádami, šváby, okřídlenými mravenci, mouchami, komáry a vůbec vším, co znepríjemňuje život lidský. Hořící těla se rázem stala potravou pro záplavy členovců, jako by oheň samotný nebyl dostatečně velkým trestem.

„To je... nelidské,“ pravil Eudoxus, jako by mi četl myšlenky.

„To je,“ řekl jsem já a myslel to vážně. Scenérie panující kolem nás se mi začínala nějak dostávat pod kůži, z pohledu na všechno to utrpení se mi začalo dělat zle a vůbec jsem začal zakoušet pocity, jaké se mi po třináct let vyhýbaly.

Pak jsme ještě ke všemu vjeli do města.

*

Jestliže domy, lidé, příšery a hmyz vypadaly z dálky jedním slovem příšerně, tak takhle zblízka to bylo ještě desetkrát horší. Hnali jsme se mezi domy, snažili se vybírat nejpříjemnější cestu a příliš nesledovat situaci panující kolem nás. Přesto jsme byli svědky milionu příšerných scén, přesto jsme tisíckrát viděli, jak se lidem dějí

ty nejnepředstavitelnější věci. Původně jsme si sice řekli, že budeme šetřit střelivem, ale během několika minut jsem to sám nevydržel. Kulomet se rozječel ve slabé napodobenině jekotu panujícího všude kolem a těla impů, atrogynů i červů se začala rozpadat na kousky. Nesnáším ty příšery, nenávidím je víc, než si dokážete představit.

Hlava dalšího impa se rozprskla, dvojice atrogynů rvoucích se o kus masa skončila své životy pod pravým předním kolem a jeden desmotheus se zřítíl z nebe s tělem rozervaným dlouhou dávkou. Nechci se chlubit, ale to střelení mi vyloženě jde.

*

„Kurva, to snad nemá konce!“ povolily Eudoxovi nervy, když jsme po dvou hodinách nebyli schopni z příšerného města vyjet. Za tu dobu jsme rozdrtili tolik lidí, že by nás na Zemi čekal titul největších masových vrahů v historii, střelbu jsme museli kvůli tenčícím se zásobám střeliva ukončit a hmyz nám po plášti transportéru šustil tak intenzivně, že se z toho do mě dávala třesavka.

„Uklidni se. Je to jen velké, hnusné město. Musí mít někde konec. Vlastně bys měl být vděčný za to, že si jenom tak jedeme a stříláme nižší potvory. Mohlo by být daleko, daleko hůř.“

Že já už se taky nenaučím držet hubu.

Jen jsem to dořekl, začal se dům přímo před námi hroutit. Dřív, než se Eudoxus vzpamatoval, jsem já uchopil řízení, prudce strhl volant a zabočil do uličky doslova přecpané hořícími lidmi. Devátá sféra sice je příšerné místo, ale to neznamená, že by se v ní domy bortily jen tak.

Prach, kusy panelů, roztříštěné sklo a záplava hmyzu se rozcákla po okolí, do země tvořené hořícími lidmi se zabořila dvojice kloubnatých nohou. Přímou za námi stálo jedno z těch monster, pro které ještě nikdo nevymyslel jméno.

„Jed', jed', jed', JEĎ!“ zaječel Eudoxus, když prach i hmyz poklesly a příšera se tak ukázala v plné kráse.

Desítky nohou, tělo připomínající přežranou housenku, lysá vlčí hlava, desítky klepet, háků a podobných roztomilostí. Zvíře vydalo

odporné zaječení, jeho nohy zahrabaly v zemi, z tlamy odkápl hektolitr tahavých slin a pak se celá ta příšernost vrhla přímo na nás.

Zadupl jsem plynový pedál do podlahy, Eudoxovy prsty se roztančily na klávesnici, ze střechy transportéru vyrostly zbraně.

„Pal!“ zaječel jsem.

Kulomet se roztočil, voda vystříkla.

Zvíře zaječelo jako polité vařící kyselinou, jeho hrud' vybuchla, jako by do ní někdo implantoval zapálený dynamit. Kusy příšerně bílého masa se rozlétly všude kolem, hustá bílá krev pokryla stěny domů.

Příšeru to ani nezpomalilo.

Mohutná klepeta sevřela levé zadní kolo, stroj dostal smyk, radlice se zabořila přímo do nejbližšího domu.

Červovité stvoření se otřásl jako v zimnici, jeho tělo krátce zapulsovalo a pak se začalo pomalu, pomaličku sunout k nám. Vypadalo to, jako by se začaly přesouvat zanícené cévy vystupující na povrchu mrtvolně bledé kůže.

„Sakrapráce, doprdele už!“ zaječel jsem, zařadil zpátečku a pokusil se z nakráplého domu vyjet. Kola se protočila naprázdno, záplavy hmyzu byly z čela domu smeteny přívalem čerstvé krve, ale jinak se nic nedělo. Odpornost s vlčí hlavou nás zatím popadla i zbytkem svých pařátů a tak se teď zadní část stroje doslova ztrácela pod přívalem štětinatých končetin.

„Plamenomet!“ zaječel Eudoxus, když ani další šplíchanec svěcené vody nedokázal příšeru zabít. Jen jí trochu naleptal netušeně odolné pancíře.

„Nežvaň a dělej!“ houkl jsem na něj, plné ruce řízení. Když to nejde dozadu, možná se mi podaří projet celým domem. A když budu mít úplně největší štěstí, tak to ještě očeše tu potvoru.

Kola se protočila zase v jiném směru, krev cákla do vlčí tváře. Stroj jemně poskočil, zeď domu zaúpěla, ze střechy transportéru se vyhoupla naše ultimátní zbraň. Zážehový plamínek jemně ozářil okolí.

Ohořelé, pokroucené panely povolily, Eudoxus stiskl spoušť. Všudypřítomné narudlé světlo Deváté sféry bylo na okamžik

pohlčeno zlatavě bílým plamenným jazykem, který v mžiku překonal krátkou vzdálenost a zakousl se do příšery.

Vlčí hlava, hmyzí tělo, kloubnaté končetiny, to všechno zmizelo pod přívalem spalujícího ohně. Z toho pohledu se na chvíli udělalo nehezké teplo i mně.

Bodce, klepeta, chapadla a jiné zručnosti se na okamžik stáhly a uvolnily tak zadní kola. Stroj vyrazil jako zběsilý, radlice podsekla nosnou stěnu paneláku, vše kolem se začalo hroutit. Přesto jsem ještě zahlédl, jak příšera mává všemi končetinami, jak se snaží uhasit šířavé plameny, jak její dlouhé tělo bije do země, jak se oheň pomalu šíří. Byl to nádherný pohled.

Pak ho zakryl padající panelák.

*

Zase jednou jsem ječel jako na porážce, podrážka mojí boty se roztékala tím příšerným tlakem, jakým jsem drtil plynový pedál. Náš stroj rozbíjel pokroucené panely na kusy a probíjel se padajícím domem jako ledoborec zamrzlým mořem. Hnali jsme se příšernou rychlostí.

Přesto jsem nevěřil, že bychom to dokázali stihnout dřív, než nás desítky tun betonu pohrbí zaživa v hříšnicích.

Ovšem i já se občas spletu.

Radlice stroje prorazila tmavý panel, na monitorech zazářilo obvyklé rudé světlo, stroj se prorval z padajícího domu spolu s vydatnou sprchou betonu, prachu a všudypřítomného hmyzu. Dopadli jsme do hořícího masa, vyrobili impozantní šplíchanec, urazili roh dalšího domu a pak už jsme se hnali širokou ulicí, poráželi impy, drtili lidi a mířili si to přímo ke svému cíli.

*

V Deváté sféře je ovšem většina věcí příliš krásných na to, aby to mohla být pravda.

Minuli jsme přesně dva bloky, když z vedlejší uličky vykročily staré známé kloubnaté nohy.

Tentokrát jsem nezaječel. Jen jsem zatnul zuby, zadupl brzdu do země, téměř se postavil na plyn. Stroj udělal cosi jako veletoč ohromný, odrazil se od zdi domu a pak už jsme si to švihali přesně tam, odkud jsme právě přijeli.

„Co to proboha je?“ nevydržel Eudoxus, když se na monitoru ukázala příšerná hlava, která tentokrát připomínala spíše křížence člověka se srstnatým krokodýlem.

„Nevím. Nemá to jméno. Je to taková hnusná odpornost, která je prostě všude,“ odsekával jsem jako sekáčkem na led a nutil transportér doslova tančit. To, co jsem právě řekl, je svatosvatá pravda. Tyhlety maxihmyzí potvory se mi svého času motaly kolem domu v takové intenzitě, že jsem jeden týden nedělal nic jiného, než že jsem je v jednom kuse zabíjel. Byla to tenkrát tak odporná práce, že se mi o ní zdálo ještě několik let. Krev těch potvor je nejen příšerně lepkavá, ale taky hnusně smrdí. A urvané končetiny se dokáží cukat ještě celé dny.

Radši nevzpomínat.

Uhnul jsem do další ulice, jenom aby mi přímo do cesty vkročil další hmyzoid. Tentokrát s hlavou slona bez očí.

„Pal!“ houkl jsem na Eudoxe.

Ne, že by to bylo třeba.

Než jsem ze sebe vypravil „P“, byla hubice plamenometu venku a sloní tvář zalévaly přívaly svatého ohně. Stonožkovité zvíře syčelo, troubilo, mávalo ve vzduchu všemi končetinami a mlátilo sebou tak, až se domy v okolí začaly rozpadat. Bleskově jsem mrkl do monitoru ukazujícího situaci za námi a zaklel tak, že to ani Devátá sféra ještě nezažila. Další stvoření se hnalo přímo za námi, příšernou hlavu téměř u země, klepeta vysoko zdvižená.

Nedalo se jinak.

Zase jsem zadupl pedál do podlahy, moje prsty se roztančily po klávesnici, zbraně zmizely v krytech.

Vozidlo se do planoucího těla hmyzí příšery doslova zabodlo, kinetická energie nás vrhla proti upínacím pásům, Euduxovi z nosu vytryskl příval krve.

Hmyzí příšera na tom byla ovšem o něco hůř.

Její tělo ten příšerný náraz nevydrželo, hořící maso se rozstříklo po kraji, jedna z nohou se doslova zabodla do domu. Vypadala tam jako přelomená tyčka pro vyvěšování státní vlajky.

Urvaná hlava se nám s mohutným zaduněním odrazila od střechy, monitory na chvíli nedokázaly zobrazit nic jiného než hustou bílou krev a já tak musel jet jenom po paměti.

Ne, že by mi to snad vadilo.

S pedálem zaraženým do podlahy jsem škrtl o jeden dům, vyhnul se jinému a málem obrátil stroj na střechu, jak jsem prudce zabočil doprava. Jestli si to dobře pamatuju, tak tím by se nám všechny příšery měly dostat na levobok.

„Sakra pozor!“ zaječel Eudoxus, když se obraz na monitoru vyčistil od stékajícího šlemu a nám se zase ukázala krajina Deváté sféry. Právě jsme projížděli vedle široké ulice, ve které se to hmyzími příšerami jenom hemžilo.

Dupl jsem na brzdu, až hořící těla zapleskala o zeď domu vzdáleného padesát metrů.

„Co to děláš?“ zase zařval Eudoxus, ale já neměl na nějaké vysvětlování čas.

Moje prsty se po klávesnici roztančily jako ještě nikdy, do zbraní našeho stroje vjel život. Poklopy zajely do stran, smrtonosné hračky vyskočily jako čertíci na pružince.

Stiskl jsem spouště všech zbraní naráz. Mířením jsem se nezatěžoval.

Ulice přecpaná monstry se změnila v koridor plný ohně, vyjící oceli a stříkající vody. Tiskl jsem spouště tak dlouho, až na servisním monitoru začalo zuřivě poblíkávat hlášení o možném zadření a přehřátí se. Jen vodní dělo žádnou hlášku nevyprodukovalo.

„No tak to by snad stačilo,“ uznal jsem ve chvíli, kdy hlášky přestaly poblíkávat, ale rozsvítily se nastálo. Sundal jsem prsty ze spouští, vozidlem přestaly otřásat vibrace.

Rozhostilo se téměř sváteční ticho.

Z ulice vedle nás stoupal hustý dým, mísil se s párou a lenivě se převaloval mezi domy. Podrážka mé boty lehce laskala plynový pedál, jak jsem byl připraven každým okamžikem vyrazit. Stačila by

jedna jediná kloubnatá končetina a zmizel bych odtamtud tak rychle, až by krev zase smočila břicha oblaků.

Toho ovšem nebylo třeba.

Kouř a pára se rozptýlily a nám se naskytl nádherný pohled. Z příšer valících se jedna přes druhou se v jediném okamžiku stala neuvěřitelná změt' polámaného, seškvařeného a uvařeného masa. Nevěřím, že by v celém Pekle existovala bytost, která by z téhle změti dokázala postavit jednoho kompletního insektoida. Něco takového by byl sisyfovský úkol, vždyť jenom vylovit součástky z pomalu se rozlévajícího rybníka připečené krve by bylo doslova nemožné.

„Skvělé!“ prohlásil Eudoxus pochvalně.

Já se jen spokojeně rozvalil v křesle a zlehka polaskal plynový pedál.

Lidská krev začala utěšeně odstříkovat.

*

„Já tomu nevěřím!“ vyjekl jsem ve chvíli, kdy se na hlavním monitoru rozsvětčila proluka mezi domy.

„Že by?“ naklonil se Eudoxus až k monitoru, zatímco já nedočkavě přidal plyn. Už jen to, že po tom posledním shluku příšer na nás nezaútočilo nic dalšího, mi připadalo jako krásný sen. Jestli jsme se právě přiblížili konci toho příšerného města, tak to bude už víc, než si dokážu představit.

„Jo!“ zavýskl jsem po dalších pěti minutách. To se náš stroj opravdu prodral mezi posledními paneláky pokrytými bzučícím hmyzem a před námi se rozlehlo předměstí. Nízké rodinné domky, oheň, trpící lidé, nižší příšery. Krásnější pohled se mi nenaskytl už hodně dlouho.

Takhle pod těmi všemi lidmi to není vidět, ale zřejmě jsem vjel na tu nejširší silnici, jakou město má. Usuzuji tak podle toho, že se přímo před námi táhlo volné široké prostranství vedoucí na další širé pláně ztrácející se v podivném oparu daleko před námi.

Polaskal jsem plynový pedál ještě o něco víc, Eudoxovy prsty se nečekaně rozběhly po klávesnici.

„Jak daleko myslíš, že to ještě je?“ otázal se mě.

„Už jsem ti říkal, že nevím. Ale mám dojem, že tamto v dálce znamená okraj zakázané zóny. Jak je velká ta, to nikdo neví. Proč?“

„Protože máme zhruba tak dvě třetiny všeho střeliva a to jsme zatím sundali jenom pár stonožkoidních potvor.“

„Hm,“ odtušil jsem temně, „odted' teda už žádné střelení impů.“

„Jo.“

A jeli jsme dál. Mezi rodinnými domky prorostlými odpornými žížalami, mezi auty naplněnými sedlou krví, mezi utrpením a bolestí. Přímo před námi se rozkládaly zdánlivě pusté pláně, na kterých nebylo nic než moře hořících lidí.

Desmotheové nad nimi kroužili jako supi nad pouští.

*

V Deváté sféře se nedá poznat, kdy je ráno, kdy poledne a kdy večer. Tady je pořád všechno stejné, obloha je věčně zatažená odpornými mraky, nic se tady nemění. Pokud ovšem nepočítám ty změny, jak se realita kolem nás propadá hlouběji a hlouběji.

Další taková změna přišla asi dvanáct hodin poté, co jsme do Deváté sféry vstoupili. To už jsme se pár hodin hnali tou neuvěřitelnou pustinou, na které nebylo nic než lidé a nižší příšery. Z dálky to tak nevypadalo, ale čím déle jsme po ní jeli, tím nekonečnější se zdála. Tmavý opar v dálce jako by se ještě vzdaloval, město nám dávno zmizelo za zády a ani optika transportéru v dálce nedokázala objevit nic než pořád tu samou poušť.

Tedy až do chvíle, než se objevil další zelený záblesk.

Obloha se pod jeho dojmem změnila tak, až se mi z toho zvedl žaludek. Ten rozdupnutý rakovinový nádor teď vypadal, jako by ho někdo napustil sedlou krví smíchanou s něčím opravdu odporným. Bílé fleky se střídaly s téměř černými, mezi tím se líně převalovala oblaka zbarvená do odporné fialové, ale jinak nebi pořád dominovala

sytě rudá barva, díky které jsme s Eudoxem měli pořád pocit, jako by každou chvíli měla začít pršet zkažená krev.

Jestliže byla změna oblohy tím prvním, čeho jsme si všimli, tak byla zároveň i tím nejméně podstatným.

I já jsem zalapal po dechu, když se širošírá planina rázem změnila jako mávnutím kouzelného proutku. Po naší levé straně vyrostly ze země obrovské hory, napravo naopak zazářilo nezdravě bílé světlo. Díval jsem se do něj a přesně věděl, co znamená. Tam kdesi v dálce právě explodovaly atomové zbraně. Tisíce a miliony lidských životů skončily a ti lidé se budou až do konce světa tavit v nepředstavitelném žáru toho výbuchu. Radiace jim bude rozežírat těla a oni přesto neumřou. Budou slepí, spálení, prolezlí nemocemi a přesto jim bude odepřeno umřít.

Až jsem se otrásl.

Na pozadí těch atomových výbuchů, které se teď pomalu, pomaličku rozvínovaly v důvěrně známé vařící se hříby, vystala ještě jedna nepřehlédnutelná dominanta. Vypadalo to skoro jako ty hory na druhé straně, bylo to rozlehlé, bylo to černé a bylo to příliš daleko na to, aby se dalo přesně rozeznat, co to vlastně je. Já to přesto věděl. Nenávidím hmyz.

„Koukej, Eudoxi, můj dům, můj hrad,“ ukázal jsem radši jiným směrem takřka se slzou v oku. Nad spíše tušenými než viděnými věžemi mého domu kroužily okřídlené příšery, kolem skály, na níž byl dům postaven, se vinula široká řeka čirého ohně a okolí mého sídla bylo na desítky a desítky kilometrů prosto všech impů, atrogynů a podobných odporností. V oku mě téměř zaštíplala další osamělá slza, když jsem si vzpomněl, jakou fušku mi dalo vyčistit nejbližší okolí od všech podřadných ras. S jakou láskou jsem to dělal, kolik námahy mě stálo pochyťat a pozabíjet všechny impy. Jak jsem je pak narážel na kůly, nechal plápolat na hranicích, přibíjel na obrácené kříže. Jak jsem vršil mrtvolu atrogynů do vysokých hromad, jak jsem tím dával všem na srozuměnou, kam se smí a kam už ne. To mi mohlo být sotva pár set let. Byl jsem mladý, plný elánu a vůbec chuti do života. Měl jsem se svým sídlem velké plány, doufal jsem je změnit v něco, co by se mohlo rovnat i Luciferově paláci. Jako by

něco takového bylo vůbec možné. Vždyť nikdo ani neví, jak Luciferův palác vypadá.

Ach, vzpomínky.

„Vypadá... v pořádku,“ zhodnotil Eudoxus osamělou stavbu a vrátil mě tak do současnosti.

„Jo, vypadá,“ souhlasil jsem spokojeně. „Však jsem ti říkal, že bych taky nikomu neradil zaútočit na mé území, byť v mé nepřítomnosti. Vidiš tamty létající věci? Tak s jejich zvládnutím by měl co dělat i démon. Doufej, že si nás nevšimnou.“

Eudoxus polaskal klávesnici a počítač transportéru přiblížil siluetu natolik, až kroužící zvíře dostalo jasné kontury. Já se při tom pohledu nostalgicky usmál, Eudoxus naopak trochu zbledl. Ne, že bych se mu divil. Jen hlava těch bestií je přibližně dvakrát delší než náš stroj, antracitově černým pancířem by nejspíš neprošla ani svěcená voda ani očistný oheň a ty pařáty, které si tvor teď tiskl k břichu, by náš pancíř dokázaly nakrájet jako parmskou šunku. Těmhle monstrům se říká aksaterové a jsou to jedni z nejkrásnějších a nejnebezpečnějších obyvatel Deváté sféry. Než se mi je tenkrát před stovkami let podařilo zkrotit, málem jsem se z toho tisíckrát zbláznil a pětsetkrát u toho umřel. Ale stálo to za to.

„Hele, Eudoxi, možná by ses měl jít vyspat,“ navrhl jsem. „Takhle blízko od mého sídla se žádné potvory nevyskytují, takže budeme mít docela dlouho klid. Až oproti tomu dorazíme tam k té hranici,“ ukázal jsem na ohromné, nepředstavitelné černé plameny šlehající až k nebesům, ve které se proměnil ten tmavý opar, „tak naopak začnou pořádné problémy. Předtím jsem si tím nebyl jistý, ale teď vím na sto procent, že tam začíná zakázaná zóna. Tam už se moc nevyspíš.“

„Hm,“ prohrábl si zpoceně vlasy Eudoxus, „OK. Vzbud' mě, až dorazíme k hranicím.“

Přikývl jsem na souhlas, Eudoxus zmizel v koupelně, já se pohodlně natáhl v křesle. Pro jistotu jsem si na obrazovce vyvolal i menu pro ovládání zbraní, ale vážně si nemyslím, že by něco takového bylo potřeba. Jistě, aksaterové by na nás mohli zaútočit, ale v tom případě by mně stačilo vystoupit a dát jim na srozuměnou, kdo

se vrátil. Na své pracně vycvičené miláčky střílet rozhodně nehodlám.

AKSATER

Eudoxus se natáhl na palandu a během několika minut se vnitřkem transportéru začalo rozléhat rytmičné oddechování. Já upravil kurs tak, abychom se ještě o něco víc přiblížili mému sídlu a potichu si začal sundávat zbraně ze zad. Křesla transportéru byla sice navržena tak, že se v nich dalo sedět i s brokovnicí připevněnou šikmo přes páteř, ale žádná slast to rozhodně nebyla. Na druhou stranu jsem se až do této chvíle zdráhal zbraně odložit, protože už události v jezeře dětí mi daly na srozuměnou, že v Deváté sféře démon opravdu nezná dne ani hodiny. Kdybych se tenkrát musel zdržovat výběrem zbraně, mohl nás požírač klidně stáhnout pod hladinu a pomalu pohltnout. Kdepak, pohodlí je skvělá věc, ale ne ve chvíli, kdy stojí v cestě přežití.

Teď byla situace ovšem o něco jiná.

Spokojeně jsem o křeslo opřel pušku i brokovnici a konečně naplno vychutnal ten krásný pocit, když se člověk zaboří do měkkoučkého křesla.

Slastně jsem zavrnl.

V následující chvíli do transportéru udeřilo Thorovo kladivo.

*

Eudoxus předvedl ve vzduchu cosi jako urvanou turbínu, mě ten náraz zarazil obličej na tři centimetry do monitoru. Všude bylo najednou plno krve, moje sundané zbraně svištěly vzduchem a uvnitř vozidla vůbec panoval nepředstavitelný nepořádek.

Vyprostil jsem pořezaný ksicht z trosek monitoru, přejel si přes obličej rukou a zacelil ty nejhorší rány. Na vedlejším monitoru se zatím začala země podivně vzdalovat.

„Ke zbráním, dělej!“ houkl jsem na Eudoxe a sám se zatím chopil řízení. Ještě štěstí, že náš transportér má přesně podle předlohy všechny důležité systémy několikanásobně jištěné. Jinak bych musel řídit takříkajíc naslepo.

Popadl jsem volant, mrkl na vedlejší monitor. To, co jsem viděl předtím, se mi vůbec nezdálo. Země se opravdu vzdalovala, jako by nás něco nadnášelo. Nemuselo jsem přemýšlet zrovna hodinu, abych uhádl, co to tak může být.

Pustil jsem zbytečný volant a vyvolal na obrazovce zbraňové menu. Eudoxus zrovna v té chvíli zapadl do svého křesla, tak jsme se do ovládání zbraní pustili oba najednou. Kryt na střeše se rozevřel, plamenomet vyklouzl ze svého uložení. Na monitoru se objevila obrovská odrápená noha svírající náš transportér jako vlašský ořech. Když jsem zahlédl, jak se ostrý dráp pomaličku boří do neprůstřelného kovu, málem mi uniklo poplašené vyjeknutí. Najednou jsem měl nějak strach stisknout spoušť – jestli se tohle stvoření lekne, tak jediným záškubem mocného svalstva rozmáčkne transportér i s námi jako plechovku od piva.

Můj prst na ovladači znehybněl.

Eudoxův bohužel ne.

Než jsem si to stihl uvědomit, rozsyčelo se vodní dělo a rotační kulomet vychrlil další a další přívally posvěceného kovu.

„Nestřílej, ty blbče!“ zaječel jsem jako na lesy, ale už bylo pozdě. Tělo mého drahého aksatera začalo syčet, jak jej pohltil příval svěcené vody.

Nastalo peklo.

Zvíře sebou leknutím škublo, transportér ve vzduchu předvedl něco jako kotoul plavmo. Eudoxus se zatím nestihl připoutat, takže ho teď mocná síla vyrvala z křesla, přehodila přes opěradlo a

pokusila se jeho tělem zarovnat se zdí vystrčenou palandu. Vnitřkem stroje se rozlehlo praskání lámaných kostí a mužův řev. Přiznávám, že jsem to moc nevnímal – příšerná síla mě vrhla proti pásům, konstrukce křesla se setrvačností málem zkroutila, moje ruce udeřily naplno do klávesnice. Pak se celý transportér obrátil vzhůru nohama a můj žaludek najednou zachvátil pocit volného pádu. Na vedlejším monitoru jsem ještě stihl zahlédnout, jak aksater mocně potřásá spárem, ze kterého stoupala pára a odpadávaly kusy masa.

Volný pád netrval dlouho.

Stroj dopadl na zem se zvukem, jako když se s gustem dupne do odleželého hovna. Rozdrcené tkáně vystříkly na desítky metrů daleko, stroj se radlicí zabodl do země, aksater nám nad hlavami opsal kolečko. Jeho příšerná, ozubená hlava se otočila přímo na nás, nepředstavitelná tlama se rozevřela a odhalila doslova záplavu zubů. Mocná, pancéřovaná křídla se roztáhla do maximální šíře, tvor připomínající pohádkového draka říznutého s rozdupanou chobotnicí ve vzduchu zastavil.

Věděl jsem, co musí přijít.

A věděl jsem, že to přijít nesmí.

„Nic nedělej, na zbraně nesahej!“ houkl jsem na Eudoxe a proskočil průlezem skoro ještě dřív, než jsem stiskl otevírací tlačítko.

Oheň, smrad a jedovaté plyny na mě zaútočily nebyvalou silou.

*

Dopadl jsem do toho neuvěřitelného marastu, provedl parakotoul, postavil se na nohy. Aksater přímo nade mnou zrovna skládal křídla a roztahoval všechny spáry. Transportéru zbývalo odhadem tak deset až patnáct vteřin života.

„Lehni!“ zaječel jsem mocným hlasem, který mé zvíře slýchalo po tisíce let.

Aksater vydal vysoké zatroubení, ze kterého se mi rozvibrovaly všechny kosti v těle. Jeho křídla několikrát majestátně zamávala, z tlamy vyhřezl dlouhý, jakoby z několika pramenů spletený jazyk.

Desítka očí se upřela přímo na mě, z odporné tlamy odkápl hektolitr jedovatých slin.

„No tak, lehni!“ zařval jsem znova. I můj hlas dokáže přivést kosti k rezonanci.

Aksater vydal další zařvání, jeho jako břitva ostré drápy zahrabaly ve vzduchu, dlouhý, ostny porostlý ocas několikrát práskl sem a tam. Založil jsem si ruce na prsou a přes okraj zrcadlovek pohlédl svému stvoření přímo do očí.

Nekrytý pohled démona působí na aksateru zhruba tak, jako lidský pohled na psy. Když je v něm dostatek sebevědomí a žádný strach, aksater tíží pohledu nevydrží.

Tenhle nebyl výjimka.

Jeho oči mocně zaplály, monstrózní hlava se na dlouhém krku stáhla, jako by se zvíře snažilo mému pohledu vyhnout a pak se stalo něco, co jsem vážně nečekal.

Ta mrcha se na mě normálně vrhla.

*

Nejdřív jsem tomu prostě neuvěřil.

Díval jsem se, jak se na mě řítí nejméně stotunové zvíře a jen jsem tam tak stál a čekal, co bude.

Pak naštěstí zapracovaly reflexy.

Zaječel jsem a vrhl se na stranu tak prudce, jako ještě nikdy v životě. Aksaterovo tělo dopadlo jen pár zlomků sekundy poté, co jsem se odrazil. Mocná tlaková vlna mě popadla, mrštila mnou přímo proti zemi a paradoxně mi tak zachránila život.

Vyryl jsem vlastním obličejem do země složené z lidí dlouhou brázdou, ústa jsem měl najednou plná zuhelnatělého masa a přes přívaly krve jsem neviděl ani to nejmenší. Jen uši mi dávaly vědět, že je mi rozzuřený aksater v patách.

Provedl jsem v té vyryté brázdě něco jako simulaci skoku do výšky. Krev mi stekla z očí a já tak mohl pohlédnout do očí své smrti.

Aksater se takhle zblízka jinak popsat prostě nedá.

Deset žhnoucích očí mě provrtalo pohledem, křídla zamávala ve vzduchu, děsivý spár zasvištěl. Nevím, jak se mi to podařilo, ale nějak jsem se v tom výskoku skrčil, takže mě nepředstavitelné drápy o pár milimetrů minuly.

Vzduchem zavířily mé odseknuté vlasy a já dopadl zpátky do žhnoucí břečky pode mnou. Vařící krev mi stekla za límec, aksater se majestátně rozkročil. Šestice jeho nohou se zabořila hluboko do země, chapadla vyrůstající ze zad zapráskala vzduchem, přední pracky připomínající končetiny kudlanky nábožné nedočkavě zahrabaly.

Mně hlavou vesele prolétlo, že tady v tom žhavém *merde* snad doopravdy zemřu. Aksater mě v příštím okamžiku popadne do drápů, roztrhne mě na dva kusy a pak si mě nacpe hluboko do chřtánu. Mě, démona! Mě, který ho vychoval skoro od vejce!

Tak to by rozhodně nešlo.

Mocné drápy se začaly svištivě blížít, aby ze mě nadělaly sekanou, já se nadzdvihl na lokti a druhou rukou odhodil zrcadlovky do dálí. Na víc nebyl čas, ale svůj pohled jsem předvedl opravdu tak, jak se patří. Záře mých očí vyvolala na aksaterově odporné držce hluboké stíny, prostorem prokvetl můj panovačný hlas.

„Okamžitě lehni, ty potvoro zasraná, nebo si z tebe nechám ušít bundu i s botama!“

Nechci se chlubit, ale toho hlasu jsem se skoro lekl i já.

*

Aksatera to taky na chvíli zarazilo.

Ale opravdu jen na chvíli.

Pak mohutná křídla rozvířila vzduch, gigantické svaly se napjaly, zuby povyjely z dásní, v očích se zablesklo zvířecí zuřivostí.

„A kurva,“ řekl jsem neoriginálně.

Zvíře se na mě vrhlo.

Skoro.

*

Ve chvíli, kdy se ty strašlivé svaly napjaly ke skoku, narazil do jeho levé zadní nohy náš starý dobrý transportér. Vedle rozkročeného aksatera vypadal jako krabička od zápalek vedle přerostlého bernardýna, ale i něco tak malého dokáže ublížit, když je to vybaveno šípovitou radlicí a trojicí zbraní chrlících posvěcenou smrt.

Aksater strašlivě zařval, jak mu břicho zaplavil příval ohně, jak se mu od boku odrazil paprsek svěřené vody a jak mu na pancíři začaly vyskakovat jiskřičky po dopadech kulometných střel.

Mohutná hlava se otočila, nohy zavířily, přišera stanula transportéru tváří v tvář. Čelisti se rozevřely, drápy zahvízdaly vzduchem.

Já na víc nečekal.

Planoucí atmosféra Deváté sféry poděšeně zahučela, jak se můj lidský avatar přeformoval do podoby, která naštěstí ani tentokrát vůbec nepřipomínala bílého králíčka. Má černá křídla vrhla na aksatera temný stín, mé svalstvo se přelilo jako hustý olej, drápy vyskočily jako stříbrné kosy.

„K noze!“ zahřímal jsem tak, až se země roztřásla od obzoru k obzoru.

I útočící aksater má něco jako pud sebezáchovy.

Zvíře odskočilo od transportéru, jako by šláplo na rozpálená kamna, jeho oči se pokusily obsáhnout mou novou formu. Z obrovské tlamy vyšlo dlouhé, podrážděné syčení, celý tvor se nahrbil, jako by poznal svého skutečného pána a zalekl se trestu.

Nebo jako by se chystal ke skoku.

Nevěřicně jsem sledoval, jak se svalstvo toho zvířete znovu napíná, jak si mě zvíře měří, jak se mu v očích leskne hlad a touha po krvi. V tom okamžiku mi definitivně došlo, že tenhle tvor mě neposlechne, kdybych se na hlavu postavil. Tenhle tvor mě neposlechne, ani kdybych se na hlavu postavil jemu.

V tom případě zbývá jediná možnost.

Mávl jsem rukou a do aksaterova těla narazilo staré dobré silové pole. Zvíře zarotovalo vzduchem, vydalo poděšený ryk a pak dopadlo mezi hořící lidi jako menší hora. Kdybych nebyl démon disponující nepředstavitelnou mocí, dostával bych si připečenou krev

z nosu a uší ještě dobře týden. Takhle jsem jenom luskl prsty a všechno to svinstvo ze mě zmizelo.

„No tak pojď, jestli si troufáš,“ ušklíbl jsem se na aksatera stavějícího se na nohy a ten škleb zvířeti zlehka připálil kůži na hlavě. Aksater zavyl vzteky, mocně se odrazil a zase se na mě vrhl.

Mávl jsem silovým polem.

Zvíře se v polovině skoku najednou otřásl, jeho dračí forma se roztekla do něčeho nepředstavitelného a mé silové pole se od toho něčeho neškodně odrazilo.

Víc jsem udělat nestačil.

Aksater se mi vrhl do úsměvu, až Devátou sférou práskl sonický třesk.

*

V jednom okamžiku jsem se vesele šklebil, jist si svou převahou, v tom druhém jsem letěl vzduchem, snažil se vykrývat strašlivé údery odnikud se rodících pařátů a hlavou mi letělo, že aksatery jsem si na ochranu svého panství nepřestoval pro nic za nic. Dobře vycvičený aksater dokáže popadnout démona za krk jako králíka a udělat s ním krátký proces.

Což by bylo docela trapné.

Dlouhá, dutá, kostěná jehla se mi zabořila do boku, má krev vyšplíchlá. Z vířícího beztvára, ve které se aksater proměnil, se vynořila známá ozubená tlama. Nejspíš jen proto, aby se mi nehezky zašklebila do ksichtu.

Mávl jsem po ní pěstí, ale hlava zmizela rychleji než moje ruka urazila polovinu potřebné vzdálenosti. Kolem pasu se mi omotalo ostnaté chapadlo, do zad se zaryla stovka drápů.

Pak jsme dopadli na zem.

Krev dostříkla až do oblak, drápy mi pronikly až k páteři, já křísł svými drápy o sebe.

Do aksaterího těla udeřil ohromný snop energie, celá Devátá sféra na okamžik vypadala jako negativ sebe sama. Zvíře sebou mrsklo

jako elektrický úhoř, který má problémy s uzemněním a všechny ty bodce a drápy z mého těla na okamžik zmizely.

Já víc nepotřeboval.

Ve zlomku sekundy jsem sebral veškerou magickou energii a použil ji na to, abych ze sebe měnící se potvoru setřásl.

Povedlo se.

Příšera odlétla jako nakopnuté štěně, já se vyšvihl na nohy. Na mnoha místech ze mě valila krev jako z vola, ale to bude muset počkat. Druhou šanci bych dostat nemusel.

Krev při aksaterově dopadu vystříkla zase až skoro do nebes, zvíře se změnilo ve vířící změť končetin, jak se příšernou rychlostí snažilo postavit na nohy. Já ho ovšem nehodlal nechat.

Z mé hrudi vyrašily další končetiny, prostorem problesklo moje přání. Při své transformaci jsem ze sebe shodil neprůstřelný komplet i se zbraněmi jako motýl nepotřebnou kuklu. Teď všechny zbraně prosvištěly vzduchem a jejich pažby mi usedly do dlaní.

Aksater se odrazil.

Mrštíł jsem mu do chřtánu granáty, spustil palbu z koltu, proti hrudi mu mrskl sadou nožů, přímo do obličeje namířil svatý plamenomet. A ještě jsem se stihl proklít za to, že jsem ze sebe sundával ty pušky. A že mě ani nenapadlo si je vzít, když jsem lezl ven.

Měl jsem zásobníky prázdné dřív, než se zvíře dostalo do poloviny potřebné vzdálenosti. Samozřejmě, že jsem ani ve snu nečekal, že by ho palba z ručních zbraní dokázala zabít, když se to nepodařilo ani palubním zbráním transportéru. Ale mně šlo jen o čas.

Zpola oslepené zvíře prolétlo místem, kde jsem ještě před okamžikem stál. Jeho drápy vyryly hluboké jizvy v zemi, hlava se zlostně rozhlédla, kdeže to jsem.

V tom okamžiku jsem se mu snesl na záda, moje svalnaté paže sevřely jeho krk, drápy prořízly takřka nezničitelnou kůži a polaskaly odhalenou páteř.

Aksater příšerně zaryčel, vzepjal se na zadních a pokusil se mě shodit.

Bez šance.

Dalšími dvěma rukama jsem ho popadl za čelisti, nedbal jeho šavlovitých zubů a roztáhl mu chřtán tak, až vazivo začalo povolovat. Mocná chapadla evokující oliheň mě málem roztřála vedví, ale jakýmsi zázrakem se mi podařilo uhnout.

Pak už se urvaná chapadla svíjela mezi hříšníky a aksater řval bolestí.

S napůl vykloubenou čelistí mu to zrovna dvakrát nešlo.

„Zlobivý pejsánek!“ zařval jsem mu posměšně do ucha a zarazil mu další ruku hluboko do krku. Monstrum se roztrásl jako hyperaktivní ratlík, oči mu málem vypadly z důlků a křídla začala bít do země tak, až to vypadalo, jako by se z nebe spustil krvavý deštiček.

Já ničeho nedbal a jen jsem cpal ruku hlouběji a hlouběji.

Ještě mám dvě sekundy.

Ještě sekundu a půl.

Rozevřel jsem pěst, aksater se znovu otrásl, já se odrazil od jeho rozložitých zad.

Zvíře vydalo poslední, zoufalé zakvilení, já udělal mocné salto vzad.

Pak to bouchlo.

*

V jedné chvíli stál uprostřed příšerné krajiny monstrózní drak, v té druhé se monstrum změnilo v kouli bělostného ohně rozpínajícího se hrozivou rychlostí do všech stran.

Rozšlehané kosti, napěněná krev, roztrhané kusy pancíře, to vše zavířilo vzduchem, to vše dopadlo v širokém okruhu všude kolem. Já se zachoval podobně jako trosky zvířete a zabořil se mezi trpící hříšníky.

Jestli to nevíte, tak padnout mezi planoucí hříšníky je o dost příjemnější než padnout na tvrdou zem. Jenom je to strašlivě nehygienické.

Vytřel jsem si z očí přismahnutou krev, nechal zmizet přebytečné ruce a pomalu se zformoval do svého lidského avatara. Hlavou mi při

tom pomalu táhlo, že ten druh granátu, který jsem zarazil monstře do krku, nesmím nikdy, nikdy, nikdy použít na vzdálenost menší než deset kilometrů. Pokud ovšem nebudu chtít, aby mě oheň z dracených zbytků svatých uškvařil na jemný popel.

*

Stačilo pomyslet a moje neprůstřelná výstroj se na mě navlékla hezky sama od sebe. Vystřílené zásobníky se naplnily zásobou nábojů z kapes, nabitě zbraně se zasunuly zpátky na místo. Jen granáty budu muset doplnit v transportéru, stejně jako náplň očištného plamenometu.

No jo, transportér.

Otočil jsem se kolem dokola a zahlédl náš stroj stojící nakřivo asi o sto až sto padesát metrů dál. Už takhle z dálky mi z toho pohledu přeběhl mráz po zádech. Radlici zabořenou do úpících lidí nebylo skoro vidět, ale já měl stejně pocit, že je s ní něco špatně. Mohutné jizvy, promáčkliny a trhliny na trupu mi dávaly za pravdu.

„Zatracená bestie!“ zaklel jsem vztekle a vyrazil přímo ke stroji.

Šlapal jsem přitom hříšníkům přímo do obličejů.

*

Neušel jsem ani deset metrů, když mě do zad zasáhlo něco jako rozjetý rychlík. Provedl jsem ve vzduchu salto mortale a málem se po hlavě zabořil mezi lidi.

Nechutný pocit.

„Co to má...?“ zařval jsem už vyloženě nasraně a vyhoupl se na nohy.

Vzápětí mě nasranost přešla.

Přímo přede mnou stál docela obyčejný chlapík v bílém obleku, s bílým slamákem a v bílých polobotkách. Na očích měl módní černé brýle, v koutku úst kvalitní doutník a v levé ruce něco, co vypadalo jako oční bulva nedávno zesnulého aksatera.

A netvářil se zrovna přátelsky.

„Co to má sakra znamenat?“ dokončil jsem větu a muže si zvědavě změřil. Na to, abych poznal, že patří k mému druhu, jsem jakoukoli magickou mocí plýtvat nemusel. Jakákoli jiná bytost by v tomhle prostředí těžko dokázala ochránit sněhobílý oblek před znečištěním. O samotném přežití ani nemluvě.

„Co má jako znamenat co?“ přehodil si démon doutník do druhého koutku a změřil si mě nepřátelským pohledem přes horní okraj slunečních brýlí. „Myslíš jako to, že jsi bez dovolení vstoupil na moje území, nebo žeš mi zabil jedno z mých hlídacích zvířat? Ale to je vlastně jedno. Ať už myslíš cokoli, tak na to bych se měl ptát spíš já.“

Ted' byla řada na mě, abych blýskal nepřátelskými pohledy.

„To si děláš srandu, vid'?" Nevím, co seš zač, ale tohle je *moje* území. A to oko, co držíš, patřilo mému zvířeti. Které se, pravda, tak trochu vymklo z rukou.“

„No fajn,“ ušklíbl se démon. „Pokud něco, tak jsi aspoň originální. A vlastně i docela zábavný. Takže máš přesně tři tisíce na to, abys odsud zmizel a už nikdy se nevracel. Jinak si z tebe udělám předložku před krb.“

„Tak počkat,“ zvedl jsem ruce v uklidňujícím gestu. „Chápu, že jsem tu nějaký čásek nebyl, ale to je snad moje věc. Ted' jsem zpátky a rozhodně tady nestrpím žádné vetřelce. Takže si ty svoje tři tisíce sekundy hezky vezmi a zmiz s nima dřív, než tě pochovám přímo tam, kde stojíš. Jasný?“

Démonovy oči se nebezpečně zúžily, doutník mu z úst zmizel, slamák se změnil v helmu natřenou maskovacím nátěrem. Mně do ruky skočil starý dobrý kolt nabitý posvěcenými kulkami. Atmosféra značně zhoustla.

„Jsi snad blázen?“ zeptal se najednou neznámý démon. „Přijdeš si na moje území a chceš mi tu vyhrožovat nějakou lidskou hračkou? Co to má být za vtip? Když chceš moji zemi, proč to neuděláš, jak se patří? Co je to kurva za způsoby, vplížit se sem v nějaké plechovce,“ pohodil hlavou k pomačkanému transportéru, „zabít mi hlídací zvíře, a pak tvrdit, že tohle je tvoje území? Chceš mě snad nasrat, nebo co? Protože jestli jo, tak se ti to kurevsky daří!“

„Víš, možná bychom se měli oba uklidnit,“ odpověděl jsem klidným, vyrovnaným hlasem. „Jestli tvrdíš, že tohle je tvoje území, tak ti budu muset holt věřit. Možná jsem se spletl, možná jsem se netrefil, možná mám v hlavě guláš a tak si pamatuju něco, co se vůbec nestalo. Pamatuju si, jak jsem stavěl támhle svoje sídlo, pamatuju si, jak jsem vychovával svoje zvířata, pamatuju si, jak jsem zbavoval tohle území všech podřadných elementů. Ale jak říkám, možná se nic z toho nestalo, možná se mi to všechno zdálo. Možná bych tedy měl hezky potichoučku odejít a zauvažovat, jestli nemám v hlavě o kolečko navíc. Ne?“

Démon otevřel ústa k odpovědi.

Já švihl rukou.

Z hlavně mého oblíbeného koltu vyšlehl plamen, posvěcená kulka v mžiku překonala krátkou vzdálenost.

Helma kovově zazvonila.

Démon zavrával.

„Ty...ty parchante... za tohle... za tohle tě zabiju!“ vytryskla mu z úst temná krev.

Já jen filmově odfoukl kouř z hlavně a předvedl démonovi posměšné zasalutování.

„Do... do pěti vteřin... do pěti vteřin jsem zpátky a pak... pak ti předvedu... co to znamená... nasrat... Azazela!“ začal se démon dávit vlastní krví.

Usmál jsem se mu do obličeje, zastrčil kolt do pouzdra.

„Ty to možná nevíš, Azazeli,“ pravil jsem přátelským hlasem, „Ale my dva už se nevidíme. Nerad ti to říkám, ale tentokrát nebude žádné jednoduché znovuzrození. Ta kulka, co máš v hlavě, je totiž... posvěcená.“

Azazel se nejdřív zatvářil nechápavě.

Pak ho nechápavost přešla.

To mu mozkiem prošlehl svatý plamen, bělostný oheň vyrazil ze všech jeho tělesných otvorů, bílé oblečení na něm vzplálo. V jednom okamžiku přede mnou stála docela obyčejná lidská postava, v tom druhém jsem se díval na něco připomínající hořící voskovou figurínu. Rysy se neuvěřitelnou rychlostí roztékaly, tělo se hroutilo do sebe, z rukávů a nohavic tryskala páchnoucí tekutina.

Pak se zablesklo. Zazněl hrom.

Tlaková vlna mnou znovu práskla o zem, doruda rozpálená helma tlumeně zarachotila o čelo jednoho z hříšníků.

„Tak to bychom měli,“ řekl jsem spokojeně a už po kdovíkolikáté se vyškrábal na nohy.

*

Než jsem se doplahočil k pomačkanému transportéru, stačila na mě všechna krev a ostatní svinstvo uschnout a teď jsem při každém kroku jemně popraskával. Mohl jsem to všechno ze sebe zase sundat jedinou myšlenkou, ale tak nějak se mi nechtělo. Krev, špína a to všechno k našemu poslání přece patří.

„No sakra,“ pravil jsem ve chvíli, kdy jsem došel k nehybnému vozidlu. Jak jsem zahlédl už z dálky, stálo hodně nakřivo, radlici mělo zaraženou hluboko v zemi a na povrchu mělo tolik škrábanců a proláclin, až se mi z toho chvílemi dělalo zle. Na střeše jsem navíc zahlédl pomačkaný, zprohýbaný kryt, který původně nádherně zařezával se zbytkem střechy. Teď z ní vyčníval jako zmrzačená žraločí ploutev.

Přebrodil jsem se hříšníky až dozadu, vylovil otevírací tlačítko a dvakrát nervózně zmáčkl. Průvlak by se po něčem takovém měl rozletět do stran.

Teď se mu nějak nechtělo.

Zmáčkl jsem tlačítko ještě čtyřikrát, než se z vnitřku stroje neochotně ozvala hydraulika a než se průlez začal pomaličku rozevírat. Z toho pohledu na mě sedlo něco jako tíseň.

„Seš v pořádku?“ zavolal jsem na Eudoxe, jen co jsem se vyhoupl do stroje. Uvnitř bylo nezvyklé šero ozařované jen nouzovým osvětlením, vpředu poblikávaly monitory spolu s kontrolkami a mého spolubojovníka nebylo nikde vidět.

„Jo, jsem,“ ozvalo se nečekaně z mé pravé strany, až jsem nadskočil. Eudoxus se malátně zvedl z palandy, na čele mu zasvítíl bílý ob vaz, oči se nezdravě zaleskly.

„Sakra, ty vypadáš,“ pravil jsem znepokojeně a pětkrát polaskal tlačítko. Průvlak se začal zavírat ještě neochotněji, než když se před chvílí otevíral.

„Jo, díky. Dej mi pár minut, za chvíli budu v pořádku. Je to jen pár zlámaných kostí a nějaká vnitřní zranění. Můžeš se zatím podívat na diagnostiku. Mám dojem, že to tvoje zvířátko nám trochu pocuchalo vůz.“

„Jo, trochu pocuchalo,“ zavrčel jsem nespokojeně a usadil se do pilotního křesla. Eudoxus evidentně netuší, jak transportér vypadá zvenčí. Kdyby tušil, nezněl by takhle optimisticky.

Vyvolal jsem na monitoru diagnostické menu a zadal počítači provedení všech důležitých testů. Počítač sám o sobě sice dokáže opravit a přemostit své nejdůležitější funkce, ale rozhodně není tak pokročilý, aby zvládl úplně všechno bez pomoci obsluhy. Co se dá dělat. Nejsme v knize.

Po monitoru se rozeběhla řada hlášení; já se šel zatím trochu zkulturnit. Transportér sice disponuje docela šikovnou minikoupelníčkou, ale já přece nejsem člověk, abych něco takového potřeboval. Stačilo pár magických úkonů a krev mi z obličeje zmizela, šaty přestaly smrdět, nasáklé kalhoty čvachtat a z bot zmizelo dobře půl kila nejrůznějšího svinstva. Nakonec jsem neodolal a zhmotnil jsem si zpátky na obličej i svoje sluneční brýle. Sice je mám jenom kvůli staré dobré *imidži*, ale my démoni už jsme holt takoví. Vrhл jsem na sebe spokojený pohled do zrcadla a po lesklé ploše se rozeběhla řada prasklin. Spravil jsem to jedinou myšlenkou a šel se věnovat své výstroji.

Nacpal jsem náboje do komor revolveru, vyměnil zásobníky u glocků, zavěsil si na opasek osvědčené granáty. Při tom, jak jsem se jich dotýkal, mi po zádech běhalo něco jako posvátný mráz, prsty se mi trochu tráslы a na čele vyvstával pot, když jsem si představil, co by se stalo, kdybych jenom trošku potáhl za ocelový kroužek. Nerad to přiznávám, ale málem jsem na sebe ty granáty nepověsil. Ale od toho jsem démon, abych nad svým strachem dokázal zvítězit.

Nakonec jsem si na záda pokorně zavěsil i brokovnici a vojenskou pušku. Takovou chybu, abych někam vyšel bez nich, už rozhodně neudělám.

*

„Tak jak to s tebou vypadá?“ oslovil jsem počítač. Odpovědi se mi samozřejmě nedostalo, zato na monitoru se začalo pomalu vypisovat hlášení o všech škodách. Jel jsem očima po řádcích, chvílemi nespokojeně bručel, chvílemi optimisticky zdvihal obočí. Eudoxovi ta chvíle stačila na to, aby se dal jakž takž do pořádku a tak se teď usadil do křesla vedle mě. Tak jsme bručeli a zdvihali obočí oba.

*

„S tímhle nám ta cesta bude trvat dvakrát tak dlouho,“ zavrčel Eudoxus, když hlášení na monitoru dospělo ke svému konci. Chtě nechtě, musel jsem mu dát za pravdu. Při útoku aksatera došlo k poškození toho monitoru, který jsem rozkřápl hlavou. Dále došlo k jakémusi podivnému elektrickému přepětí, což uškvařilo pár procesorů. To mělo zase za následek částečné vymazání paměti počítače, zhroucení několika procesů a nouzové odpojení méně důležitých součástí transportéru. To vše ovšem půjde dát do pořádku. To jsou malé věci.

Daleko horší je fakt, že radlice drží jen na jednom rameni, je zkroucená jako preclík a kdybychom ji chtěli ještě někdy použít, nejspíš by zafungovala jako dvousečná zbraň. Když jsem se počítače zeptal na doporučené řešení, dostalo se mi lakonické odpovědi, že radlici bude nejlépe buď rovnou odříznout, nebo alespoň zdvihnout tak, aby během jízdy nefungovala jako pluh.

Mezi další mechanické závady patřilo mnohačetné promáčknutí, proříznutí a protržení trupu. Eudoxovi inženýři naštěstí zkonstruovali skořepinovou konstrukci tak, že sestávala z několika na sobě prakticky nezávislých vrstev, takže skořepina stroje dokázala odolat nepředstavitelným napětím. Aksaterovy drápy přesto na několika místech ťaly tak hluboko, že pronikly až na několik milimetrů od vnitřní stěny stroje. Mám-li to říct jinými slovy, jsme na mnoha

místech poškrábaní tak, že stroj už rozhodně nevydrží to, co vydržet měl. Stačí jeden pořádný náraz a kov se začne trhat.

A jako by toho ještě nebylo dost, došlo k poškození několika poloos. Nechal jsem počítač provést testy několikrát, ale pokaždé mi vyšel jiný výsledek. Jednou počítač tvrdil, že jízda je možná s jistými omezeními, podruhé nedal jinak, než že se dvě poloosy budou muset vyměnit. Vynadal jsem počítači do blbců a hovad a šel se na problém podívat takříkajíc osobně. Eudoxus na sebe hodil zbytek své výstroje a spěšně mě následoval.

*

„Sakra práce,“ prohlásil jsem nevrle, když se mi podařilo odkopat dostatek hříšníků na to, abych na pokroucené poloosy viděl. Předtím jsem měl dojem, že se mi podařilo aksatera odehnat včas. Teď jsem viděl, že zvířeti stačilo pár chvil a dokázalo zkroutit mohutné ocelové hřídele, jako by byly z plastelíny.

„Tohle tady nevyměníme,“ zaprorokoval Eudoxus temně.

„Jasně, že ne,“ zaprorokoval jsem i já. „Uhni, ať nedojdeš k úhoně.“

Eudoxus sice evidentně nepochopil, co chci dělat, ale zná mě už natolik, aby se neptal a radši poslechl. Posunul jsem si sluneční brýle na čelo, vrhl pohled na pokroucené poloosy a použil magii.

Stroj začal temně žhnout, mně se v žaludku usadil podivný pocit. Jako bych do sebe nacpal kilo banánů a zapil to kyselým mlékem. Jako by něco bylo prostě hrozně špatně.

I přes tenhle nepříjemný pocit jsem sevřel stroj svojí myslí, představil si změny, sevřel kov svou vůlí. Poloosy se začaly napřimovat, pomačkaná radlice získávala něco ze svého dřívějšího tvaru, nejhorší jizvy a promáčkliny začaly jakoby zarůstat.

Spokojeně jsem se usmál a vložil do díla další část své energie.

V té chvíli se něco pokazilo.

Pocit v mém žaludku vygradoval neuvěřitelnou rychlostí, mně se do celého těla zakousla bolest, prsty mě prudce zabrněly, jako bych

sáhl na vedení vysokého napětí, a pak mnou neznámá síla docela obyčejně švihla o zem.

„Kurvapráce, co to bylo?“ vyhrabal jsem se z dobře metrové jámy, v hlavě pocit, jako by mi do ucha právě vletělo deset sršňů najednou.

„Můžu jenom hádat, ale řekl bych, že zpětná vazba,“ ozval se Eudoxus jako nevinnost sama. „Kdyby ses zeptal, tak jsem ti mohl připomenout, že stroj je pochopitelně chráněn tou nejvyšší magií, jakou ovládám. Jinak by se přece nemohl pohybovat v Deváté sféře. Myslel jsem, že je ti to jasné.“

„Je mi to jasné,“ zavrčel jsem našťavaně. „Akorát jsem na to zapomněl jak na vlastní smrt. Myslíš, že to můžu zkusit ještě jednou, nebo radši ne?“

„No, je to tvoje rozhodnutí, ale osobně bych se do toho už nepouštěl. Magická ochrana teď bude nějakou chvíli dost našponovaná. A podruhé už by tě nemusela jen tak lehounce odstrčit.“

„Prý lehounce odstrčit,“ zavrčel jsem znovu a potřásl hlavu, abych z levého ucha vyhnal sršně a z pravého nějakou urvanou lidskou součástku. Takhle od pohledu to vypadalo na prudce připálený prst, ale tady člověk nikdy neví.

*

K nějakému druhém pokusu s opravami jsem se nakonec neodhodlal. Ne snad, že bych se bál Eudoxovy magie. Nevěřím, že by mi kouzla obyčejného člověka dokázala ublížit tehdy, když o nich vím. Jenže ve chvíli, kdy bych zaceloval škrábance a narovnával osy, by se mohlo docela lehce stát, že by se veškerá ochrana transportéru vybila v marných pokusech zabránit mi v opravách a proti prostředí Deváté sféry by pak nezůstalo vůbec nic. A bez ochranné magie bychom v hořící atmosféře dokázali urazit možná tak pár kilometrů. Pak by se nám stroj buď docela obyčejně roztavil, nebo by alespoň vyhořel počítač. A bez počítače tohleto supervozidlo jezdit nedokáže.

Jestliže jsem se nemohl pustit do hrubých mechanických oprav, tak v renovaci počítače mi nebránilo vůbec nic. Připravil jsem si všechny potřebné součástky, nechal si na monitoru zobrazit podrobná schémata oprav a pak jsem se do toho pustil.

Když se to tak vezme, nebylo to vůbec složité. Alespoň ne poté, co mě Eudoxus od odhalených vnitřností počítače vyhnal a pustil se do oprav sám.

No co. Martin Šolar elektrině nikdy nerozuměl.

Mně to muselo zůstat po něm.

*

„Tak to bychom měli,“ zvedl se můj spolubojovník od ovládacího pultu po dobré hodině intenzivní práce. Za tu dobu se vedle něj nakupila slušná hromádka spálených elektrosoučástek, kdežto z krabic s náhradními díly zase podstatná část ubyla. Já se celou tu dobu nudil v křesle a uvažoval o tom, jestli odsud stihneme zmizet dřív, než se i druhý aksater rozhodne, že se přiletí podívat, co se to tady děje. Zatím pořád kroužil kolem nejvyšší věže mého sídla a k ničemu se neměl, ale já z něj byl stejně docela nervózní. Eudoxovo spokojené zvolání mě tím pádem docela potěšilo.

„Tak fajn, ať už jsme pryč,“ zamnul jsem si ruce a připjal si pásy. Eudoxus naházal spálené součástky do jedné prázdné krabice, tu zasunul pod spodní palandu a pak už se konečně uvelebil vedle mě.

„Na to, že je tohle tvoje území, jsi najednou nějaký nervózní,“ poznamenal.

„Jo. Kdyby na tebe zaútočil vlastní hlídací pes, taky bys znervózněl,“ odsekl jsem popuzeně. „A kdyby se ti po pozemku promenoval chlap, co by prohlašoval, že pánem domu je on.“

„Tak to chtěl ten chlapík v bílém? Kdo to vlastně byl?“

„Říkal si Azazel, což je jméno jednoho z nás, démonů. A nechtěl bys během toho vyptávání taky jet?“

„Jo, jo, už jedu,“ sešlápl Eudoxus opatrně plynový pedál. Na monitoru vyskočila řada hlášení, stroj se mírně rozechvěl, ale kola docela obyčejně zabrala a vozidlo vyrazilo kupředu. Napjatě jsme

sledovali, jak rychlost stoupá, jak se na monitoru zobrazuje průřez uložením hřídele a jak nás počítač informuje o stoupající teplotě oleje a nutných korekcích otáček. Já z toho měl docela nepříjemný pocit, Eudoxus naopak tvrdil, že to je ještě dobré a že jsme mohli dopadnou daleko hůř. Když se to tak vezme, nedalo se s tím nic než souhlasit.

„Tak Azazel, říkáš,“ vrátil se muž k předchozímu tématu. „Znáš ho? Víš, kde má panství? Není prostě možné, že zabral tvoje území a pak se z toho snažil vykecat?“

„Víc otázek bys sakra neměl?“ zavrčel jsem popuzeně. „Jo, Azazela znám. Jenom si nějak nedokážu vybavit, kde má sídlo. Což je divné, protože znát své sousedy je tady synonymem pro přežití. Sakra. Ta moje paměť se tím experimentem musela nějak podělat, nebo co. Nejenže si pořád nepamatuju svoje jméno, ale teď to vypadá, že jsem zapomněl daleko víc věcí. Co když měl ten Azazel nakonec pravdu? Co když to *bylo* jeho území?“

„To jako myslíš, že jsi zapomněl, kde vlastně bydlíš?“

„Jo. Ne. Nejsem si jistý. Sakra. Vždyť já si jasně pamatuju, že tamto,“ ukázal jsem rukou na monitor zobrazující kroužícího aksatera nad rozlehlým palácem, „je moje sídlo. Vystavěl jsem ho vlastní mocí. Něco takového jsem si přece sakra nemohl vymyslet!“

„Nechci ti do toho kecat, ale na tvém místě bych se tím netrápil,“ podíval se mi Eudoxus nečekaně přímo do očí. „Nebude to dlouho trvat a staneme tváří v tvář nejmocnější bytosti pekelné. Pak buď zemřeme, nebo se staneme legendami. Potom si budeš moci vybrat svou odměnu a na nějakou Devátou sféru klidně zapomenout. Nenech se rozptylovat zmatkem.“

Zavrčel jsem něco v tom smyslu, aby si Eudoxus nechal psychoanalýzu pro lidi a našťavaně se zabořil zpátky do křesla. Plamenná stěna v dálce se blížila jen neochotně a stroj kvůli pokrouceným osám chvílemi nepříjemně poskakoval. Navíc se blížila chvíle dalšího propadu celého světa do větších hlubin a já měl nejasný dojem, že i vždycky tak mírumilovné prostředí mého území by se tím mohlo trochu zdramatizovat.

Zlá předtucha mi zkrátka sedla za krk jako masačka do čerstvé krve.

*

Zelený záblesk přišel přesně půl hodiny poté, co jsme prohodili poslední slovo. Tentokrát trval dobře dvakrát tak dlouho a přinesl s sebou zatím nejméně rozsáhlé změny. Alespoň co bylo tady na širé pláni vidět. Vlastně se omezily jen na hory v dálce a na podivný černý déšť, který se začal snášet z nebe. Velké nepravidelné vločky sebou podivně mrskaly a nechávaly za sebou dlouhý ocas mastného dýmu, občas prosvětleného prošlehnuvším plamenem. Pronikavé, uširvoucí mňoukání se smísilo s řevem hříšníků a vytvořilo tak nepředstavitelně odpudivě znějící koncert.

Nenávidím koťátka!

*

Ty hory v dálce zmohutněly, vyrostly téměř až do oblak a začaly se pomalu, pomaličku pohybovat.

„Co se to sakra děje?“ optal se Eudoxus neoriginálně, když si toho všiml.

„Nemůžou zůstat na jednom místě moc dlouho. Nemají tam potravu,“ vysvětlil jsem lakonicky.

„Potravu? Vždyť jsou to hory! Hory nepotřebují potravu!“

„Za prvé to nejsou hory, ale živé bytosti – respektive miliardy živých bytostí naskládaných na sobě, a za druhé nemáš pravdu. I hory tady v Deváté sféře občas potřebují žrát.“

„Živé bytosti?“ přeskočil Eudoxus k tomu nejpodstatnějšímu.

„Jo. Každá zhruba o velikosti menšího švába. Nikdy jsem to nezjistil na sto procent, ale myslím, že mají něco jako společnou inteligenci. Takový nenažraný včelí úl na pochodu, zkrátka.“

Eudoxus po mém vysvětlení jen zbledl do odstínu čerstvě napadaného sněhu, já upřel pozornost na tu černou plamennou stěnu v dálce. S tím posledním zábleskem vyrostla, zmohutněla a přestala připomínat obyčejný oheň. Po jejím povrchu se teď proháněly obrovské lidské obličejy zkřivené utrpením. Když se to tak vezme, vypadalo to chvílemi docela strašidelně.

*

Cesta k příšerné hranici zakázané zóny trvala přesně dvanáct hodin a jedenadvacet minut. Ač to bude znít neuvěřitelně, nebyli jsme za tu dobu jedinkrát napadeni, náš stroj neselhal, nestalo se prostě vůbec nic, co by naši cestu narušilo. Jako by samotná Devátá sféra usoudila, že nebude plýtvat silami a rozdrtí nás až v okamžiku, kdy se odvážíme proniknout za černou oponu. Nevěděl jsem, jestli mám mít radost, nebo se naopak bát. Z toho nicnedělání se do mě dávala nervozita, kočičí mňoukání mi šlo na nervy minutu od minuty víc a víc, a to, že Eudoxus dokázal v křesle usnout, mi taky nepřidalo.

*

„Vstávej, sakra,“ houkl jsem přes rameno a zadupl brzdu hluboko do podlahy. Stroj po lidských tělech doklouzal na dvacet metrů od opony. Takhle zblízka bylo vidět, že každý jednotlivý obrovský lidský obličej je tvořen tvářemi normální velikosti. Každá z nich byla zkroucená takřka do nelidské podoby a každá vydávala vysoké, nervydrásající sténání. Takhle zblízka to bylo slyšitelné natolik, že to přehlušilo i všude panující kakofonii hořících lidí a koťat.

„Proboha!“ vytřeštil Eudoxus oči ve chvíli, kdy se mi ho konečně podařilo vyrvat z náručí Morfeovy.

„Jo. Taky se mi tam chce jak na vlastní popravu.“

„Nemáme na vybranou.“

„Ale máme. Můžeme zůstat tady a spokojeně si žít jako dřív. Teda aspoň já můžu.“

„Jistě,“ ušklíbl se Eudoxus. „Můžeš si zalézt do svého paláce, můžeš si vycvičit dalšího pejska a můžeš až do skonání světa poslouchat to příšerné mňoukání. Klidně jdi, jestli je to to, co chceš. Protože já jedu dál.“

„To víš, že jo,“ ušklíbl jsem se kysele. „Aby sis vyžral všechnu srandu. To tak. Kromě toho sám nemáš proti Luciferovi ani tu nejmenší šanci. A vůbec, dost keců. Jedeme.“

A s těmi památnými slovy jsem sešlápl plynový pedál, kola se prudce protočila, lidské součástky a kousky kořat vystříkly zase až do nebes.

Transportér vyrazil.

Opona nás pohltila.

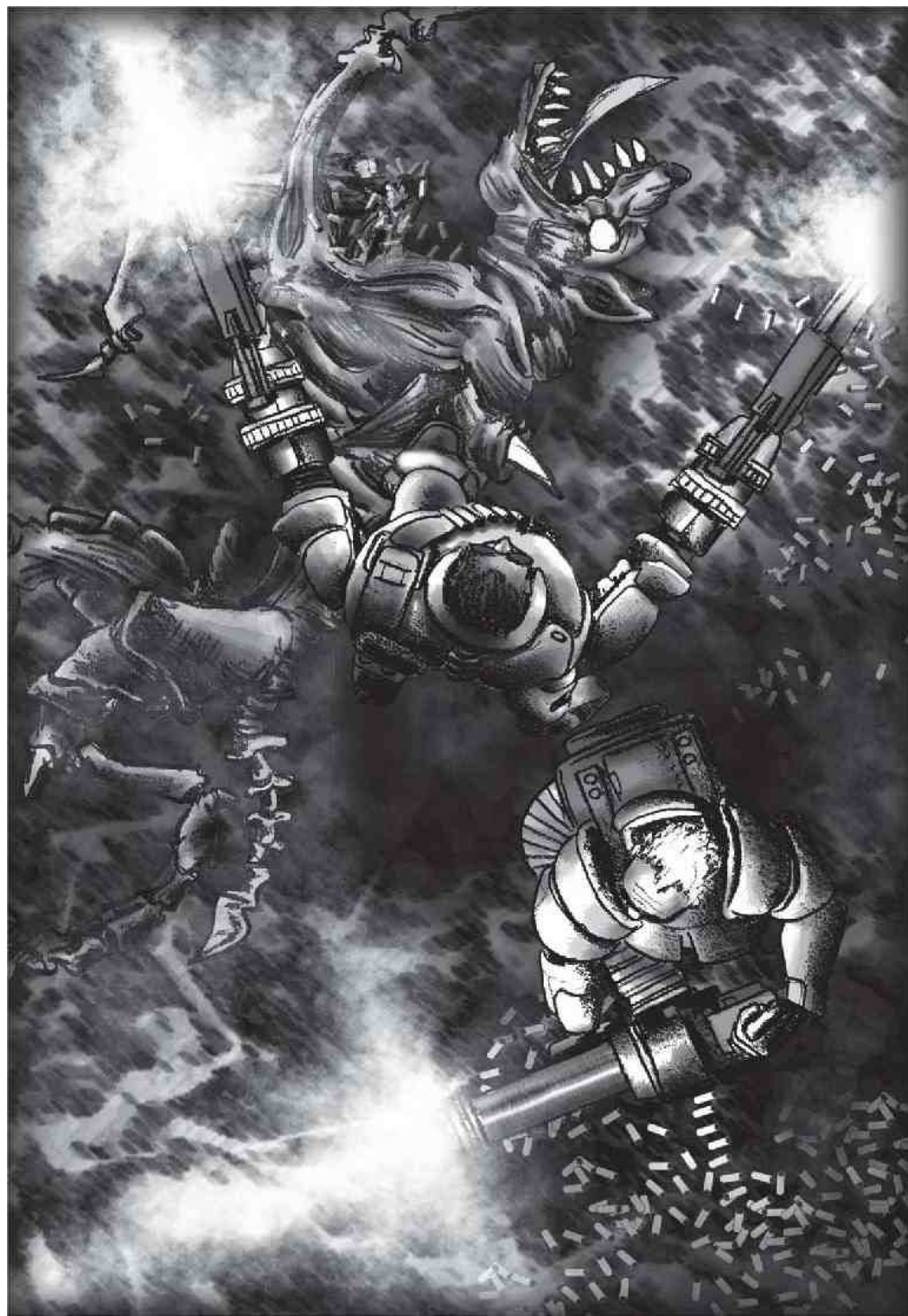
*

Nebudu popisovat pocity, jaké se nás zmocnily, když čumák stroje zmizel v černém, lidskými tvářemi protkaném plameni. Lidský jazyk pro takový zážitek nemá dostatečně výstižné výrazy. Jistě, bylo to příšerné, bylo to hrozné, vlilo nám to do žil tolik utrpení, kolik jsme si zatím nedokázali ani představit. Ale to vše jsou jenom slova. Prázdňá slova bez významu, která nedokáží ani náhodou popsat skutečnou *hloubku* toho zážitku. Proto nemá cenu snažit se vyjádřit, co jsme zakoušeli, jaké vize se nám proháněly mozky, jaká bolest nám kroutila těly.

Řeknu jen, že to byl neopakovatelný zážitek.

Neopakovatelný asi tak, jako vlastní pitva spojená s bezplatnou kremací.

BOŽÍ NÁSTROJ

„Ne, maminko, už nééé!“ ječel muž, který matku nikdy neměl, když se nám zase vrátily smysly natolik, abychom vůbec dokázali ovládat vlastní těla a vnímat okolní svět.

Chtěl jsem Eudoxovi důrazně říct, aby sklapnul, ale tolik sil jsem zase neměl. Vlastně jsem měl jen tolik energie, abych dokázal udržet otevřené oči a zírat do stropu. Z páteře mi každých pár sekund vyšlehával dlouhý jazyk bolesti, jak jsem ležel přehnutý přes opěradlo vlastního křesla, ale s tím se momentálně nedalo vůbec nic dělat. Jen lapat po dechu a snažit se slepit vlastní já dohromady.

Nejsem si jistý, jak dlouho jsem tam visel jak špinavý hadr na opěradle židle a zíral do žárem zčernalého stropu, ale nakonec se mi podařilo sebrat tolik sil, že jsem se pravou rukou lehce odstrčil a pomohl tak gravitaci. Moje tělo se s příšerným praštěním pomalu svezlo zpátky do křesla, zanechávajíc mi v hlavě pocit, jako bych právě vylezl z automatické pračky zapnuté na ultrarychlé ždímání.

„Ne... ne... ne...“ lapal po dechu Eudoxus, zatímco já jsem se pokoušel zprovoznit své tělo natolik, abych se dokázal v tom zatraceném křesle narovnat a pohlédnout na monitory. Zatím mi hlava zůstávala vyvrácená v nepřírozeném úhlu, takže jsem nedokázal zahlédnout nic jiného než ten prokletý strop. Ze kterého se navíc každou chvíli uvolnila osamělá saze a pokusila se mi přistát rovnou v jednom z očí.

Asi se budu opakovat, ale zase absolutně netuším, jak dlouho jsem v tom křesle jen tak seděl a snažil se sebrat veškeré síly. Snad půl hodiny, snad půl dne. Saze mě na obličej nepříjemně lechtaly, Eudoxovy výkřiky přešly do nesrozumitelného chroptění a nouzové světlo zářící transportérem začalo mírně poblikávat, jako by se stroj loučil se životem. Jako by z něj opona vycucala veškerou energii.

Několikrát jsem se pokusil natáhnout svůj jedinečný smysl a cucnout si trochu energie z fúzního reaktoru, ale na to bych nejdřív musel mít dostatek sil.

Zrovna když už jsem si začínal myslet, že v té pitomé poloze normálně zkamením, mi krční páteř povolila, já se svezl ještě kousek napravo a prokousl si vlastní jazyk. Horká krev mi zalila patro a to mi dalo paradoxně konečně dost sil na to, abych se dokázal dotknout toho ztraceného reaktoru.

Světlo v transportéru pohaslo, jak jsem se přísál k probíhající jaderné reakci a pil a pil a pil. Čirá energie chutnala jako božský nektar, jako dětská krev, jako panenská moč. Téměř jsem se zalykal tou dokonalou chutí, tělo se mi extaticky kroutilo a prsty se zarývaly do opěradel křesla. Nejsem si tím jistý, ale myslím, že jsem i vydával nějaké zvuky. Nejspíš dost sexuálního charakteru.

Ve chvíli, kdy odumřelo i poslední světýlko, jsem se donutil přestat vysávat ten pramen života a narovnal se v křesle. Reaktoru trvalo přesně dvě minuty, než nahradil mnou spotřebovanou elektřinu v zásobnících, takže jsem ty dvě minuty jen seděl, protahoval se a snažil se zahnat vyhřezlé plotýnky na místo. Ne snad, že by to vyložení bolelo, ale taky bych se nezlobil, kdybych něco takového už nikdy nemusel podstoupit.

Po těch dvou minutách světlo zamžikalo, monitory se rozjasnily a celý interiér transportéru ozářila jasně rudá záře.

„A kurva,“ řekl jsem už klasicky. Všechny kontrolky, co jich vozidlo má, svítily temně rudou barvou, jaká je ponechána jen pro opravdu závažné případy. Tedy, říkám sice, že svítily všechny kontrolky, ale to taky není tak docela pravda. Řekněme radši, že to málo, co ještě dokázalo svítit, svítilo tmavě rudě. Tak.

„Vstávej, Eudoxi,“ přiložil jsem mu dva prsty na čelo a vlil do něj trochu života. Eudoxus se v křesle vzepjal jako pod přívalem

elektrického proudu, zalapal po dechu a vydal vysoké zasténání plné bolesti. Pak se zhroutil zpátky do křesla jako hadrová loutka.

Nechal jsem ho chvíli nabývat sil a sám se věnoval diagnostice transportéru. Ze všech monitorů, co jich vozidlo má, přežil průjezd oponou jen jeden. Ten nejmenší. Teď jakoby ztraceně poblíkával mně přímo před očima a ukazoval chvíli elektrostatický šum, chvíli neuvěřitelnou krajinu rozprostírající se před námi.

Když jsem tu hrůzu spatřil poprvé, napadlo mě toužebně, že v elektrických obvodech monitoru došlo ke zkratu a obrazovka mi tak ukazuje pokřivenou skutečnost. Teď, když jsem se na obraz zaměřil, mi došlo, že skutečnost je bohužel tak trochu nepříjemnější. Tak trochu dost.

Kam až jsem dokázal dohlédnout, rozkládala se širá, jako deska stolu rovná pláň. Z té pláně vyčnívaly lidské ruce, po kterých se lenivě plazily modročervené plamínky. Ale to by nebylo nic divného. Tohle se dá vidět v celé Deváté sféře.

Něco úplně jiného už ovšem byla obrovská, nezměrná, nepředstavitelná monstra. Takhle z dálky připomínala obrovské býložravé dinosaury, ale pokud si vzpomínám, tak ti neměli deset hlav a neživili se lidským masem. Taky se nepohybovali jako stroje s přetaženými pružinami, mechanicky, mrtvě. Což tedy tahle zvířata dělala.

Upřel jsem pohled na rudočernou oblohu, s úlevou zaznamenal, že kořata došla a vzápětí si málem spolkl vlastní jazyk, jak jsem zahlédl další příšernou monstróznost. Tahle se podobala obyčejnému horkovzdušnému balónu, nebo snad předimenzované medúze. Barvu to mělo sytě rudou, měkkou hlavu porostlou snad tisícovkami očí a jeho chapadla splývala kilometry a kilometry do hloubky, kde se brodila v lidském moři. Přibližovací mechanismus transportéru už nebyl to, co býval, ale stejně jsem dokázal zahlédnout, že chapadla jsou plná lidských těl pomalu stoupajících nahoru. Vypadalo to, jako by příšera lidi čerpala jako vodu ze studny.

Říkám sice příšera, ale to rozhodně neznamená, že by tam byla jenom jedna. Jen v mém zorném poli se jich pohybovalo nejmíň dvacet, každá gigantická, odporná, hrůzná, pomalu se sunoucí po obloze.

Mezi medúzovitými příšserami se prohánělo něco, co by se na Zemi dalo považovat za ptáky. Tedy až do chvíle, kdy si člověk uvědomil hrůzné rozpětí křídel, kdy zaznamenal holou kůži, kdy si všiml příšerně zdeformovaných hlav a zobáků plných jehlovitých zubů. Byly tady ještě další anomálie, ale mně se na ně nechťelo dívat. Z některých se mi totiž regulérně zdvihal žaludek.

Obrátil jsem pohled zpátky na zem a zaznamenal, že stejně jako na obloze nejsou jen ta gigantická stvoření, tak i na zemi se prohání daleko víc tvorů. Mezi sloupovitýma nohama dinosaurových stvoření pobíhaly parodie na pozemské vlky, míhali se tady psi větší než náš transportér, z masy lidských těl se každou chvílí vynořilo tu ostnaté chapadlo, tu nepopsatelně hnusná hlava. Ne, tohle nebyli staří známí požírači, tohle bylo něco jiného. Něco, co jsem neznal.

Jakkoli byla všechna ta stvoření nepopsatelně odporná, to nejhorší na nich nebyl jejich vzhled, ani to, jak se živila křičícím lidským masem. To nejhorší byla nezměrná nenávist, kterou jsem z nich cítil i takhle na dálku. Ne snad nenávist vůči nám – nás si ještě nestačili všimnout – ale nenávist vůči všemu bez výjimky. Nenávist k požíranému masu, nenávist ke tvorům stejného druhu, nenávist k sobě samým. Díval jsem se na tu scenérii a téměř nedokázal uvěřit vlastním očím. Jistě, jsem démon a nenávist je mi emoce tak blízká, že to člověk nedokáže pochopit, ale něco jiného je zloba podpořená rozumem a něco jiného je to, co jsem viděl přímo přede mnou.

Ta chapadlovitá stvoření vynořující se sem tam z lidské masy bezmyšlenkovitě chňapala po menších stvořeních, ta se zase vrhala po nohách těm dinosaurům a ti zase zadupávali do země všechno, co jim přišlo na dosah. Od obzoru až k obzoru probíhal jeden nekončící boj, jedna nekončící snaha ublížit tomu druhému, srazit ho na kolena a pochutnat si na jeho mase. Viděl jsem, jak medúzovité stvoření zahalilo svými chapadly dinosaura jen proto, aby se na něj vzápětí sneslo hejno těch odporných ptáků. Medúza se ovšem nezačala bránit tak, jak by se to dalo čekat u kteréhokoli tvora v úzkých. Ne, ona jen zařala svá chapadla hlouběji do dinosaurova masa, kterému se do nohou zakusovali ti vlci. Krev stříkala, nad krajinou se nesl hrozivý ryk.

„To... to není možné,“ zalapal po dechu Eudoxus, až jsem málem nadskočil.

„Vítej do Deváté sféry. Do jejího nejryzejšího jádra,“ ušklíbl jsem se sarkasticky, ale i ve mně byla malá dušička. To všeobjímající násilí na mě zapůsobilo tak, že jsem si najednou nebyl jistý, jestli můj život v Deváté sféře byl opravdu tak špatný. Teď jsem rozhodně viděl, že Peklo dokáže být ještě tisíckrát horší, než jsem si předtím dokázal představit.

„Musíme dál. Za každou cenu,“ zasípal Eudoxus a než jsem stačil cokoli namítnout, zadupl plynový pedál hluboko do podlahy.

Kola se protočila, stroj vyrazil.

Zhruba desetinovou rychlostí než obvykle.

*

„Zbláznil ses, sakra?“ vyjekl jsem napůl vzteky, napůl hrůzou. „Tímhle přece nemáme šanci projet, ne v tomhle vraku!“

„A co chceš dělat? Vrátit se? Druhou cestu oponou už transportér nemůže vydržet. Podívej se na ten strop, podívej se na počítač. Je zázrak, že jsme to přežili!“

„No jo, ale nemůžeš přece vjet mezi tohle,“ ukázal jsem na požírající se příšery. „Vždyť z nás nic nezůstane, zadupou nás do země a pak nás sežerou! A kromě toho, kam chceš jet? Vždyť tady nic není! Žádný Luciferův palác, žádní démoni. Nic. Jenom tahle hrůza!“

„Znovu se tě ptám, démone, jestli máš lepší nápad. Nemůžeme se vrátit, můžeme buď jet kupředu, nebo čekat, až si nás všimnout. Já jsem pro první možnost. Minimálně se tak dostaneme o něco blíž k cíli.“

„K jakému cíli? Není tu žádný cíl!“

„Není? Copak ty to necítíš, ty blázne? Necítíš jeho přítomnost?“

„Koho?“

„Lucifera! Znáš jeho auru, byl jsem v jeho blízkosti! Teď jasně cítím, že je přímo před námi. Prostě mi věř, je tady a ne daleko!“

„Sakra!“ zaklel jsem tak, až se z propáleného stropu snesl déšť sazí. „Tak jo, jedeme. Ale předem ti říkám, že nemáme šanci.“

„Ne, nemáme. A právě proto uspějeme. Štěstěna miluje ztracené případy.“

Zrovna jsem se chtěl Eudoxe zeptat, kde sebral tenhle blábol, ale nějak jsem se k tomu nedostal. Do pancíře transportéru v té chvíli zrovna něco narazilo.

*

„Kurvapráce!“ zaječel jsem, jak je mým zvykem a pokusil se na monitoru vyvolat obvyklé střelecké menu. Mé prsty se rozběhly po klávesnici, ale počítač zareagoval jen tím, že zhasl pár rudých kontrolkek. Kdesi nad hlavou mi něco strašlivě unaveně zaskřípalo, ale to byl veškerý výsledek mých pokusů.

„Je to v háji!“ zaječel jsem na Eudoxe, když do transportéru udeřila další příšera. A další. A ještě jedna.

„Nežvaň a střílej!“ houkl na mě Eudoxus zápasící s řízením. Stroj se díky jeho řidičskému umění smýkal, točil, poskakoval a řítil kupředu, ale příšery se nám setrást nedařilo.

„Střílej, střílej. Ještě mi řekni jak!“ udeřil jsem vztekle do nerozbitné klávesnice.

Věřte nebo ne, ono to pomohlo.

Na obrazovce na několik okamžiků naskočil zaměřovací kříž, obraz se na chvíli rozvlnil, pak z něj zmizely barvy a potom se ustálil na pohledu přímo vpřed. Jen v pravém horním rohu se vylouppl miniaturní výřez. Ten kříž se přemístil přímo tam.

V duchu jsem se rozloučil s automatickým výběrem cílů, počítačem řízeným předzaměřováním, automaticky korigovaným představením a všemi těmi vymoženostmi, kterými nás počítač oblažoval až do téhle chvíle, a stiskl spoušť.

Pancířem transportéru otrásla kulometná salva, v tom miniaturním výřezu se objevila lysá, jakoby popálená vlčí hlava, která se v následujícím okamžiku rozprskla jako přezrálé rajče zasazené šrapnelem z děla. Zlehka jsem pohnul pákou a znovu polaskal spoušť. Hlaveň kulometu okopírovala obrysy transportéru, svazek hlavní se roztočil, vykvetl dobře dvoumetrový plamen.

Zvířata začala umírat, vozidlo se otrásalo jako v předsmrtných křečích, Eudoxus klel hůř než pohan.

Na kontrolním panelu zhaslo pár dalších kontrolek, vozidlo dostalo nečekaný smyk a vlk s doširoka rozevřenou tlamou zmizel pod smýkajícími se koly.

„Co se, sakra, děje?“ houkl jsem na Eudoxe, až jsem si málem překousl jazyk.

„Odešly dvě boční nápravy, to se sakra děje!“ odpověděl muž a v následujícím okamžiku strhl volant prudce na stranu.

Přímo vedle nás dopadla gigantická, sloupovitá noha.

Sundal jsem ruku ze střeleckého kniplu, jako by byl rozpálený na tisíc stupňů. Jeden jediný výstřel do téhleté obludnosti a bude to to poslední, co v Deváté sféře zažiju. Tím jsem si najednou byl jistý, jako ještě ničím v životě.

„Jed', proboha tě prosím, jed',“ zašeptal jsem potichoučku, nevšímaje si ostré bolesti, která mě šlehla po páteři jako rozpálený bič. Boží nenávisť evidentně funguje i tady, v Pekle.

Eudoxe jsem rozhodně nemusel pobízet. Jakýmsi zázrakem se mu podařilo vyvolat detailní menu řízení, přepsal pár hodnot a odentroval pár kontrolních otázek. Na monitoru zazářilo schéma podvozku, rudá barva se na několika místech změnila na žlutou, na ostatních oproti tomu zčernala.

Eudoxus sešlápl plynový pedál.

Noha gigantického draka se pohnula.

Transportér vyrazil.

A přímo za námi vystříkla několikakilometrová fontána, jak nás druhá noha dinosaura minula jen o milimetry.

*

„Kurva, kurva, kurva, kurva!“ nedokázal jsem přestat opakovat to krásné slovo. Dinosaurus se na monitoru vzdaloval jen strašlivě pomalu, jeho tělo se majestátně pohybovalo a mně na chvíli nebylo jasné, jestli se nás vydá stíhat, nebo se otočí za zajímavější kořistí.

Devátá sféra to dilema vyřešila za mě.

Z nebe se snesla tisícovka tlustých chapadel, jehlovité konce se zabořily do dinosaurova masa, průhlednými trubicemi začala proudit hustá krev. Zvíře se zdvihlo na zadních, jeho tlamy se pustily do medúzy.

„To bylo se štěstím,“ poznamenal Eudoxus, oči upřené na jediný fungující monitor.

V té chvíli nás něco nakoplo takovou silou, až jsme udělali kotoul přes střechu.

*

A ještě jeden.

A ještě.

Nahoře bylo najednou dole, podlaha si vyměnila místo se stropem. Všechno, co nebylo dostatečně upevněné, najednou rotovalo prostorem a pokud možno se nám pokoušelo vyrazit mozek z hlavy. Dostal jsem za ucho pažbou pistole, vyhnul se hlavni Eudoxovy pušky a znechuceně se zašklebil, když se mi o ucho rozplácló cosi tmavého a neidentifikovatelného.

Pak stroj dopadl.

Kupodivu na kola.

Na tom jediném monitoru jsem zahlédl něco, co jsem do téhle chvíle ještě neměl to štěstí spatřit. Vynořovalo se to z lidské masy, připomínalo to chobotnici kříženou s rozdupaným švábem a kotoučem ostnatého drátu a velikostně se to mohlo klidně rovnat tomu dinosauroidovi, kterému jsme před několika sekundami ujeli.

„Do prdele, jed’!“ zaječel jsem, když vzduchem zapršelo několik desítek lidských těl, jak příšera pozvedla další chapadlo.

„Tomuhle neujedeme, střílej!“ zaječel Eudoxus takovým hlasem, jaký jsem u něj ještě neslyšel.

Chapadlo o délce několika kilometrů zmizelo v mracích.

A zase se objevilo.

Nepředstavitelný náraz mi vyhodil žaludek až do úst, upínací pásy zavyly hrůzou, před očima se mi roztančila řada černých hvězdiček. Eudoxus se udeřil vlastníma rukama do obličeje a pak

zmrtvěl. Vozidlo zůstalo stát, přímo před námi se ze země pořád a pořád vynořovala ta příšera. Metr za metrem, jeden příšerný detail za druhým. Krvavé oči větší než naše kola. Ozubené otvory na těch nejnepravděpodobnějších místech. Výrůstky připomínající nádory prorostlé lidské končetiny. A ještě daleko, daleko víc.

Hrůza mě na několik krátkých okamžiků přimrazila do sedadla.

Desítka dalších chapadel se pozvedla, oči se upřely přímo na mě.

Ten sírou naplněný pohled mě probral.

Zaječel jsem něco, čemu jsem sám nerozuměl, stiskl několik kláves takovou rychlostí, až to vyvolalo řadu sonických třesků a sevřel v ruce ovládací páku. Všechny tři zbraně našeho vozidla ožily.

Do odporného, jakoby houbovitého těla se zakousla svěcená voda hnaná vysokým tlakem, příšerné oči zmizely pod přívaly ohně, maso a krev se začaly rozstříkovat, jak si kulky z kulometu našly svůj cíl.

Ze všech příšerných tlam vyšel hrůzný, jako jehla tenký křik, chapadla začala bít kolem dokola. Vozidlo se otřásl, jak je zasáhla devastující série úderů, přímo mně nad hlavou se protrhl strop. Do transportéru pronikl příšerný, jedovatý vzduch Deváté sféry, teplota uvnitř vyskočila snad o padesát stupňů.

Pohnul jsem pákou tam a zase zpátky, voda, oheň a proud střel vyryly v mase příšery dlouhou brázdu. Na monitoru naskočila řada varování, ale já na to nedbal. Jestli se zbraně v příštím okamžiku zadrou, tak to nebude znamenat nic jiného, než že z nich už nikdy nevystřelím. Jestli ovšem přestanu zrovna teď střílet, tak tu nezůstane nikdo, kdo by z nich příště střílet mohl.

Sotva jsem tu krásnou filozofickou úvahu dokončil, utála svěcená voda jedno příšerné chapadlo a kulomet odumřel. Zařval jsem něco nepublikovatelného a zamířil proudem očištného ohně přímo do největší tlamy. Příšera se začala s ječením propadat zpátky mezi lidská těla a z jejího houbovitého těla vyrážely mohutné plameny.

Uprostřed těla se náhle rozevřela neuvěřitelná, pulzující jáma plná jehlovitých zubů, chapadla zavlála vzduchem a popadla transportér.

Zase jsem zařval, jak se vozidlo začalo pohybovat přímo do té jehlovité propasti. Kola vyrývala v lidských tělech hluboké brázdy, náš konec se blížil.

Zastavil jsem plamenomet a polaskal klávesnici.

Příšeru ten náhlý konec mého útoku tak vyvedl z míry, že na chvilku zmrtvěla a dala mi tak dostatek času na překalibrování jedné jediné zbraně, na které teď záleželo.

Stiskl jsem spoušť.

Přímo nad hlavou mi zaznělo hydraulické zavytí a monitor zrudl přívalem bezpečnostních varování, ale mně to bylo jedno. Já se soustředil na jediné – na mohutný, nepředstavitelným tlakem hnaný proud svícené vody.

Na proud řítící se přímo do ozubené jeskyně.

Nad hlavou se mi ozvala miniaturní exploze, schéma na obrazovce potemnělo, vodní dělo odešlo do pekel. Ale dřív, než se tak stalo, stačilo prohnat tryskami polovinu nádrže takovým tlakem, na jaký nebylo dělo nikdy projektováno. A to stačilo.

Příšera vydala takové zakvilení, jaké Devátou sférou ještě nezaznělo, chapadla se zazmítala v křečovitých stazích, z jehlovité tlamy vyrazil bílý, očištěný plamen.

Pak to bouchlo.

Jako ve zpomaleném filmu jsem viděl, jak hořící kusy houbovitého masa rotují vzduchem, jak se tisíce hektolitrů šedomodré krve rozstříkly prostorem, jak se lidskou masou tvořící půdu rozběhly kruhy, jako když hodíte kámen do vody.

A to nebylo všechno.

Chapadla v poslední křeči zdvihla transportér do vzduchu, udělila mu strašlivou rychlost a odhodila jej daleko, předaleko. Přetížení mě zarazilo do sedadla, z monitoru vyrazil snop jisker, vnitřek vozidla se změnil v odstředivku puštěnou na plný výkon.

Kdybych byl člověk, připravila by mě ta šílená rotace o vědomí během několika zlomků sekundy. Já však člověk nejsem. Mne dostal až ten náraz.

*

„Vzbud’ se, démone, sakra!“ zazněl mi do ucha povědomý hlas. S neochotným zabručáním jsem rozlepil jedno oko a pohlédl do

safírově modrých očí. Eudoxus s hlavou zalitou krví mnou třásl jako vzteklý pes mrtvou slepicí, v transportéru bylo téměř nedýchatelné a obvyklé příjemné světlo nahradil odporný rudý svit. Ležel jsem v křesle příšerně nakřivo, všechno mě bolelo a z toho Eudoxova třepání se mi zvedal žaludek.

„Nech toho, kurva, stejně jsme v hajzlu,“ zasípal jsem vztekle a pokusil se muže odstrčit. Ne, že bych na to měl dostatek sil.

„Nejsme v hajzlu, jsme skoro u cíle!“ zaplály Eudoxovy oči. „Koukej!“

Neochotně jsem sledoval Eudoxovu ruku a to, co jsem dlouhou, klikatou prasklinou ve stěně transportéru spatřil, mi na chvílku vlilo nového optimismu do žil.

Přímo před námi se k nebi vypínala neuvěřitelná vysoká stavba připomínající křížence mého paláce s něčím, co se snad ani nedá popsat. Vysoké věže drásaly rudočerné mraky, cimbuří se vypínala proti temnému horizontu, šikmé zdi připomínaly svahy jam pekelných. Úzká okna vypadala jako oční důlky vydlabané rezavou lžící a celá stavba vůbec působila tak nechutně, příšerně a děsivě, že mě veškerý optimismus rázem přešel. Palác byl vzdálen odhadem tak kilometr, možná o něco méně, ale to příšerné vyzařující zlo jsem cítil i na takovou vzdálenost.

„Dělej, vstávej, musíme jít,“ vytrhl mě Eudoxus ze zírání do dálky.

„Jít? Ty ses zbláznil, ne?“ vytřeštil jsem na něj oči.

„Jestli máš lepší nápad, políbím tě,“ zašklebil se Eudoxus.

V tom okamžiku širokou prasklinou pronikla chlupatá, kloubovitá končetina a hned za ní další. A ještě jedna. Vyletěl jsem z křesla jako opička na gumě a sevřel v rukou oblíbenou brokovnici. Chlupaté končetiny se nelidskou rychlostí zapřely o hrany škvíry a vnitřkem transportéru se rozlehl odporný skřípavý zvuk, jak se trhлина začala rozšiřovat.

Na víc jsem nečekal.

Eudoxus si přitiskl ruce na uši, jak jsem polaskal spoušť. A znovu, ještě jednou a zase znova. Kloubnaté hmyzí končetiny se rozlétly jako stébla slámy ve větru, mně do obličeje cákla hnusně

lepivá krev. Přiskočil jsem ke škvíře, nacpal do ní hlaveň brokovnice a mačkal spoušť tak dlouho, dokud jsem neměl zásobník prázdný.

Vítězoslavně jsem se na svého spolubojovníka zašklebil, když v tom do transportéru udeřilo cosi neznámého. Síla nárazu mě srazila na kolena, brokovnice mi vyklouzla z rukou.

Tou prasklinou se prorvalo mrtvolně bledé chapadlo osázené červovitými výrůstky, pevně se přisálo ke stěně a začalo bobtnat a růst.

To už jsem nevydržel.

Jedním mocným skokem jsem přeskočil opěradlo sedadla, popadl předimenzovaný samopal s válcovitým zásobníkem a namířil přímo na neznámou příšeru.

V té chvíli přímo za mnou zaúpěl týraný kov, stěna se roztrhla a dovnitř vniklo další chapadlo. Otočil jsem hlaveň proti novému nebezpečí, ovšem jen proto, abych zahlédl, jak se strop začíná pomalu, pomaličku snižovat.

„Musíme ven, rychle!“ houkl na mě Eudoxus, ve tváři šílenství a v rukou rotační kulomet.

Možná bych s ním byl chvíli polemizoval, ale v tom okamžiku se borcení transportéru urychlilo, nahoře nad hlavou nám něco vybuchlo a vozidlem otřásl další příšerný náraz, při kterém se vzňal ovládací panel. Poslední kontrolka zemřela.

„Tak ale fofrem!“ zařval jsem napůl pod přívalem adrenalinu, napůl hrůzou. Jestli právě zemřel počítač, tak nemáme šanci otevřít průlez.

Eudoxus už na to přišel taky.

„Nejde to, sakra!“

„Uhni,“ houkl jsem na něj, přehodil si řemen samopalu přes rameno, zavřel oči a rozpráhl ruce. Borcený kov mi za zády příšerně zaskřípal, transportér znovu poskočil, ale já si toho nevšímал. Veškeré soustředění jsem vkládal do jednoduchého magického úkonu.

Mezi křídly dveří se zrodila dvojice silových polí.

„Tak dělej, kurva!“ zařval jsem, jak mi na čele samým soustředěním vyvstaly velké kapky potu a přesto se nestalo vůbec nic. Silová pole se podivně chvěla, jako by moji magii něco

blokovalo. Jako by mé nadlidské schopnosti nebyly v zakázané zóně Deváté sféry ničím více než kabaretními triky.

Eudoxus upustil rotační kulomet na podlahu, až to tlumeně zařinčelo a přiložil dlaně k lehce zvlhčenému kovu. Šlachy mu na krku vyvstaly, jak se pokusil pouhou silou lidských svalů dokázat to, co se nepovedlo mé magii.

Dveře se pohnuly.

Potlačil jsem překvapení a nacpal veškerou svou energii do těch rozpadajících se silových polí. Ač jsem nevěřil vlastním očím, křídla se začala pomalu, pomaličku pohybovat. Spojená síla magie a lidských svalů dokázala nemožné.

Dveře se otevřely.

„A teď rychle,“ houkl jsem na Eudoxe, popadl samopal a proskočil vzniklým otvorem. Kdybych zůstal na místě jen o chvíli déle, byli by mi masem prorostli ti červi z prvního chapadla. Během těch několika okamžiků dokázali zaplnit téměř celý vnitřek transportéru.

Dopadl jsem mezi hříšníky, Eudoxův rotační kulomet mi málem urazil hlavu. To jsem ovšem téměř nevnímal. Veškerá má pozornost se soustředila na příšernost, která zakrývala celý vršek transportéru a s každou další sekundou ho pokrývala víc a víc. Nedokážu popsat, co to bylo. Vypadalo to jako lidská noha napadená pokročilou formou lepry, vyrůstala z toho chapadla, čněly z toho nepředstavitelné ostny. Celé to trčelo z masy hříšníků a evokovalo to tak dojem, že je to jen součástí něčeho daleko většího.

„Nečum a hni sebou!“ zařval mi do ucha Eudoxus a nešetrně mi pomohl na nohy.

Právě včas.

Ze země na naší levé straně se s mlaskavým zvukem vynořila dobře desetimetrová stonožka, její výčnělky zatápaly vzduchem, oči se hladově upřely přímo do mého obličej.

Nezaváhal jsem ani na okamžik.

Zpětný ráz mě málem zarazil zadkem mezi hříšníky, ale za ten efekt to stálo. Proud střel roztrhal stonožku na kousky, páchnoucí krev se rozstříkla všude kolem. Koutkem oka jsem zahlédl, jak si

Eudoxus nadhodil rotační kulomet a jak se přímo za ním otevřela země.

„K zemi!“ zařval jsem a jedinou otočkou namířil hlaveň přímo muži mezi oči.

Eudoxus má naštěstí reflexy vpravdě nelidské.

Práskl sebou mezi doutnající lidi, proud střel mu načechral sněhobílého ježka. Nepopsatelná žízaloidní příšernost za jeho zády přišla o hlavu a hezky potichoučku se zhroutila do díry, ze které před okamžikem vylezla.

„Nemáme, kurva, ani tu nejmenší šanci!“ houkl jsem na muže sbírajícího se ze země a opsal hlavní samopalu široký oblouk. Ta gigantická stvoření zápasící mezi sebou si nás zatím jakýmsi zázrakem nevšímala, ale o zbytku zakázané zóny se to bohužel tvrdit nedalo. Proud střel rozcákl hlavu jednomu z odporných předimenzovaných vlků, prosekl úctyhodnou díru do břišní stěny jakémusi hmyzoidovi a rozpoltil cosi malého, ale zato ďábelsky rychlého.

Pak mi došly náboje.

S příšernými kletbami na jazyku jsem sledoval, jak se ze země vynořila další stonožka, jak její výčnělky zahrabaly v zemi a jak se rozběhla přímo na nás. V patách se jí hnala další pětice vlků, koutkem levého oka jsem zahlédl řadu chapadel pomalu se vynořujících ze země a pravým okem jsem docela jasně viděl, jak se k nám pomalu blíží ta gigantická medúza. Její trubice srkavě požíraly lidské maso a kroutily se tak, že se mi z toho zvedal žaludek.

Stonožka dorazila na dva metry ode mě.

Zásobník se mi vysmekl z prstů a ťukl do čela jednoho z hříšníků.

Zaklel jsem a vrhl na stonožku démonický pohled.

Kdesi za mými zády se cosi rozsvištělo.

První vlk přeskočil ztuhlou stonožku, jeho čelisti se rozevřely do pravého úhlu, z dásní vyrostly zuby připomínající polámané stalaktity.

Zařval jsem a sáhl po glocku.

V té chvíli spustil rotační kulomet.

Vlk v polovině skoku změnil skupenství v lehce našlehané pyré, zbytek smečky se rozlétl do stran a po stonožce zbyla jen vzpomínka.

Vyjící ocel párala vzduch i příšerná těla, krev cákala na všechny strany, vzduchem vířily miniaturní součástky příšer. Bylo to tak krásné na pohled, že jsem si dovil malou chvíličku nečinnosti a jen obdivoval Eudoxovo dílo.

Když říkám malou chvíličku, tak tím myslím opravdu malou chvíličku. Dřív, než se první kapka krve dotkla země, jsem pevně svíral nehezky rozpálený zásobník samopalů a cpal ho na příslušné místo.

Povedlo se mi to právě včas.

Eudoxův proud střel roztrhal na malé kousky to cosi chapadlovité, co se pomalu soukalo ze země, já svou pozornost zaměřil na druhou stranu.

Chapadlo gigantické medúzy mě laškovně pohladilo po tváři.

Zařval jsem jako tur a stiskl spoušť.

Předimenzované dávky prachu vyslaly na svou pouť posvěcené střely, chapadla se začala thát, všude pršela vařící lidská krev. Najednou jsem jí měl plné oči, syčela mi na hlavni, klouzala mi mezi prsty. Z oblohy se ozval nepříjemný, syčivý zvuk, asi jako když exploduje parní lokomotiva. Do chapadel vjel nebyvalý život, příšerné hadice začaly bičovat vzduch.

„Eudoxííííí!“ zaječel jsem jako malá holčička, věda, že můj samopal je proti té bestii naprosto k ničemu.

Eudoxovi naštěstí nebylo třeba říkat dvakrát. Jedinou mocnou dávkou rozprášil další smečku vlků ženoucí se nám do zad a pak už jeho střely začaly perforovat hadice vznášející se nad mou hlavou.

Zvuk evokující prasklou lokomotivu zazněl ještě o řád hlasitěji.

Země se roztrásla.

„Jsme v prdeli, jsme v prdeli, jsme v prdeli,“ začal jsem si opakovat podivnou mantru, jak jsem zahlédl původce těch otřesů. Přímo na nás se řítila dinosauroidní potvora a vypadala, že má opravdu vztek. A jako by to nestačilo, vznášela se jí v zádech další medúza, v patách jí pádilo doslova stádo příšerných vlků a mezi tím vším se hnal ohromný hmyz. Zalapal jsem po dechu a samopal mi v ruce ztěžkl, jak můj pohled obsáhl celou krajinu kolem nás. Kam až oko dohlédlo, se země otevírala, na povrch se hrnuly příšery a jejich pohledy se mi zavrtávaly přímo do očí. Scenérie všude kolem nás se

změnila v hladinu rozbouřeného moře. Alespoň to mi míhající se hřbety příšer připomněly.

„Jsme v prdeli,“ sdělil jsem důvěrně Eudoxovi, když jsem stanul po jeho boku. Hlaveň mého samopalů chrtila jeden náboj za druhým, aniž bych se obtěžoval mířit. Nebylo to ostatně třeba. V tak příšerném obklíčení by bylo ryzím uměním se netrefit.

„Skoro se nám to povedlo,“ usmál se nostalgicky Eudoxus a obrátil proud střel vysoko k obloze. Naše stará dobrá medúza se pomalu měnila v déšť masa a krve. Nezdálo se, že by jí to vadilo.

„Jo, byli jsme na chvíli dobrá dvojka,“ usmál jsem se i já a odhodil dva granáty, každý na opačnou stranu. V příšerách to udělalo slušný průsek, ale nijak je to nezpomalilo. Odhadem nám zbývala tak minuta, možná minuta a půl, než se k nám dostane první bestie. Ne snad, že by byly tak daleko, ale naše zuřivá střelba vytínala ve zrůdnostech kruh skoro stejně rychle, jako se ony dokázaly přibližovat.

Samopal s posledním zásobníkem zacvakal naprázdno, já nepotřebnou zbraň odhodil. Nejbližší příšera byla patnáct metrů ode mě, takže jsem si mohl důkladně prohlédnout její odpornou hlavu. Vypadala jako rozdupaný šváb a z ozubené tlamy jí bez ustání prýštil proud nějaké břečky. Jelikož to na tělech hříšníků nehezky syčelo, tipoval bych trávicí enzymy.

„Myslím, že je čas se rozloučit,“ upustil Eudoxus i svou zbraň. Batoch původně plný munice mu teď zplihle visel na zádech, všude kolem něj se povalovaly lesklé nábojnice. I přes tón evokující smíření s osudem se v mužových rukou objevily dva revolvery s dlouhou hlavní. Napodobil jsem ho a sevřel své dva glocky. Příšernou krajinou se rozlehlo téměř nepřetržité praskání výstřelů.

*

„Kurva, skoro jsme to měli!“ vzkypěl ve mně vztek. Veškeré pistolové střelivo se mi podařilo vyplýtvat neuvěřitelně rychle, ale zase jsem nám tím koupil odhadem tak deset vteřin života. Kruh příšer se kolem nás děsivě rychle uzavíral, jejich odporně slizké

myšlenky mi zalévaly mozek jako plesnivý lák okurky. Před malou chvilí jsem se pokusil použít něco ze své moci, kterou bych na Zemi dokázal donutit Slunce tančit kankán. Tady to jen slabě zasyčelo a má moc odumřela. No co, aspoň jsem to zkusil.

Prázdné pistole tlumeně žuchly mezi hořící hříšníky, já strhl ze zad dlouhou vojenskou pušku. Další příšery zemřely.

Kruh se stáhl.

*

„Bylo mi ctí bojovat po tvém boku,“ napřáhl ke mně Eudoxus ruku. Stáli jsme v kruhu o průměru necelých pěti metrů, jehož hranice tvořilo moře příšer. Lezly jedna přes druhou, syčivě se smály a z čelistí, ozubených otvorů a nepopsatelných tlam jim kanul sliz, sliny a trávicí šťávy. Nad hlavou nám kroužili ti ohořelí ptáci a připomínali mi tak supy víc, než kdykoli předtím.

„Jo, mně taky,“ sevřel jsem nabízenou pravici.

„Snad Bůh všemohoucí shlédne na naši snahu a odmění nás svým milosrdenstvím. Neboť my jsme položili životy při pokusu srazit jeho Nepřítele na kolena, neboť my jsme zhynuli příšernou smrtí v jeho jménu. Budeme sedět po jeho boku a těšit se jeho přítomností. Neboť Bůh je laskavý a nekonečně slitovný. Budiž pochváleno Jeho jméno!“

„Au, kurva, nech toho, copak můžu takové kecy poslouchat, když jsem démon?“ vyjekl jsem, jak se mě dotkla čepel staré známé bolesti. Z těch Eudoxových žvástů mi bylo tak, jako by mi k boku někdo přikládal doruda rozžhavenou ocel.

„Nevadí, žes démon! Bůh je láska, Bůh je odpuštění! Budiž pochváleno Jeho jméno!“

Přívál bolesti mě málem srazil na kolena.

Zalapal jsem po dechu.

A má levá kapsa vzplála bílým plamenem.

*

Strašlivou rychlostí se zužující kruh příšer při pohledu na zášleh ohně nespokojeně zasyčel a já zařval tak, až mi napraskly hlasivky.

Ale tentokrát to nebylo bolestí.

Tentokrát to byl výkřik ryzího triumfu.

Vrazil jsem ruku přímo do své planoucí kapsy, mé prsty se sevřely na doběla rozpáleném kovu.

Oheň zasyčel, zahučel, já vytrhl planoucí ruku ven.

A na krajinu zakázané zóny Deváté sféry padlo světlo, jakým dokáže zářit jen čepel pravého nástroje Božího.

*

Nevím, jak jsem mohl na Gabrielův dárek zapomenout, ale to teď bylo jedno. Moje prsty se škvařily, pálily a hořely, ale to mě teď taky nezajímalo. Sevřel jsem rukojeť meče oběma rukama, pozvedl planoucí čepel vysoko nad hlavu.

Příšery na jeden jediný okamžik zmrtvěly jako všechno okolo. Čas se zastavil, vůkol se rozhostilo neuvěřitelné ticho.

Na jeden jediný, kratičký okamžik.

Pak se čas vrátil.

Země se roztřásla a monstra vyrazila neuvěřitelnou rychlostí. Tlamy rozevřené, drápy natažené. Čas našeho života se smrskl na zlomky sekundy.

Já víc nepotřeboval.

Otevřel jsem ústa a nabral do plic tolik vzduchu, jako ještě nikdy.

Pak jsem zařval mocným, nebesa trhajícím hlasem.

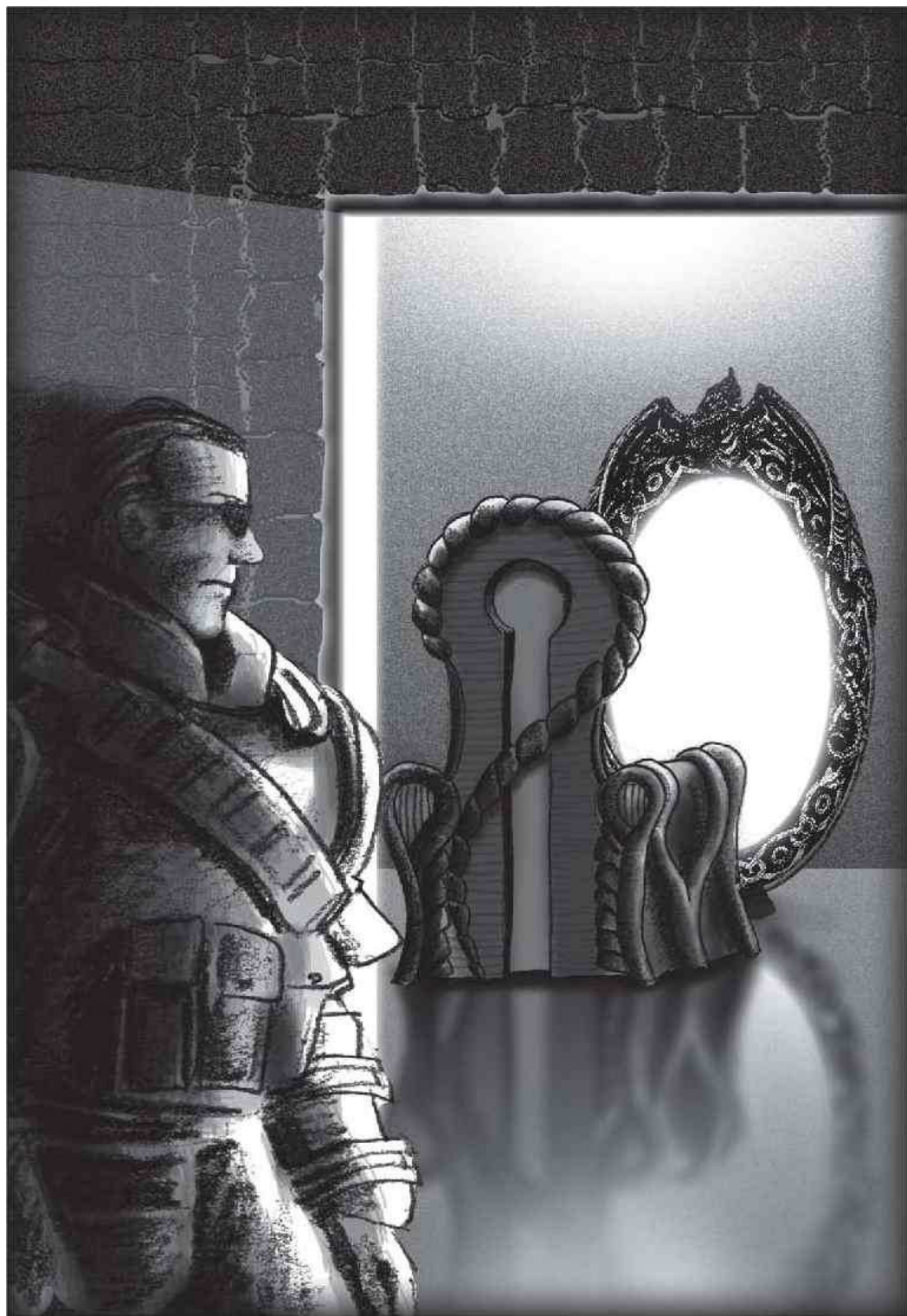
„Ve jménu Boha všemohoucího, jděte všichni do prdele!“

Zablesklo se.

A zazněl hrom.

Pak vše pohltil oheň.

LUCIFERŮV PALÁC

Nevím, jestli jsem tam s planoucím mečem nad hlavou stál sekundu nebo několik dní. Oheň kolem mě vířil s temným hukotem, z rukou mi do celého těla vystřelovala nepředstavitelná bolest a já jen čekal, až se celé mé já obrátí v prach. Jsem bytost pekelná, nemůžu použít nástroj Boží a ještě to přežít. Takové věci se prostě nestávají.

Tedy... většinou.

V jednom okamžiku kolem mě panovala bouře tvořená bělostným, očistným ohněm, v tom druhém se zablesklo, z mých rukou vystřelil poslední šíp bolesti a pak bylo najednou ticho a obvyklá narudlá tma. Kam až mé oko dohlédlo, válely se v moři hříšníků gigantické, ohořelé kosti. Menší příšery se změnilly v hromádky prachu, z těch největších zůstaly jen kosti. Jako u vytržení jsem se otočil kolem dokola a zaznamenal, že jediný život široko daleko představuji já, Eudoxus stojící po mém boku a třesící oči, a pak samozřejmě půda tvořená planoucími hříšníky.

„My jsme to dokázali!“ zašeptal Eudoxus tak tiše, že jsem mu skoro nerozuměl. „Já tomu nevěřím... my jsme to DOKÁZALI!“

A ten bělovlasý blázen mě popadl kolem ramen a začal se mnou tančit odzemek.

Ne, že bych se bránil.

*

Je docela možné, že bychom na té širé pekelné pláni tancovali ještě teď, kdyby mi zrak nepadl na jednu z napůl spálených koster. Na kostru, která se začala pomalu pohybovat.

„Sakra, nech toho a koukej!“ zařval jsem Eudoxovi do radosti zbrunátnělého obličeje a ukázal na tu podivnost.

„A sakra,“ pravil Eudoxus.

„A sakra,“ pravil jsem i já.

To, když se přímo vedle nás otevřela země a na povrch vystrčila hlavu další gigastonožka.

*

V Deváté sféře se sport moc nepěstuje. Nejsou tu pro něj vhodné podmínky a vlastně ani důvod, proč něco takového provozovat. My démoni si dokážeme najít lepší zábavu a zbytek Deváté sféry má pro změnu jiné starosti. Takže když jsme teď vyrazili tryskem přímo k Luciferovu paláci, byl to pro mě docela nezvyk.

Naše podrážky dupaly do obličejů hříšníkům, všude kolem nás se ze země začaly pomalu, pomaličku rodit příšery. Ty ohromné ohořelé kostry se pro změnu začaly potahovat masem. Něco takového je docela odporné na pohled, ale zase to neuvěřitelně zlepšuje výkonnost. Hlavně, co se přespolních běhů týká.

Luciferův palác nám pomalu ale jistě rostl před očima, vzdálenost se zkracovala. Vrhł jsem postranní pohled na Eudoxe a spatřil, jak se mu po levé tváři pomalu rozšiřuje ošklivá spálenina.

„Ochranná magie přestává působit,“ všiml si Eudoxus mého pohledu. „Nestarej se, to bude dobré!“

Má neprůstřelná vesta začala nehezky dýmat, boty mě pálily do nohou. Čím víc jsme se přibližovali paláci, tím větší jsem měl dojem, že selhávání naší magie má co dělat s tím odporným místem. Jednou, jedinkrát jsem se pokusil proměnit do výkonnější podoby a zášleh neviditelné energie mi málem vypálil oči. Běžel jsem tedy dál jako člověk a uvažoval, v kterém okamžiku nás stejná neviditelná síla rozpráší na atomy. Neexistuje přece důvod, proč by nás měla pouštět až do paláce. Stejně jsem běžel dál.

*

Ten bizarní palác nám s každým uběhnutým metrem roste před očima. Posledních tři sta metrů z něj nespouštím oči; upírám na něj zrak a snažím se nezbláznit z těch zvráceností, kterými je vyzdoben. Nepředstavitelné rytiny ve stěnách se přesouvají, mění a ukazují tak ty nejhnusnější výjevy, jaké jsem si schopen představit. U poloviny z nich ani nechápu, co mají představovat, ale to nevadí. Pocit hnusu z nich mám stejný, ne-li větší, jako z ostatních. Zprvu jsem také myslel, že se mi to zdá, že se palác ve skutečnosti nemění, ale není tomu tak. Okna doopravdy mrkají jako zanícené oči, věže se pomalu natahují k obloze, jako by chtěly mrakům rozervat nacucaná břicha, výstupky na cimbuří se lehce vysunují a zase zatahují jako podebrané zuby. Celé je to tak ubíjející, že se to nedá popsat. Ale já se stejně dívám. Je to o něco příjemnější, než sledovat, jak půda rodí další a další příšery.

Na začátku našeho běhu jsem si myslel, že k bráně paláce dokážeme dorazit dřív, než zakázaná zóna svede zrodit dostatek monster, aby nás to zastavilo. Teď už si to nemyslím.

Před námi a lehce nalevo se ze země pomalu zvedá dinosaurovitě stvoření. Na pravém boku mu ještě chybí několik tun masa, ohořelými žebry prosvítají vnitřnosti obalené tukem. Té stvůře to však vůbec nevadí – stále vstává a všechny své oči na všech svých hlavách upírá přímo na nás.

Nebe nad našimi hlavami porodilo další medúzu, chapadla zatápala po zemi jen pár metrů ode mě. Eudoxus při tom pohledu klopýtl, já ho v běhu popadl za předloktí a donutil běžet dál. Nechápu, jak to, že se ještě vůbec může pohybovat – ta spálenina na tváři se mu rozlezla takřka po celém obličejí, z vesty mu vyrážejí malé plamínky a chvílemi mám pocit, jako by mu z nozder vycházel slabý dým. Jako z vařících se plic. Přesto běží dál a chvílemi přede mnou získává slušný náskok.

*

Sakra, tohle nemůže být víc než dvě stě metrů, blesklo mi hlavou, když se přímo přede mnou otevřela země a na světlo vykoukla odporná hmyzí hlava. Zapasoval jsem jí okovanou špičku boty přímo do levého oka, judistickým kotoulem se přes ni přenesl a běžel jsem dál. Nad hlavou mi hvízdlo chapadlo, kloubovitá končetina mi málem podrazila nohy. Přímo přede mnou se ze země vylouppl šváb o velikosti menšího koně. Zařval jsem vzteky a mrštil po něm veškerou svou mocí, jakou jsem dokázal sebrat.

Šváb se rozlétl na malé kousky.

Prolétl jsem expandujícím svinstvem, vyplivl něco malého a pevného, co mi vniklo do pusy a běžel dál. To dinosaurovitě stvoření se pomalu vydrápalo na nohy a teď vyrazilo pomalým, těžkopádným krokem k bráně do paláce, aby nám zkřížilo cestu.

„Ne, vypadni odtamtud!“ zaslechl jsem Eudoxův řev. Zvíře udělalo dalších pár kroků a definitivně nám tak odřízlo cestu. Po mé levé ruce se zničehonic objevil další odporný vlk, krajinou se rozlehlo drásavé zavytí.

Brána byla od nás sotva sto, možná sto dvacet metrů.

Vlk se rozběhl jako o život.

To není fér, to přece kurva není fér!

Eudoxus bezradně zastavil, jak se přímo před branou do paláce z hřištníků vyloupily další dvě maxistonožky a upřely na nás jedovatý pohled.

„Běž, sakra, běž!“ narazil jsem do Eudoxe jako rozjetý vlak, přeskočil další otevírající se díru a pokusil se z hloubi duše vystrchat energii na to, abych mohl běžet ještě rychleji.

Tohle přece nemůže být víc než osmdesát metrů.

Dinosaurovitě zvíře se rozkročilo, tlamy zacvakaly několikametrovými zuby.

Vlk po mně skočil.

„Jáááááá!“ zaječel jsem čirou frustrací, spojil ruce a zasadil letícímu zvířeti takovou ránu do čenichu, až mi to skoro zlámalo všechny prsty.

Síla nárazu mě srazila na zem, vlk mi přeletěl přes hlavu, dopadl přímo na čumák a zabořil se mezi hřištníky. Ozvalo se odporné

zapařtění, hnusné tělo zmrtvělo. Ten parchant si docela normálně zlomil vaz.

Vyrazil jsem tak rychle jako nikdy předtím.

Padesát metrů.

Nad palácem se oslnivě zablesklo, mraky zrodily další medúzu. Chapadla zapátrala prostorem, našla hromadu živého masa a začala se krmit.

Dinosaurius zavyl.

Já zařval čirou euforií.

Třicet metrů.

Dinosaurius se postavil na zadní, příšerné hlavy kolem sebe sekaly zuby, krev jen pršela. Medúza se nehodlala vzdát své kořisti, její chapadla se nořila hlouběji a hlouběji, obě nestvůry řvaly bolestí a vztekem.

Mezi gigantické, sloupovité zadní nohy monstra zápasícího o život jsem přímo vletěl.

Deset metrů.

Stonožky vyrazily přímo proti mně, v očích smrt, mezi kusadly kapky jedu.

Pět metrů.

Odrazil jsem se jako nikdy předtím, dopadl jedné stonožce na záda a té druhé zapasoval okovanou patu boty přímo mezi oči. Zvíře to na chvíli rozhodilo a já víc nepotřeboval. Než se ta druhá stonožka – ta, co jsem jí tančil na hřbetě – stačila rozhoupat k nějakému činu, seskočil jsem na zem.

Přímo před černou, gigantickou bránu do Luciferova paláce.

Na černém kovů zazářil jediný symbol.

Dlaň s rozevřenými prsty.

Stonožka vyrazila, aby mě přešťípla v půli.

Moje ruka byla o něco rychlejší.

Připlácl jsem ruku přímo na symbol, oči upřené do odporného hmyzího obličejě, který se do mě zakousne během dvou, maximálně tří vteřin.

Nic se nestalo.

Kusadla se mi zasekla do planoucí neprůstřelné vesty, leptající jed vystříkl, aby se mi prožral až na kůži. Hmyzí tělo se zasmítalo,

stonožka vyrazila a ovinula mě jako had. Stovky výrůstků se mi zabořily do těla, smrt se mi zašklebila do obličeje.

To není fér.

„TO, KURVA, NENÍ FÉR!!!“ zaječel jsem před tou zatracenou netečnou bránou.

A to stačilo.

*

Čas se v jediném okamžiku zastavil, stonožka zmrtvěla. Symbol pod mou dlaní se rozpálil doběla. Zablesklo se. Mezi prsty mi vyšlehl plamen.

Díval jsem se do té širé krajiny a viděl, jak se přímo ode mě šíří vlna smrti. Vypadala jako docela neznatelné zvlnění prostoru, řítila se krajem rychlostí blesku a čeho se dotkla, to zemřelo.

Vše bez výjimky.

„Je mi to líto,“ zašeptal jsem téměř nehlasně, když zvlnění dospělo až k Eudoxovi znehybnělému uprostřed kroku. Jeho modré oči se upíraly přímo do mých a já v nich během toho kratičkého zlomku sekundy vyčetl jednu jedinou myšlenku.

„Dokázali jsme to.“

Mužovo tělo se rozprsklo v oblak jemného prachu, stejně jako těla všech příšer v dohledu. Šedivý prach zůstal viset ve vzduchu, jak mu zastavený čas nedovolil usednout na zem.

Brána pod mou rukou zmizela.

*

Otáčel jsem hlavou pomalu, pomaličku, jako bych si nebyl jistý, jestli mě neklamou smysly. Když můj pohled konečně padl na místo, kde byl ještě před okamžikem antracitově černý kov, spatřil jsem, že zírám do dlouhé, temné chodby. Ztrácela se v dálce, osvětlovaly ji pouze zářící rubíny vsazené do kamenných stěn a vanul z ní nepředstavitelný chlad. Vanula z ní taková zima, až plameny

vyšlehávající z mého oblečení uhasly, až mi vlasy zkřehly a do očí mi vstoupily slzy. Takový chlad dokáže vydávat jediné sama smrt.

I přes tu poslední myšlenku jsem nezaváhal ani na okamžik. I kdybych měl kam jít, nebyl bych v tomto okamžiku schopen se prostě otočit a zamířit pryč. Za mnou bylo příliš mnoho utrpení na to, abych se teď vzdal.

Mé kroky zaklapaly po zrcadlově lesklé dlažbě, brána se mi za zády znovu zhmotnila. Krvavě rudé světlo zaplálo o něco jasněji, chodba se prosvětliła. Přímo před sebou jsem spatřil široké schodiště lemované zábradlím z kostí. Vykročil jsem přímo k němu.

*

Schody.

Schody, rudé světlo, zima a absolutní ticho. To je vše, z čeho se Luciferův palác skládá. Alespoň takový mám pocit. Už celé hodiny stoupám po točitém schodišti, zanechávám za sebou tisíce a miliony schodů a stejně mám pocit, jako bych šel na místě. Nelidský chlad mě mrazí až hluboko v kostech, to rudé světlo evokuje představu neuvěřitelného krveprolití, které na mě čeká, a to ticho mi brnká na nervy šíleným způsobem. Přímo cítím, jak se na mě každou vteřinou vrhá Luciferova příšera, jak mě strážci jeho paláce trhají na kusy, jak umírám v jejich příšerných pařátech.

Po těch hodinách a hodinách planého napětí bych to téměř uvítal.

*

Vida. Neměl jsem pravdu. Není tu jen to ticho, zima, schody a světlo. Jsou tu i dveře. Docela obyčejné, kovové dveře pokryté podivnými symboly. Nacházejí se až na samém vrcholu věže, kterou jsem v uplynulých hodinách stoupal. Teď stojím přímo před nimi a netuším, co dál. Čekal jsem, že budu muset svést bitvu s osmicí prvotních démonů, čekal jsem Lucifera bránícího svůj dům. To jediné, co jsem nečekal, byl tenhle osamělý palác.

Pokusil jsem se natáhnou své démonické smysly před sebe, ale bylo to stejné, jako kdyby se člověk pokusil létat. V tomhle paláci neznamenaí moje schopnosti nic. Připadám si jako prostý člověk, který má k dispozici jen své tělo a omezenou mysl. Žádná magie, žádné nadlidské smysly. Nic.

Dokonce ani vědomosti.

Přiblížil jsem obličej k těm podivným hieroglyfům, pokusil si vzpomenout, jestli jsem je už někdy viděl, ale z paměti se mi nevynořila jediná asociace. Tohle není písmo Deváté sféry, tohle není žádný magický jazyk, který bych znal. Tohle jsou naprosto nesmyslné klikyháky.

Pozdvihl jsem ruku, abych se čmáranice dotkl, ale hned jsem ji zase spustil. Co když za těmhle dveřmi čeká nějaký nepředstavitelný strážce, aby mi utrl hlavu, jen co ji strčím do dveří? Co když mi Lucifer dává tímto způsobem na srozuměnou, že si váží mé odvahy, že mě nechá odejít, pokud nezajdu příliš daleko, ale že zemřu příšernou smrtí, pokud se pokusím otevřít tyhle dveře? Co když...?

„Ale, srát na to,“ zaplašil jsem rázně podobné myšlenky a ještě rázněji pozvedl ruku.

Mé prsty se dotkly rudých čar.

Nic se nestalo. Přesně, jak jsem čekal.

Pak už ano.

Nějaká neznámá, neodolatelná síla mě popadla za ruku, prsty se mi začaly samovolně pohybovat po hieroglyfech, podivné znaky začaly zářit. Nejdřív slabě, pak stejnou silou jako rubíny zasazené do stěn.

Jako u vytržení jsem sledoval, jak mi prsty kloužou po hladkém kovu, jak se jednotlivé symboly oddělují od ostatních, jak ze zmatku povstává řád. Přiložil jsem na dveře i druhou ruku.

Symboly zavířily kolem mé dlaně, dveře se zachvěly. Vlastně se otřásl celý palác, vibrace mi proběhla nohama, vystoupala mi po těle a rozechvěla mi mozek. Pohled se mi na okamžik rozostřil, vše kolem mě ztratilo na realističnosti.

Světla pohasla.

Nastala temnota.

*

Zíral jsem do absolutní tmy přesně tři vteřiny. Pak dveře přede mnou zazářily tak prudce, až jsem si musel zakrýt oči, a když jsem ruku zase spustil, rozléhala se přede mnou podivná komnata. Její stěny byly vykládány stejnými rubíny, jaké tady mají zapuštěné ve zdech, podlaha vypadala jako to nejdokonalejší zrcadlo, ze stropu visel lustr složený snad z miliardy narudlých diamantů. Uprostřed místnosti stálo monstrózní a přesto na první pohled pohodlné křeslo. A před tím křeslem vysoké oválné zrcadlo zasazené do vyřezávaného rámu.

Jinak nic.

Zíral jsem do té komnaty dobrých deset minut a snažil se vycítit jakoukoli přítomnost další živé bytosti. Neznatelný záchvěv mysli, slaboučký zvuk nadechnutí, prostě cokoli. Nervozita mnou téměř lomcovala, nervy jsem měl napnuté k prasknutí a cosi v mé hlavě na mě řvalo, abych odtamtud co nejrychleji vypadl. Není přece možné, že by byl Luciferův palác úplně prázdný.

Ale co když ano?

Rozhodnutí bylo na mně.

A já věděl, že existuje jen jedna jediná možnost.

Vstoupil jsem do komnaty.

*

Mé kroky zaklapaly na vyleštěné ploše, až se to hlasitě rozlehlo. Bleskově jsem vrhl pohled do všech koutů, připraven vystartovat ze dveří jako raketa, kdybych zahlédl jen náznak pohybu. Ale nic takového se nestalo. Místnost zůstávala až na mou maličkost docela prázdná.

Dokonce ani ty dveře se za mnou nezavřely.

Pomalu, obezřetně jsem přešel až do středu místnosti a pohlédl na to oválné zrcadlo. Na to, že se nacházelo v Luciferově paláci, vypadalo až podezřele normálně. Tmavý, snad dřevěný rám,

obyčejný podstavec se čtyřmi vyřezávanými tlapami a jinak nic. Jen krátký, latinský nápis přímo nahoře na rámu.

„*Temet nosce*,“ přečetl jsem ta dvě krátká slova.

Povrch zrcadla jako by se při zvuku mého hlasu zavlnil.

Přešel jsem až přímo před zrcadlo a opatrně usedl do mohutného křesla. Hlavou mi blesklo, že za takovou troufalost nejspíš skončím zaživa stažený z kůže, až se pán domu vrátí, ale to mi teď bylo najednou podivně jedno.

Upřel jsem oči přímo před sebe.

Nejdřív se nestalo nic jiného, než že se na mě zašklebil můj vlastní ksicht. Vypadal podrápaně a ohořele, byl zamazaný od sazí a sedlé krve. Oči z toho ksichtu zářily jako dvě hřbitovní svíčky a něco v nich dávalo tušit, že jejich majitel není tak docela normální.

Usmál jsem se sám na sebe. Obraz mi úsměv vrátil.

Pak můj ksicht docela obyčejně zmizel.

Náhle jsem prostě zíral na docela prázdnou, stříbrnou plochu.

V hlavě mi zase něco zaječelo varování, mé svaly se napjaly, já napůl vstal z křesla.

Víc jsem nestihl.

Ve stříbřité hlubině se zrodilo cosi nepředstavitelného, nelidský obličej vyplnil celou plochu zrcadla, skleněným povrchem se prorvaly příšerné, odrápené, svalnaté ruce.

Zaječel jsem jako malá holka a ta příšernost se po mně vrhla.

Utéct jsem nestačil.

Uhnout taky ne.

Strašlivá síla mě zarazila hluboko do křesla, moje kosti zapraštěly, ten rudý, šupinatý ksicht se sírově žlutýma očima se mi zašklebil zblízka do obličeje.

Jedovatý pohled se mi vpil hluboko do očí.

Znovu jsem zařval.

A ta monstróznost se ke mně přimkla, její nehmotné ruce mě polaskaly po mysli, obličej se takřka mazlivě dotkl mého, duchovité tělo se vsáklo do mého masa.

Můj mozek explodoval jako supernova, mé tělo se vzepjalo v křeči, má mysl se naplnila hrůznými představami, strašlivými vědomostmi, dávno zapomenutými vzpomínkami.

Zhroutil jsem se v křesle, zalapal po dechu a otřásl se jako ratlík.
„Ty zasraný zkurvysynu,“ zasyčel jsem jako had, „ZKAZILS MI
DOVOLENOU!!“

EPILOG

Cože?

Vy jste ještě tady?

Co chcete?

Příběh přece skončil.

Ach tak...

Vy byste chtěli vysvětlení.

Vaše ubohé, lidské, omezené mysli nedokázaly pochopit, co se mi to v té komnatě stalo, že? A přitom je to tak jednoduché, tak prosté, tak plné ironie.

Tak dobře, budu to brát jako vaše poslední přání. Vrhnu světlo na ten příběh a vyvedu vás z temnot nepochopení.

*

Představte si zkrátka, že jste vládce pekel, neomezený pán celé jedné reality. Máte moc, jakou si ani nedokázete představit, máte všechno, na co pomyslíte, jste jedním slovem bůh. Má to ovšem jeden malý háček. Žijete už od samého počátku času a tak se čas od času začnete nudit. A když říkám nudit, tak tím myslím opravdu nudit. Příšerně, nepředstavitelně, nekonečně. Nic vás netěší, nic vás nedokáže rozveselit. A tak jednoho krásného dne prostě uložíte vlastní já do jednoho starého artefaktu a sám se vydáte na Zemi,

abyste tam v těle jednoho z tamních obyvatel strávil docela obyčejný život. Myslím, že vy nedokážete pochopit, jaké to je, stát se na několik prchavých okamžiků člověkem. Vy jste lidmi, neumíte si představit, že byste mohli být něco jiného. Já jsem ovšem bůh. Normálně disponuji silami, které vám ani nedokážu popsat, natož abych vám dokázal vysvětlit jejich rozsah. Stát se na pár let obyčejným smrtelníkem je pro mě nepopsatelný zážitek. Je to docela podobné, jako napít se zhluboka z poháru nevinnosti, prožít znovu vlastní zrození a tak podobně. Zkrátka zážitek par excellence.

Samozřejmě, jsou tady i překážky. Můj odvěký nepřítel si pozemskou realitu nárokuje pro sebe a tak by nebylo dvakrát moudré dát mu na srozuměnou, že jsem zanechal své já u mě doma a šel se produčirovat na Zemi. Kdyby můj nepřítel něco takového zjistil, mohly by ho napadnout zajímavé věci. Věci, kterým bych se docela rád vyhnul. A tak se většinou chráním docela primitivním způsobem. Půjčím si od jednoho ze svých poddaných vzpomínky a identitu a implantuji si je do své vlastní mysli. V devadesáti devíti případech ze sta je to zbytečné, tuhle vrstvu mého krytí nikdo neobjeví. Ale když k tomu přece jen dojde – jako se to například stalo teď – působím jako docela obyčejný démon. Jako démon, který se vydal na Zemi, aby si tam něco užil. To démoni obvykle dělávají. Mocnosti, které dohlížejí na dodržování statu quo, mě pak mohou akorát tak poslat zpátky do Deváté sféry, aniž by věděly, s kým mají tu čest. A co je ještě lepší, nemůžou to nikdy zjistit. Protože já si od svých poddaných zásadně nepůjčuji jejich jméno. Tenhle detail do své mysli prostě neukládám. Chápete? Když už na mě Mocnosti přijdou, nemohou si zjistit, že se jmenuju například Azazel, nemůžou se podívat do Deváté sféry a nemohou odhalit, že pravý Azazel si spokojeně sedí ve svém panství. Geniální, že? Ne, nemusíte odpovídat. Já to vím.

Jenže tentokrát, jak jste si asi domysleli, se to tak trochu podělalo. Tak trochu dost. Neuvěřitelnou shodou okolností jsem byl pozdržen ve vašem světě, nevrátil jsem se okamžitě zpátky do Deváté sféry a nezhmotnil se na svém oblíbeném trůnu před artefaktem se svým já. Ne, nechci říct, že bych si to neužil. Bylo to fajn, bylo to zábavné, mělo to koule. Zase jednou po milionech let jsem se parádně pobavil

a ochutnal něco metafyzického adrenalinu. A to vše vlastně kvůli jednomu jedinému člověku. Kvůli mému *kamarádovi*. Budu ho muset vyhledat a říci mu, jak moc pro mě vlastně udělal. Určitě tady někde je. Svíjí se mezi škvařícími se těly hřištníků, řve šílenstvím a bolestí a nechápe, kde to je a proč. Ale já za ním zajdu, osobně ho vyzvednu na jedovatý vzduch Deváté sféry a poděkuji mu za příspěvek do mého příběhu. Poděkuji mu svým vlastním, jedinečným způsobem. Myslím, že zakázaná zóna se této noci stane díky jeho křiku ještě mnohem, mnohem, *mnohem* děsivějším místem, než je tomu obvykle. A víte, co je na tom nejlejší?

Tentokrát mi neumře.

Tentokrát už nemůže.

*

Cože? No ano, však já vím. Namluvil jsem se o tom hodně a vlastně to nikdy nevysvětlil. Chtěli byste vědět, co znamená ten můj slavný kouř hořícího listí, co mi tak efektně vracel vzpomínky. No tak poslouchejte, já vám to řeknu. A nejen proto, že bez toho by příběh nebyl úplný.

*

Jak už řekl archanděl Gabriel, po mém malém extempore s Bohem Všemohoucím mi byla dána celá jedna realita, abych ji spravoval, abych v ní byl bohem, abych se tam prostě zařídil, jak je mi libo. Vzpomínám si na to docela dobře. Stáli jsme v přesné kopii Edenu, Bůh a já. On se na mě díval tím svým zatraceným laskavým pohledem, já jeho probodával nenávistí, na kterou jsem měl právo. Bůh se se mnou rozloučil jako milující otec s chybujícím synem a sdělil mi, že jednou pochopím. Že mi časem dojde, že měl pravdu. A že na mě pak bude čekat.

Potom, jak je už jeho zvykem, se z Deváté sféry vypařil.

Pamatuji si jako dnes, jak jsem tam stál a kolem mě se snášeli Démoni. Myslím těch prvních osm, těch, co mě následovali, co se ke

mně přidali v Bitvě. Počkal jsem, až se jejich nohy dotknou čerstvě spadaneho listí a pak jsem je pozabíjel. No co se divíte? Slyšeli, jak se mnou Bůh mluví, byli svědky toho, jak se mnou jednal jako s malým děckem. A to já nesnesu. Vaří se mi při tom krev.

Jejich krev zbarvila stromy a svlažila půdu. Vzal jsem do ruky hrst spadaneho listí, přivoněl k té Boží dokonalosti a pak to listí jediným pohledem zapálil. Nestál jsem o nějaké Boží milodary, nenáviděl jsem tu hnusnou kopii jeho světa. Nechtěl jsem od něj nic. Co jsem chtěl, byla připomínka. Připomínka toho, čeho musím jednoho dne dosáhnout.

Listí mi v ruce vzplálo, jeho vůně mě pošimrala v nose.

Nechal jsem listí dopadnout na zem, nechal jsem oheň rozšířit nejdřív po celém Edenu a pak po celém světě. Ta vůně zkázy, kterou jsem zaplavil Boží svět, se mi uhníždila hluboko, přehluboko v mysli. Předsevzal jsem si, že ať se stane cokoli, bude mi tahle vůně připomínat to, co jsem. Nikdy se té vzpomínky nevzdám.

Ano, to je také moc hezká ironie osudu. Všimli jste si? To, co mě ve skutečnosti poprvé postrčilo na mé cestě od falešné lidskosti k neméně falešnému démonství, byla vůně hořícího listí. Má vzpomínka, která se už nepředstavitelně dávno stala součástí mě samotného. Ta vzpomínka, kterou jsem jako jedinou neuložil do zrcadla. Ta, kterou jsem nechal splynout s vypůjčenou myslí démona. Je to svým způsobem zvláštní. Kdo ví, co by se stalo, kdybych to neudělal. Začal bych i bez ní po své první smrti získávat potlačenou démonovu paměť? Nebo bych zůstal člověkem? Žil bych nespočet století, pevně připoután Simoniným přáním a stával se stále víc a víc jedním z vás? Nevím. Dokonce ani já to nevím...

Ale to už je teď jedno. Co se stalo, nemůže se odestát. To jediné, na čem kdy záleželo, je totiž *proč*.

Tehdy, v Edenu, jsem stál na křížovatce. Mohl jsem sklopit hlavu, mohl jsem přijmout Boží dar a stát se pravým opakem toho, čím jsem teď. Můj akt vzpoury – zažehnutí rajské zahrady – mě svým způsobem stvořil, osvobodil, definoval. Tímto svým zcela svobodným rozhodnutím jsem si zvolil cestu a tato cesta se stala mnou samým. Dá se říct, že mě stvořila... předurčila stejně tak, jako

já jsem stvořil a předurčil ji. Protože já jsem svým osudem a můj osud je mnou.

Můj osud, mé poslání. To, co jednoho dne nevyhnutelně přijde.
Můj návrat.

*

Cože? Vy se divíte? To jste si vážně mysleli, že mi Gabriel lhal, že Devátá sféra je místem určeným k trestání hříšníků? Že on, Bůh Vseslitovný, vytvořil to příšerné místo, aby potrestal všechny, kdo s ním nesouhlasí?

Ale jděte.

Andělé přece nelžou.

To všechno je moje dílo. Přiznávám se k tomu. Já spálil ten svět na popel, já zařídil, že se hříšníci budou po zbytek dnů smažit v nehasnoucím ohni, já vytvořil zakázanou zónu a vůbec všechny hrůzy mého světa.

Proč?

To je jednoduché.

Protože vás nemám rád.

Jste děti mého nepřítele. Sice děti sešlé z cesty, děti ne zcela následující jeho přikázání, ale přesto jeho děti. Cítím, jak trpí, jak ho vaše agónie rve na kusy. A jsem tomu rád. On stvořil pravidlo, díky kterému mě vaše duše následují, on zařídil, že po smrti přijdete do Deváté sféry. Jednou vyřčené slovo Boží se už nedá vzít zpátky. Smůla, co?

Ano, jako bych vás slyšel. Ptáte se, jestli jsem opravdu taková nestvůra, která si sedí ve svém osamělém paláci a raduje se z nevýslovného utrpení lidských duší. Chtěli byste vědět, jestli opravdu nedokážu odpustit jednu jedinou neshodu se svým stvořitelem, jestli jsem opravdu takový hajzl, který se umí jenom mstít na mrtvých lidech.

Ale no tak.

Samozřejmě, že nejsem.

Jistě, je příjemné poslouchat váš napůl šílený křik a je ještě příjemnější vědět, jak moc to velkého Boha *sere*. Ale ještě daleko příjemnější je to, co se chystá.

Víte, tohle byla moje *poslední* dovolená.

Nevím, jak se to mohlo stát, ale před třinácti lety na mě sedla Pochybnost. Najednou jsem zapochyboval o tom, jestli jsem vůbec v právu. Jestli vám nekřivdím, jestli náhodou nejste stejní, jako já zamlada. Plní ideálů... no, ideály možná nejsou to pravé slovo. Snad sny. Ano, to se rozhodně hodí víc. Plní snů, plní chuti změnit svět k obrazu svému. A tak jsem tuhle dovolenou pojal tak trochu jako studijní cestu. Chtěl jsem se prostě stát jedním z vás a poznat tak, jací doopravdy jste.

A Bůh vás ochraňuj, tenhle záměr mi opravdu vyšel.

Stal jsem se jedním z vás, pocítil vaši malost, vaši ubohost, vaši tupost a stádnost. Teď už jsem si stoprocentně jistý, jací jste. Poznal jsem vaši skutečnou povahu na vlastní kůži.

A buďte si jistí tím, že to poznání vám vrátím.

Bůh na Nebesích o tom nemá zatím ještě ani potuchy. Sedí si ve svém skvostném městě obklopen anděly, vládne nepředstavitelnou armádou a myslí si, že je v bezpečí. Že plamenné meče a čistá víra dokáží udržet mě a mé poddané na uzdě.

To byla pravda.

Ještě včera to platilo.

Teď už ne.

Teď už vím, jak každého svého démona připoutat k Zemi tak, aby se nikdy nemusel vrátit do Deváté sféry. Ano, Simona je mrtvá. Její duše je roztržena. Ale nenechte se vysmát. Na světě je spousta zoufalých, opuštěných bytostí, které s radostí odříkají zapovězený rituál jen proto, aby na chvíli měly někoho, kdo s nimi prostě bude. Jejich zoufalství připoutá mou armádu démonů k vašemu světu. Staneme se neporazitelnými, střetneme se s armádami Nebes.

A zvítězíme.

Zvítězíme tak jistě, jako že je Bůh nade mnou.

Já pak vstoupím na Nebesa, stanu se jejich vládcem a váš svět připadne mně.

Stanu se vaším Bohem, vaší alfou i omegou.

A věřte mi.
Nebude se vám to líbit.

Konec...
...prozatím

FANTASY

22

MARTIN MOUDRÝ

DEVÁTÁ SFÉRA

(část druhá)

Obálka a ilustrace Martin Izák.
Grafika v textu Jana Komárková.

Redakce Jiří Pilch.

Vydání první.

Technické zpracování litografií a sazba

Robert Pilch – Brokilon.

Vydalo nakladatelství **LEONARDO**,

Svazácká 17, 700 30 Ostrava – Jih

v roce 2008 jako svou 56. publikaci.

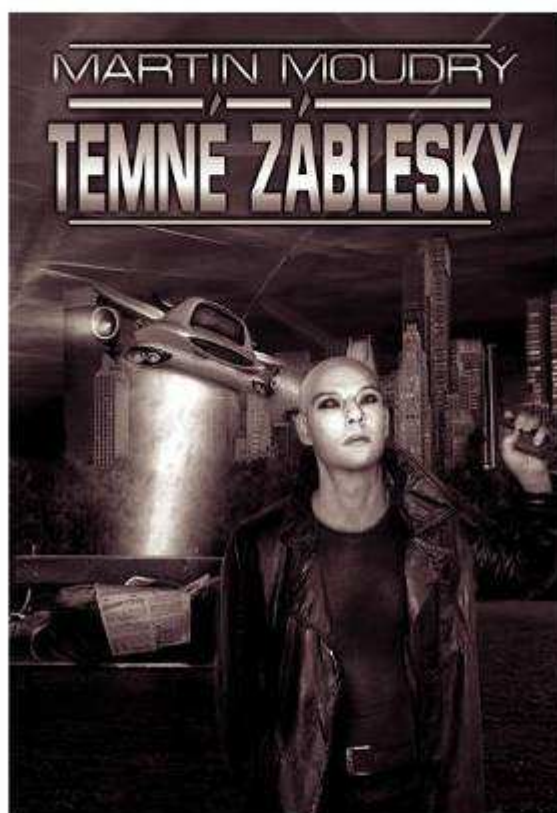
e-mail: leonardo@mybox.cz

Tisk Marten s.r.o.

Doporučená cena: 249,- Kč (vč. 9% DPH)

ISBN 978-80-85951-54-7

TEMNÉ ZÁBLESKY

Martin Moudrý: **Temné záblesky** brož., 508 str., 249,- Kč

Svět, jak ho známe, byl zničen. Přežilo jen málo lidí, kteří si museli poradit v situaci, na niž nebyl nikdo připraven. Tibor Lánský ale, ač to sám netušil, připraven byl. A dokázal své schopnosti dokonale využít, aby zničení světa pomstil.

Knihu seženete v našem knihkupectví:
Geralt, Pivovarská 6, 702 000 Ostrava 1
a u všech dobrých knihkupců.

KONEC KŘÍŽŮ

Martin Moudrý: **Konec křížů** brož., 557 str., 299,- Kč
Lovení v antikvariátech může být ve skutečnosti daleko dobrodružnější zábavou, než by se mohlo na první pohled zdát. Ve chvíli, kdy vcelku nezajímavý mladík sáhne po tajemné knize vázané v černé kůži, roztočí se kolotoč událostí, jaké si předtím ani nedokázal představit. Stačí pár přečtených stránek a do jeho života vstupují členové církve, pro něž má slovo odpuštění velmi specifický význam. Nebesa se otřásají, krev stříká, živí umírají a mrtví... mrtvým je všechno jedno.

Knihu seženete v našem knihkupectví:
Geralt, Pivovarská 6, 702 000 Ostrava 1
a u všech dobrých knihkupců.

KNIHY NAKLADATELSTVÍ LEONARDO

FANTASY:

1. R. H. Howard — PURITÁN
2. A. Sapkowski — KREV ELFŮ (šest vydání)
3. A. Sapkowski — ČAS OPOVRŽENÍ (čtyři vydání)
4. Antologie polské fantasy — MALADIE *
5. A. Sapkowski — KŘEST OJINIM (čtyři vydání)
6. P. W. Lech — ROKHORM Z ARON
7. A. Sapkowski — VĚŽ VLAŠTOVKY (tři vydání)
8. A. Sapkowski — ZAKLÍNAČ 1 – POSLEDNÍ PRÁNÍ (tři vydání)
9. P. W. Lech — CHESTAMI BOHU (Rokhorm z ARON 2)
10. A. Sapkowski — PANÍ JEZEŘA (tři vydání)
11. A. Sapkowski — ZAKLÍNAČ 2 – MEČ OSUDU
12. M. Scott — THRAXAS
13. E. Dębski — SMRT MÁGU Z YARA
14. A. Sapkowski — NARRENTURM (tři vydání)
15. A. Sapkowski — BOŽÍ BOJOVNÍCI
16. M. Scott — THRAXAS A BOJOVNÍ MNIŠI
17. A. Drescher — DOKONALÝ OBCHOD
18. A. Sapkowski — LUX PERPETUA
19. M. Moudrý — KONEC KŘÍŽU
20. A. Drescher — S ČÍM KDO SCHÁZÍ
21. M. Moudrý — DEVÁTÁ SFÉRA 1
22. M. Moudrý — DEVÁTÁ SFÉRA 2

SCI-FI:

1. K. Kochański — LOVEC ČARODĚJNIC
2. P. K. Dick — MARSOVSKÝ SKLUZ V ČASE
3. P. Anthony — SOS PROVAZ
4. T. Kołodziejczak — BARVY PRAPORŮ
5. P. Anthony — VAR HOLE
6. T. Kołodziejczak — ZAJATEC SVĚTLA
7. P. K. Dick — KLANY ALFANSKÉHO MĚSÍCE
8. V. Morstein — HROZBA Z HELIOSU
9. P. Obluk — ZNAMENÍ DUHY
10. V. Kostiha — HVIZD BIRNY
11. R. A. Heinlein — HVĚZDINÁ DVOJČATA
12. V. Kostiha — KŘIK DORKA
13. L. Sommer — TI ODJINUI
14. M. Moudrý — TEMNÉ ZÁBLESKY
15. P. W. Lech — NANEBEVZETÍ PROFESORA EBERTA

MIMO EDICE:

1. A. Sapkowski — TANDARADEI! *
2. B. Lumley — NEKROSKOP
3. A. Sapkowski — MAGICKÉ STRÍPKY

* vyprodáno